COLECȚIA

Iubiri de poveste

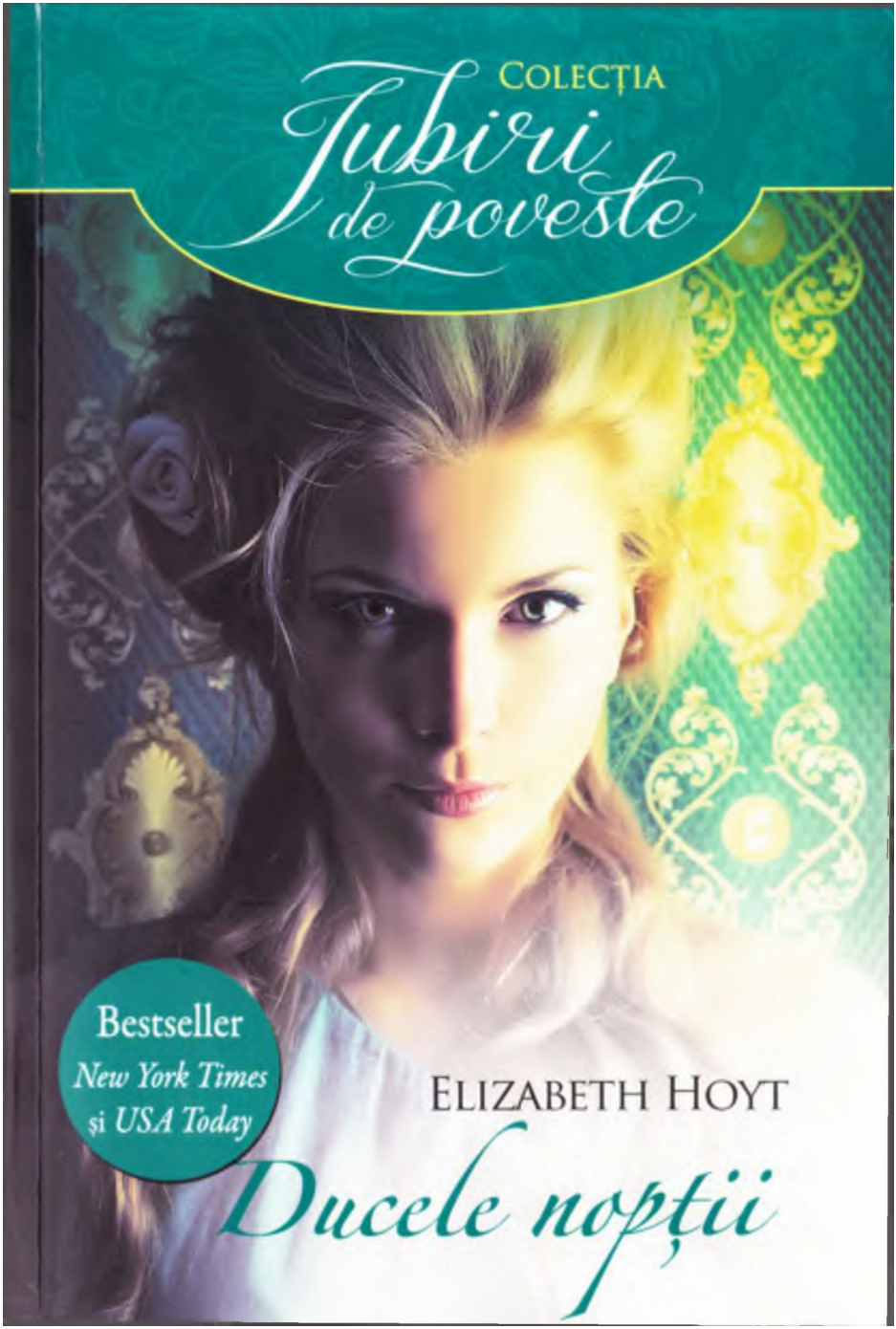

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

ELIZABETH HOYT

Ducele nopții

Capitolul 1

Multe poveşti am spus, dar niciuna atât de ciudată precum legenda regelui Herla...

din *Legenda regelui Herla*

Iulie 1740
Londra, Anglia

Artemis Greaves nu se considera o persoană cinică, dar când silueta mascată apăru dintr-odată pe aleea luminată de lună ca să o apere pe ea şi pe verişoara ei de cei trei răufăcători, mâna i se încleştă pe cuţit. I se păruse un gest prudent.

El era înalt şi purta straie pestriţe de arlechin – pantaloni strânşi pe picior cu romburi albe şi roşii, cizme negre, înalte, o pălărie cu borul lăsat şi o mască neagră pe jumătate de faţă, cu un nas grotesc de mare. Arlechinii erau clovni – meniţi să ofere distracţie celor fără minte –, dar nimeni de pe aleea întunecată nu râdea. Arlechinul se ridică în picioare cu o mişcare teribilă şi atât de elegantă, încât o lăsă pe Artemis fără suflare. Era ca o felină în junglă – sălbatică şi fără urmă de milă – şi atacă la fel de lipsit de ezitare ca o astfel de fiară. Se năpusti asupra celor trei bărbaţi.

Artemis făcu ochii mari, încă îngenuncheată, cu mâna în continuare încleştată pe cuţitul ascuns în cizmă. Nu mai văzuse vreodată pe cineva să se lupte aşa – cu un fel de graţie brutală, cu două săbii sclipind în acelaşi timp în umbră, prea iuţi pentru ca ochiul omenesc să le poată urmări.

Primul dintre cei trei bărbaţi căzu, se rostogoli şi rămase întins pe spate, nemişcat şi năucit. De partea cealaltă a luptei, verişoara lui Artemis, Lady Penelope Chadwicke, scânci şi se îndepărtă de bărbatul care sângera. Al doilea bărbat se năpusti, dar arlechinul se feri, trecându-

şi piciorul întins pe sub picioarele adversarului, doborându-l şi apoi lovindu-l cu furie în faţă. Arlechinul se ridică, lovindu-l în mişcare pe cel de-al treilea bărbat cu mânerul săbiei în tâmplă.

Bărbatul se prăbuşi cu un sunet înfundat. Artemis înghiţi în sec.

Se lăsă liniştea pe aleea murdară, în care clădirile dărăpănate aflate de-o parte şi de cealaltă parcă se aplecau spre ele, ameninţătoare. Arlechinul se răsuci pe călcâie, fără măcar să respire greu, zgâriind cu călcâiele caldarâmul, şi aruncă o privire spre Penelope. Aceasta încă mai plângea cu sughiţuri, lipită de perete de frică. El se întoarse apoi şi se uită la Artemis. Ea trase brusc aer în piept când întâlni căutătura rece a ochilor care sclipeau sub masca sinistră.

Cu multă vreme în urmă, ea crezuse că toţi oamenii erau buni. Că Dumnezeu veghea asupra ei şi că, dacă ea era cinstită şi bună şi oferea mereu ultima bucată din tarta cu zmeură altcuiva, atunci, chiar dacă se mai petreceau şi lucruri triste pe lume, până la urmă totul avea să se termine cu bine. Dar asta fusese cândva, înainte să-şi piardă familia şi pe bărbatul care susţinea că o iubea mai mult decât orice pe lume. Înainte ca mult-iubitul ei frate să fie închis pe nedrept la Bedlam. Înainte să fie atât de disperată şi de singură încât să verse lacrimi de recunoştinţă când îi fusese oferită poziţia de însoţitoare pentru verişoara ei cea netoată.

Cândva, Artemis s-ar fi prins de gâtul încruntatului arlechin cu ţipete de mulţumiri pentru că le salvase la timp. Dar acum, îşi miji ochii şi îl cercetă pe bărbatul mascat, întrebându-se *de ce* sărise în ajutorul a două femei singure aflate la miezul nopţii pe străzile periculoase din St. Giles. Tresări. Probabil că *într-adevăr* devenise un pic prea cinică.

El făcu doi paşi cu o mişcare uşoară şi se propti în faţa ei. Ea văzu acea privire intensă plimbându-se de la cuţitaşul ridicol din mână la chipul ei. Buzele generoase se arcuiră – era amuzat? Iritat? Îi era milă? Ea se îndoia de ultima

variantă, dar pur şi simplu nu-şi dădea seama – şi, în mod ciudat, şi-ar fi dorit să ştie. Cumva conta ce gândea acest străin despre ea şi, desigur, ce intenţiona să-i *facă.*

El îi susţinu privirea şi îşi puse în teacă sabia scurtă, trăgându-şi mănuşa de pe mână cu dinţii. Apoi îi întinse mâna dezgolită.

Ea se uită la mâna oferită de el, remarcând sclipirea slabă a aurului pe degetul mic, înainte să-şi pună palma într-a lui. Mâna lui fierbinte o apucă strâns şi o ridică în picioare în faţa lui. Stătea atât de aproape de el, încât, dacă s-ar fi apropiat un centimetru mai mult, l-ar fi putut atinge cu buzele pe gât. Observă pulsul care-i bătea acolo, puternic şi sigur, înainte să-şi ridice privirea. El îşi ţinea capul înclinat de parcă ar fi studiat-o, de parcă ar fi căutat ceva pe chipul ei. Ea trase aer în piept, deschizând gura să pună o întrebare.

Dar tocmai atunci Penelope se năpusti în spinarea arlechinului. Şi ţipă – era evident că aproape îşi ieşise din minţi de spaimă – în timp ce îl lovea fără folos pe arlechin în umerii laţi.

El reacţionă, desigur. Se întoarse, smulgându-şi mâna dintre degetele lui Artemis în timp ce ridica un braţ să o îndepărteze pe Penelope.

Dar mâna lui Artemis se încleştă pe a lui. Din instinct, fireşte, altfel cu siguranţă nu ar fi încercat să-l reţină. Iar când degetele lui se retraseră, ea simţi ceva alunecându-i în palmă.

Apoi el o împinse deoparte pe Penelope şi sări uşor, îndepărtându-se în josul aleii.

Penelope gâfâia, cu părul pe jumătate desfăcut, o zgârietură brăzdându-i chipul drăgălaş.

— Ar fi putut să ne ucidă!

— Ce? întrebă Artemis, smulgându-şi privirea de la capătul aleii, unde dispăruse bărbatul mascat.

— Era Fantoma din St. Giles, zise Penelope. Nu l-ai recunoscut? Se zice că e un seducător de fecioare şi un ucigaş cu sânge rece.

— Ne-a fost de mare ajutor pentru un ucigaş cu sânge rece, zise Artemis şi se aplecă să ridice felinarul.

Îl lăsase din mână când apăruseră răufăcătorii în celălalt capăt al aleii. Din fericire, nu păţise nimic în tâmpul luptei. Fu surprinsă să vadă că lumina felinarului tremura. La fel şi mâna ei. Trase aer în piept să se calmeze. Dacă se pierdeau cu firea nu aveau să iasă tefere din St. Giles.

Ridică privirea şi o văzu pe Penelope bosumflată.

— Dar ai fost foarte curajoasă când ai sărit în apărarea mea, adăugă Artemis iute.

— Nu-i aşa? se lumină Penelope la faţă. Am alungat un ticălos groaznic. Asta e mult mai bine decât să bei un pahar de gin la miezul nopţii în St. Giles. Sunt sigur că Lord Featherstone va fi foarte impresionat.

Artemis îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse iute spre locul de unde veniseră. Lord Featherstone era în acel moment persoana care-i plăcea cel mai puţin pe lumea asta. Un pisălog caraghios din lumea bună, care o tachinase pe Penelope să accepte un pariu nebunesc de a veni noaptea în St. Giles, să cumpere o cană de tablă de gin şi să o bea. Aproape că fuseseră omorâte – sau mai rău – din cauza lui Lord Featherstone. Şi încă nu plecaseră din St. Giles.

Dacă Penelope nu ar fi fost atât de dornică să devină *îndrăzneaţă* – ce cuvânt dezgustător – ca să atragă atenţia unui anume duce, poate că nu ar fi acceptat provocarea ridicolă a lui Lord Featherstone. Artemis scutură din cap şi fu foarte atentă în timp ce se grăbea să iasă din alee în miriada de străduţe înguste care şerpuiau prin St. Giles. Canalul care curgea pe mijlocul străzii era blocat cu ceva dezgustător, şi ea îşi feri privirea în timp ce treceau pe acolo. Penelope devenise tăcută şi o urma aproape docilă. Dintr-o clădire dărăpănată se ivi o siluetă scundă. Artemis se încordă, pregătindu-se să fugă, dar bărbatul sau femeia se grăbi să dispară la vederea lor.

Cu toate astea, nu reuşi să se relaxeze decât atunci când dădură colţul şi zăriră trăsura lui Penelope, care le

aştepta pe una dintre străzile mai late.

— Ei, iată-ne, zise Penelope de parcă s-ar fi întors de la o plimbare pe Bond Street. A fost foarte palpitant, nu crezi?

Artemis se uită la verişoara ei fără să-şi creadă urechilor – şi zări cu coada ochiului o mişcare pe una dintre clădirile de pe partea cealaltă a drumului. Acolo stătea ghemuită, în aşteptare, o siluetă atletică. Ea încremeni. În timp ce o privea, el ridică mâna la pălărie într-un salut ironic. Artemis fu scuturată de un fior.

— Artemis?

Penelope deja urcase treptele trăsurii. Îşi smulse şi ea privirea de la silueta ameninţătoare.

— Vin, verişoară.

Artemis se sui în trăsură şi se aşeză, încordată, pe bancheta capitonată cu catifea indigo. El le urmărise, dar de ce? Să descopere cine erau? Sau dintr-un motiv de-a dreptul inofensiv – ca să se asigure că ajungeau cu bine la trăsură?

„Prostuţo”, se certă în sinea ei – n-avea niciun rost să îşi facă gânduri romantice. Se îndoia că o fiinţă precum Fantoma din St. Giles era interesată de siguranţa a două doamne nesăbuite. Fără îndoială că avusese motivele lui pentru a le urmări.

— Abia aştept să-i povestesc ducelui de Wakefield despre aventura mea din noapte asta, zise Penelope, întrerupând şirul gândurilor lui Artemis. Pun pariu că o să fie foarte surprins.

— Mmm, murmură Artemis neatentă.

Penelope era foarte frumoasă, dar oare un bărbat îşi dorea de soţie o femeie atât de netoată încât să se aventureze noaptea în St. Giles din pricina unui pariu, şi să i se mai pară şi o mare distracţie? Metoda lui Penelope de a-i atrage atenţia ducelui părea în cel mai bun caz impetuoasă şi în cel mai rău nesăbuită. Preţ de o clipă, inima lui Artemis se strânse de mila verişoarei.

Pe de altă parte, Penelope era una dintre cele mai

bogate moştenitoare din Anglia. Mulţi ar fi fost de acord să treacă unele lucruri cu vederea pentru acel munte de aur. Penelope era considerată una dintre marile frumuseţi ale vremii, cu părul negru ca abanosul, pielea albă ca laptele şi ochii de culoarea violetelor. Celor mai mulţi bărbaţi nici nu le-ar păsa de persoana care se ascunde în spatele unei faţade atât de frumoase.

Artemis oftă încetişor şi o lăsă pe verişoara ei exaltată să turuie mai departe. Ar fi trebuit să fie mai atentă. Soarta ei era legată inexorabil de cea a lui Penelope, deoarece Artemis avea s-o urmeze în orice casă urma să ajungă după căsătorie verişoara ei.

Asta dacă, după căsătorie, Penelope nu se hotăra că nu mai avea nevoie de o însoţitoare.

Degetele lui *Artemis se* strânseră pe obiectul pe care Fantoma din St. Giles i-l lăsase în palmă. Îl văzuse scurt la lumina felinarului din trăsură, înainte să urce. Era un inel de aur cu pecete, cu o piatră roşie. Ea îşi plimbă absentă degetul mare peste piatra tocită. Părea foarte vechi. Puternic. Ceea ce era chiar foarte interesant. Era un inel pe care l-ar fi putut purta un aristocrat.

Maximus Batten, duce de Wakefield, se trezi aşa cum o făcea întotdeauna: cu gustul amar al eşecului în gură.

Preţ de o clipă, rămase întins în patul său cu baldachin, cu ochii închişi, încercând să-şi înghită fierea din gât în timp ce îşi amintea de cosiţele negre plutind în apa însângerată. Întinse mâna dreaptă şi o aşeză pe cutia metalică încuiată care se afla pe masă, lângă pat. Smaraldele din colierul ei, adunate cu grijă în ani de căutări, erau ascunse înăuntru. Dar colierul nu era complet, iar el începuse să se gândească cu disperare că nu va reuşi niciodată să-l refacă. Că pata eşecului va rămâne mereu pe conştiinţa lui.

Iar acum suferise un nou eşec. El îşi flexă mâna stângă, căci încă nu se obişnuise cu goliciunea ei. Pierduse inelul tatălui său – inelul *străvechi* al familiei – noaptea trecută, undeva în St. Giles. Era o altă greşeală care se

adăuga unei lungi liste de păcate de neiertat.

Se întinse cu grijă, alungându-şi gândul din minte astfel încât să se poată ridica şi să se apuce de treabă. O durere surdă îl sâcâia în genunchiul drept, şi ceva nu părea în regulă cu umărul lui stâng. Pentru un bărbat de 33 de ani, nu părea într-o formă prea bună.

Valetul său, Craven, se întoarse dinspre dulap.

— Bună dimineaţa, Excelenţa Voastră.

Maximus dădu din cap în tăcere şi trase cuvertura deoparte. Se ridică, gol, şi se îndreptă spre masa de toaletă cu un şchiopătat uşor. Acolo îl aştepta deja un lighean cu apă caldă. Briceagul lui, proaspăt ascuţit de Craven, apăru lângă lighean în timp ce el îşi săpunea faţa.

— Veţi lua micul dejun cu Lady Phoebe şi domnişoara Picklewood în dimineaţa asta? se interesă Craven.

Maximus se încruntă în oglinda aurită de deasupra mesei de toaletă în timp ce îşi înclina capul şi ducea briceagul la gât. Sora lui mai mică, Phoebe, nu avea decât 20 de ani. Când Hero, cealaltă soră, se căsătorise cu mai mulţi ani în urmă, el hotărâse să o mute pe Phoebe împreună cu verişoara ei mai în vârstă, Bathilda Picklewood, în Wakefield House alături de el. Era mulţumit că o putea supraveghea, dar faptul că trebuia să stea sub acelaşi acoperiş, chiar şi unul atât de generos ca acela din Wakefield House, cu doua femei îi încurca uneori celelalte activităţi.

— Astăzi nu, decise el, îndepărtând perii fini de pe obraz. Te rog să le transmiţi scuzele mele surorii mele şi verişoarei Bathilda.

— Desigur, Excelenţa Voastră.

Maximus văzu în oglindă cum valetul îşi arcui sprâncenele într-o dezaprobare mută înainte să se întoarcă spre dulap. Nu tolera dojana, nici măcar una tăcută, de la nimeni, însă Craven era un caz special. Bărbatul fusese valetul tatălui său timp de 15 ani înainte ca Maximus să-l moştenească împreună cu titlul. Craven avea un chip prelung, liniile verticale de la colţurile gurii şi ochii lăsaţi

făcându-l să pară chiar mai prelung. Probabil că trecuse bine de 50 de ani, dar nu-ţi puteai da seama de asta din ţinuta sa. Ar fi putut la fel de bine să aibă între 30 şi 70 de ani. Fără îndoială, Craven avea să arate la fel când Maximus va fi un bătrân decrepit, fără niciun fir de păr pe cap.

Pufni în sinea lui în timp ce scutura lama briceagului lovind-o de marginea vasului de porţelan, ca s-o cureţe de săpun şi de fire de păr. În spatele lui, Craven începu să scoată hainele şi să le pregătească: lenjerie, şosete, o cămaşă neagră, vestă şi pantaloni. Maximus îşi întoarse capul, ştergând ultima parte de săpun de pe barbă şi folosi un prosop umed ca să-şi şteargă faţa.

— Ai aflat informaţia? întrebă el în timp ce se îmbrăca.

— Da, Excelenţa Voastră.

Craven dăţi briceagul şi uscă cu grijă lama subţire. Apoi îl aşeză la loc în cutia căptuşită cu catifea, cu o deferenţă de ai fi zis că briceagul era cine ştie ce relicvă de la un sfânt mort.

— Şi?

Craven îşi drese glasul de parcă s-ar fi pregătit să recite dinaintea regelui.

— Finanţele contelui de Brightmore se află, din câte am putut afla, într-o situaţie chiar foarte fericită. Pe lângă cele două moşii din Yorkshire, ambele cu pământ arabil, se află în posesia a trei mine de cărbune funcţionale din West Riding, o fierărie în Sheffield, şi de curând a cumpărat participaţii în East India Company. La începutul anului a deschis a patra mină de cărbune şi astfel a acumulat nişte datorii, dar rapoartele din mină sunt foarte favorabile. Datoria e neglijabilă după estimarea mea.

Maximus mormăi în timp ce îşi trăgea pantalonii.

— Cât despre fata contelui, Lady Penelope Chadwicke, se ştie că Lord Brightmore intenţionează să-i ofere o dotă generoasă la căsătorie, continuă Craven.

Maximus ridică cinic dintr-o sprânceană.

— Ştim şi despre ce sumă e vorba?

— Într-adevăr, Excelenţa Voastră. Craven scoase un carneţel din buzunar, îşi linse degetul şi îl răsfoi. Uitându-se în carneţel, citi o sumă atât de mare, încât Maximus începu să se îndoiască de talentele de investigator ale lui Craven.

— Doamne sfinte. Eşti sigur?

Craven îi aruncă o privire uşor dojenitoare.

— Am aflat de la secretarul-şef al avocatului contelui, un domn destul de înverşunat, care nu ţine la băutură.

— Aha. Maximus îşi aranjă cravata şi îşi puse vesta. Atunci mai rămâne numai Lady Penelope.

— Într-adevăr. Craven închise carneţelul şi îşi ţuguie buzele, ridicând privirea în tavan. Lady Penelope Chadwicke are 24 de ani şi este singurul copil al tatălui ei. În ciuda statutului ei de fecioară destul de înaintată în vârstă, nu duce lipsă de curtezani, şi nu s-a căsătorit încă doar din pricina ăă... Standardelor ei neobişnuit de ridicate în alegerea unui domn.

— E sclifosită.

Craven tresări auzind caracterizarea destul de directă.

— Aşa s-ar părea, Excelenţa Voastră.

Maximus dădu din cap şi deschise uşa dormitorului.

— Vom continua jos.

— Da, Excelenţa Voastră.

Craven luă o lumânare şi o aprinse din cămin. În faţa camerei se întindea un coridor larg. În stânga era partea din faţă a casei şi scara mare care ducea spre saloanele de primire din Wakefield House.

Maximus o luă la dreapta, urmat îndeaproape de Craven. Drumul ducea spre scara de serviciu şi alte încăperi mai puţin publice. Maximus deschise o uşă camuflată printre lambriurile de pe coridor şi coborî pe scările fără covoare. Trecu de intrarea în bucătărie şi coborî încă un nivel. Scările se sfârşeau brusc, blocate de o uşă simplă din lemn. Maximus scoase o cheie din buzunarul vestei şi descuie uşa. În spatele ei se aflau alte scări, dar acestea erau dintr-o piatră atât de veche, încât erau roase la mijloc,

tocite de picioare de mult dispărute. Maximus urmă drumul în jos, în timp ce Craven aprindea lumânările din nişele tăiate în pereţii de piatră.

Maximus se aplecă să treacă pe sub o arcadă joasă din piatră şi ajunse într-o zonă pavată. Lumina lumânărilor din spatele lui proiecta lumini tremurătoare pe pereţii tociţi din piatră. Ici-colo se aflau siluete zgâriate în stâncă: simboluri şi reprezentări primitive ale omului. Maximus se îndoia că ele fuseseră desenate în epoca creştinătăţii. Chiar în faţa sa se găsea o altă uşă cu lemnul înnegrit de ani. O descuie şi pe aceasta şi o deschise.

Dincolo de uşă se afla o pivniţă lungă, cu un tavan surprinzător de înalt, bolţile fiind săpate într-o altă piatră mai mică, decorativă. Coloanele zdravene se înşirau pe podea, capitelurile lor fiind sculptate în forme brute. Tatăl şi bunicul lui folosiseră spaţiul pentru pivniţa de vinuri, dar Maximus nu ar fi fost surprins să afle că această încăpere fusese construită iniţial pentru venerarea cine ştie cărui zeu păgân.

în spatele lui, Craven închise uşa, iar Maximus începu să-şi scoată vesta. Părea o pierdere de vreme să te îmbraci ca să te dezbraci cinci minute mai târziu, dar ducele nu apărea niciodată dezbrăcat, nici măcar în casa sa.

Craven îşi drese glasul.

— Continuă, murmură Maximus fără să se întoarcă.

El rămase în lenjerie şi se uită în sus. Amplasate ici-colo, de-a lungul tavanului, se aflau inele de fier îngropate în piatră.

— Lady Penelope este considerată una dintre marile frumuseţi ale vremii, începu Craven.

Maximus sări şi se agăţă de o coloană. Se opinti cu degetele goale de la picioare într-o crăpătură şi se împinse în sus în căutarea unui sprijin pentru degete, despre care ştia că se afla deasupra capului. Mormăi şi se trase spre tavan şi spre cel mai apropiat inel de fier.

— Nu mai departe de anul trecut a fost curtată de doi conţi şi de un prinţ străin.

— E virgină?

Inelul era un pic mai departe decât ajungea mâna lui – o amplasare specială pentru dimineţi ca aceasta, pe care uneori Maximus le blestema.

Îşi luă avânt de pe coloană cu braţul întins. Dacă degetele ar fi ratat să apuce inelul… podeaua era foarte, foarte departe dedesubt.

Dar el se agăţă cu un braţ, muşchii umărului întinzându-se în timp ce el îşi lăsa greutatea pe el şi îşi făcea vânt spre următorul inel. Şi spre următorul.

— Aproape sigur, Excelenţa Voastră, se auzi de jos vocea lui Craven, în timp ce Maximus înainta cu uşurinţă din inel în inel până în capătul încăperii cavernoase şi înapoi. Deşi domnişoara este destul de hotărâtă, pare să înţeleagă importanţa unei anumite prudenţe.

Maximus pufni în drum spre alt inel. Acesta era un pic mai aproape decât celelalte şi rămase atârnat de amândouă, cu braţele în V deasupra capului. Simţea cum i se răspândea căldura încordării de-a lungul umerilor şi al braţelor. Îşi întinse degetele de la picioare. Apoi, încet, deliberat, se aplecă până când degetele de la picioare aproape că atinseră tavanul.

El menţinu poziţia, respirând adânc, iar braţele începură să-i tremure.

— N-aş zice că isprava de aseară a fost prudentă.

— Poate că nu, admise Craven cu o tresărire evidentă în voce. În privinţa asta, trebuie să vă informez că, deşi Lady Penelope este foarte talentată la cusut, dans, harpă şi desen, ea nu este considerată a fi un mare talent în privinţa unor astfel de aventuri. Cei care o cunosc nu au o părere prea bună nici despre inteligenţa ei. Nu vreau să insinuez că ar exista deficienţe în privinţa intelectului domnişoarei. Ea pur şi simplu nu… ăăă…

— E neroadă.

Craven fredonă aparent neinteresat şi se uită în tavan.

Maximus se îndreptă şi dădu drumul inelelor,

aterizând pe vârfuri. Se îndreptă spre o bancă joasă, unde se aflau mai multe ghiulele. Alese una care se potrivea uşor în palma lui, o duse la umăr, sprintă pe lungimea pivniţei şi aruncă ghiuleaua într-un perete de paie, amplasat special în acest scop. Bila zbură prin paie şi se lovi cu o bufnitură surdă în peretele din piatră.

— Foarte reuşit, Excelenţa Voastră.

Craven îşi permise un zâmbet în timp ce Maximus alerga înapoi. Expresia era ciudat de amuzantă pe chipul lui lugubru.

— Baloţii de paie s-au speriat, fără îndoială.

— Craven.

Maximus se luptă să nu zâmbească. El era ducele de Wakefield şi nimănui nu-i era permis să se amuze pe seama unui Wakefield, nici măcar lui însuşi. Ridică altă ghiulea de plumb.

— Într-adevăr. Valetul îşi drese glasul. O să rezum atunci: Lady Penelope e foarte bogată, foarte frumoasă, foarte la modă şi veselă, dar nu are cine ştie ce minte sau… spirit de autoconservare. Să o tai de pe listă, Excelenţa Voastră?

— Nu.

Maximus repetă exerciţiul anterior cu o a doua ghiulea. Din perete se desprinse o bucată de piatră care zbură cât colo.

Îşi spuse să nu uite să aducă mai multe baloturi de paie. Când se întoarse îl văzu pe Craven cum îl privea nedumerit.

— Dar cu siguranţă Excelenţa Voastră îşi doreşte mai mult decât o dotă mare, descendenţă aristocratică şi frumuseţe de la o mireasă?

Maximus se uită cu atenţie la valet. Mai purtaseră această discuţie şi înainte. Craven tocmai enumerase cele mai importante calităţi ale unei soţii potrivite. Înţelepciunea – sau lipsa acesteia – nici măcar nu încăpea în balanţă.

Preţ de o clipă, în minte îi apărură nişte ochi cenuşii şi limpezi şi un chip hotărât de femeie. Domnişoara Greaves

adusese cu ea un *cuţit* în St. Giles noaptea trecută – nu se înşelase cu privire la strălucirea metalică din gheata ei. Şi mai mult, păruse foarte hotărâtă să-l folosească. Acum, ca şi atunci, în sufletul său se aprinse o scânteie de admiraţie. Ce altă femeie din cercul său de cunoştinţe mai dădea dovadă de un astfel de curaj încrâncenat?

Dar apoi alungă repede gândul frivol din minte şi se întoarse la treburile presante. Tatăl său murise pentru el, iar el îi va cinsti memoria căsătorindu-se cu cea mai potrivită candidată pentru titlul de ducesă.

— Ştii care este opinia mea în legătură cu acest subiect. Lady Penelope este partida potrivită pentru ducele de Wakefield.

Maximus luă o altă ghiulea şi se făcu că nu aude răspunsul blând al lui Craven.

— Dar e o partidă şi pentru bărbatul de sub masca ducelui?

*

Existau oameni care comparau Bedlam cu iadul – un purgatoriu plin de chinuri şi nebunie. Dar Apollo Greaves, vicontele Kilbourne, ştia ce era Bedlam cu adevărat. Era pragul iadului.

Un loc al aşteptării interminabile.

Al aşteptării ca gemetele neliniştite din noapte să ia odată sfârşit. Al aşteptării paşilor apăsaţi pe piatră care anunţau o bucată uscată de pâine la micul dejun. Al aşteptării plescăitului rece al apei numit baie. Al aşteptării ca găleata puturoasă care-i servea pentru nevoi să fie golită. Al aşteptării mâncării. Băuturii. Aerului proaspăt. Al aşteptării după orice – ceva care să-i arate că mai e încă în viaţă şi că încă nu înnebunise.

Cel puţin nu încă.

Şi mai presus de toate, Apollo aştepta ca sora lui, Artemis, să îl viziteze în pragul iadului. Ea venea când putea, de regulă o dată pe săptămână. Suficient de des

încât să-i menţină mintea întreagă. Fără ea, el s-ar fi pierdut cu mult timp în urmă.

Aşa că, atunci când auzi paşi uşori de femeie dincolo de uşa celulei sale, el îşi sprijini capul de perete şi găsi puterea să afişeze un zâmbet pe chipul său nefericit.

Ea apăru o clipă mai târziu, privind pe după colţ, faţa ei blândă şi serioasă luminându-se la vederea lui. Artemis era îmbrăcată cu o rochie maro veche, dar curată, şi o pălărioară de pai, reparată cu grijă cu cusături mici şi îngrijite deasupra urechii drepte. Ochii ei cenuşii erau plini de căldură şi grijă pentru el şi ea păru să aducă înăuntru un val de aer proaspăt, ceea ce era imposibil: cum putea cineva să miroasă precum *absenţa* putorii?

— Frate, murmură ea cu voce scăzută. Intră în celulă fără să dea vreun semn de dezgust pentru oala de noapte din colţ sau pentru starea sa deplorabilă – puricii şi păduchii îşi făcuseră demult culcuş împreună cu el. Cum te simţi?

Era o întrebare caraghioasă – el era chinuit, aşa cum fusese în ultimii patru ani, dar ea întreba cu toată seriozitatea, pentru că era groaznic de îngrijorată că într-o bună zi starea lui putea să devină şi *mai rea* decât era deja. Aici cel puţin avea dreptate, mai rămânea întotdeauna moartea.

Nu că i-ar fi dat vreodată de înţeles cât de aproape de moarte fusese în trecut.

— O, mă simt minunat, zise el rânjind, sperând că ea nu va observa că, mai nou, gingiile îi sângerau la cea mai mică mişcare. Rinichii daţi prin unt au fost excelenţi în dimineaţa asta, la fel şi omleta şi pulpa la tavă. Ar trebui să-i transmit complimentele mele bucătarului, dar ceva mă reţine.

El făcu un gest spre picioarele legate cu lanţuri prinse de un inel mare de fier din perete. Lanţul era suficient de lung cât să se poată ridica şi să facă doi paşi în orice direcţie, dar nu mai mult.

— Apollo, rosti ea cu o voce uşor dojenitoare, dar schiţă şi un zâmbet, iar el consideră că prostiile spuse de el

avuseseră succes.

Ea puse jos săculeţul moale pe care îl ţinea în mână.

— Îmi pare rău să aud că ai mâncat deja, căci ţi-am adus nişte pui prăjit. Sper să nu fi mâncat prea mult ca să nu te poţi bucura de el.

— O, cred că o să mă descurc, zise el.

Adulmecă aroma puiului prăjit şi începu să saliveze fără veste. Fusese o vreme când nu se gândise niciodată la următoarea masă – poate doar dorindu-şi vag să aibă plăcintă cu cireşe la cină. Nu că familia lui ar fi fost bogată, nici pe departe, dar niciodată nu duseseră lipsă de mâncare. Pâine cu brânză şi fripturi cu mazăre trasă prin unt, şi piersici coapte cu miere şi vin. Plăcintă cu peşte şi acele brioşe pe care mama lui le făcea câteodată. Doamne sfinte, prima înghiţitură din supa din coadă de bou, bucăţile de carne atât de fragedă că ţi se topeau pe limbă. Portocale zemoase şi nuci prăjite, morcovi glasaţi şi dulceaţa din petale de trandafiri. Câteodată îşi petrecea zile întregi gândindu-se la mâncare – indiferent cât de mult se străduia să-şi alunge din cap astfel de gânduri.

Niciodată nu va mai considera mâncarea drept un dat firesc.

Apollo îşi feri privirea, încercând să se gândească la altceva, în timp ce ea scotea puiul. Amâna momentul cât mai mult posibil, momentul în care se transforma într-un animal hămesit şi fără minte.

El se mişcă anevoie, şi lanţurile zornăiră. Avea paie atât ca să stea, cât şi să doarmă pe ele şi dacă scormonea un pic ar fi putut găsi o parte cât de cât curată pe care sora lui să se aşeze. Era singurul confort pe care-l putea oferi unui oaspete în celula lui.

— Mai e şi nişte brânză şi o jumătate de tartă cu mere pe care am furat-o de la bucătarul lui Penelope.

Chipul lui Artemis era blând, dar şi un pic îngrijorat, de parcă ar fi ştiut cât de aproape era să se năpustească asupra cadoului ei şi să-l înghită hulpav dintr-odată.

— Aşază-te aici, zise el aspru.

Ea se aşează cu graţie, cu picioarele strânse într-o parte, de parcă ar fi ieşit la un picnic, nicidecum într-o casă de nebuni puturoasă.

— Uite.

Ea îi puse un copan de pui şi o bucată de tartă pe o cârpă curată şi i le întinse. El luă comoara cu grijă, încercând să respire pe gură, fără să pară că o face. Îşi strânse maxilarul şi inhală încet, uitându-se la mâncare. Autocontrolul era tot ce îi mai rămăsese.

— Te rog, Apollo, mănâncă.

Şoapta ei era aproape îndurerată, iar el îşi aminti că nu era singurul pedepsit pentru o noapte de nebunie tinerească. Îşi distrusese în acea noapte şi sora.

Aşa că duse copanul la gură şi muşcă o dată cu grijă, punându-l înapoi pe cârpă şi mestecând încet, ţinând la distanţă nebunia. Gustul era minunat, îi umplea gura, făcându-l să vrea să urle de atâta foame.

Înghiţi, punând cârpa cu tot conţinutul în poală. Era un gentleman, nu un animal.

— Cum se simte verişoara mea?

Dacă Artemis ar fi fost mai puţin bine-crescută, şi-ar fi dat ochii peste cap.

— E agitată toată în dimineaţa asta din cauza unui bal dat în seara asta de vicontele d’Arque în casa lui de la oraş. Îţi aminteşti de el?

Apollo mai luă o înghiţitură. Nu se mişcase niciodată prin cercuri foarte înalte, nu avea bani pentru aşa ceva, dar numele îi spunea ceva.

— Un tip înalt, brunet, cu un aer oarecum distins? Amuzant şi ştie asta? „Şi un diavol cu doamnele”, se gândi el, dar nu-i spuse şi surorii lui.

Ea dădu din cap.

— El e, da. Locuieşte cu bunica lui, Lady Whimple, ceea ce pare destul de ciudat, având în vedere reputaţia lui. Balul, sunt sigură, e pus la cale de ea, dar e de regulă dat în numele lui.

— Credeam că Penelope se duce la baluri în fiecare

seară a săptămânii.

Artemis zâmbi cu jumătate de gură.

— Câteodată chiar aşa pare.

El muşcă din tartă, aproape gemând la gustul dulce şi crocant al mărului.

— Şi atunci de ce atâta agitaţie pentru balul lui d'Arque? A pus ochii pe el?

— O, nu. Artemis scutură din cap întristată. Nu s-ar mulţumi niciodată cu un viconte. A pus ochii pe ducele de Wakefield şi se zvoneşte că s-ar putea să vină şi el în seara asta.

— Serios?

Apollo se uită la sora lui. Dacă verişoara lor se decidea în sfârşit să se căsătorească, Artemis putea rămâne fără un acoperiş deasupra capului. Iar el nu putea s-o ajute cu nimic. Simţi cum i se încordează maxilarul şi îşi stăpâni dorinţa de a urla de frustrare. Mai trase o dată aer în piept şi bău din sticla de bere pe care ea i-o adusese. Gustul cald, acrişor al malţului îl linişti pentru moment.

— Atunci îi doresc succes în acţiunile ei, deşi poate că ar trebui să-l deplâng pe duce, Dumnezeu ştie că eu nu mi-aş dori niciodată atenţiile verişoarei noastre.

— Apollo, îl dojeni ea uşor, Penelope e o fată drăguţă, ştii asta.

— Aşa e? o tachină el. Cunoscută pentru filantropia de care dă dovadă şi pentru gesturile frumoase?

— Ei bine, e membră a Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, zise sora lui cu grijă.

Apoi luă un fir de pai şi îl răsuci între degete.

— Şi odată a vrut să-i îmbrace pe toţi băieţii de la orfelinat cu haine galbene, aşa mi-ai povestit.

Artemis tresări.

— Dar să ştii că se străduieşte, serios.

Lui i se făcu milă de sora lui şi o salvă de la corvoada de a-i lua apărarea verişoarei lor mercantile.

— Dacă tu aşa crezi, atunci sunt sigur că e adevărat.

El se uită la felul în care ea tot îndoia paiul între degete. Mai e ceva ce nu vrei să-mi spui în legătură cu balul de diseară?

Ea ridică privirea, surprinsă.

— Nu, sigur că nu.

El îşi înclină capul şi se uită la paiul distrus din mâna ei.

— Atunci ce te macină?

— O, ea se încruntă la paiul din mâna lui. Nu e nimic, serios, doar că noaptea trecută…

Ea duse o mână spre şalul care îi acoperea pieptul.

— Artemis.

Frustrarea sa era aproape copleşitoare. Dacă ar fi fost liber, ar fi putut s-o chestioneze, să afle de la servitori sau prieteni ce se întâmplase, să afle şi să rezolve ce o necăjea. Dar aici, închis, nu putea decât să aştepte şi să spere că ea îi va spune adevărul despre cum era viaţa ei în exterior. Ea ridică privirea.

— Îţi aminteşti de colierul pe care mi l-ai dăruit când am împlinit 15 ani?

El îşi amintea destul de bine piatra mică şi verde. Pentru ochii unui băiat tânăr arăta ca un smarald adevărat şi fusese foarte mândru să-i ofere un astfel de cadou surorii lui. Dar ea nu vorbea despre asta.

— Încerci să schimbi vorba.

Ea îşi strânse buzele într-o rară expresie de frustrare.

— Nu, nu e adevărat. Apollo…

— Ce s-a întâmplat?

Ea răsuflă adânc.

— Eu şi Penelope ne-am dus în St. Giles.

— *Cum?* St. Giles era o mahala de scursuri. O doamnă putea să păţească orice acolo. Doamne, Artemis! Eşti bine? Ai fost acostată? Ce…?

Ea scutura deja din cap.

— Ştiam că nu ar fi trebuit să-ţi spun.

— Nu face asta. El îşi dădu capul pe spate de parcă ar fi simţit o lovitură fizică. Nu-mi ascunde lucruri.

— O. Expresia ei deveni instantaneu o dovadă a remuşcării. Nu, dragul meu, nu ascund lucruri de tine. Am fost în St. Giles pentru că Penelope a pus un pariu ridicol, dar am luat un pumnal cu mine – îţi aminteşti care?

El aprobă din cap încercând să-şi ascundă îngrijorarea. Când plecase la şcoală la unsprezece ani, se gândise că un pumnal era un cadou inteligent. La urma urmei, o lăsa pe sora lui geamănă în grija unui tată pe jumătate nebun şi a unei mame bolnave la pat.

Dar ceea ce părea un pumnal de o dimensiune potrivită pentru un băiat, pentru un bărbat era o armă prea mică. Apollo se cutremură la gândul că sora lui încercase să se apere în St. Giles cu un pumnal minuscul.

— Hai, lasă, zise ea şi îi aduse gândurile în prezent, strângându-l de mână. Admit că am fost acostate, dar totul s-a terminat cu bine. Am fost salvate de Fantoma din St. Giles, imaginează-ţi.

Era evident că ea se gândea că această informaţie era liniştitoare. Apollo închise ochii. Se spunea că Fantoma din St, Giles era un ucigaş şi un violator, ba chiar mai rău. El nu credea zvonurile care circulau din simplul motiv că nimeni nu putea să comită toate acele fapte. Dar chiar şi aşa. Fantoma nu era un pisoiaş nevinovat.

Apollo îşi deschise ochii şi se uită la mâna surorii lui într-a lui.

— Te rog să-mi promiţi că nu o s-o urmezi pe Penelope în alte planuri nebuneşti.

— Eu… ea îşi feri privirea. Ştii că sunt însoţitoarea ei, Apollo. Trebuie să fac ce doreşte ea.

— Ea n-ar avea nicio problemă să te spargă ca pe un bibelou de porţelan şi să te arunce apoi la gunoi ca să-şi găsească altă jucărie.

Artemis părea şocată.

— Ea nu ar…

— Te rog, iubita mea soră, zise el cu voce răguşită. Te rog.

— O să fac tot ce pot, şopti ea, mângâindu-l pe faţă.

Pentru tine.

El aprobă din cap, pentru că nu avea de ales decât să se mulţumească doar cu această promisiune. Cu toate astea, nu putea să nu se gândească la asta.

Când el nu va mai fi, cine se va mai îngrijora pentru Artemis?

Capitolul 2

Acum multă, multă vreme, când Britania era tânără, trăia unul dintre cei mai buni domnitori. Numele lui era regele Herla.

Era înţelept şi brav, braţul îi era puternic şi iute, iar lui îi plăcea mai ales să vâneze noaptea tot felul de sălbăticiuni...

din *Legenda regelui Herla*

Contele de Brightmore avea multe calităţi, se gândi Artemis în seara aceea: era un nobil respectat, un bărbat conştient de averea sa, iar – în momentele sale bune – un creştin în stare să înţeleagă sensul, chiar dacă nu neapărat spiritul compasiunii, dar *nu era* deloc un tată atent.

— Papa, ţi-am spus ieri la prânz că trebuie să particip la balul dat de vicontele d'Arque în seara asta, zise Penelope în timp ce slujitoarea ei, Blackbourne, se chinuia să-i lege funda pelerinei.

Se aflau în holul mare din Brightmore House, aşteptând trăsura să sosească de la grajduri.

— Am crezut că ai fost aseară, zise contele absent.

Era un bărbat înalt cu ochii albaştri bulbucaţi şi cu un nas acvilin care îi estompa bărbia. Tocmai sosise acasă cu secretarul său – un bărbat mic de statură şi ofilit, cu o

înspăimântătoare memorie pentru cifre – şi îşi scotea pelerina şi tricornul.

— Nu, dragul meu, zise Penelope şi îşi dădu ochii peste cap. Seara *trecută* am fost la cină la Lady Waters.

Artemis simţi nevoia să-şi dea *şi ea* ochii peste cap, dar se abţinu, pentru că, desigur, noaptea trecută fuseseră ocupate să se păzească de tâlhari şi nici nu se apropiaseră de salonul lui Lady Waters. De fapt, se gândi ea, era posibil ca Lady Waters să nici nu fie în oraş în momentul acesta. Penelope minţea cu o virtuozitate impresionantă.

— Ei, bombăni contele. Oricum, arăţi superb, Penny.

Penelope se lumină la faţă şi făcu o piruetă ca să-şi arate rochia cea nouă din brocart satinat pe care erau brodate buchete de flori în albastru, roşu şi verde. Realizarea rochiei durase o lună şi costase mai mult decât câştigau nouăzeci la sută dintre londonezi într-un an.

— Şi tu, desigur, Artemis, zise contele distrat. Chiar foarte drăguţă.

Artemis făcu o reverenţă.

— Mulţumesc, unchiule.

Preţ de o clipă, Artemis îşi dădu seama cât de diferită era viaţa aceasta de cea cu care era obişnuită din copilărie. Ei locuiseră la ţară, doar ea, Apollo, mama şi tata. Tatăl ei fusese dezmoştenit de propriul părinte şi gospodăria lor nu era prea bogată. Nu existau petreceri, ca să nu mai vorbim de baluri. Era ciudat să-şi dea seama că începuse să se obişnuiască cu seratele – că era aproape plictisită de ideea de a mai participa la una.

Artemis zâmbi strâmb în sinea ei. Îi era recunoscătoare contelui – care era un văr de departe, nu unchiul ei.

Ea nu îi întâlnise nici pe el şi nici pe Penelope, cât trăiseră părinţii ei, şi cu toate astea, el o primise în casa lui, când ea devenise o paria în societate. Între lipsa de zestre şi stigmatul nebuniei familiale, ea nu avea nicio şansă să se căsătorească şi să ajungă la casa ei.

Cu toate astea, nu putea uita cum contele refuzase

categoric şi fără şansa de a-l face să se răzgândească, de a-l ajuta şi pe Apollo.

Se asigurase numai ca Apollo să fie iute internat la Bedlam, în loc să se ajungă la proces. Ceea ce nu fusese o sarcină uşoară pentru contele de Brightmore: nimeni nu voia ca un aristocrat să fie spânzurat pentru crimă. Elita societăţii nu putea permite aşa ceva – chiar dacă aristocratul în chestiune nu prea făcuse parte din înalta societate.

— O să răsuceşti capetele tuturor tinerilor domni la dans. Contele vorbea deja din nou cu fiica lui, ochii îngustându-i-se pentru moment. Doar asigură-te că nu o să ţi-l răsucească şi ţie.

Poate că îşi dădea seama de mai multe lucruri despre Penelope decât credea Artemis.

— Nu te teme, papa. Penelope îl sărută pe părintele ei pe obraz. Eu doar colecţionez inimi – nu le ofer.

— Ha! replică la fel de distrat tatăl ei – secretarul lui îi şoptea ceva la ureche. Ne vedem mâine, da?

— Da, dragul meu.

Şi după o sumedenie de reverenţe şi plecăciuni de la cameriste şi valeţi, Penelope şi Artemis ieşiră pe uşă.

— Nu ştiu de ce nu l-am luat şi pe Bon Bon, zise verişoara ei în timp ce trăsura se îndepărta. Blana lui ar fi pus în valoare rochia.

Bon Bon era câinele mic, alb şi bătrâior al lui Penelope. Artemis nu era sigură ce ar fi „pus în valoare” rochia. În afară de asta, nu avusese inima să deranjeze biata fiinţă, când o văzuse ghemuită pe patul caraghios roz cu verde pe care Penelope îl comandase pentru el.

— Poate, murmură Artemis, dar blana lui albă s-ar fi lipit şi de fustele tale.

— Oh, Penelope se încruntă foarte drăgălaş şi gura ei luă un aspect bosumflat. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi iau un mops. Dar toată lumea are unul – sunt prea banali –, iar maroul nu e la i ei de evident ca albul lui Bon Bon.

Artemis oftă în tăcere şi îşi păstră opiniile pentru sine

cu privire la alegerea unui câine în funcţie de culoare blănii.

Penelope începu să turuie despre câini şi rochii, şi modă, şi petrecerea din casa de la ţară a ducelui de Wakefield la care aveau să participe curând. Artemis doar dădea din cap şi mai intervenea din când în când ca să ajute conversaţia. Se gândea la Apollo şi la cât de slab i se păruse în această dimineaţă. El era un bărbat înalt – sau fusese. Bedlam îi scobise obrajii, îi scufundase ochii în orbite şi îi făcuse oasele încheieturilor să iasă în evidenţă. Ha trebuia să facă rost de bani ca să plătească gărzile, să-i ducă mai multă mâncare, mai multe haine. Dar toate astea erau doar soluţii temporare. Dacă nu descoperea o metodă de a-l scoate pe fratele ei de la azilul de nebuni, se temea că n-avea să mai apuce încă un an acolo.

Artemis oftă uşor în vreme ce Penelope continuă să vorbească despre dantelă belgiană.

O jumătate de oră mai târziu, coborau din trăsură în faţa conacului mare, iluminat feeric.

— E păcat, serios, zise Penelope şi îşi scutură fustele.

— Ce e păcat?

Artemis se aplecă să-i îndrepte tivul la spate.

— Lord d’Arque. Verişoara ei făcu un gest vag în direcţia uimitorului conac. Aşa un bărbat frumos şi bogat – e aproape perfect.

Artemis se încruntă, încercând să urmeze labirintul complicat al gândurilor verişoarei sale.

— Dar nu e?

— Nu, sigur că nu, prostuţo, zise Penelope şi pluti spre intrarea principală. Doar nu e duce, nu? O, ia uite-l pe Lord Featherstone.

Artemis o urmă pe Penelope în timp ce aceasta se apropia de tânărul lord. George Featherstone, baron de Featherstone, avea ochi mari, albaştri cu gene lungi, luxuriante şi o gură plină, cu buze roşii, iar dacă n-ar fi fost linia fermă a bărbiei şi lungimea nasului, ar fi putut fi confundat cu o fată. Era considerat foarte chipeş de toate doamnele din societatea londoneză, deşi lui Artemis îi

displăcea strălucirea răutăcioasă a ochilor săi albaştri.

— Lady Penelope! izbucni Lord Featherstone şi se opri pe treptele de marmură pentru a face o plecăciune extravagantă.

Era îmbrăcat cu o haină şi pantaloni stacojii, cu o vestă aurie, brodată cu stacojiu, purpuriu şi verde crud.

— Ce veşti îmi dai?

— Milord, sunt încântată să te informez că am fost în St. Giles, zise Penelope, întinzându-i mâna.

Lord Featherstone se aplecă peste mâna ei, întârziind o fracţiune de secundă mai mult decât s-ar fi cuvenit, înainte să-şi ridice ochii şi să o privească printre genele sale lungi.

— Şi ai cumpărat o cană de gin?

— Vai, nu! Penelope îşi desfăcu evantaiul şi îşi întoarse faţa de parcă s-ar fi ruşinat. *Mai bine.* Ea îşi coborî evantaiul ca să dezvăluie un rânjet. M-am întâlnit cu Fantoma din St. Giles.

Lord Featherstone făcu ochii mari.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr. Însoţitoarea mea, domnişoara Greaves, a fost martoră.

Artemis făcu o reverenţă.

— Dar e minunat, milady!

Lord Featherstone îşi desfăcu larg braţele, iar gestul îl făcu să se clatine, Artemis temându-se pentru o clipă că ar putea să se dezechilibreze pe scări, dar el puse un picior pe treapta de sus şi îşi recăpătă echilibrul.

— Un demon mascat învins de frumuseţea unei fecioare. Îşi aplecă uşor capul şi se uită la Penelope cu un zâmbet şiret pe buze. L-aţi *învins,* sper, milady.

Artemis se încruntă. „A învinge” era un cuvânt destul de riscant, care putea fi interpretat…

— Bună seara, milady, milord, se auzi o voce calmă şi profundă.

Artemis se întoarse. Ducele de Wakefield apăru din întunericul din spatele lor, fără ca paşii lui să facă vreun

zgomot. Era un bărbat înalt, zvelt, îmbrăcat sever în negru şi cu o perucă albă, elegantă. Luminile conacului aruncau umbre ameninţătoare asupra chipului său, accentuându-i unghiurile feţei: sprâncenele severe şi negre, nasul proeminent şi plasat vertical dedesubt, care ducea direct spre linia subţire, aproape dură a buzelor sale. Ducele de Wakefield nu era considerat de doamnele din societate la fel de chipeş precum Lord Featherstone, dar dacă îi priveai trăsăturile Iară să te gândeşti la bărbatul cărora îi aparţineau, puteai să-ţi dai seama că era un bărbat frumos. O frumuseţe rece, severă, cu o umbră de blândeţe care atenua trăsăturile deosebit de masculine ale chipului său.

Artemis îşi reprimă un frison. Nu, ducele de Wakefield nu va fi niciodată preferatul membrilor de sex feminin ai înaltei societăţi. Exista ceva la el atât de opus genului feminin, încât aproape că respingea sexul mai blând. Acesta nu era un bărbat care să fie înduioşat de blândeţe, feminitate ori cuvinte dulci. Ar ceda – presupunând că ar fi în stare să cedeze – doar pentru motive de el ştiute.

— Excelenţa Voastră.

Penelope făcu o reverenţă cuceritoare în vreme ce Artemis se aplecă mult mai rezervată alături de ea. Nu că ar fi băgat cineva de seamă.

— Ce plăcere să vă întâlnesc astă-seară.

— Lady Penelope. Ducele se aplecă peste mâna ei şi apoi se îndreptă de spate. Ochii lui întunecaţi nu trădau nicio emoţie, fie ea pozitivă sau negativă. Ce am auzit despre Fantoma din St. Giles?

Penelope îşi linse buzele în ceea ce ar fi putut fi considerat un gest seducător, dar Artemis se gândi că verişoara ei era doar agitată. Ducele putea fi destul de intimidant câteodată.

— O mare aventură, Excelenţa Voastră. M-am întâlnit chiar cu Fantoma noaptea trecută în St. Giles!

Ducele nu făcu decât să o privească. Artemis se foi, neliniştită. Penelope nu părea să-şi dea seama că ducele nu avea să considere aventura ei ca pe o realizare.

— Dragă verişoară, poate ar trebui…

— Lady Penelope are un curaj minunat la fel ca însăşi Britania, anunţă cu voce de trompetă Lordul Featherstone. O atitudine curajoasă îmbrăţişată de frumuseţea formei şi a chipului, rezultând în perfecţiunea ţinutei şi a eleganţei. Milady, vă rog să acceptaţi acest fleac ca un simbol al admiraţiei mele.

Lord Featherstone se lăsă într-un genunchi şi îi întinse tabachera sa, incrustată cu pietre preţioase. Artemis pufni. Nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că Penelope câştigase pariul cinstit, dar riscându-şi viaţa. Tabachera lui Lord Featherstone nu era chiar un dar banal, aşa cum lăsa el să se înţeleagă. Ce laş!

Penelope se întinse după cutiuţă, dar nişte degete puternice i-o luară înainte. Ducele luă obiectul din mâna lui Lord Featherstone – făcându-l pe bărbatul mai tânăr să tresară – şi o ridică în lumină. Era ovală, de aur, şi pe capac se afla portretul mic şi rotund al unei fete, încadrat de perle.

— Foarte drăgălaş, rosti tărăgănat Excelenţa Sa. Rămase cu cutiuţa în mână şi *se* întoarse spre Lady Penelope. Dar nu cred că merita să vă riscaţi viaţa pentru el, milady. Sper să nu vă mai asumaţi astfel de riscuri inutile pentru un asemenea fleac.

El îi aruncă cutia lui Penelope care doar clipi, obligând-o pe Artemis să se arunce destul de lipsit de graţie, după obiect. Ea prinse cutia înainte să o lovească pe Penelope sau să cadă pe jos şi se îndreptă de spate, constatând că ducele o fixa cu privirea.

Pentru o clipă, ea încremeni. Nu îl privise până acum în ochi – era de regulă exilată pe margine la baluri şi în capătul saloanelor. Dacă ar fi întrebat-o cineva despre culoarea ochilor Excelenţei Sale, ar fi putut răspunde doar că erau întunecaţi. Ceea ce şi erau.

Foarte întunecaţi, aproape negri, dar nu chiar. Ochii ducelui de Wakefield erau căprui, un căprui întunecat şi bogat, precum cafeaua proaspăt făcută, precum lemnul de

nucă lustruit sau blana de focă lucind în lumină, şi chiar dacă erau frumoşi, erau la fel de reci ca fierul pe timp de iarnă. O simplă atingere şi ţi-ar fi îngheţat sufletul.

— Ce reflexe bune, domnişoară Greaves, zise atunci ducele rupând vraja.

El se întoarse şi urcă scările. Artemis clipi în urma lui. De unde îi ştia numele?

— Ticălos arogant, zise destul de tare Lord Featherstone, iar ducele probabil că îl auzise, dar nu dădu niciun semn în vreme ce intră în conac.

Lord Featherstone se întoarse spre Lady Penelope.

— Trebuie să îmi cer scuze, milady, pentru comportamentul lipsit de politeţe al ducelui. Nu pot decât să cred că şi-a pierdut orice urmă de amuzament sau umor şi s-a transformat într-un bătrân înainte de 40 de ani. Sau 50? Pot să spun că ducele ar putea fi suficient de bătrân ca să-mi fie tată.

— Cu siguranţă nu. Penelope îşi încruntă sprâncenele de parcă ar fi fost cu adevărat îngrijorată că ducele îmbătrânise peste noapte. Nu poate avea peste 40 de ani, nu-i aşa?

Întrebarea se îndrepta spre Artemis, care oftă şi puse cutiuţa în buzunar că să i-o dea mai târziu lui Penelope. Dacă ea nu avea grijă, Penelope era în stare să o lase la conac sau în trăsură.

— Cred că Excelenţa Sa nu are decât 33 de ani.

— Chiar aşa? Penelope se lumină înainte să clipească, suspicioasă. Cum de ştii asta?

— Surorile sale au amintit de asta în treacăt, zise Artemis sec.

Penelope era prietenă – sau măcar o cunoştinţă – atât cu Lady

Hero, cât şi cu Lady Phoebe, dar ea nu prea avea obiceiul să asculte, cu atât mai puţin să-şi amintească ce spuneau prietenele ei.

— O, e bine atunci, zise ea şi, dând din cap, acceptă braţul lui Lord Featherstone şi porni să intre în casă.

Fură întâmpinaţi de o armată de valeţi care le luară pelerinele înainte să urce marea scară spre etajul superior, unde se afla sala de bal a lui Lord d'Arque. Încăperea era luminată ca un tărâm al zânelor. Marmura albă şi roz strălucea sub picioarele lor. Deasupra capetelor lor, candelabrele străluceau cu mii de lumânări. Garoafe din seră în toate nuanţele de roz, alb şi roşu se revărsau din vaze uriaşe, parfumând aerul cu mireasma dulce şi puternică. Un grup de muzicieni din capătul sălii de bal cântau o melodie lentă, iar oaspeţii erau îmbrăcaţi în toate culorile curcubeului, mişcându-se graţios, parcă într-un dans aparte, ca un grup de fiinţe diafane.

Artemis strâmbă din nas cu tristeţe privind spre rochia ei simplă. Era maro, iar dacă ceilalţi oaspeţi erau zâne, atunci ea trebuia să fie un trol mic şi întunecat. Rochia ei fusese făcută în primul an când venise să locuiască cu Penelope, şi o purtase de atunci la toate balurile la care o însoţise pe verişoara ei. La urma urmei, nu era decât o însoţitoare. Era acolo ca să se confunde cu fundalul, ceea ce şi făcea cu un talent admirabil, după cum era chiar ea însăşi de părere.

— A mers bine, zise Penelope veselă.

Artemis clipi, întrebându-se dacă nu cumva ratase ceva din ce se petrecuse. Fuseseră despărţite de Lord Featherstone, iar în jurul lor rândurile de invitaţi se îngroşau.

— Poftim?

— Wakefield.

Penelope deschise un evantai cu o pictură foarte complicată de parcă însoţitoarea ei ar fi putut să-i ghicească gândurile şi să-i completeze ideea.

— Întâlnirea noastră cu ducele a mers bine? oferi Artemis completarea cam nedumerită.

Doar nu credea asta.

— O, desigur. Penelope închise evantaiul şi o bătu pe Artemis pe umăr. E gelos.

Artemis se uită la frumoasa ei verişoară. Existau mai

multe adjective care ar fi putut descrie «tarea de spirit a ducelui când plecase de lângă ele: „dispreţuitor”, „trufaş”, „superior”, „arogant”… de fapt, dacă se gândea mai bine, era destul de sigură că putea să mai enumere câteva duzini de adjective şi cu siguranţă „gelos” nu se număra printre ele.

Artemis îşi drese vocea cu grijă.

— Nu sunt sigură…

— A, Lady Penelope! Un gentleman cu un început de burtă, care făcea pânza hainei sale elegante să se întindă, se postă în mod deliberat în dreptul lor. Sunteţi la fel de încântătoare ca un trandafir de vară.

Penelope se strâmbă la acest compliment prea simplu.

— Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră.

— Ei, pentru nimic, pentru nimic. Ducele de Scarborough se întoarse fluturând din mână spre Artemis. Şi bănuiesc că şi dumneavoastră sunteţi bine, sănătoasă, domnişoară Greaves.

— Aşa e, Excelenţa Voastră, zâmbi Artemis şi făcu o reverenţă.

Ducele era de înălţime medie, dar era uşor gârbovit, ceea ce îl făcea să pară mai mic. Purta o perucă ninsă, un costum frumos de culoarea şampaniei şi catarame cu diamante la pantofi – ceea ce, se zvonea, îşi putea permite foarte bine. Gurile rele spuneau şi că îşi căuta o soţie, căci era văduv de ceva vreme deja. Din nefericire, chiar dacă Penelope l-ar fi putut ierta pe duce pentru alura cocoşată şi pentru burtă, ea nu era prea încântată de vârsta lui, căci ducele de Scarborough, spre deosebire de ducele de Wakefield, trecuse bine de 60 de ani.

— Mă grăbesc să mă întâlnesc cu un prieten, încercă Penelope să scape rapid de bărbat.

Dar ducele era un veteran al balurilor. El se mişca cu o agilitate admirabilă pentru vârsta sa şi cumva îi prinse mâna lui Penelope, trecând-o peste braţul lui.

— Atunci îmi va reveni plăcerea să vă escortez la

întâlnire.

— O, dar îmi este sete, contracară Penelope. Aţi putea fi atât de amabil să îmi aduceţi un pahar cu punci, Excelenţa Voastră?

— Aş fi încântat, milady, zise ducele şi Artemis zări o sclipire în ochii lui, dar sunt sigur că însoţitoarea dumneavoastră ar fi fericită să vă facă acest serviciu. Vă supăraţi, domnişoară Greaves?

— Nu, deloc, murmură Artemis.

Penelope era stăpâna ei, dar ei îi plăcea de ducele cel bătrâior – chiar dacă nu avea nicio şansă să o cucerească pe Penelope. Ea se întoarse încet, dar suficient de repede încât să pretindă că nu o auzise pe verişoara ei pufnind. Încăperea cu răcoritoare se afla de partea cealaltă a sălii de bal, iar ea înainta cu greu, căci partea din mijloc era ocupată de dansatori.

Cu toate astea, buzele ei erau încă curbate într-un surâs când auzi o voce bubuind, ameninţătoare.

— Domnişoară Greaves! Putem discuta un pic?

„Desigur”, se gândi ea şi se uită în ochii căprui-închis şi reci ai ducelui de Wakefield.

*

— Sunt foarte uimită că îmi ştiţi numele, zise domnişoara Artemis Greaves.

Ea nu era genul de femeie pe care el să-l observe în mod obişnuit. Maximus se uită în jos la chipul domnişoarei Greaves şi se gândi că era una dintre numeroasele umbre feminine: însoţitoare, mătuşi bătrâne, rude sărace. Cele care stăteau în spate. Cele care alunecau în tăcere în umbră. Toţi bărbaţii cu mijloace financiare le aveau în grijă, pentru că era datoria unui gentleman să nu lase de izbelişte femei ca ea. Să se asigure că erau îmbrăcate şi aveau un acoperiş deasupra capului şi mâncare, că erau fericite sau măcar mulţumite cu rolul lor în viaţă. Dincolo de asta, nimic, pentru că genul acesta de femei nu aveau nicio

legătură cu problemele masculine. Nu se căsătoreau şi nu aveau copii. Practic vorbind, ele nu făceau sex deloc. Nu exista niciun motiv pentru ca el să observe o femeie ca ea.

Şi cu toate astea o făcuse.

Chiar înainte de seara trecută o observase pe domnişoara Greaves care o urma pe verişoara ei peste tot – mereu îmbrăcată în culori închise de maro sau cenuşiu – ca o vrabie în trena unui papagal. Ea abia dacă vorbea, cel puţin cât ascultase el, şi stăpânea arta observaţiei tăcute. Nu se străduia în niciun fel să atragă atenţia asupra sa. Până în noaptea trecută.

Ea îndrăznise să scoată un *cuţit* la el, în cea mai rău famată parte a Londrei, îl privise fără frică în faţă, şi lui parcă i se luase un văl de pe ochi şi începuse să o vadă clar. Dintr-odată trăsăturile ei erau distincte şi limpezi, ieşind în evidenţă în mulţimea din jur. El o vedea. Vedea chipul calm, oval şi trăsăturile deosebit de feminine, obişnuite, cu excepţia ochilor mari şi cenuşii. Părul ei castaniu era strâns într-un coc ordonat la ceafă, degetele lungi şi palide împreunate în talie.

El o *vedea,* şi înţelegerea acestui fapt era uşor deranjantă. Ea ridică din sprâncenele delicate.

— Excelenţa Voastră?

El o fixase prea mult cu privirea, adâncit în propriile gânduri. Ideea îl irită, prin urmare tonul pe care îl folosi fu excesiv de aspru.

— Cum aţi putut s-o lăsaţi pe Lady Penelope să se aventureze în St. Giles noaptea trecută?

Multe doamne din cercul lui de cunoştinţe ar fi izbucnit în plâns la o asemenea acuzaţie.

Dar domnişoara Greaves clipi încetişor.

— Nu ştiu cum vă puteţi închipui că aş avea vreun control asupra acţiunilor verişoarei mele.

Un argument valabil, dar el nu-l recunoscu ca atare.

— Trebuie să ştiţi cât de periculoasă este acea parte a Londrei.

— O, ştiu prea bine, Excelenţa Voastră.

El îi întrerupsese parcursul de-a lungul sălii de bal, iar acum oa îşi reluă drumul. El era obligat să o urmeze, dacă nu voia ca ea sa plece pur şi simplu de lângă el.

— Atunci cu siguranţă aţi fi putut să vă convingeţi verişoara să renunţe la o astfel de acţiune nebunească.

— Mă tem că Excelenţa Voastră are o părere mult prea optimistă, atât despre docilitatea verişoarei mele, cât şi despre influenţa mea asupra ei. Când Penelope îşi pune ceva în minte, nici caii sălbatici nu o pot trage în altă direcţie. De îndată ce Lord Featherstone a menţionat cuvintele „pariu” şi „îndrăzneală”, mă tem că am fost condamnate.

Vocea ei plăcută avea o nuanţă de amuzament care era nerezonabil de atrăgătoare.

— Deci e vina lui Featherstone, se încruntă el.

— O, într-adevăr, adăugă ea cu o voioşie aproape nepotrivită.

El se încruntă la ea. Domnişoara Greaves nu părea deloc îngrijorată că verişoara ei aproape că le dusese pe amândouă la moarte în St. Giles.

— Lady Penelope ar trebui oprită să se mai asocieze cu gentlemeni precum Featherstone.

— Da, sigur, şi cu doamne, de asemenea.

— Doamne?

Ea se uită pieziş la el.

— Unele dintre cele mai nebuneşti idei ale verişoarei mele au pornit de la doamne, Excelenţa Voastră.

— Aha!

El se uită la ea fără nicio expresie, observând în treacăt că genele ei erau dese şi negre, mai negre decât părul, de fapt. Oare le vopsea cu ceva?

Ea oftă şi se aplecă spre el, atingându-l cu umărul.

— Sezonul trecut, Lady Penelope a fost convinsă că o pasăre vie ar reprezenta un accesoriu absolut unic.

Ea îşi bătea joc de el?

— O pasăre.

— O lebădă, de fapt.

Ea părea foarte serioasă. Dacă juca vreun joc stupid cu el, atunci se prefăcea bine. Dar o fiinţă ca ea avea numeroase ocazii de a învăţa să-şi ascundă gândurile şi sentimentele. Ba chiar reprezenta o cerinţă a slujbei.

— N-am observat-o niciodată pe Lady Penelope cu o lebădă.

Ea îi aruncă o privire rapidă, iar el văzu cum buzele i se rotunjeau într-un zâmbet. Doar o fracţiune de secundă, apoi dispăru.

— Ei bine, nu a durat decât o săptămână. După cum s-a constatat, lebedele scuipă şi muşcă.

— Lady Penelope a fost muşcată de o lebădă?

— Nu, eu am fost.

El îşi încruntă sprâncenele la această informaţie, închipuindu-şi pielea albă întunecată de o vânătaie. Nu-i plăcea imaginea. De câte ori fusese rănită domnişoara Greaves în timp ce îşi îndeplinea îndatoririle de însoţitoare a lui Lady Penelope?

— Câteodată am impresia că verişoara mea ar trebui închisă pentru binele ei, bombăni domnişoara Greaves. Dar nu există vreo şansă ca asta să se întâmple, nu-i aşa?

Nu, nu prea exista. Şi nici nu exista vreo şansă ca domnişoara Greaves să-şi poată câştiga traiul altfel – undeva departe de verişoara ei periculos de nesăbuită. Aşa funcţiona lumea, şi chiar dacă nu ar fi fost aşa, nu era treaba lui.

— Povestea dumneavoastră mă face să vă cer şi mai imperios să găsiţi o modalitate de a o convinge pe Lady Penelope de pericolul ideilor ei.

— Am încercat… încerc, zise ea pe un ton scăzut. Dar eu sunt doar însoţitoarea ei, la urma urmei.

El se opri şi se uită la ea, la această femeie mai stăpână pe sine decât îi permitea rostul ei în viaţă.

— Nu sunteţi şi prietena ei?

Ea se întoarse şi se uită în sus la el, din nou cu acel zâmbet, aproape invizibil în colţul gurii, mic şi discret, de parcă ar fi învăţat să nu zâmbească foarte larg, să nu arate

prea repede vreo emoţie puternică.

— Da, sunt prietena ei. Ruda şi prietena ei. Ţin mult la Penelope şi cred că şi ea mă iubeşte. Dar în primul rând sunt însoţitoarea ei. Nu o să fim niciodată egale, pentru că poziţia mea va fi mereu inferioară. Aşa că, deşi pot sugera să nu ne ducem noaptea în St. Giles, nu pot să-i poruncesc.

— Iar unde se duce ea, mergeţi şi dumneavoastră?

— Da, Excelenţa Voastră, încuviinţă ea.

El îşi încordă maxilarul. Ştia toate astea, dar chiar şi aşa informaţia i se părea enervantă. Îşi feri privirea.

— Când Lady Penelope se va căsători, soţul ei va şti să o controleze. Să o ţină în siguranţă.

„Să te ţină în siguranţă.”

— Poate.

Ea îşi înclină capul şi se uită la el. Era o femeie inteligentă. Cu siguranţă că ştia ce intenţii avea faţă de verişoara ei.

— Aşa va fi, zise el şi se uită cu severitate la ea.

Ea ridică din umeri.

— Asta ar fi cel mai bine, desigur. Dar dacă Penelope ar fi ţinută în frâu, noi n-am mai întâlni oameni atât de interesanţi ca Fantoma din St. Giles.

— Faceţi haz de pericol.

— Poate că da, Excelenţa Voastră, zise ea blând, de parcă el ar fi trebuit consolat, dar trebuie să admit că a fost palpitantă întâlnirea cu Fantoma.

— Sălbaticul acela.

— De fapt, nu sunt sigură că e chiar aşa. Porniră din nou, şi el îşi dădu seama că se îndreptau spre încăperea cu răcoritoare. Pot să vă spun un secret, Excelenţa Voastră?

De regulă, când doamnele îi puneau o astfel de întrebare, era mai degrabă un mijloc de a flirta, dar expresia de pe chipul domnişoarei Greaves era onestă. Deveni curios.

— Vă rog!

— Cred că Fantoma ar putea fi de viţă nobilă.

El trebui să se controleze ca să menţină o expresie

indiferentă în vreme ce inima începu să-i bată mai repede. Oare ce greşise?

— De ce?

— Mi-a lăsat ceva noaptea trecută.

El simţi cum spaima îi cuprinde pieptul.

— Ce?

Pe buzele ei apăru din nou acel zâmbet ascuns. Misterios, captivant, absolut feminin.

— Un inel cu pecete.

*

Chipul ducelui de Wakefield era ca de piatră. Artemis se întrebă la ce se gândea şi, mai ales, ce credea despre ea. Oare considera o greşeală atitudinea ei faţă de Fantomă? Sau i se părea jignitor că ea credea că un tâlhar ar putea fi de viţă nobilă? îi cercetă chipul pentru o secundă şi apoi o porni* din nou. Se gândea că nu conta ce credea el despre ea – în afară de faptul că nu ar fi o însoţitoare potrivită pentru Lady Penelope. El nu căutase până atunci niciodată să vorbească cu ea. Pur şi simplu se mişcau pe alte orbite. Ea zâmbi în sinea ei. Nu se aflau nici măcar în acelaşi univers.

— Vreţi să-i duceţi răcoritoare lui Lady Penelope? întrebă el, vocea lui răsunând plăcut lângă umărul ei.

— Da.

Ea văzu cu coada ochiului cum dădea din cap.

— O să vă ajut să le duceţi înapoi. Se întoarse spre un valet care ducea pahare cu punci şi plesni din degete. Trei.

Spre amuzamentul ei, bărbatul se năpusti să aducă paharele în timp ce ducele rămase acolo aşteptând.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, Excelenţă, zise ea, fără nicio urmă de ironie în glas.

— Ştiţi că nu e adevărat.

— Ştiu? ea se uită uimită la el.

El îşi înclină capul şi murmură încetişor.

— Păreţi o femeie inteligentă. Ştiţi că o curtez pe

verişoara dumneavoastră. Prin urmare, oferta mea este un mod elegant de a o întâlni din nou în seara asta.

După asta nu mai părea să mai fie nevoie de vreo vorbă în plus, aşa că Artemis rămase tăcută în timp ce luau cele trei pahare de punci.

— Spuneţi-mi, domnişoară Greaves, zise ducele în timp ce făceau cale-ntoarsă. Sunteţi de acord să o curtez pe verişoara dumneavoastră?

— Nu cred că acordul meu are vreo importanţă în vreun fel sau altul, Excelenţa Voastră, rosti Artemis iritată fără voia ei.

Oare îi vorbea în zeflemea?

— Nu credeţi? El zâmbi uşor. Dar, vedeţi dumneavoastră, eu am crescut într-o casă numai cu femei. Nu dispreţuiesc greutatea confidenţelor şoptite din budoar. Câteva cuvinte judicios şoptite la urechea verişoarei dumneavoastră ar putea să mă ajute.

Ea se uită uluită la el.

— Excelenţa Voastră îmi atribuie mai multă putere decât am de fapt.

— Sunteţi modestă.

— Nu, chiar nu sunt.

— Hmm.

Se apropiau de Penelope care încă mai conversa cu Scarborough. Wakefield îşi miji ochii.

— Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare. Mă veţi susţine în eforturile mele?

Ea se uită la el. În poziţia ei trebuia să fie prevăzătoare.

— Simţiţi afecţiune pentru Penelope?

— Asta contează pentru Lady Penelope?

El îşi arcui o sprânceană cu subînţeles.

— Nu. Ea îşi ridică bărbia. Dar mă tem că este important pentru mine, Excelenţa Voastră.

Penelope se întoarse şi îi văzu pe chip aşternându-i-se un zâmbet fericit.

— O, Artemis, în sfârşit. Să ştii că aproape m-am

uscat. Ea luă cupa din mâna lui Artemis şi clipi din gene către Wakefield. Aţi venit să mă mai certaţi un pic, Excelenţa Voastră?

El se aplecă şi murmură ceva deasupra mâinii ei.

Artemis făcu un pas în spate. Apoi încă unul. În scenă erau Penelope, Wakefield şi Scarborough – aceştia erau actorii din acest teatru. Ea era doar cea care mătura scena. Îşi luă privirea de la trio şi se uită prin sală. La perete fuseseră înşirate scaune pentru oaspeţii mai în vârstă şi alţii asemenea. Descoperi un chip familiar şi se îndreptă în direcţia lui.

— Aţi dori nişte punci, doamnă?

— O, ce drăguţ!

Bathilda Picklewood era o femeie mică şi îndesată, cu o faţă rotundă şi roz, încadrată de bucle cărunte. În poala ei stătea un spaniei alb cu negru, privind atent prin încăpere.

— Tocmai mă gândeam că ar trebui să plec în căutare de punci.

Artemis întinse mâna spre spaniei – Mignon –, în vreme ce domnişoara Picklewood lua o înghiţitură din cupă. Mignon linse politicos degetele lui Artemis.

— Lady Phoebe nu e aici?

Domnişoara Picklewood scuturã cu regret din cap.

— Ştii că nu-i plac evenimentele cu mulţi invitaţi. În seara asta am venit cu buna mea prietenă doamna White – s-a dus să-şi repare dantela rochiei.

Artemis dădu din cap şi se aşeză lângă doamna mai în vârstă. Ştia că sora mai tânără a ducelui nu gusta astfel de evenimente, dar sperase s-o revadă. Apoi îşi aminti.

— Dar Lady Phoebe va veni la petrecerea din casa de la ţară a fratelui ei?

— O, da, abia aşteaptă, deşi mă tem că ducele nu. Domnişoara Picklewood chicoti. Lui nu-i plac petrecerile date în casă – de fapt nu-i plac *deloc* petrecerile. Te-am văzut cu Maximus mai devreme.

Artemis avu nevoie de o clipă ca să-şi aducă aminte că Maximus era numele mic al ducelui de Wakefield. Ce

ciudat era că ducele avea un nume mic care i se potrivea. Şi-l putea imagina în pielea unui general roman necruţător. Dar, desigur, domnişoara îi spunea lui Wakefield pe numele mic. Era înrudită de departe cu ducele şi locuia cu el şi Lady Phoebe ca un fel de însoţitoare pentru tânără.

Artemis se uită la cealaltă femeie cu un interes reînnoit. Domnişoara Picklewood trebuia să fie una dintre femeile de care era plină casa lui.

— M-a ajutat să-i duc punci lui Penelope.

— Mmm.

— Domnişoară Picklewood…?

— Da?

Femeia mai în vârstă o privi cu ochii ei de un albastru viu.

— Nu cred că am aflat vreodată cum ai venit să locuieşti cu ducele şi cu Lady Phoebe.

— O, e foarte simplu, draga mea, zise domnişoara Picklewood. S-a întâmplat după moartea ambilor lor părinţi.

— Da? Artemis se încruntă, cu ochii pironiţi în poală. Nu îmi amintesc de asta.

— Ei, a fost înainte de vremea ta. În 1721. Biata Hero abia împlinise opt ani, Phoebe era doar un bebeluş, nu avea decât un an. Când am auzit, stăteam la o mătuşă de-a mea. Am ştiut că trebuia să vin. Cine urma să aibă grijă de copii? Nici ducele, nici biata Mary, mama lui Maximus, nu aveau rude în viaţă. Nu. Am venit de îndată şi am găsit casa în haos. Servitorii erau în stare de şoc, administratorii bombăneau despre terenuri, bani şi succesiune, şi nu băgau de seamă că băiatul abia dacă se ridicase din pat. Le-am ajutat pe fete şi pe Maximus cât am putut mai bine. El era încăpăţânat şi atunci, mă tem. După o vreme a zis că el era acum ducele şi nu avea nevoie de dădacă sau de guvernantă. Cam nepoliticos, dar pe de altă parte tocmai îşi pierduse părinţii. Un şoc teribil.

— Hmm. Artemis se uită spre locul unde ducele stătea lângă Penelope, cu ochii umbriţi şi imposibil de citit. Presupun că asta ar explica o sumedenie de lucruri.

— O, da, încuviinţă domnişoara Picklewood, urmându-i privirea. Într-adevăr. Rămaseră tăcute câteva clipe, înainte ca domnişoara Picklewood să se ridice. Aşa că, vezi, poate să fie totuşi o viaţă bună.

Artemis clipi, fără să înţeleagă ce voia să spună bătrâna însoţitoare.

— Poftim?

— Să fii o lady care depinde de bunătatea rudelor, răspunse domnişoara Picklewood încetişor şi de-a dreptul devastator. Nu avem copiii noştri, dar dacă avem noroc, putem găsi pe alţii pe care să-i ajutăm în viaţă. Ea o bătu pe Artemis pe genunchi. Până la urmă, o să se aranjeze totul.

Artemis rămase nemişcată pentru că simţea un impuls puternic de a smulge mâna blândei domnişoare Picklewood de pe genunchiul ei. Să se ridice şi să urle. Să alerge prin sala de bal, să iasă pe uşă şi să alerge până ajungea să simtă din nou iarba rece sub tălpi. Aceasta n-ar fi putut fi viaţa ei. Era imposibil.

Sigur că nu făcu nimic din toate astea. În schimb, dădu politicos din cap şi o întrebă pe domnişoara Picklewood dacă ar mai vrea un pahar de punci.

Capitolul 3

Într-o zi călduroasă, în timp ce vâna, regele Herla dădu peste un iaz adânc şi rece. Descălecă şi se aplecă să bea apă din iaz, iar în apă văzu reflexia unui omuleţ ciudat care călărea un ţap.

— Ziua bună, rege al britanicilor, strigă omuleţul.

— Tu cine eşti? întrebă regele Herla.

— Ei bine, eu sunt regele piticilor, zise piticul, şi aş vrea să facem o înţelegere...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se trezi dintr-un vis cu o pădure deasă şi rămase să se gândească la el. Se făcea că era răcoare şi linişte, iar muşchiul şi frunzele umede de sub picioarele ei goale îi amuţeau zgomotul paşilor. Un ogar – sau poate mai mulţi – se auzeau în spatele ei şi îi ţinea companie. Ea ajunsese într-un luminiş şi emoţia o făcea să-şi ţină răsuflarea. Acolo era ceva, o creatură care nu ar trebui să existe într-o pădure englezească, iar ea voia să vadă…

Era cineva în camera ei.

Artemis încremeni, ascultând. Camera ei din Brightmore House era în spate, mică, dar confortabilă. Dimineaţă venea o slujnică să aprindă focul, dar altminteri nimeni nu o deranja acolo. Dar persoana care se afla acum în încăpere nu era slujnica.

Poate că îşi închipuise. Visul fusese destul de intens. Deschise ochii. Lumina palidă a lunii care pătrundea pe una din ferestre îi dezvăluia umbrele familiare din cameră: scaunul de lângă pat, comoda veche de la fereastră, mica policioară de deasupra căminului…

Una dintre umbre se desprinse de lângă policioară. Se transformă într-o siluetă mare şi ameninţătoare, cu capul distorsionat de pălăria cu boruri largi şi nasul supradimensionat al măştii. Fantoma din St. Giles.

Se zvonea că prăda şi siluia, dar în mod ciudat, ea nu simţea niciun fel de teamă. Poate că era încă prinsă în mrejele visului. Dar era mai bine să se asigure.

— Ai venit să mă răpeşti? Vocea ei era doar o şoaptă, chiar dacă ea nu făcuse un efort conştient de a o coborî. Dacă da, sper să îmi acorzi măcar o clipă să-mi pun un şal.

El pufni şi se îndreptă spre comoda ei.

— De ce camerele tale se află separat de restul familiei? şopti el.

În St. Giles el nu vorbise, iar ea nu se aşteptase la un răspuns din partea lui. Curiozitatea o făcu să se ridice în capul oaselor. Era rece fără focul aprins, iar ea tremură când îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Camera.

El se opri din orice făcea lângă comodă şi îşi întoarse capul, afişând profilul ameninţător al măştii.

— Cum?

Ea ridică din umeri, deşi el era întors cu spatele şi ea abia putea să vadă în lumina slabă.

— E doar o singură cameră.

El se întoarse din nou spre comodă.

— Aşadar, eşti o slujnică.

Nu-şi dădea seama prea bine din glasul şoptit, dar părea că vrea să o provoace.

— Eu sunt verişoara lui Lady Penelope. De fapt, se corectă ea, verişoară de-a treia, ca să fim mai exacţi.

— Atunci de ce te-au cazat aici, în spatele casei?

El se aplecă şi trase sertarul de jos.

— N-ai auzit de ruda săracă?

Îşi întinse gâtul, încercând să vadă ce făcea el. Părea să caute printre ciorapii ei.

— Te-ai depărtat destul de mult de St. Giles în seara asta.

El mormăi, împinse sertarul la loc şi trecu la următorul. Acolo se aflau cămăşuţele ei, două la număr. Ea îşi drese glasul.

— Mulţumesc.

El se opri, cu capul aplecat asupra sertarului.

— Cum?

— Noaptea trecută mi-ai salvat viaţa. Ea îşi ţuguie buzele, gândindu-se. Sau cel puţin virtutea. Şi pe cea a verişoarei mele. Nici nu-mi pot imagina de ce ai făcut-o, dar îţi mulţumesc.

Auzind-o, el se întoarse.

— Nu-ţi poţi imagina *de ce am făcut-o?* Erai în pericol. Nu te-ar fi ajutat orice bărbat?

Ea zâmbi a regret şi cu o uşoară tristeţe.

— Din experienţa mea, nu.

Se gândea că el se va întoarce la cercetarea camerei, dar făcu o pauză.

— Atunci îmi pare rău că ai avut asemenea

experienţe.

Lucrul ciudat era că el părea să fi rostit vorbele în mod serios. La strânse cuvertura între degete.

— De ce o faci?

— Ce fac?

El se ridică şi trecu la sertarul de sus. Acesta conţinea câteva dintre puţinele ei lucruri personale: scrisori vechi de la Apollo de pe vremea când era la şcoală, o miniatură a tatălui ei, cerceii mamei, de pe care se luase poleiala, şi una dintre toarte se rupsese, ba se gândea că ar trebui să fie supărată că el îi căuta prin lucruri, dar privind în ansamblu, cu tot ce i se întâmplase în viaţă, asta era o jignire mult prea mică.

El se opri.

— Ai aici o jumătate de pâine şi două mere. Nu-ţi dau destul de mâncare, şi eşti nevoită să furi?

Ea se încordă.

— Nu sunt pentru mine. Şi nu le-am furat. Bucătăreasa ştie că le-am luat.

El mormăi şi îşi reluă căutarea.

— De ce te costumezi ca un arlechin şi umbli prin St. Giles?

Ea îşi înclină capul şi îl studie. Mişcările lui erau simple. Precise. Dar ciudat de elegante pentru un bărbat.

— Ştii, mulţi cred că eşti un siluitor sau chiar mai rău.

— Nu sunt.

El închise sertarul şi se uită prin cameră. Oare anii petrecuţi ca vânător nocturn îl făcuseră să vadă mai bine pe întuneric? La abia dacă distingea contururile camerei, şi era odaia ei. El se duse la dulapul vechi, o mobilă care fusese înlocuită cu ceva mai nou într-unul din saloanele de oaspeţi din Brightmore House. Deschise uşa şi privi înăuntru.

— N-am atacat niciodată o femeie.

— Ai ucis?

El făcu o pauză la auzul întrebării, înainte să vâre mâna în dulap şi să dea la o parte rochia de zi de rezervă

pe care o avea ea.

— O dată sau de două ori. Dar au meritat-o, te asigur.

Ea îl credea. St. Giles era un loc îngrozitor. Un loc unde oamenii erau guvernaţi de sărăcie, beţie şi disperarea din străfundurile sufletului omenesc. Ea citise rapoarte în ziarele aruncate de unchiul ei, despre jafuri şi crime, familii întregi moarte de foame. Pentru un gentleman, să se aventureze în St. Giles, noapte după noapte, timp de ani întregi, ca să înfrunte demonii dezlănţuiţi de oamenii chinuiţi de suferinţa cea mai neagră… trebuia să aibă un motiv foarte întemeiat. Şi ea se îndoia profund că o făcea de dragul aventurii sau al unei provocări.

Artemis trase aer în piept la gândul acesta. Ce fel de om făcea ce făcea el?

— Trebuie să iubeşti foarte mult St. Giles.

El se răsuci pe călcâie, izbucnind într-un râs aspru, puternic şi îngrozitor.

— *Iubire.* Doamne sfinte, mă confunzi femeie. Să ştii că nu o fac din iubire.

— Cu toate astea, locuitorii din St. Giles sunt cei care profită de pe urma… Ea se opri gândindu-se cum să descrie ce făcea el. Hobby? Datorie? Obsesie. De pe urma… muncii tale. Dacă spui că nu le faci rău decât celor care merită, atunci cei care locuiesc în St. Giles sunt mai în siguranţă datorită ţie.

— Nu mă interesează cum îi afectează acţiunile mele.

El închise dulapul cu un gest de finalitate.

— Pe mine da, zise ea simplu. Acţiunile tale mi-au salvat viaţa.

El stătea şi se uita prin cameră. Nu mai rămăsese mare lucru. Policioara, noptiera ei, ambele fără locuri unde ar fi putut ascunde ceva.

— De ce te preocupă atât de mult acţiunile mele?

Chiar şi cu vocea şoptită, îţi puteai da seama că era iritat, şi ea se gândi că avea dreptate.

— Nu ştiu. Cred că eşti… o noutate. De obicei nu prea am ocazia să conversez prea mult cu un gentleman.

— Eşti ruda lui Lady Penelope şi însoţitoarea ei. Ai zice că la atâtea baluri, serate şi ceaiuri ai avea ocazii nenumărate de a întâlni gentlemeni.

— Să-i întâlnesc, da. Dar să port o conversaţie adevărată? Ea scutură din cap. Gentlemenii nu au niciun motiv să vorbească cu femei ca mine. Poate doar dacă nu au intenţii tocmai onorabile.

El făcu un pas spre ea de parcă mişcarea ar fi fost involuntară.

— Ai fost acostată de bărbaţi?

— Aşa funcţionează lumea, nu-i aşa? Poziţia mea mă face să fiu vulnerabilă. Cei care sunt puternici îi vor vâna mereu pe cei neajutoraţi. Ea ridică din nou din umeri. Dar nu se întâmplă des, şi oricum am reuşit să mă apăr singură.

— Nu eşti neajutorată.

Era o declaraţie finală şi fără echivoc. Ea consideră flatantă încrederea lui.

— Cei mai mulţi ar fi de părere că sunt.

— Atunci s-ar înşela.

Se uitară unul la celălalt, iar ei i se păru că se studiau reciproc. El o făcea, cu siguranţă. Nu era aşa cum se aşteptase, desigur dacă ar fi ostenit să afle la ce să se aştepte de la un arlechin mascat. El chiar părea să o asculte, iar asta nu i se mai întâmplase de foarte multă vreme.

Ei bine, i se întâmplase cu ducele de Wakefield, seara trecută, îi trecu ei prin minte.

Fantoma îi înţelesese situaţia într-un interval de timp şocant de scurt. Şi părea furios – o furie reprimată părea să vibreze prin ol. Ea îi putea simţi apăsarea, de parcă ar fi fost o vietate.

— Ce cauţi? întrebă ea brusc. E destul de nepoliticos ca un gentleman să intre fără permisiune în camera unei lady.

— Eu nu sunt un gentleman.

— Chiar aşa? Eu aş fi crezut altceva.

Ea vorbise fără să se gândească şi regretă imediat. El

fu într-o clipă lângă pat, uriaş, masculin şi ameninţător, iar ea îşi aminti în acest moment nepotrivit ce era acea creatură apărută în luminişul din visul ei: un tigru. Într-o pădure englezească. Aproape că o pufni râsul la această idee absurdă.

Ea fu obligată să îşi dea capul pe spate ca să se uite la el, expunându-şi gâtul, ceea ce nu era niciodată o idee bună în prezenţa unui prădător.

El se aplecă spre ea, punându-şi intenţionat braţele pe pat, de-o parte şi de alta a trupului ei, prinzând-o ca într-o cuşcă. Ea înghiţi în sec, simţindu-i căldura corpului. Îl putea *mirosi:* transpiraţie masculină şi mirosul pielii, ceea ce ar fi trebuit să-i stârnească o reacţie de respingere. Doar că se întâmplă chiar opusul.

El îşi împinse chipul mascat aproape de al ei, astfel încât ea putu vedea sclipirea ochilor de dincolo de mască.

— Ai ceva ce îmi aparţine.

Ea rămase nemişcată, inspirând aerul răsuflat de el, împărţind acelaşi aer cu el, ca un foarte drag inamic. Faţa lui se aplecă spre a ei, înclinată, iar ea simţi că trebuie să închidă ochii. Preţ de o clipă foarte scurtă i se păru că simte o atingere caldă pe buze.

Dar pe coridor se auziră paşi. Venea slujnica. Deschise ochii, însă el dispăruse pur şi simplu.

O clipă mai târziu, Sally, slujnica de la etaj, intră în cameră cu cărbuni şi perii. Sally se sperie când o văzu pe Artemis în capul oaselor în pat.

— O, domnişoară, v-aţi trezit devreme. Să cer să vă trimită nişte ceai?

Artemis scutură din cap şi trase aer în piept.

— Mulţumesc, nu e nevoie. O să cobor în curând şi o să-mi iau. Ne-am întors târziu azi-noapte.

— Aşa e. Sally se auzi umblând în cămin. Blackbourne spune că milady nu s-a întors decât după două dimineaţa… O, cum de a rămas fereastra deschisă?

Sally sări şi se duse la geam, pe care îl închise cu putere.

— Brr! E prea devreme pentru atâta curent.

Artemis ridică din sprâncene. Camera ei era la al treilea etaj, şi pe zid nu exista nici iederă, nici vreun spalier pe care să te caţeri. Ea spera că bietul om nu era mort în faţa ferestrei.

— Mai doriţi şi altceva, domnişoară?

Focul duduia în cămin, iar Sally era deja la uşă, cu găleata în mână.

— Nu, mulţumesc.

Artemis aşteptă până când slujnica închise uşa în urma ei, înainte să scoată lanţul subţire de sub cămaşa ei de noapte. Ea îl purta pentru că nu ştia ce să facă cu obiectul agăţat de el: un pandantiv delicat cu o piatră verde strălucitoare. Ea crezuse că era doar o bijuterie simplă cu o piatră falsă pe care Apollo i-o făcuse cadou la a cincisprezecea aniversare. Cu patru luni în urmă încercase să o amaneteze ca să obţină nişte bani cu care să-l ajute pe Apollo, şi aflase adevărul îngrozitor, că piatra era un smarald montat în aur pur, ceea ce făcea să fie o comoară prea scumpă. În mod ironic, nu putea să vândă o astfel de bijuterie fără să dea naştere unor întrebări cu privire la proveniența ei. Întrebări la care nu ştia să răspundă. Habar n-avea cum ar fi putut Apollo obţine o asemenea comoară.

Purta deja de luni întregi pandantivul cu smarald – prea speriată să-l lase în dormitor –, dar ieri mai adăugase ceva pe lanţ.

Artemis pipăi inelul cu pecete al Fantomei, piatra roşie fiind caldă sub atingerea ei. Ar fi putut să i-l dea înapoi. Era în mod evident foarte important pentru el. Dar ceva o făcuse să vrea să îl ascundă şi să îl mai păstreze un pic. Ea studie din nou inelul. Piatra avusese odinioară un blazon sau un altfel de semn sculptat în ea, dar era atât de tocită încât nu se mai vedeau decât linii vagi, imposibil de descifrat. Aurul purta şi el patina vârstei, inelul fiind subţiat de la atâta purtat. Atât inelul cât şi familia căreia îi aparţinea erau foarte vechi.

Artemis se încruntă. De unde ştiuse Fantoma că ea

avea inelul? Nu-i spusese nimănui în afară de Wakefield, nici măcar lui Penelope. Preţ de o clipă îşi imagină că sub masca arlechinului se afla ducele de Wakefield.

Nu. Era absurd. Mai degrabă Fantoma fie ştiuse că îşi pierduse inelul la ea în palmă, fie ghicise printr-un proces de eliminare.

Artemis oftă şi ascunse inelul şi pandantivul la loc sub cămăşuţă. Era timpul să se îmbrace. Ziua începuse.

*

Maximus stătea ghemuit pe acoperişul înclinat al uriaşei Brightmore House, luptându-se cu dorinţa de a intra din nou în odaia domnişoarei Greaves. Nu găsise inelul – *inelul tatălui* său – şi nevoia de a se întoarce era puternică. Pe lângă impulsul de a recupera ce era al lui se mai simţea şi o altă pornire, mai blândă: aceea de a vorbi din nou cu domnişoara Greaves. Să o privească în ochi şi să descopere ce o făcea să fie atât de puternică.

O nebunie. Se scutură de vrajă şi sări pe următoarea casă. Brightmore House se afla în Grosvenor Square; clădirile din piatră albă din jurul spaţiului verde din mijloc erau noi şi foarte apropiate. Era o joacă de copil să meargă pe acoperişuri până în capătul pieţei şi să coboare pe un burlan într-o alee. Maximus rămase în umbră cât străbătu aleea scurtă, apoi o porni din nou pe acoperişuri. Zorii se apropiau şi oamenii nu priveau prea des *în sus.*

Oare ea amanetase inelul tatălui său? Durerea acestui gând îl făcu să tresară pe când alerga pe muchia unui acoperiş. El îi cercetase întreaga încăpere şi cele câteva lucruşoare amărâte, şi inelul nu era acolo. Oare îl dăduse cuiva? îl pierduse undeva în St. Giles?

Cu siguranţă nu, pentru că avusese grijă să se laude la bal că inelul era în posesia ei. Dar ea era săracă – acest lucru era evident după camera pe care i-o atribuise verişoara ei. Un inel de aur i-ar fi adus destui bani pentru un pic de răsfăţ.

Aşteptă pe marginea unei clădiri dărăpănate, privind dedesubt cum un latrinar se chinuia să care două găleţi pline şi puturoase.

Apoi sări pe următorul acoperiş.

Maximus ateriză în linişte, în ciuda distanţei, singurul semn al efortului fiind un mormăit scurt când se ridică. Îşi aminti de mâinile tatălui său, degetele puternice şi boante, perii negri de pe ei şi uşoara curbură a degetului mijlociu, pe care şi-l rupsese în copilărie. Tatăl lui fusese duce, dar tot timpul avea o rană sau o vânătaie pe mâini, pentru că îşi folosea mâinile fără să ţină cont de rangul său. Tatăl său îşi înşeua singur calul când era prea nerăbdător să aştepte după un argat, îşi ascuţea propria pană şi îşi încărca arma când era la vânătoare. Acele mâini fuseseră late şi pline de cicatrici, şi lui Maximus i se păruseră de încredere, competente.

Ultima dată când văzuse mâna tatălui său, era mânjită de sânge, şi Maximus îi luase inelul cu pecete.

Cobori în stradă şi văzu că picioarele îl aduseseră în St. Giles la locul unde se întâmplase.

În stânga lui, firma unui cizmar se legăna atât de jos deasupra unei uşi, că, în afară de un copil, oricine ar fi fost nevoit să se aplece ca să intre. Firma era nouă, la fel şi cizmăria – pe vremuri fusese o tavernă care vindea gin, iar alături, într-o alee îngustă, se aflaseră butoaiele cu gin. Maximus tresări şi îşi mută privirea. El se ascunsese printre acele butoaie, iar mirosul de gin îi umpluse nările în noaptea aceea. Când devenise Fantoma din St. Giles, aceasta fusese prima tavernă de gin pe care o închisese. În dreapta se afla o clădire şubredă din cărămidă, etajele superioare fiind mai late decât cele de jos, şi fiecare cameră fiind închiriată şi reînchiriată până ar fi putut să fie la fel de bine o gaură de şobolani, locuită de oameni în loc de animale. Lângă picioarele sale, scurgerea lată era atât de înfundată de mizerie, încât nici următoarea ploaie nu avea s-o cureţe. Până şi aerul era greu şi fierbinte, umed de atâta împuţiciune.

Spre est, cerul începuse să se înroşească. Soarele avea să fie în curând pe cer, luminând locul şi aducând speranţe noi în fiecare parte a Londrei, mai puţin aceasta. În St. Giles nu exista speranţă.

Se răsuci, cizmele zgâriind mizeria de dedesubtul lor şi îşi aminti de comentariul domnişoarei Greaves. Să iubească St. Giles? Doamne sfinte, nu. Îl ura.

Un ţipăt scurt se auzi de pe aleea îngustă unde odinioară stătuseră butoaiele cu gin. Maximus se întoarse încruntat. Nu putea vedea nimic, dar răsăritul se apropia. Trebuia să se întoarcă acasă, să dispară de pe străzi înainte ca oamenii să-l observe în costumul de Fantomă.

Dar ţipătul se auzi din nou, subţire şi aproape animalic în durerea sa, dar cu siguranţă un ţipăt de om. Maximus se duse să privească pe alee. Reuşi să desluşească o siluetă prăbuşită şi sclipirea a ceva ud. Se aplecă de îndată, apucă braţul omului şi-l trase în străduţa ceva mai bine luminată. Era un bărbat – un gentleman – judecând după catifeaua fină a hainei sale, cu sânge pe capul chilug. Probabil că-şi pierduse peruca.

Bărbatul gemu, capul căzându-i pe spate când se uită la Maximus. Făcu ochii mari.

— Nu! O, nu! Am fost deja jefuit. Nu mai am bani.

Cuvintele îi erau împleticite. Bărbatul era în mod evident beat.

— Nu o să te jefuiesc, zise Maximus nerăbdător. Unde locuieşti?

Dar omul nu-l mai asculta. Se pornise să se jeluiască încetişor, tot corpul scuturându-i-se ca un peşte pe uscat. Maximus se încruntă, privind în jur. Oamenii din St. Giles începuseră să iasă din case, în aşteptarea zilei care avea să înceapă. Doi bărbaţi trecură pe lângă ei cu chipurile întoarse. Cei mai mulţi ştiau că era bine să nu manifeste interes pentru orice ar fi sugerat pericol, dar un trio de băieţei şi un câine se adunaseră la o distanţă sigură şi priveau.

— Ei!

O femeie mărunţică purtând o fustă roşie uzată, dar curată, se apropie de băieţei. Aceştia dădură s-o ia la fugă, dar ea fu mai iute şi îl prinse pe cel mai mare de ureche.

— Ce ţi-am spus eu, Robbie? Du-te şi adu plăcinta aia pentru tac-tu.

Ea îi dădu drumul urechii şi băieţii o zbughiră din loc. Femeia se îndreptă de spate şi îi văzu pe Maximus şi pe bărbatul rănit.

— Ei! Tu de acolo! Lasă-l în pace!

Deşi femeia era mărunţică, era destul de curajoasă să-l înfrunte, ceea ce îi stârni admiraţia lui Maximus. El ignoră vaietele bărbatului şi se întoarse spre ea, şoptind:

— Nu eu am făcut asta! Poţi să te asiguri că ajunge acasă?

Ea clătină din cap.

— Tre’ să-mi văd de omu’ meu şi să m-apuc de treabă, nu crezi?

Maximus încuviinţă. Vârî două degete într-un buzunar cusut în tunica sa şi scoase o monedă.

— Asta ajunge ca să merite să-ţi iroseşti timpul?

Ea prinse moneda cu îndemânare şi se uită la ea.

— Da, conaşule, aş crede că da.

— Prea bine. El se uită la bărbatul rănit. Spune-i acestei femei adresa ta, iar ea te va conduce acasă.

— O, îţi mulţumesc, frumoasă domniţă.

Beţivul părea să creadă că femeia mărunţică era salvatoarea sa. Ea îşi dădu ochii peste cap şi rosti cu o bunătate îmbufnată, în timp ce se aplecă să-l ia de braţ:

— Ei, în ce dandana te-ai vârât, domnule?

— A fost Scaraoţchi, pot să jur, bombăni omul. Avea un pistol mare şi mi-a cerut punga cu bani sau viaţa. Şi apoi tot m-a lovit!

Maximus clătină din cap în timp ce se îndepărta. În St. Giles se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate decât jafuri la drumul mare făcute de Diavol, se gândi el, dar nu avea timp să stea să investigheze problema. Era deja prea lumină. Se căţără pe o latură a unei clădiri şi îşi croi drum

spre acoperiş. Dedesubt putea auzi deja copite de cai şi înjură în barbă. Era destul de devreme pentru ca dragonii să iasă prin St. Giles, dar nu voia să rişte să dea ochii cu ei.

Alergă pe acoperişurile înclinate, sărind de pe o clădire pe alta. Trebui să coboare de două ori, ca să alerge pe pământ pe o distanţă scurtă, apoi se sui din nou şi îşi continuă drumul pe acoperişurile Londrei. Douăzeci de minute mai târziu, zări Wakefield House.

Când îşi începuse cariera de a fi Fantoma din St. Giles, el şi Craven îşi dăduseră seama foarte repede că avea nevoie de o intrare secretă în propria casă, motiv pentru care, în loc să se apropie direct de casă, Maximus se strecură prin grădinile din spate. Acestea se întindeau pe o fâşie lungă de pământ aflată între casă şi grajduri, iar într-o parte se afla vechiul turn. Era mic, un pic mai mult decât o arcadă din piatră acoperită cu muşchi, care se întindea peste o bancă. Maximus intră şi îngenunche ca să dea la o parte frunzele moarte de pe bancă. Dedesubt se afla un inel din fier montat într-o dală de piatră. El îl apucă şi trase, iar blocul de piatră se retrase, susţinut de balamale bine unse, dezvăluind o intrare mică spre un tunel. Maximus se lăsă în mâini înăuntru şi trase la loc blocul de piatră. Se afla într-un întuneric complet şi profund. Întuneric umed.

Maximus se lăsă pe vine, deoarece tunelul nu avea decât un metru şi jumătate – insuficient de înalt pentru ca el să stea în picioare – şi începu să se deplaseze în patru labe prin spaţiul îngust. Pereţii abia dacă erau mai laţi decât umerii săi, iar el se freca adesea de ele. Apa pica încetişor, iar el dădea peste o baltă la fiecare al treilea pas. Simţea cum îl cuprinde o strânsoare în piept, respiraţia devenindu-i tot mai accelerată şi mai sacadată, iar el se strădui să se controleze, să respire adânc, să pună mâna pe cărămida acoperită de mâzgă fără să tresară. Doar câţiva metri. Folosea tunelul acesta de ani întregi deja. Ar fi trebuit să se obişnuiască de-acum cu ororile lui şi cu amintirile pe care i le trezea.

Chiar şi aşa, nu se putu abţine să nu respire uşurat

când ajunse la intrarea mai lată în sala lui de exerciţii subterană. Pipăi cu grijă de-a lungul peretelui în timp ce cobora, căutând micuţa policioară pe care se aflau fitil şi cremene.

Abia apucase să aprindă o scânteie, când uşa care ducea în casă se deschise, şi Craven apăru cu o lumânare în mână. Maximus răsuflă uşurat. Craven se apropie de el, ţinând lumânarea în mână. Maximus nu-şi trădase niciodată faţă de valetul său sentimentele cu privire la tunel, şi cu toate astea, ca de nenumărate alte ori, Craven aprindea felinarele de pe perete cât de repede putea.

— Ah, Excelenţa Voastră, zise valetul în timp ce lucra. Sunt încântat să văd că v-aţi întors întreg şi cu aproape nicio picătură de sânge pe trup.

Maximus se uită în jos şi văzu pata ruginie pe mâneca tunicii.

— Nu e de la mine. Am găsit un gentleman care fusese jefuit în St. Giles.

— Într-adevăr? Iar misiunea cealaltă a fost încununată de succes?

— Nu. Maximus îşi dădu jos tunica şi pantalonii costumului şi se îmbrăcă iute cu pantalonii, vesta şi sacoul său obişnuite. Am o sarcină pentru tine.

— La dispoziţia dumneavoastră, intonă Craven cu o voce puternică şi atât de solemn, încât ai fi putut crede că îl ironiza cu rafinament.

Maximus era prea obosit, aşa că ignoră răspunsul.

— Află tot ce poţi despre Artemis *Greaves.*

Capitolul 4

— Despre ce târg ar fi vorba? întrebă regele Herla.
Piticul rânji.
— Se ştie că sunteţi logodit cu o preafrumoasă

prinţesă. Dar, din întâmplare, şi eu mă voi căsători în curând. Dacă îmi veţi face onoarea de a mă invita la banchetul de nuntă, eu, la rândul meu, vă voi invita la ceremonia mea.

Ei bine, Herla se gândi profund, căci se ştie că nu trebuie niciodată să accepţi un târg, oricât de nevinovat, cu cei din neamul creaturilor mitice fără să te gândeşti bine înainte, dar până la urmă nu văzu nimic rău în invitaţie.

Astfel, regele Herla dădu mâna cu regele piticilor şi se puseră de acord să participe fiecare la nunta celuilalt.

din *Legenda regelui Herla*

Trei zile mai târziu, Artemis Greaves coborî din trăsura Chadwicke şi ridică privirea, emoţionată. Pelham House, reşedinţa ducilor de Wakefield în ultima sută de ani, era cel mai mare conac pe care îl văzuse vreodată. O clădire imensă din piatră galbenă cu şiruri şi şiruri de ferestre de-a lungul faţadei, Pelham făcea ca numeroasele trăsuri din faţa ei să pară ca nişte furnici. Colonade gemene porneau din faţa clădirii centrale, înconjurând uriaşa alee circulară. Un portic înalt domina intrarea, patru coloane ionice susţinând frontonul triunghiular cu cele câteva trepte albe care duceau spre alee. Pelham House era maiestuoasă şi ameninţătoare, şi nu părea prea primitoare. Asemenea proprietarului ei.

Artemis era foarte conştientă de faptul că ducele de Wakefield stătea în centrul verandei, îmbrăcat într-un costum de un albastru atât de închis încât părea negru, peruca sa albă, imaculată dându-i un aer auster şi aristocratic. Se presupunea că se afla acolo ca să întâmpine oaspeţii la petrecerea sa câmpenească –, deşi judecând după chipul său sever, fără urmă de zâmbet, nu prea îţi puteai da seama de asta.

— Vezi dacă e şi *ea* aici?

Artemis tresări la şoapta de lângă umărul ei, aproape scăpându-l pe bietul Bon Bon care dormea în braţele ei. Jonglă cu micuţul câine, un şal şi cutia cu nimicurile

trebuincioase lui Penelope, înainte să se întoarcă spre verişoara ei.

— Cine?

Pe alee nu se mai aflau decât trei trăsuri în afară de a lor, iar „ea” ar fi putut fi oricare dintre doamne.

Cu toate astea, Penelope făcu ochii mari, de parcă Artemis ar fi devenit dintr-odată neroadă.

— *Ea.* Hippolyta Royale. Oare de ce a invitat-o Wakefield şi pe ea?

Pentru că domnişoara Royale fusese una dintre cele mai populare femei anul trecut, se gândi Artemis, desigur fără să rostească asta cu voce tare – doar nu devenise cu adevărat neroadă. Se uită spre locul indicat de Penelope şi văzu o femeie coborând dintr-o trăsură. Era înaltă şi subţire, cu părul negru şi ochii negri, o figură remarcabilă, mai ales în costumul de călătorie roşu cu purpuriu pe care îl purta. Artemis observă că domnişoara Royale părea să fi sosit neînsoţită, şi îşi dădu seama că, spre deosebire de alte femei din lumea bună, ea nu o văzuse vreodată pe moştenitoare în compania unei anume prietene. Era prietenoasă – sau cel puţin aşa părea, căci Artemis nu-i fusese niciodată prezentată –, dar nu lua pe nimeni de braţ încercând să-şi pună sânii în valoare, nu se apleca prea mult spre interlocutor şi nu chicotea când venea vorba de bârfe. Domnişoara Royale părea să fie mereu singură.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să-mi aduc lebăda, zise Penelope.

Artemis se cutremură la gândul acelei păsări şuierătoare şi speră că nu părea prea speriată în ochii verişoarei ei.

— Ă… lebăda?

Penelope se îmbufnase deja.

— Trebuie să găsesc o modalitate de a-l face să mă observe pe mine şi nu pe ea.

Artemis simţi cum o cuprinde dorinţa de a o proteja pe verişoara ei.

— Eşti frumoasă şi plină viaţă, draga mea Penelope.

Nu-mi pot închipui că un domn ar putea să nu te observe.

Desigur, nu menţionă faptul că şi dacă Penelope ar fi fost banală şi retrasă, tot ar fi fost mereu în centrul atenţiei. Verişoara ei era, la urma urmei, cea mai bogată moştenitoare din Anglia.

Penelope clipi la auzul vorbelor şi aproape că păru timidă.

— Bună ziua, murmură domnişoara Royale în timp ce trecea prin faţa lor în drumul spre veranda de la intrarea în Pelham.

— N-o să-i permit acestei femei să îmi fure ducele de sub nas, zise Penelope mijindu-şi ochii, hotărâtă.

Acestea fiind zise, o luă la picior, decisă, în mod evident, să ajungă la ducele de Wakefield înaintea domnişoarei Royale.

Artemis oftă. Acestea aveau să fie două săptămâni foarte lungi. Traversă pe partea cealaltă a aleii cu pietriş, aproape în spatele colonadelor lungi, şi îl puse pe Bon Bon cu blândeţe pe iarba. Bătrânul câine se întinse, apoi se îndreptă, destul de ţeapăn, până la cel mai apropiat tufiş.

— A, domnişoară Greaves.

Ea se întoarse şi-l văzu pe ducele de Scarborough venind spre ea, îmbrăcat destul de fercheş într-un costum stacojiu de călătorie.

— Sper că aţi avut o călătorie confortabilă.

— Excelenţa Voastră. Artemis făcu o reverenţă adâncă, puţin nedumerită. Am avut o călătorie foarte plăcută. Şi dumneavoastră, domnule?

— L-am călărit pe Samson, armăsarul meu, cu trăsura în urma mea, să ştiţi.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească măcar puţin. Ducele era un gentleman atât de jovial – şi aşa de mulţumit de sine însuşi.

— Tot drumul de la Londra?

— Da, într-adevăr. El se umflă în pene. Îmi place să fac mişcare. Mă menţine tânăr. Şi unde este Lady Penelope, dacă îmi este permis să întreb?

— S-a dus înainte, să-l salute pe ducele de Wakefield.

Artemis se aplecă să-l ridice pe Bon Bon, iar micuţul câine oftă, parcă recunoscător. Când se îndreptă de spate, ducele de Scarborough avea ochii mijiţi. Se întoarse să vadă la ce se uita. Penelope se aplecase spre ducele de Wakefield şi îi zâmbea, în timp ce îi permitea să-i sărute mâna.

Scarborough observă privirea curioasă a lui Artemis, şi expresia i se relaxă într-un zâmbet vesel.

— Întotdeauna m-au atras provocările. Îmi permiteţi?

Îi luă povara din braţe şi îi oferi braţul.

— Mulţumesc.

Ea îşi sprijini vârfurile degetelor pe braţul lui şi îşi aminti din nou de ce îi plăcea ducele bătrâior. Ţinut cu celălalt braţ, Bon Bon îşi rezemă bărbia de umărul ei.

— Ei bine, domnişoară Greaves, zise el în timp ce o conducea încetişor spre intrarea principală, mă tem că am avut şi un alt motiv pentru care v-am căutat.

— Într-adevăr, Excelenţa Voastră?

— O, da. Ochii lui sclipeau veseli. Şi cred că sunteţi o fată suficient de deşteaptă ca să vă daţi seama despre ce e vorba. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune care sunt lucrurile pe care verişoara dumneavoastră le apreciază cel mai mult.

— Ei bine… Artemis o privi pe verişoara ei în timp ce se gândea la acest subiect.

Penelope râdea drăgălaş la ceva ce spusese ducele de Wakefield, iar Artemis observă că bărbatul nu zâmbea.

— Bănuiesc că îi plac lucrurile care îi plac oricărei femei: bijuterii, flori, obiecte frumoase de orice fel. Ea ezită, muşcându-şi buza, apoi ridică din umeri. La urma urmei, nu era un secret. Obiecte frumoase şi scumpe.

Ducele de Scarborough încuviinţă viguros de parcă ea i-ar fi împărtăşit cine ştie ce înţelepciune.

— Chiar aşa, chiar aşa, dragă domnişoară Greaves. Lady Penelope ar trebui să fie copleşită cu tot ce e mai frumos. Dar altceva îmi mai puteţi spune? Orice altceva?

Se apropiau de verandă şi, dintr-un impuls, Artemis îşi

înclină capul şi murmură:

— Penelope adoră atenţia. Atenţia pură şi completă îndreptată numai asupra ei.

Ducele de Scarborough abia avu timp să-i facă cu ochiul şi să îi spună:

— Sunteţi o minune, domnişoară Greaves, cu adevărat o minune.

Şi deja urcau scările spre locul unde ducele de Wakefield stătea alături de Penelope.

— Excelenţă. Plecăciunea lui Wakefield fu aşa de scurtă încât era aproape o insultă. Privirea sa rece trecu de la Scarborough la Artemis şi schiţă o grimasă cu colţul gurii. Bine aţi venit la Pelham House. El se uită la unul dintre valeţi şi bărbatul făcu iute un pas în faţă. Henry o să vă conducă în camerele dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, domnule! Ducele de Scarborough rânji. Ce căsuţă drăgălaşă aveţi aici, Wakefield. Mărturisesc că pune în umbră reşedinţa mea de la ţară, Clareton. Desigur, eu am construit de curând un salon de muzică la Clareton. Scarborough îl privi cu ochi mari, nevinovaţi. Pelham nu a mai fost renovată de pe vremea dragului dumneavoastră tată, nu-i aşa?

Wakefield nu dădu vreun semn că era deranjat de tachinare.

— Tatăl meu a reconstruit faţada de sud a clădirii, aşa cum sunt sigur că vă amintiţi Scarborough.

Artemis tresări când îşi dădu seama că Scarborough era suficient de vârstnic încât să fi fost contemporan cu tatăl lui Wakefield. Oare ce simţea Wakefield, primindu-l pe prietenul tatălui sau în casă? Văzând cum ar fi putut arăta tatăl său dacă ar mai li trăit? Îi studie chipul. Nimic, absolut nimic, dacă era să judece după expresia sa. Preţ de o clipă, chipul ducelui de Scarborough se îmblânzi.

— A montat toate ferestrele acelea spre grădină pentru mama dumneavoastră, nu-i aşa? Mary ţinea mult la grădinile ei.

Poate era doar o părere, însă lui Artemis i se păru că

un muşchi începuse să se zbată sub ochiul stâng al ducelui de Wakefield. Din cine ştie ce motiv, acea reacţie o făcu să intervină.

— Ce fel de instrumente aveţi în noul salon de muzică, Excelenţa Voastră?

— Mărturisesc că niciunul.

Artemis clipi.

— Nu aveţi niciun instrument muzical în salonul de muzică?

— Nu.

— Atunci care îi mai e rostul? interveni Penelope pentru prima dată în conversaţie, destul de iritată. Nu e un salon de muzică dacă nu are instrumente.

Scarborough părea suspect de descurajat.

— O, Doamne, nu m-am gândit la asta, milady. Mărturisesc că am fost foarte preocupat să angajez cel mai talentat artist italian să picteze tavanul, să găsesc cea mai bună marmură roz de import şi să mă asigur că muncitorii folosesc suficient aur ca să poleiască pereţii şi tavanul, încât am uitat de instrumente.

Lady Penelope se întoarse aproape fără voia ei spre ducele de Scarborough.

— Aur…?

— O, desigur. Scarborough se aplecă foarte serios spre ea. Sunt de părere că la poleială nu trebuie să faci economie. Altfel pari foarte modest.

Buzele roz, perfecte ale lui Penelope se întredeschiseră.

— Eu…

— Iar acum că mi-aţi atras atenţia asupra greşelii de a neglija tocmai problema instrumentelor pentru salonul de muzică, poate că aţi fi atât de bună încât să mă sfătuiţi. Cumva, Scarborough reuşise să o facă pe Penelope să îl ia de braţ. De exemplu, am auzit că cel mai bun sunet îl au clavicordurile italiene, dar mărturisesc că mi-a făcut plăcere să admir unele franţuzeşti, pictate, care costau de două ori cât cele italiene. Într-un fel, cred că bunul-gust ar trebui să

preceadă arta, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Scarborough se întoarse şi o ghidă pe Penelope spre casă în timp ce aceasta răspundea. Era atât de iscusit, încât Artemis se întrebă dacă verişoara ei îşi dădea seama că era manipulată. Se uită la ducele de Wakefield, aşteptându-se să-l vadă privind încruntat în urma ciudatului cuplu, dar avu dreptate doar într-o singură privinţă. El se încrunta. Dar mai degrabă la ea decât la Penelope.

Artemis trase aer în piept, simţind o strânsoare ciudată în piept. El o privea cu atâta intensitate, de parcă toată atenţia îi era îndreptată spre ea. Ochii aceia negri erau severi şi întunecaţi, d.ir undeva în străfunduri exista o sclipire ascunsă, iar ea simţi dintr-odată dorinţa de a o descoperi.

— Excelenţa Voastră.

Artemis aproape că tresări la aceste cuvinte. Sosiseră mai mulţi oaspeţi, care solicitau atenţia ducelui. Se întoarse iute şi intră, dar pe când păşea în holul rece de marmură se gândi că ştia i e văzuse în ochii ducelui. O sclipire de căldură.

Se înfioră. Gândul nu ar fi trebuit s-o umple de spaimă, dar n-o făcu.

*

Artemis se trezi înainte de revărsatul zorilor. Primise o cameră lângă cea a lui Penelope, mai mică decât a verişoarei ei, dar mult mai mare decât cea în care dormea de obicei.

Dar la Pelham House totul era uriaş.

Se întinse, amintindu-şi de masa lungă din sufrageria imensă în care luaseră cina în seara trecută. Alături de ea şi Penelope, domnişoara Royale şi ducele de Scarborough, lista de invitaţi îi mai includea şi pe Lord şi Lady Noakes, un cuplu având în jur de cincizeci de ani, doamna Jellett, o bine-cunoscută membră a înaltei societăţi cu o înclinaţie vădită spre bârfă, domnul Barclay, versiunea masculină a

doamnei Jellett, Lord şi Lady Oddershaw, aliaţi politici ai ducelui, şi în cele din urmă domnul Watts, tot un aliat politic. Artemis se bucurase să le vadă şi pe Lady Phoebe, şi pe domnişoara Picklewood. Din nefericire, nu avusese ocazia să vorbească cu Phoebe seara trecută. Stătuseră la capete diferite ale mesei, iar Phoebe se retrăsese curând după cină.

Artemis se dădu jos din pat şi se îmbrăcă în rochia ei maro obişnuită. Mai erau câteva ore bune până când Penelope avea să se trezească şi să aibă nevoie de ea. Între timp, Artemis voia să facă ceva ce îşi dorea de multă vreme.

Ieşi în linişte pe uşă, privind în sus şi în jos pe coridor. O slujnică se îndepărta, dar în rest coridorul era pustiu. Artemis îşi ridică fustele şi alergă uşor spre spatele casei. Acolo era o scară – mare, dar nu monstruozitatea copleşitoare din partea din faţă a casei.

Se strecură uşor în jos pe scară. Nu făcea nimic rău, dar îi plăcea ideea de a se mişca nevăzută. Şi de a nu fi nevoită să dea socoteală cuiva.

O uşă la fel de mare ca aceea din faţă ducea spre partea de sud a casei. Ea încercă mânerul, ţinându-şi răsuflarea. Se răsuci sub mâna ei, dar apoi auzi paşi.

Deschise iute uşa şi ieşi pe terasa din spate. Rămase lângă uşă, respirând încet, şi privi pe fereastră cum un valet trecea grăbit.

După ce se îndepărtă, ea coborî scările largi spre grădină. Gardurile vii, tunse cu grijă se înşirau severe şi întunecate în lumina rozalie a zorilor. Îşi trecu mâna peste frunzele ţepoase în timp ce înainta pe aleea cu pietriş. Nu purta nici pălărie şi nici mănuşi, o teribilă încălcare a etichetei. Doamnele nu ieşeau niciodată fără aceste accesorii, temându-se de pistrui chiar şi când soarele nu era pe cer.

Dar ea nu fusese niciodată cine ştie ce doamnă.

Gardul viu se termina pe o pajişte cu iarbă tunsă, iar Artemis se aplecă dintr-un impuls şi îşi scoase pantofii şi

ciorapii din picioare. Îi ţinu într-o mână şi alergă spre liziera copacilor, iarba cu rouă udându-i picioarele. Gâfâia când ajunse la copaci, inima bătându-i mai tare. Pe chip i se lăţi un zâmbet. Trecuse aşa de mult timp de când nu mai fusese la ţară. De când fusese ea însăşi.

Contele de Brightmore avea o reşedinţă la ţară, dar nici el, nici Penelope n-o prea vizitau. Erau prea îndrăgostiţi de oraş. Artemis nu mai fusese la ţară de ani întregi, iar pe iarbă nu mai alergase de când… Ei bine, de când fusese nevoită să plece din casa în care copilărise.

Alungă din minte acel gând deprimant. Acest timp era prea preţios şi nu avea rost să-l irosească plângând după trecut. Soarele răsărise deja, lumina era proaspătă, delicată şi nouă, iar ea păşi pe vârfuri printre copaci, cu grijă, căci tălpile ei deveniseră sensibile de când nu mai călcase desculţă pe pământul din pădure.

Sigur, aceasta nu era chiar o pădure – era o dumbravă alcătuită cu grijă, făcută să pară sălbatică de grădinari scumpi – dar era bine şi aşa. Deasupra ei, păsările cântau, îşi cântau bucuria de a mai trăi o zi. O veveriţă alergă în sus pe un copac, apoi se opri să o privească dojenitor. Frunzele moi foşneau sub tălpile ei, şi din când în când păşea pe pământ reavăn, rece şi primitor.

Ar fi putut să se piardă aici. Să renunţe la haine şi să se sălbăticească, să scape de civilizaţie şi de societate, să fie doar un alt animal în pădure. Nu ar mai fi trebuit să se întoarcă, să facă plecăciuni în faţa tuturor acelora care o considerau inferioară lor sau o priveau de parcă ar fi fost tapetul de pe perete. Ar fi putut fi liberă.

Dar atunci cine ar mai fi avut grijă de Apollo? Cine l-ar fi vizitat, cine i-ar fi dus de mâncare şi i-ar fi spus poveşti pentru ca el sa nu înnebunească de-adevăratelea? Ar fi putrezit acolo uitat, la Mediam, iar ea nu putea permite să i se întâmple aşa ceva iubitului ei frate:

Între copacii din faţă se mişcă ceva. Artemis se opri, lipindu-se de un trunchi mai lat. Nu că i-ar fi fost frică de oricine ar fi fost acolo, dar ei îi plăcea singurătatea. Voia să

o savureze încă puţin.

Auzi gâfâieli şi dintr-odată fu înconjurată de câini. Trei câini, mai exact: doi ogari şi un cocker spaniei cu o coadă stufoasă frumoasă, pe care şi-o flutura voios. Preţ de o clipă, ea şi câinii se studiară reciproc. Se uită în jur, dar nu mai părea să fie nimeni în pădure, de parcă animalele ar fi pornit singure într-o preumblare voioasă.

Artemis întinse degetele spre ei.

— Deci voi trei sunteţi singuri pe-aici?

La auzul vocii ei, cockerul îi mirosi interesat degetele, cu gura deschisă de parcă ar fi rânjit. Ea îl mângâie cu afecţiune pe urechi şi apoi se înghesuiră şi ogarii să-şi dea aprobarea.

Ea zâmbi şi porni să-şi continue plimbarea. Câinii o conduceau în faţă şi lateral, alergând înainte şi întorcându-se să-i miroasă degetele sau să ceară o dezmierdare, ca o permisiune de a porni din nou în explorare.

Artemis se mai plimbă puţin fără să ţină cont de destinaţie, în continuare însoţită de câini, iar apoi, deodată, copacii se terminară. În faţa ei se afla un iaz în care soarele dimineţii se reflecta strălucitor. În capătul îndepărtat al iazului se afla un pod rustic ingenios care ducea la un turn construit artistic pe partea cealaltă.

Cei doi ogari se duseră imediat pe malul iazului să bea apă, în vreme ce cockerul decise să intre în apă până când reuşi să bea fără să-şi aplece capul. Artemis rămase la lizieră, privind câinii cu capul înclinat ca să simtă mirosul pădurii.

Apoi liniştea fu întreruptă de un fluierat strident. Toţi cei trei câini îşi ridicară capetele. Ogarul mai înalt, o femelă vărgată, maro cu auriu, porni spre pod, celălalt ogar, o femelă roşcată, urmându-l îndeaproape. Cockerul ieşi din apă, se scutură bine, lătră voios şi îi urmă.

Din partea cealaltă a podului se apropia o siluetă. Un bărbat încălţat cu cizme uzate şi o haină veche care avusese pe vremuri o croială impecabilă. Era înalt, cu umeri laţi şi se mişca asemenea unei feline. O pălărie cu boruri

late îi acoperea chipul, ascunzându-i trăsăturile. Preţ de o clipă Artemis trase aer în piept, şocată, crezând că recunoaşte personajul.

Dar când păşi în lumină, văzu că se înşelase. Era ducele de Wakefield.

*

Maximus o văzu pe domnişoara Greaves stând la marginea pădurii ca o driadă vigilentă şi i se păru firesc. Desigur, care altă femeie s-ar trezi atât de scandalos de devreme? Care altă femeie ar putea să-i convingă câinii să-l părăsească?

Aceiaşi câini care acum alergau spre el de parcă ar fi dorit să-i prezinte noua lor prietenă. Belle şi Starling se învârteau în jurul lui, iar Percy îşi puse lăbuţele pline de noroi pe pantalonii lui şi îi salivă pe haină.

— Trădătorilor, murmură Maximus către ogari, fără să se ostenească să-l dojenească pe cockerul ciufulit. El privi dincolo de iaz, aproape aşteptându-se ca domnişoara Greaves să dispară, dar ea încă îl privea. Bună dimineaţa! strigă apoi.

Se apropie de ea ca de o sălbăticiune, de o creatură a pădurii: cu grijă şi străduindu-se să pară inofensiv, dar ea nu se sperie. El îşi corectă comparaţia pe măsură ce se apropia: un animal sălbatic şi-ar fi arătat frica. Domnişoara Greaves însă părea doar puţin curioasă.

— Excelenţa Voastră.

Percy, care până atunci cercetase păpurişul de la marginea uzului, îşi înălţă capul la auzul glasului ei şi păru să ia vorbele ci drept o invitaţie de a alerga spre ea şi de a se freca de picioarele ei.

Domnişoara Greaves îi aruncă o privire severă chiar înainte ca el să ajungă la ea şi zise simplu:

— Jos.

Percy se prăbuşi la picioarele ei, cu limba atârnându-i într-un colţ al gurii şi o privi cu adoraţie. Maximus îi aruncă

bietului animal o privire iritată şi îşi reluă drumul în jurul podului ornamental. Domnişoara Greaves îşi potrivi paşii cu ai lui.

— Sper că v-aţi odihnit bine azi-noapte, domnişoară Greaves.

— Da, Excelenţa Voastră.

— Bine.

El încuviinţă, fără să fie în stare să mai cugete la ceva de zis.

De regulă îi displăcea să aibă companie în plimbările matinale, însă cine ştie din ce motiv, prezenţa domnişoarei Greaves era aproape… o alinare.

El se uită la ea şi observă pentru prima dată că era desculţă. Degetele lungi şi elegante se îndoiau pe pământ în timp ce păşea. Erau destul de murdare de la pământul din pădure, iar vederea lor ar fi trebuit să-l umple de dezgust din pricina unei astfel de lipse de bună-cuviinţă. Însă dezgustul era tocmai opusul reacţiei sale.

— Dumneavoastră aţi construit asta?

Vocea ei era joasă şi foarte plăcută, în timp ce arăta spre turnul de care se apropiau.

El scutură din cap.

— Tatăl meu. Mama a văzut ceva asemănător într-o călătorie în Italia şi i-a plăcut ideea unei ruine romantice. Tata avea tendinţa de a o răsfăţa.

Ea îl cercetă cu privirea, dar fără să încetinească pasul. El îşi drese glasul.

— Când erau în viaţă, am petrecut foarte mult timp aici, la Pelham House.

— Dar nu şi după aceea?

El îşi încordă maxilarul.

— Nu. Verişoara Bathilda prefera Londra pentru a le creşte pe surorile mele, iar eu am fost de părere că trebuia să rămân cu ele, în calitate de cap al familiei.

El îi prinse privirea cu coada ochiului.

— Scuzaţi-mă, dar nu eraţi doar un băiat când au murit ducele şi ducesa?

— Când au fost omorâţi, nu-şi putu el reprima asprimea din glas.

Ea se opri.

— Cum?

Degetele ei goale se chirciră în lutul negru, albe şi moi şi ciudat de erotice. El îşi ridică privirea şi se uită la ea fără ocolişuri. Nu avea rost să încerce să evite durerea.

— Părinţii mei au fost ucişi acum nouăsprezece ani în St. Giles, domnişoară Greaves.

Ea nu îl asaltă cu platitudini inutile.

— Câţi ani aveaţi?

— Paisprezece.

— Nu suficient de în vârstă pentru a deveni capul familiei.

Blândeţea ei făcu ceva dinlăuntrul lui să sângereze.

— Este suficient când eşti ducele de Wakefield, zise el tăios.

Ce ciudat că ea se ostenea să îl contrazică pe acest subiect *acum.* La vremea aceea nimeni nu o făcuse – nu după ce începuse din nou să vorbească –, nici măcar verişoara Bathilda.

— Probabil că aţi fost un băiat foarte hotărât, fu singurul ei comentariu.

După asta nu mai rămase nimic de zis, şi preţ de câteva minute păşiră în tăcere prin pădure.

Ogarii tot goneau înainte, în vreme ce Percy sperie o broască şi declanşă o urmărire amuzantă.

— Cum îi cheamă? întrebă ea, făcând semn spre câini.

— Acesta e Belle, zise el arătând spre ogarul mai înalt cu blana lucioasă, maronie cu auriu, iar ea e Starling, fiica lui Belle. Iar cockerul e Percy.

— Sunt nume potrivite pentru câini, aprobă ea cu seriozitate.

— Phoebe îi botează, zise el ridicând din umeri.

La auzul numelui surorii lui, pe chipul ei se aşternu din nou acel zâmbet mic şi ciudat.

— M-am bucurat să văd că este aici. Îi plac mult

evenimentele sociale.

El se uită iute spre ea. Tonul ei era lipsit de emoţie, dar el simţi o oarecare dezaprobare în cuvintele ei.

— E oarbă ori aproape oarbă, dar nu e mare diferenţa. Nu vreau ca Phoebe să fie rănită, nici fizic şi nici emoţional. E vulnerabilă.

— O fi oarbă, Excelenţa Voastră, dar cred că e mai puternică decât credeţi.

El îşi luă privirea de la degetele ei fascinante. Cine era ea de îşi permitea să-i spună cum să aibă grijă de sora lui? Phoebe avea doar 20 de ani.

— Domnişoară Greaves, acum doi ani, sora mea a căzut şi şi-a rupt mâna pentru că nu a văzut o treaptă. Făcu o grimasă la amintirea chipului alb de durere al lui Phoebe. Puteţi crede că o protejez excesiv, dar vă asigur că ştiu ce e mai bine pentru sora mea.

Ea nu mai zise nimic, dar el se îndoia că îşi schimbase părerea pe această temă. El se încruntă, iritat, de parcă ar fi regretat cuvintele rostite pe un ton rece. Turnul se înălţă în faţa lor, şi se opriră să se uite la el. Domnişoara Greaves îşi înălţă capul.

— Seamănă puţin cu turnul lui Rapunzel.

Blocuri mari de piatră înnegrită de vreme formau un turn cu o singură arcadă joasă de intrare.

El ridică o sprânceană.

— Întotdeauna am avut impresia că turnul lui Rapunzel ar trebui să fie mai înalt.

Ea îşi dădu capul pe spate ca să se uite la partea de sus a clădirii micuţe şi linia lungă şi albă a gâtului ei fu luminată de o rază de soare. El văzu bătând pulsul delicat. Îşi feri privirea.

— Cu siguranţă nu ar fi un obstacol prea mare. Un bărbat puternic l-ar putea escalada fără probleme.

Ea se uită la el şi i se păru că desluşeşte urma unui zâmbet pe chipul ei.

— Vreţi să spuneţi că aţi escalada aceste ziduri ca să salvaţi o domniţă la ananghie, Excelenţa Voastră?

— Nu. El strânse din buze. Doar că e posibil.

Ea mormăi în barbă. Percy apăru şi depuse o broască schilodită şi moartă la picioarele ei, apoi se dădu înapoi şi se aşeză mândru lângă premiul său, privind-o pe domnişoara Greaves de parcă ar fi aşteptat laude. Ea îl mângâie absentă pe creştet.

— Aşadar aţi lăsa-o pe biata Rapunzel singură cu soarta ei?

— Dacă o femeie ar fi suficient de nătângă încât să se lase închisă într-un turn de piatră, zise el sec, aş sparge uşa şi aş urca scările ca s-o salvez.

— Dar turnul lui Rapunzel nu avea uşă, Excelenţa Voastră.

El dădu un şut broaştei moarte.

— Atunci da, probabil că aş fi obligat să escaladez pereţii turnului.

— Dar cu siguranţă nu v-ar plăcea, murmură ea.

El *se* uită la ea. Oare încerca să-l transforme într-un erou romantic? Lui nu i se părea că ar fi o muieruşcă nătângă. Avea ochi întunecaţi, un gri-cenuşiu blând, încântători şi fascinanţi, dar privirea îi era fermă şi curajoasă ca a unui bărbat. El îşi feri primul privirea, strângând din buze.

— Oricum, nu e turnul lui Rapunzel, ci al Fecioarei din Lună.

— Cum?

El îşi drese glasul. Ce îl apucase să spună asta?

— Mama zicea mereu că acesta era turnul Fecioarei din Lună.

Ea îl privi cu acei ochi cenuşii, îndrăzneţi.

— Ei bine, trebuie să existe o poveste legată de asta.

— Obişnuia să mi-o spună când eram foarte mic, ridică el din umeri. Ceva despre un vrăjitor care s-a îndrăgostit de Fecioara din Lună. A construit un turn înalt pentru a fi mai aproape de ea şi s-a zidit înăuntru.

Ea se uită fix la el preţ de câteva clipe, de parcă ar fi aşteptat ceva.

— Şi?

— Şi ce? o privi şi el mirat.

— Cum se termină povestea? întrebă ea cu ochii mari. Vrăjitorul a reuşit să-şi cucerească Fecioara din Lună?

— Sigur că nu, zise el uşor deranjat. Ea locuia pe *Lună* şi era toarte inaccesibilă. Presupun că el a murit de inaniţie, a rămas tânjind după ea sau a căzut de pe zid la un moment dat.

— Cea mai lipsită de romantism poveste pe care am auzit-o în viaţa mea, oftă ea.

— Ei bine, nu e nici preferata mea, zise el, şi până şi lui i se păru că încerca să se apere. Mie îmi plăceau mai mult cele cu ucigaşi uriaşi.

— Hmm, făcu ea. Se poate intra înăuntru?

În loc să răspundă, el se duse la arcada de la intrare, ascunsă de trandafiri sălbatici. Îi dădu la o parte fără milă, ignorând zgârieturile de pe degete, apoi îi făcu semn să intre. Ea îi privi mâinile, dar nu făcu niciun comentariu când trecu de el.

Înăuntru era o scară în spirală, iar el o văzu ridicându-şi fustele ca să urce. Zări o gleznă dezgolită, apoi câinii se năpustiră pe lângă el, urmând-o nerăbdători.

Porni şi el în urma ei, desigur nu la fel de nerăbdător. Sau cel puţin aşa îşi spunea. Scara se termina cu o mică platformă de piatră. El mai făcu un pas şi i se alătură lângă zidul mic, care avea creneluri ca un castel medieval.

Ea se sprijini cu braţele întinse pe zid şi se aplecă să privească în jos. Turnul nu era înalt – avea doar un etaj –, dar de sus iazul şi pădurea din jur se vedeau frumos. Belle se ridică pe picioarele din spate ca să privească şi ea, în vreme ce Percy scheuna şi se plimba de colo-colo, fără să vadă ceva. O adiere blândă îi făcea câteva lire de păr să se unduiască la tâmplă, şi el nu se putu abţine să nu o compare cu o sculptură de la prora unui galion – mândră, oarecum sălbatică şi gata de aventură.

Ce gând absolut ridicol!

— Este destul de caraghios, nu? zise ea după o

vreme, ca pentru sine.

— O nebunie, zise el, ridicând din umeri.

Ea îşi înălţă capul să se uite la el.

— Tatăl dumneavoastră era un om predispus spre amuzament?

El îşi aminti de mâinile puternice, de privirea blândă, dar serioasă.

— Nu, nu prea.

Ea încuviinţă.

— Atunci înseamnă că o iubea mult pe mama dumneavoastră, nu-i aşa?

El simţi cum rămâne fără aer, simţind pierderea la fel de întunecată şi de îngrozitoare, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

— Da.

— Sunteţi norocos.

— De ce? se interesă el, pentru că „norocos” nu era un atribut pe care cei mai mulţi l-ar fi asociat cu viaţa lui.

— Tatăl meu era nebun, zise ea cu ochii închişi şi cu faţa spre soare.

El se uită atent la ea. Craven îi dăduse raportul seara trecută. Vicontele Kilbourne se îndepărtase de propriul tată, contele de Ashridge şi de restul familiei şi fusese renumit pentru investiţiile sale nebuneşti şi nefericite, şi în cele mai rele cazuri, pentru delirurile sale publice.

Se gândea că ar fi fost normal să îi ofere măcar câteva cuvinte consolatoare, dar îşi epuizase demult rezerva de fraze politicoase şi lipsite de sens. În afară de asta, ea fusese suficient de curajoasă să nu-i ofere vorbe de consolare când îi povestise despre pierderea lui. I se părea normal să-i ofere aceeaşi demnitate.

Cu toate astea, nu reuşi să nu se încrunte la gândul unei fetiţe obligate să locuiască cu un părinte imprevizibil.

— V-a fost frică?

— Nu, zise ea, privindu-l nedumerită. Întotdeauna ai impresia că mediul în care trăieşti, familia ta sunt perfect normale, nu credeţi?

El nu analizase niciodată subiectul mai îndeaproape. De regulă, ducii nu erau consideraţi oameni normali.

— În ce sens?

Ea ridică din umeri cu chipul îndreptat din nou spre soare.

— Familia şi situaţiile pe care le cunoşti de mic. Acestea ţi se par normale. Eu credeam că toată lumea avea un tată care uneori pierdea nopţile scriind lucrări de filosofie pe care le arunca furios în foc a doua zi dimineaţă. Mi-am dat seama de adevăr doar în momentul în care am observat că alţi taţi nu se purtau la fel ca al meu.

El înghiţi în sec, deranjat în mod ciudat de explicaţia ei.

— Şi mama dumneavoastră?

— Mama mea era invalidă, zise ea cu voce clară, lipsită de emoţii. Abia dacă îmi amintesc vreo ocazie în care ei să fi fost împreună în aceeaşi cameră.

— Dar aveţi un frate, testă el apele mai departe.

Ea se întunecă la faţă.

— Da. Fratele meu geamăn, Apollo. E la Bedlam. Se întoarse spre el, cu ochii larg deschişi şi privirea ageră. Dar asta ştiţi deja. Cazul fratelui meu e renumit şi dumneavoastră sunteţi genul de bărbat care află tot ce se poate despre o posibilă soţie.

Nu avea niciun motiv să se ruşineze, aşa că nici nu negă şi nici nu confirmă faptul că făcuse cercetări şi despre ea, alături de verişoara ei. Nu făcu decât să îi susţină privirea, aşteptând.

Ea oftă şi se întoarse de lângă zid.

— Probabil că Lady Penelope va avea nevoie de mine în curând.

El o urmă pe scări în jos, studiindu-i umerii drepţi, unghiul vulnerabil al cefei când îşi apleca privirea să se uite la scări, comportamentul prietenos al lui Percy care se lipea de fustele ei. Ar fi fost culmea idioţeniei ca ducele de Wakefield să o curteze pe verişoara femeii pe care şi-o dorea de soţie. Şi cu toate astea, pentru prima dată în viaţă

ar fi vrut ca bărbatul să aibă întâietate în faţa titlului.

Capitolul 5

Regele Herla se căsători două săptămâni mai târziu şi fu nuntă mare. O sută de trâmbiţe dădură vestea de pe meterezele castelului, o paradă de dansatoare deschise procesiunea, iar banchetul care urmă intră în legendă. Prinţi şi regi sosiseră din toate colţurile lumii ca să asiste la ceremonie, dar niciunul nu se compara cu regele piticilor. Acesta veni cu alaiul său, toţi îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine, călare pe capre şi aducând un corn mare aurit, plin cu rubine şi smaralde ca dar de nuntă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se împăcase demult cu viaţa şi cu soarta ei. Ea era însoţitoare, o servitoare aflată la dispoziţia mofturilor verişoarei sale. Viaţa ei nu-i aparţinea. Ce ar fi putut să fie – ce visase odinioară în patul ei de fată – nu avea să se împlinească niciodată. Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile.

Aşa că n-avea rost să privească în după-amiaza aceea cu vreo emoţie cum ducele de Wakefield o conducea pe Penelope la braţ afară din încăperea unde luaseră prânzul. Era aplecat plin de solicitudine spre Penelope – păr negru alături de păr negru. Formau un cuplu încântător. Artemis nu se putu abţine să nu se întrebe dacă, după ce se vor căsători, el îi va spune soţiei că îi plăceau plimbările prin pădure în zori. Şi avea oare să-i spună povestea ridicolă a Fecioarei din Lună şi a turnului ei?

Ea îşi privi mâinile strânse în talie. Gândurile de gelozie, meschine, nu erau pentru femei ca ea.

— Mă bucur că ai venit! Lady Phoebe Batten îi întrerupse gândurile luând-o de braţ şi adăugă pe un ton

scăzut: Oaspeţii lui Maximus sunt aşa de bătrâni!

Artemis se uită la cealaltă femeie în timp ce ieşeau din sufragerie. Phoebe avea părul castaniu strâns şi asta îi dezvăluia chipul rotund, iar rochia bleu-ciel îi punea în evidenţă obrajii rozalii şi ochii mari, castanii. Dacă Phoebe ar fi fost prezentată în societate, Artemis nu se îndoia că ar fi fost una dintre cele mai populare tinere din societate – nu neapărat pentru felul în care arăta, ci pentru firea ei blândă. Era absolut imposibil să nu o placi pe Phoebe Batten.

Dar Phoebe avea o soartă de neclintit, la fel ca şi Artemis: faptul că era aproape oarbă o împiedica să se ducă la balurile

şi seratele obişnuite, şi să fie curtată aşa cum se cuvenea rangului şi poziţiei ei sociale.

Câteodată Artemis se întreba dacă Phoebe era la fel de împăcată cu situaţia ei cum era ea însăşi.

Penelope e mai aproape de vârsta ta decât mine, preciză ea în timp ce se apropiau de uşile ce dădeau spre terasa sudică.

Cei mai mulţi oaspeţi deciseseră să se plimbe prin grădină după prânz.

— Atenţie la treaptă aici!

Phoebe dădu din cap în semn de mulţumire, punând cu grijă piciorul frumos încălţat pe treapta din marmură.

— Da, dar Penelope nu prea contează, nu-i aşa?

Artemis îi aruncă fetei o privire rapidă, amuzată. Nu era obişnuită ca Penelope să fie cea desconsiderată dintre ele două.

— Ce vrei să spui?

Phoebe o strânse de braţ şi îşi ridică faţa spre soarele de afară.

— E drăguţă, dar nu o interesez prea mult.

— Asta nu e adevărat, răspunse Artemis şocată.

Phoebe îi aruncă o privire înţeleaptă care cu siguranţă nu se potrivea cu chipul ei de fetiţă.

— Ea mă bagă în seamă doar când are impresia că

asta ar putea-o ajuta în încercarea ei de a-l cuceri pe Maximus.

Nu prea putea s-o contrazică, mai ales că era neplăcut de adevărat.

— Atunci e mai necugetată decât credeam.

— Şi de asta mă bucur aşa de tare că eşti tu aici, zâmbi Phoebe.

Artemis zâmbi la rândul ei.

— Aici urmează două trepte spre grădină.

— Mmm! Pot să simt parfumul trandafirilor!

Phoebe îşi întoarse capul spre o tufă de trandafiri aflată la câţiva metri distanţă. Spre deosebire de restul grădinii impecabile, tufa era destul de sălbatică, potrivită mai degrabă în grădina unei căsuţe decât într-o asemenea grădină formală. Nu exista niciun motiv să fie aici, cu excepţia fetei oarbe care mirosea încântată aerul.

— Poţi zări ceva? întrebă Artemis cu voce joasă.

Întrebarea era foarte intimă şi aproape nepoliticoasă, dar Phoebe doar îşi înclină capul.

— Văd cerul albastru şi verdele grădinii. Pot să desluşesc forma tufelor de trandafiri de acolo, dar nu şi florile. Ea se întoarse spre Artemis. Văd mult mai bine când e lumină puternică. De exemplu, acum pot vedea că te încrunţi la mine.

Artemis afişă iute o expresie mai plăcută.

— Mă bucur. Credeam că ai pierdut mai mult.

— Se întâmplă când sunt în interior şi seara, replică Phoebe simplu.

Artemis murmură în semn că auzise. Porniră pe una dintre aleile cu pietriş din grădină. De dimineaţă ocolise grădina în favoarea pădurii. Acum descoperi că era plăcut să te plimbi prin ea în soarele după-amiezii – deşi desigur că purta mănuşi şi bonetă.

Un hohot de râs le făcu să se întoarcă.

— Lady Penelope? întrebă Phoebe aplecându-se mult spre Artemis?

— Da.

Artemis privi cum Penelope îl bătu cochetă pe Wakefield pe braţ. El îi zâmbea.

— Se înţelege bine cu fratele tău.

— Chiar aşa? întrebă Phoebe.

Artemis se uită întrebătoare la Phoebe. Fata lăsase clar să se înţeleagă că Penelope nu i se părea cea mai bună alegere pentru fratele ei, dar, desigur, nu avea niciun cuvânt de spus în această chestiune. Oare Phoebe era îngrijorată că va trebui să se mute din casa fratelui ei dacă Penelope se căsătorea cu Wakefield?

— Uite-o pe domnişoara Picklewood, îi spuse Artemis tovarăşei sale în timp ce se apropiau de două doamne. Discută cu doamna Jellett..

— O, Phoebe, draga mea, strigă domnişoara Picklewood. Tocmai îi spuneam doamnei Jellett că tu te ocupi de grădină.

— Eu doar *o întreţin,* zâmbi Phoebe. Mama a fost cea care a creat-o.

— Înseamnă că avut un simţ artistic deosebit, zise prompt doamna Jellett. Vă invidiez pentru spaţiul în care puteţi lucra. Domnul Jellett nu mi-a lăsat decât o grădină micuţă la reşedinţa de la ţară. Puteţi să-mi spuneţi cum se numeşte această floare elegantă? Nu îmi amintesc să o mai fi văzut vreodată.

Artemis observă cum Phoebe pipăi floarea înainte să dea un răspuns foarte academic despre plantă, originile ei şi cum ajunsese să crească aici, la Pelham. Artemis era puţin nedumerită. Nu ştiuse că prietena ei era atât de interesată de grădinărit.

Un nas umed i se lipi de palmă şi domnişoara Picklewood chicoti.

— Se pare că Percy s-a îndrăgostit de tine. De regulă nu pleacă de lângă Maximus.

Artemis se uită în ochii căprui adoratori ai cockerului şi îi mângâie urechile mătăsoase. Fu surprinsă când Bon Bon se alătură câinelui mai mare, cu limba roz atârnând din colţul gurii în timp i e gâfâia fericit. Ridică privirea. Ducele o

conducea pe Penelope spre capătul celălalt al grădinii.

— Unde e Mignon?

Domnişoara Picklewood arătă spre un cocker mic, care amuşina pe sub un cimişir.

— Ei nu-i plac câinii mai mari, spre deosebire de Bon Bon.

— Mmm. Artemis se aplecă să-l mângâie pe micuţ. De ani întregi nu l-am mai văzut atât de activ.

— Trebuie să-i arăt lui Lady Noakes, zise doamna Jellett destul de tare. E o grădinăreasă atât de bună, chiar dacă nu are întotdeauna fonduri suficiente încât să se răsfeţe. Îşi coborî vocea. Lui Noakes îi plac jocurile de noroc.

Domnişoara Picklewood scutură din cap.

— Jocurile de noroc sunt o pacoste. Îi aruncă o privire cu subînţeles doamnei Jellett. Ai auzit de povestea lui Lord Pepperman?

— Nu!

Phoebe gemu uşor.

— Trebuie să ne scuzaţi, verişoară Bathilda, doamnă Jellett, Artemis doreşte să vadă caişii de pe spalier.

Artemis o luă de braţ pe prietena ei şi aşteptă până se îndepărtară suficient ca să întrebe:

— Caişii de pe spalier?

Phoebe îşi ridică nasul în vânt.

— Un subiect care ar trebui să intereseze *pe toată lumea.* În afară de asta, nu ştiu dacă rezistam să mai aud o dată povestea lui Lord Pepperman.

Brusc, se auzi un fluierat ascuţit. Percy, care se plimba pe lângă ele, îşi ridică atent capul şi goni spre Wakefield. Bon Bon se grăbi pe picioruşele sale scurte după noul său prieten.

Artemis urmări câinii şi constată că se holbau la duce. Şi el se uita spre ea, şi chiar şi de la acea distanţă părea poruncitor, de parcă i-ar fi cerut ceva. Se simţi zăpăcită.

Apoi Penelope îl bătu pe braţ şi el se întoarse zâmbind spre cealaltă femeie, spunându-i ceva.

Artemis simţi că o cuprinde frigul, în ciuda soarelui care era pe cer. Phoebe se ciocni de umărul ei.

— M-am gândit.

— Serios? întrebă Artemis distrată.

Wakefield şi Penelope se întâlniseră cu Lord şi Lady Oddershaw, şi chiar de la distanţă ea observă uşoara rigiditate din umerii ducelui. Părea să fie deranjat de ceva spus de Lord Oddershaw.

— Nu ar fi minunat dacă toate membrele din Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi ar merge împreună la teatru la Harte’s Folly?

Artemis clipi şi se uită la Phoebe.

— Sună minunat, sunt sigură că lui Penelope i-ar plăcea să participe. Adoră să meargă la teatru, chiar dacă nu urmăreşte întotdeauna piesa.

Phoebe zâmbi spre ea.

— Şi tu, desigur, doar eşti membru onorific, nu crezi? Dacă tot participi la întâlniri împreună cu Penelope?

— Cred că da. Artemis se strâmbă uşor. Ea cu siguranţă nu avea să fie un membru adevărat câtă vreme Sindicatul Doamnelor exista ca să ajute Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi din

Şi. Giles. Una dintre condiţiile esenţiale ca să fii membru era să. Îi bani.

— O, spune că o să vii, insistă Phoebe, strângând-o bine de braţ pe Artemis. Pun în scenă *A douăsprezecea noapte* cu Robin Goodfellow în rolul Violei. Ea e mereu aşa de amuzantă în rolurile cu pantaloni. Îmi place vocea ei mai groasă şi felul tărăgănat în care îşi rosteşte replicile.

O, se gândi Artemis cu o strângere de inimă, Phoebe probabil că nu vedea actorii pe scenă când se ducea la teatru. Nu făcea decât să asculte replicile.

— Sigur că o să vin, îi răspunse ea cu căldură fetei mai tinere.

— Atunci e stabilit, zise Phoebe ţopăind uşor. O să le întreb pe celelalte doamne dacă pot participa şi ele.

Artemis zâmbi la vederea încântării contagioase a lui Phoebe. Se apropiau de capătul grădinii şi de o bancă din piatră aflată lângă zid, iar Artemis văzu o siluetă solitară aşezată acolo, privind în care, parcă adâncită în gânduri.

— Ştii, zise ea dintr-un impuls, am auzit că domnişoara Royale este şi ea o moştenitoare bogată.

Phoebe se încruntă uşor.

— Da?

Artemis o strânse de braţ sugestiv.

— Cred că întotdeauna mai e loc pentru un membru în Sindicatul Doamnelor.

— O! exclamă Phoebe.

Artemis o bătu pe braţ şi rosti puţin mai tare.

— Uite-o şi pe domnişoara Royale.

Femeia întoarse capul, părând că nu le-ar fi auzit apropiindu-se.

— Buna ziua. Vocea ei era joasă pentru o femeie, iar atitudinea precaută.

Phoebe zâmbi cu nevinovăţie.

— Vă sunt pe plac grădinile, domnişoară Royale?

— Desigur, milady, răspunse aceasta. Doriţi să mă însoţiţi? Cuvintele ei veniră cu o uşoară întârziere, căci Phoebe şi Artemis deja o încadraseră de-o parte şi de cealaltă.

— Mulţumesc, răspunse Phoebe cu un aer drăgălaş. Tocmai îi spuneam domnişoarei Greaves că sper că membrele din Sindicatul Doamnelor intru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi vor putea să mă însoţească la Harte’s Folly când ne întoarcem în oraş.

Domnişoara Royale clipi nedumerită, dar răspunse politicos:

— Nu cred că am auzit de Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

— Nu? făcu Phoebe ochii mari.

Artemis îşi ascunse un zâmbet în timp ce Phoebe se apucă să descrie orfelinatul din St. Giles şi toate lucrurile bune pe care le făceau pentru copiii nevoiaşi. Ea ridică

privirea şi îl văzu pe Wakefield plimbându-se în continuare alături de Lady Penelope şi Lord Oddershaw. Pe chip i se întipărise o grimasă încruntată.

Oare ce îi spusese Lord Oddershaw?

*

Maximus se trezi din vise cu treburi neterminate şi cosiţe însângerate scânteind în lumina lunii. Rămăsese până târziu în noapte să discute cu Oddershaw. Pe Maximus nu-l deranja să vorbească despre politică la o petrecere, dar nu îi plăcea insistenţa cu care celălalt bărbat tot aducea vorba de asta când el era în grădină cu Lady Penelope. Dar, deşi Oddershaw era un palavragiu grosolan, era un aliat politic important pentru susţinerea noii legi cu privire la gin propuse de Maximus, motiv pentru care considerase de datoria sa să discute cu bărbatul până în orele mici ale dimineţii.

Se ridică iute şi se îmbrăcă cu haina şi cizmele vechi şi ieşi prin spatele casei. Chiar dacă dormise mai mult decât de obicei, nu întâlni decât câţiva servitori, iar aceştia erau învăţaţi doar să facă o plecăciune sau o reverenţă când treceau pe lângă el şi să nu vorbească. Dimineţile îi plăcea să fie singur.

Ajuns afară, o luă în direcţia grajdurilor. De regulă câinii îl aşteptau în curtea din faţa grajdurilor, nerăbdători să se plimbe, dar în acea zi curtea era goală.

Maximus se încruntă şi porni spre pădure. Soarele răsărise deja când el traversă pajiştea dinspre sud, iar întunericul brusc dintre copaci îl făcu să clipească. Închise ochii, iar când îi deschise din nou ea apăru dinaintea lui ca o zeiţă antică, calmă şi superbă, când sub copacii înalţi de parcă ar fi fost ai ei, cu câinii lângă ea.

Percy fu primul care întrerupse momentul, desigur, alergând ud şi plin de noroi dinspre domnişoara Greaves spre el şi înapoi. Un câine mic, pe vremuri alb, alerga în urma lui, lătrând nebuneşte, în timp ce îl fugărea pe Percy.

— Aţi întârziat azi, Excelenţa Voastră, zise domnişoara Greaves, de parcă l-ar fi aşteptat.

„Ce idee ridicolă.”

— Am discutat până târziu în noapte cu Lord Oddershaw, zise el. Acela e câinele lui Lady Penelope?

Îşi coborî privirea spre câinele micuţ care îi mirosea gleznele Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată atât de murdar… sau atât de activ.

— Da. Ea porni alături de el cu un aer atât de firesc, de parcă ar fi lac ut asta de ani întregi. Ce aţi discutat cu Lord Oddershaw?

El se uită la ea. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie maro pe care o văzuse de nenumărate ori şi îşi aminti de garderoba ei care conţinea trei rochii: două de zi şi una pentru balurile de seară.

— Am discutat politică. Mă îndoiesc că o lady ca dumneavoastră ar fi interesată de aşa ceva.

— De ce?

— De ce? se încruntă el.

— De ce n-ar fi o lady ca mine interesată de o discuţie politică, Excelenţa Voastră?

Tonul ei era cât se poate de politicos, şi cu toate astea el avea impresia că îl lua în râs. Prin urmare vocea lui fu un pic mai aspră decât de obicei.

— Are legătură cu canalele şi cu o lege propusă de mine pentru a eradica negoţul cu gin în Londra printre săraci. Chestiuni fascinante, sunt sigur că sunteţi de acord.

Ea nu răspunse la provocare.

— Ce legătură au canalele cu negoţul cu gin?

— Niciuna.

El luă un băţ şi îl aruncă destul de departe pentru Percy, nu că agitatului cocker i-ar fi păsat vreun pic. Câinele o luă la goană, lătrând fericit, în vreme ce căţelul lui Lady Penelope încerca să ţină pasul cu el. Se părea că cei doi deveniseră prieteni.

— Doar că Oddershaw încearcă să mă convingă să-i susţin o lege pentru deschiderea unui canal în Yorkshire, de

care vor beneficia cei cu interese miniere acolo, înainte să îmi susţină legea cu privire la gin.

— Şi dumneavoastră nu vreţi să susţineţi construcţia acestui canal?

Ea îşi ridică fustele ca să treacă peste o rădăcină, iar el îi zări preţ de o clipă glezna albă. Se descălţase din nou.

— Nu, nu e asta.

Maximus se încruntă. Iţele politicii parlamentare erau atât de încurcate, încât nu-i plăcea să discute subiectul nici cu doamne, nici cu domni care nu erau interesaţi de politică. Toate erau legate, şi încurcătura rezultată era destul de greu de explicat. Se uită din nou la domnişoara Greaves.

Ea era atentă pe unde păşea, dar apoi îşi ridică privirea, de parcă ar fi simţit că o privea, iar el îi citi nerăbdarea din ochi.

— Ei bine? Atunci ce e?

El se trezi zâmbind.

— Aceasta este a treia lege cu privire la canale pe care Oddershaw o propune. Se foloseşte de Parlament pentru a-şi umple buzunarele. Nu că alţii, scutură el supărat din cap, nu ar face-o. Cei mai mulţi, cred eu, vor legi care să-i ajute doar pe ei. Dar Oddershaw o face într-o manieră flagrant de deschisă.

— Deci nu vreţi să-l susţineţi?

— O, ba da, zise el încrâncenat. O să-i susţin afurisita de lege. Am nevoie de votul lui, ba mai mult, am nevoie de voturile acoliţilor săi.

— De ce?

Ea se oprise şi se uita la el cu sprâncenele uşor ridicate de parcă într-adevăr voia să afle despre mecanismele politice. Sau poate că era mai mult de-atât. Poate că voia să ştie cum gândea. Ori să-i citească sufletul.

— Aţi fost în St. Giles, zise el întorcându-se spre ea. Aţi văzut dezolarea, molima pe care ginul o dezlănţuie acolo. El mai făcu un pas spre ea fără să-şi dea seama. În St. Giles sunt femei care îşi vând copiii pentru o înghiţitură

de gin. Bărbaţii fură şi ucid doar ca să mai pună mâna pe o cană. Ginul este putregaiul din inima Londrei şi o va distruge dacă nu este oprit. Băutura aia afurisită trebuie cauterizată ca o rană purulentă, tăiată de acolo, altminteri întreg organismul va ceda, nu vă daţi seama? Se opri să o privească, dându-şi seama că vorbise prea tare, că se înfierbântase, înghiţi în sec. Nu vă daţi seama?

Stătea lângă ea aproape ameninţător, dar domnişoara Greaves se mulţumi doar să-l privească cu capul dat uşor pe spate.

— Sunteţi foarte implicat în acest subiect.

El îşi feri privirea şi făcu un pas prevăzător în spate.

— Este sarcina mea, ca membru în Camera Lorzilor, să fiu foarte implicat în subiect.

— Şi cu toate astea bărbaţi precum Lord Oddershaw nu sunt. Tocmai aţi spus asta.

Ea se apropie de el, studiindu-i chipul, de parcă toate secretele sale ar fi fost expuse acolo.

— Mă întreb de ce vă pasă atât de mult de St. Giles?

El se răsuci spre ea aproape mârâind. Să îi pese de St. Giles? Oare nu îi explicase suficient de clar că ura locul acela?

Deodată simţi ca şi cum cineva ar fi aruncat apă rece pe el şi el îşi ridică privirea. Nu. El nu îi spusese nimic despre sentimentele sale cu privire la St. Giles. Cel puţin nu în calitatea sa de duce de Wakefield. Fantoma o făcuse. Maximus îşi îndreptă umerii cu grijă şi se întoarse pe alee.

— Mă confundaţi, domnişoară Greaves. Îmi pasă de gin şi de negoţul acela îngrozitor, nu de locul în care se practică. Acum, dacă îmi permiteţi, trebuie să mă pregătesc pentru dimineaţă, pentru a-mi putea întâmpina oaspeţii.

El fluieră după câini şi se îndepărtă, însă în timp ce făcea asta îşi dădu seama de un lucru. Domnişoara Greaves era o femeie foarte periculoasă.

*

În după-amiaza aceea, Artemis era din nou la braţ cu Phoebe, ieşind la plimbare pe uşile dinspre grădini ale conacului Pelham. Prânzul fusese destul de plicticos, deoarece se trezise aşezată lângă domnul Watts care era interesat numai de dispute şi de propria părere. Se bucura că avea ocazia să petreacă timp cu Phoebe, cu atât mai mult cu cât aceasta nu avea obiceiul să-i urle în ureche.

Phoebe îşi miji ochii dincolo de verdele grădinii.

— Ce fac acolo?

Artemis se uită spre pajiştea unde oaspeţii se adunaseră deja.

— Au instalat un fel de teren de exerciţii, cred. Fratele tău a amintit ceva de nişte jocuri mai devreme. Cred că domnii îşi vor demonstra talentele la duel. Aici pietrişul se termină şi începe iarba.

Păşiră cu grijă pe iarbă, iar Artemis îi descrise scena lui Phoebe. Mai mulţi valeţi stăteau în jur, ţinând diverse săbii, în timp ce alţii aşezau scaune pentru ca doamnele să poată urmări demonstraţia. Wakefield plesni din degete şi indică spre două scaune care fură aşezate de îndată în faţă, pentru el.

— Asta n-o să fie interesant decât dacă cineva ratează şi îşi zgârie adversarul, oftă Phoebe.

— Phoebe! o admonestă încetişor Artemis.

— Ştii că aşa e. Oare cum reuşea Phoebe să pară aşa nevinovată şi să aibă gânduri atât de însetate de sânge? Noi toate o să scoatem sunete admirative în timp ce domnii vor încerca să se încrunte şi să pară fioroşi.

Amuzamentul lui Artemis se mai reduse când îl văzu pe Wakefield ajutând-o pe Penelope să se aşeze pe scaunul pe care îl ceruse pentru ea. Alături, valeţii începuseră să aranjeze un rând. Penelope se uită încântată la duce, cu chipul imposibil de frumos în soarele toamnei. Artemis îşi aminti cât de feroce părea el în timp ce descria efectul devastator pe care, îl avea ginul asupra Londrei. Oare îşi păstra pasiunea pentru discursurile din Parlament? Pentru că, acum, pe chip i se aşternuse o mască de politeţe calmă.

Nu, nu putea să şi-l închipuie renunţând la această mască nici măcar în ardoarea dezbaterilor politice.

— Cine sunt primii? întrebă Phoebe în timp ce se aşezau la două rânduri în spatele lui Wakefield şi al lui Penelope.

Artemis se forţă să-şi ia privirea de la duce şi să-şi reamintească faptul că nu avea rost să tânjească după el.

— Lord Noakes şi domnul Barclay.

Phoebe strâmbă din nas.

— Serios? Nu ştiam că domnul Barclay poate să facă un efort mai mare decât să ridice din sprânceană.

Artemis pufni uşor, privindu-i pe cei doi adversari. Lord Noakes avea în jur de 50 de ani, era de înălţime medie cu un pic de burtă. Domnul Barclay era cu cel puţin 20 de ani mai tânăr, dar nu părea nici pe departe la fel de antrenat.

— Pare foarte serios. Şi-a dat jos sacoul şi îşi flutură sabia într-o manieră foarte bărbătească. Ea tresări la una dintre manevrele mai vehemente. O, Doamne!

— Ce? Ce?

Artemis îşi apropie capul de al lui Phoebe, căci doamna Jellett îşi întinsese gâtul în faţa lor de parcă încerca să desluşească dialogul şoptit.

— Domnul Barclay era cât pe-aci să-i reteze nasul unui valet cu sabia.

Phoebe chicoti, un sunet dulce şi feminin, iar Wakefield se uită spre ele, privirea sa rece întâlnind-o pe a lui Artemis, iar ea simţi de parcă şi-ar fi vârât mâna în zăpadă. Privirea i se mută spre sora lui, iar trăsăturile chipului i se îmblânziră. Era ciudat că aici şi acum abia dacă erau nişte cunoştinţe, deşi în pădure păreau să fie la fel de apropiaţi ca nişte prieteni.

Duelиştii îşi ridicară săbiile.

Partida se desfăşură fără surprize. Toţi domnii învăţau de mici să se dueleze, să folosească săbiile cu eleganţă şi graţie – mai degrabă un dans decât luptă adevărată.

Artemis ştia că la Londra existau şcoli unde

aristocraţii îşi puteau antrena forma fizică, puteau exersa şi învăţa regulile luptei cu sabia. Toţi erau antrenaţi, mai mult sau mai puţin, şi toţi foloseau acelaşi tip de mişcări fluide. Ea nu se putu abţine să nu-i compare pe cei doi bărbaţi care se lansau cu paşi precişi unul spre celălalt, cu mişcări care aveau probabil denumiri franţuzeşti, cu mişcările ameninţătoare ale Fantomei. Cei doi domni din faţa ei nu ar fi rezistat nicio clipă în faţa Fantomei, îşi dădu ea seama. Gândul îi dădu un sentiment înălţător de triumf. Ar fi trebuit să-i fie ruşine că era aşa de părtinitoare. Dar nu-i era. *Nu-i era.*

Duelul se termină cu o atingere galantă cu vârful rotunjit al săbiei pe vesta brodată a lui Lord Noakes, deasupra inimii. Phoebe căscă discret în spatele palmei în timp ce Artemis îi relata scena.

Urmară Lord Oddershaw şi domnul Watts. Până îi veni rândul ducelui de Scarborough să-şi dea haina jos pentru a treia demonstraţie, Artemis se uita la ceafa ducelui de Wakefield în timp ce acesta se apleca politicos spre Penelope ca să o asculte sporovăind şi se întrebă dacă era la fel de plictisit ca şi ea. Era foarte atent cu verişoara ei, dar lui Artemis nu-i venea să creadă că într-adevăr îl interesa ce avea ea de spus.

Făcu o grimasă şi privi în altă parte. Începea să se transforme într-o acriturâ! Avu dintr-odată o viziune tulburătoare cu ea drept o bătrână ursuză, plimbându-se prin cine ştie ce casă, în calitate de însoţitoare a verişoarei ei, topită, prăfuită, uitată.

— O, asta e interesant!

Artemis ridică privirea la auzul exclamaţiei blânde a lui Phoebe.

— Ce?

— Ai zis că ducele de Scarborough se afla în faţa lui Maximus şi a lui Penelope?

Phoebe arătă discret spre locul unde bărbatul mai în vârstă stătea în faţa fratelui ei şi a lui Penelope. Scarborough zâmbea larg şi se apleca să-i sărute mâna lui

Penelope.

— El nu e obişnuit cu asta.

— Cum? Artemis îşi mută privirea la prietena ei. Cine?

— Maximus. Phoebe avea un zâmbet tandru pe chip, o expresie pe care Artemis cu greu o putea asocia cu aisbergul aristocratic care era Wakefield. Cu un rival. De obicei el doar indică ce îşi doreşte şi alţii se grăbesc să-i îndeplinească dorinţa.

Artemis îşi muşcă buza, reprimându-şi un zâmbet la imaginea servitorilor, a familiei şi a prietenilor care alergau cu toţii de colo-colo să-i facă ducelui toate poftele, în timp ce el se plimba, prea puţin preocupat de toată agitaţia din jur.

De parcă şi-ar fi dat seama într-un fel de amuzamentul ei, Wakefield se întoarse tocmai atunci şi se uită la ea. Ea inspiră adânc, ridicându-şi capul când îi întâlni privirea. Apoi Penelope puse o mână pe braţul lui, iar el se întoarse înapoi. Artemis se uită la mâinile ei şi constată că îi tremurau. Le strânse laolaltă.

— Chiar crezi că Scarborough reprezintă un concurent pentru fratele tău?

— Ei bine… Phoebe îşi înclină capul meditativ, în vreme ce Artemis îl privea pe Scarborough încercând să-l convingă pe domnul care era aşezat lângă Penelope să elibereze locul. Apoi ducele se aşeză prompt în locul lui. În mod normal n-aş crede că şansele sale sunt prea bune. Maximus e tânăr şi chipeş, e bogat şi puternic. Şi întotdeauna am fost de părere că are un anume aer impunător, nu crezi?

„O, da.”

— Dar, continuă Phoebe, ducele de Scarborough pare destul de îndrăgostit de Lady Penelope şi cred că asta va face diferenţa.

— Ce vrei să spui? se încruntă Artemis.

Phoebe îşi muşcă buza rotunjoară de jos, iar ochii ei căprui păreau trişti.

— Ei bine, lui Scarborough îi pasă, nu-i aşa? Lui

Maximus nu... nu prea. Nu mă îndoiesc că îl stârneşte vânătoarea, dar dacă nu câştigă – ea ridică din umeri –, va căuta pur şi simplu altă moştenitoare potrivită. Ea – Lady Penelope – nu prea contează pentru el. Şi dacă eşti pus să alegi, nu alegi mai degrabă pasiunea – indiferent cât de matură – decât lipsa de pasiune?

— Da.

Ea nici nu stătu pe gânduri cu răspunsul. Ce femeie nu şi-ar dori să aibă parte de un interes real pentru ea şi numai pentru ea, indiferent de atributele fizice ale curtezanului?

Dacă Penelope s-ar opri să se gândească puţin, ducele de Scarborough ar câştiga imediat. Sărmanul Wakefield nu ar avea nicio şansă.

Doar că... nu era sărman, nu-i aşa? Era unul dintre cei mai puternici bărbaţi din regat, un bărbat de care să te păzeşti, dacă nu chiar să te temi.

Ea îl privi, îi cercetă umerii laţi îmbrăcaţi în mătase verde, profilul întors în timp ce o studia pe femeia pe care o curta şi care flirta cu alt bărbat.

La fel de bine s-ar fi putut uita la dansul primitiv de împerechere a doi gândaci. Dacă te uitai la el nu reuşeai să-ţi dai seama că o dorea pe Penelope pentru el. Cum ar fi să stârneşti pasiunea acestui bărbat?

Artemis simţi că o cuprinde o încântare viscerală la acest gând. Oare Wakefield fusese logodit vreodată? Dar era oare în stare de un interes mai profund? Era atât de reţinut, atât de rece, cu excepţia unui moment petrecut în acea dimineaţă, când se trezise la viaţă din pricina unui subiect precum ginul. Era aproape ridicol să te gândeşti că ar fi putut face o pasiune pentru vreo femeie.

Cu toate astea, reuşea să şi-l imagineze absorbit, concentrat asupra unei femei. Şi-ar proteja aleasa, ar face-o să se teamă, dar şi să-şi dorească atenţia lui. Se înfioră. El şi-ar urmări scopul neabătut, nemilos, până la victorie. Iar ea nu avea să-l vadă niciodată aşa.

Oftă, zgâindu-se hotărâtă la mâinile pe care şi le ţinea

în poală. Tânjea după un bărbat ca ducele – durerea jinduitoare era aproape fizică –, dar nu avea să-l aibă niciodată, şi niciun bărbat mai accesibil. Soarta o condamnase să rămână singură. Era blestemată să rămână celibatară.

Vocea ducelui de Scarborough crescu în intensitate. Artemis ridică privirea. Ultimii duelişti terminaseră, iar Scarborough îi spunea ceva lui Wakefield. Chipul lui Scarborough era jovial, dar privirea dură.

— Ce se întâmplă? se interesă Phoebe.

— Nu ştiu, răspunse Artemis. Cred că Scarborough l-a întrebat ceva pe fratele tău. O, Doamne. Da, cred că l-a provocat pe Wakefield.

— Serios? Phoebe părea interesată.

— Fratele tău este un spadasin bun? întrebă Artemis ridicând din sprânceană.

— Nu ştiu. Phoebe ridică din umeri. Nu a fost niciodată prea interesat de sporturile la modă – el preferă politica dar nu prea contează, nu? Scarborough trebuie să fie cu 30 de ani mai în vârstă.

Penelope îşi dădu capul pe spate şi râse ascuţit, un hohot care se auzi uşor până în spate. Artemis nu se putu abţine să nu se aplece în faţă. Wakefield era atât de rigid. De mândru. Scarborough mai zise şi altceva, iar Wakefield se ridică brusc.

— A acceptat.

— O, Doamne, zise Phoebe destul de mulţumită.

— Nu poate să câştige: dacă îl învinge pe Scarborough pare un bătăuş, dacă pierde…

— Va fi umilit, completă Phoebe senină.

Artemis simţi un val de iritare faţă de buna ei prietenă. Femeia mai tânără ar fi trebuit să fie măcar un pic deranjată de ideea căderii în dizgraţie a fratelui ei.

Valetul lui Wakefield, un bărbat înalt şi subţire, îl ajută pe duce să-şi dea haina jos. Servitorul păru să îi şoptească ceva în ureche, dar ducele scutură scurt din cap şi se îndepărtă. Vesta îi era neagră, brodată cu fir auriu care

sclipea în soare, iar mânecile lungi ale cămăşii sale albe ca zăpada fluturau în vânt. Scarborough îşi alesese deja sabia şi şfichiuia aerul, dându-şi importanţă. Bărbatul mai în vârstă părea să fie priceput în mânuirea ei, iar Artemis îşi simţi inima strângându-se.

Mai bine să fie considerat un bătăuş, un astfel de bărbat mândru nu ar fi suportat înfrângerea.

Duelştii se aşezară faţă în faţă, cu săbiile ridicate. Lord Noakes se aşeză între ei, ţinând în mână o batistă. Pentru o clipă totul fu liniştit, apoi lumea îşi dădu seama că acest duel era mai mult decât o simplă demonstraţie de îndemânare. Batista flutură până la pământ.

Scarborough se aruncă înainte, surprinzător de agil pentru un bărbat de vârsta lui. Wakefield îi pară primul atac şi se retrase, mişcându-se cu grijă. Era evident de la bun început că fie era un spadasin cu mult mai puţină experienţă… ori se abţinea.

— Scarborough îl presează, zise Artemis agitată. Fratele tău doar se apără.

Scarborough făcu o grimasă în timp ce zicea ceva atât de încet, încât doar adversarul său îl putea auzi. Chipul lui Wakefield deveni palid.

— Excelenţa Voastră! îl atenţionă valetul.

Wakefield clipi şi se retrase cu grijă. Scarborough rosti din nou câteva cuvinte. Iar apoi se petrecu ceva cu totul neaşteptat. Ducele de Wakefield se transformă. Se lăsă în jos, corpul transformându-i-se într-o ameninţare elegantă în timp ce îl ataca pe bărbatul mai în vârstă cu o graţie brutală. Scarborough făcu ochii mari, sabia lui parând doar lovitură după lovitură în timp ce se retrăgea. Sabia lui Wakefield sclipea în lumina soarelui, mişcările sale fiind prea rapide ca să fie desluşite, corpul lui agil periculos şi controlat, iar Artemis îşi dădu brusc seama că se juca cu Scarborough.

Se ridicase în picioare fără să-şi dea seama, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Ce se întâmplă?

Phoebe se ridicase şi ea şi o trăgea agitată de braţ. Wakefield îl ataca pe bărbatul mai în vârstă fără frică, fără ezitare, cu o avalanşă de lovituri mortale, iar dacă săbiile ar fi fost ascuţite...

— El...

Artemis se înecă şi rămase cu gura căscată. Mai văzuse asta şi înainte. Wakefield nu se mişca asemenea unui dansator. Se mişca asemenea unei feline din junglă. Ca un bărbat care ştia cum să ucidă. Ca un bărbat care ucisese şi înainte.

Scarborough se împiedică, cu faţa lucind de sudoare. Wakefield îl ataca în fiecare secundă, ca un tigru pregătit să ucidă, cu buzele strânse într-un gest de respingere indiferentă a celuilalt bărbat în timp ce sabia cobora...

— Excelenţa Voastră!

Strigătul valetului păru să-l apuce pe Wakefield de gât şi îl trase înapoi ca un laţ. El încremeni, cu pieptul ridicându-i-se spasmodic, mânecile albe ca zăpada fluturând în vânt. Scarborough fie uită la el cu gura deschisă şi sabia încă ridicată în apărare. Wakefield atinse intenţionat pământul cu vârful săbiei.

— Ce este? întrebă Phoebe. Ce este?

— Eu... Artemis clipi. Nu ştiu. Fratele tău şi-a coborât sabia.

Scarborough îşi şterse fruntea de sudoare, apoi se apropie cu grijă de Wakefield, de parcă nu-i venea să creadă că nu mai era atacat. Vârful bont al săbiei lui Scarborough îl lovi pe Wakefield iii gât – o lovitură îndeajuns de puternică încât să lase în urmă o vânătaie. Bărbatul mai scund rămase acolo un moment, gâfâind, de parcă ar fi fost surprins de victoria sa.

— Scarborough a câştigat, zise Artemis absentă.

Wakefield îşi desfăcu braţele, ca şi cum s-ar fi predat şi lăsă sabia să cadă din mâna dreaptă.

El îşi întoarse capul şi privirea i-o întâlni pe a lui Artemis.

Ochii săi erau întunecaţi şi periculoşi, dar deloc reci.

Ardea într-un infern interior pe care ea voia să-l atingă. Se uită în ochii tigrului şi ştiu că vedea cum felina se retrăgea sub masca unui gentleman. Ducele de Wakefield era Fantoma din St. Giles.

Capitolul 6

Două săptămâni mai târziu, fu rândul regelui Herla să participe la nunta regelui piticilor. Îi luă cu el pe cei mai puternici oameni ai săi şi, intrând în peştera întunecată, porni călare spre străfundurile pământului, spre ţara piticilor din adâncuri. Călătoriră timp de o zi şi o noapte şi, coborând şi mai adânc, ajunseră la o câmpie vastă. Deasupra, stâncile se întindeau răsucite şi zimţuite, asemenea unui cer ameninţător, iar dedesubt se aflau căsuţe, alei şi pieţele din ţara piticilor...

din *Legenda regelui Herla*

Maximus se trezi chiar înainte de zori cu un oftat. Imaginea chipului palid al mamei sale îi ardea pleoapele pe dinăuntru, iar smaraldele fuseseră smulse de la gâtul ei fără viaţă. Mirosul de gin dăinuia în aer, dar el ştia că era doar o fantomă din visul care trecuse.

Percy îi mirosi mâna în timp ce stătea întins în patul vechi şi elegant al ducelui de Wakefield. Deasupra sa, draperiile verzi înconjurau o cunună aurie sculptată în baldachin. Oare şi alţi strămoşi ai săi fuseseră chinuiţi de vise şi dileme? Socotind după chipurile mândre din galeria străbunilor, ar fi zis că nu. Fiecare dintre aceşti bărbaţi îşi primise titlul după moartea paşnică a tatălui sau a bunicului. Nu în urma unei crime violente rămase nerăzbunate.

El îşi merita coşmarurile.

Percy îi linse degetele cu acea simpatie dezgustătoare a câinilor, iar Maximus oftă şi se ridică. Cockerul se dădu un

pas în spate şi se aşează, dând entuziast din coadă în timp ce el se îmbrăca. Percy, la fel ca şi ceilalţi câini, ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea în grajduri, dar în ciuda faptului că nu era nici pe departe atât de deştept ca Belle sau Starling, de regulă reuşea să-i înşele pe valeţi şi pe Craven ca să ajungă în dormitorul lui Maximus noaptea. Poate că providenţa îl făcuse mai norocos ca să mai compenseze din lipsa de inteligenţă.

— Haide! Maximus se bătu pe pulpă şi ieşi din cameră cu cockerul pe urmele sale.

O salută din cap pe o slujnică adormită, înainte să se îndrepte spre grajduri ca să-i ia şi pe ogari. Amândoi îşi îndesară nasurile în palma sa, în timp ce Percy scheuna şi alerga în jurul lor, alunecând pe pietrele de râu umede. După ce se salutară, se îndreptară spre pădure.

Soarele tocmai răsărea, razele sale palide luminând frunzele. Avea să fie o zi frumoasă, perfectă pentru un picnic şi discuţii uşoare. Ziua de ieri fusese un succes, dacă aprecia corect, în planurile sale pentru curtarea lui Lady Penelope. Ea se agăţa de braţul lui şi chicotea – câteodată în cele mai ciudate momente – şi părea absolut fermecată. Dacă era fermecată mai degrabă de titlul şi de banii lui decât de persoana sa, ei bine, aşa era normal la cei de rangul lor, şi era de aşteptat. Gândul nu ar fi trebuit să-l indispună.

Percy alergă un iepure, şi câinii ţâşniră după el, năpustindu-se prin tufişuri cu toată subtilitatea unui regiment de soldaţi. Două păsări fură speriate de urmărire, iar el ridică privirea, urmărindu-le zborul.

Apoi dintr-odată nu mai era singur. Inima lui cu siguranţă *nu* tresărea în prezenţa ei.

— Bună dimineaţa, Excelenţa Voastră!

Domnişoara Greaves era fără bonetă, îmbrăcată în rochia ei obişnuită maro-închis. Obrajii îi erau rozalii de la plimbarea de dimineaţă, buzele roşu-închis. El se uită în jos şi constată iritat că era din nou desculţă.

— Ar trebui să purtaţi încălţări în pădure. V-aţi putea

tăia.

Ea zâmbi în felul acela al ei care nu era de fapt un zâmbet, iar iritarea lui spori. Toată lumea sărea să-i îndeplinească dorinţele, dar ea nu. Percy sosi, agitat şi emoţionat după vânătoarea sa, şi dădu să sară pe ea.

— Jos, zise calm domnişoara Greaves, iar cockerul mai că se împiedică de propriile lăbuţe în dorinţa de a asculta porunca.

Maximus oftă.

— Ai prins bietul iepuraş? murmură ea drăgălaş spre Percy care se zvârcolea înnebunit de fericire. L-ai făcut bucăţi?

Maximus ridică o sprânceană.

— Vă exprimaţi un sentiment foarte sângeros pentru o lady, domnişoară Greaves.

Ea ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că ar fi în stare să prindă un iepure, Excelenţa Voastră. În afară de asta… adăugă ea în timp ce se îndrepta de spate, doar *port* numele zeiţei vânătorii.

El se uită curios la ea. Artemis era într-o dispoziţie ciudată în dimineaţa asta. Niciodată nu se arătase prea respectuoasă faţă de el, dar azi părea aproape dornică de confruntare.

Ogarii se întoarseră şi ei gâfâind, urmaţi de căţelul alb al lui Lady Penelope, şi toţi trei o salutară pe domnişoara Greaves. El se uită întrebător la ea, care ridică din nou din umeri.

— Bon Bon pare să savureze ieşirile matinale şi ştiu că s-a împrietenit cu Percy al dumneavoastră. Parcă a revenit la viaţă.

Ea porni din nou la plimbare. Starling, Bon Bon şi Percy porniră prin pădure, dar Belle merse alături de ei, amuşinând pe marginea potecii. Înaintau în tăcere, în ceea ce ar fi putut părea o plimbare agreabilă a doi prieteni, dacă ea n-ar fi fost atât de încordată.

Maximus se uită la ea.

— Înţeleg că părinţii dumneavoastră au avut o

educaţie clasică?

— Mama. Ea încuviinţă. Artemis şi Apollo, gemenii din Olimp.

— Ah.

Ea trase aer în piept, iar asta îi făcu pieptul să tresalte într-un mod care îl zăpăcea.

— Fratele meu a fost internat la Bedlam acum trei ani.

— Da, ştiu.

El îi surprinse expresia şi nu-i plăcu arcuirea cinică a buzelor ei.

— Sigur că ştiţi. Spuneţi-mi, Excelenţa Voastră, faceţi cercetări despre *toate* femeile de care sunteţi interesat, înainte de a vă decide să le curtaţi?

— Da. Nu avea rost să nege. Sunt obligat de datoria faţă de titlul meu să mă căsătoresc cu cea mai bună partidă posibilă.

Ea fredonă fără a da un răspuns, ceea ce îl enervă.

— Fratele tău a ucis trei bărbaţi într-o stare de furie provocată de alcool.

Ea înţepeni.

— Sunt surprinsă că încă doriţi să o mai curtaţi pe Penelope, ştiind acest lucru. Se zice că nebunia se moşteneşte în familie.

Acesta era în mod evident un subiect dureros pentru ea. Cu toate astea îşi purta mândră numele de zeiţă. O astfel de femeie nu putea fi menajată.

— Nu sunteţi înrudită direct cu Penelope. În afară de asta, crima nu înseamnă neapărat nebunie. Dacă fratele dumneavoastră nu ar fi fost nepotul unui conte, probabil că ar fi fost spânzurat în loc să fie internat într-un spital de nebuni. Fără îndoială că a fost mai bine pentru toţi cei implicaţi – e mai bine ca un membru al aristocraţiei să fie nebun decât executat.

O privea şi prinse grimasa de durere de pe chipul ei înainte ca ca să-şi controleze expresia.

— Aveţi dreptate. Scandalul a fost îngrozitor. Sunt sigură că a fost ultima picătură care a ucis-o pe mama.

Timp de săptămâni întregi am crezut că ar putea fi arestat şi executat. Dacă nu ar fi fost tatăl lui Penelope…

Ajunseseră la luminiş, iar ea se opri şi se întoarse spre el. Ducele simţi nevoia ciudată de a o lua în braţe. Să-i spună că o va apăra de întreaga lume şi de toate bârfele ei.

Dar ea se îndreptă de umeri şi îl privi deschis şi fără teamă. Poate că nu avea nevoie de un apărător. Poate că se descurca foarte bine şi fără el.

— Nu e nebun, şi nici nu i-a omorât pe oamenii aceia.

El o privi. Rudele monştrilor erau câteodată oarbe la păcatele lor. Nu avea rost să spună asta cu voce tare.

Ea trase aer în piept.

— Aţi putea să-l ajutaţi să iasă de acolo.

— Sunt un duce, nu regele, ridică el din sprâncene.

— Aţi putea, zise ea încăpăţânată, aţi putea să-l scoateţi de acolo.

El îşi feri privirea, oftând.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu cred că aş face-o. Fratele dumneavoastră a fost declarat nebun, domnişoară Greaves, deşi sunt sigur că e dureros să admiteţi asta. A fost găsit alături de acei bărbaţi ucişi cu sălbăticie. Cu siguranţă…

— *Nu a făcut-o el.* Ea se afla în faţa lui, cu palma mică pe pieptul lui, şi deşi era sigur că nu era aşa, el părea să simtă căldura pielii ei arzându-l prin haine. Nu înţelegeţi? Apollo e nevinovat. A fost închis în acel loc îngrozitor şi nu va mai ieşi niciodată de acolo. Trebuie să-l ajutaţi. Trebuie…

— Nu, zise el cât de blând putea, nu *trebuie* să fac nimic…

Preţ de o clipă, masca dispăru de pe chipul ei şi toate emoţiile ieşiră la suprafaţă, devastatoare şi reale: furie, durere şi o suferinţă atât de intensă încât rivaliza cu a lui. Uluit, el dădu să vorbească.

Dar înainte să o poată face, ea lovi, la fel de precis şi de exact ca şi tiza ei, zeiţa.

— *Trebuie* să îl salvaţi pe fratele meu, zise ea, pentru că dacă nu, voi da de veste în toată Anglia că sunteţi

*

Artemis îşi ţinu respiraţia. Îndrăznise să pună un căpăstru peste capul tigrului, şi acum aştepta să vadă dacă el avea să asculte de ea sau s-o dea deoparte cu o lovitură scurtă.

— Cred că nu, vorbi el în cele din urmă.

— Chiar credeţi că nu o s-o fac? strânse ea din buze.

— O, vă cred în stare de o asemenea făţărnicie, zise el cu voce de catifea şi se întoarse să-şi continue plimbarea.

Ea înghiţi în sec. Fusese o simplă plimbare, dar acum nu mai părea să fie aşa. Simţi cum se înroşeşte.

— Eu trebuie să-i fiu loială fratelui meu.

— Eu v-am salvat viaţa în St. Giles, îi aminti el.

Ei îi reveni în minte acea graţie fluidă, îndemânarea lui în lupta cu sabia şi salutul final pe care i-l dăduse înainte ca ea să se urce în trăsură. Acum era sigură că o însoţise cu privirea de departe, ca să se asigure că pleca în siguranţă. Dar nimic din toate astea nu conta.

— El este fratele meu şi viaţa lui e în joc. Nu o să mă simt vinovată.

El îi aruncă o privire fugară.

— Nici nu mă aştept la asta, doamnă. Nu fac decât să enumăr faptele. Nu intenţionam să vă insult. Vă consider un adversar demn.

— Dar?

El oftă şi se opri să o privească, de parcă ar fi avut de-a face cu o slujnică deosebit de îndărătnică.

— Nu cred că v-aţi ostenit să aflaţi ce fel de adversar sunt eu. Nu am nici cea mai mică intenţie să cedez în faţa unui scandal.

Ea trase aer în piept, admirându-l fără să vrea. Dacă nu ar fi luptat pentru Apollo probabil că ar fi cedat, pentru că era vorba de şantaj şi asta nu era cinstit.

Dar, pe de altă parte, ea nu era un gentleman crescut în tradiţia onoarei. Era o lady – o persoană considerată adesea de bărbaţi nu avea suficientă inteligenţă ca să înţeleagă complicatele noţiuni de onoare ale bărbaţilor. Iar acum? Acum era o femeie întărită de capriciile sorţii.

Aceasta era viaţa ei. Acestea erau zarurile pe care le primise de la soartă. Ea nu avea timp pentru onoare şi nici nevoie de ea. Artemis îşi ridică bărbia.

— Nu credeţi că vă voi dezvălui secretul?

— Nu cred că aţi îndrăzni. El părea atât de singur, aşa cum stătea în lumina soarelui matinal nemilos. Dar chiar dacă aţi face-o, domnişoară Greaves, mă îndoiesc foarte tare că v-ar da cineva crezare.

Ea trase aer în piept, simţind lovitura chiar înainte să fie dată, dar cu toate astea vocea lui continuă, rece şi nepăsătoare.

— Sunteţi, la urma urmei, sora unui nebun şi fiica unui gentleman recunoscut pentru comportamentul nebunesc. Cred că dacă veţi îndrăzni să dezvăluiţi cuiva secretul meu, veţi avea toate şansele să fiţi închisă şi dumneavoastră la Bedlam.

El făcu o plecăciune precisă, cu o atitudine de gheaţă –, fiind aristocratul impenetrabil din cap până în picioare în timp ce o ameninţa cu coşmarul ei cel mai cumplit. Oare lăsase vreodată ceva să treacă de zidurile pe care le înălţase în jurul său? Nu-şi dorea niciodată căldura unui contact uman?

— Să aveţi o zi bună, domnişoară Greaves. Sper că şederea dumneavoastră la Pelham House va fi plăcută.

Se întoarse şi se îndepărtă de ea. Belle şi Starling îl urmară fără să clipească, însă Percy rămase o clipă între Artemis şi stăpânul lui, ezitând.

— Hai, du-te, îi zise ea câinelui, iar acesta porni în urma ducelui cu un scâncet prelung.

Bon Bon scânci şi se sprijini de gleznele ei. Dimineaţa devenise dintr-odată rece. Artemis îşi încreţi degetele de la picioare în pământul pădurii, privind spinarea arogantă a lui

Wakefield în timp ce acesta se îndepărta. El nu o cunoştea. Era doar un alt bărbat sub toate acele straturi de bogăţie, putere şi indiferenţă singuratică. Încă un obstacol în calea libertăţii lui Apollo. Nu avea niciun motiv să se simtă de parcă ar fi stricat ceva foarte nou.

Iar el se înşela. Ea *chiar* îndrăznea. Nu exista nimic ce nu ar fi făcut pentru fratele ei.

*

În după-amiaza aceea soarele strălucea luminos pe pajiştea din faţa uriaşei Pelham House. Maximus ştia că ar fi trebuit să savureze ziua şi, mai ales, să se bucure de femeia pe care o curta, dar nu se putea gândi decât la enervanta domnişoară Greaves. Să încerce să-l şantajeze pe el – pe el, ducele de Wakefield – era dincolo de puterea lui de înţelegere. Faptul că ea crezuse că el ar putea fi atât de slab era o sursă de enervare, furie şi nedumerire pentru el. Undeva mai adânc mai simţea şi o altă emoţie, foarte periculos de aproape de sentimentul de durere, dar nu dorea defel să examineze acea senzaţie în detaliu, aşa că se concentră pe furie. I-ar fi demonstrat femeii cât de mult îi displăcuseră acţiunile ei dacă ea nu s-ar fi purtat copilăreşte şi nu l-ar fi ignorat toată dimineaţa. Nu că acea atitudine studiată a ei de a-l ignora vădit l-ar fi deranjat în vreun fel.

— O să credeţi că mă laud, Excelenţa Voastră, dar să ştiţi că sunt destul de talentată la trasul cu arcul, ciripi Lady Penelope lângă el.

— Chiar aşa? murmură Maximus distrat.

Domnişoara Greaves trecu prin spatele lor, tăcută ca o fantomă. Simţea nevoia să se întoarcă şi să o înfrunte – să o facă să vorbească. În schimb, desigur, el o conduse încetişor pe Lady Penelope spre locul unde valeţii şi slujnicele se agitau cu pregătirile pentru tir.

Pe partea cealaltă a pajiştii fuseseră instalate trei ţinte din lemn, nu prea departe, pentru că astăzi era rândul

doamnelor să-şi demonstreze talentele la trasul cu arcul. Domnii trebuiau să observe şi să laude – indiferent dacă arcaşa merita sau nu laude –, căci, desigur, vanitatea unei doamne era un lucru tare fragil.

Maximus se abţinu să nu ofteze nerăbdător. Lucrurile de genul acesta – joculeţele caraghioase, întreaga petrecere de la ţară – erau aşteptate de la el, nu doar pentru a curta o femeie precum Lady Penelope, dar ca nişte acţiuni obişnuite, pentru că rangul său, statutul social şi poziţia sa în Parlament o cereau. Uneori însă, cum se întâmpla şi acum, toate astea îl enervau. Ar fi putut fi la Londra, într-o cafenea, convingând încă un membru al Parlamentului să contribuie la o legislaţie mai bună în privinţa producţiei de gin. Ar fi putut fi în St. Giles, urmărind numeroasele indicii cu privire la uciderea părinţilor săi. La naiba, la fel de bine ar fi putut să fie cu secretarul său, administrându-şi moşiile – desigur, nu era ocupaţia sa favorită, dar era necesară.

În schimb, se plimba pe pajişte ca un filfizon veritabil, cu o fată prostuţă agăţată de braţul său.

— Practicaţi tirul cu arcul, domnişoară Greaves? se trezi el întrebând, aşa dintr-odată.

Probabil că îl bătuse soarele în cap.

— O, nu! exclamă Lady Penelope înainte ca verişoara ei să poată răspunde. Artemis nu trage cu arcul. Nu are timp pentru astfel de îndeletniciri.

„De ce nu?” ar fi vrut el să întrebe. Cu siguranţă poziţia domnişoarei Greaves în calitate de însoţitoare a lui Lady Penelope nu excludea posibilitatea de a avea pasiuni proprii – chiar şi unele atât de ridicole precum tirul pentru doamne. Deşi s-ar fi putut prea bine să fie aşa. Poziţia ei era un fel de sclavie modernă manierată, rezervată doar pentru cele mai vulnerabile reprezentante ale sexului frumos – cele fără familie proprie. Lady Penelope putea să o ţină pe domnişoara Greaves ocupată de dimineaţa până seara dacă aşa avea chef, iar domnişoara Greaves trebuia să fie recunoscătoare pentru această stare de servitute.

Gândul acesta îi întunecă şi mai mult starea de spirit.

— Îmi place de asemenea să călăresc, să desenez, să dansez şi să cânt, flecări în continuare Lady Penelope. Ea îl bătu pe mânecă cu un gest cochet. Poate că în seara asta voi putea să vă delectez cu vocea mea, Excelenţa Voastră?

— Aş fi încântat, replică el automat.

În spatele lui auzi un pufnet discret. Se întoarse şi o văzu pe domnişoara Greaves încercând să-şi ascundă un zâmbet. Avu brusc o bănuială că vocea lui Lady Penelope nu era chiar atât de minunată.

— O, uite, ducele de Scarborough ajută cu ţintele, continuă Lady Penelope. Mi-a spus seara trecută că îi place să organizeze un concurs anual la moşia lui pentru sporturi precum alergarea şi trasul cu arcul, aşa că presupun că e foarte priceput. Fără îndoială de asta se pricepe şi la scrimă atât de bine.

Ea păru să înţeleagă că toate comentariile ei nu erau foarte potrivite şi îi aruncă o privire enervant de plină de înţelegere.

— Desigur, nu toată lumea are timp să exerseze scrima sau orice alt sport.

De data asta, sunetul care se auzi din spatele lui era clar un hohot înăbuşit.

— O, sunt sigură că Excelenţa Sa are alte talente, mai cerebrale, se auzi vocea domnişoarei Greaves, suspicios de amabilă.

Lady Penelope părea că încerca să desluşească înţelesul cuvântului „cerebral”.

— Îmi petrec foarte mult timp în Parlament, replică el pe un ton care şi pentru el părea al naibii de pompos. Mă bucur să văd că v-aţi regăsit graiul, domnişoară Greaves.

— Vă asigur, Excelenţa Voastră, că nu l-am pierdut nicio clipă, răspunse drăgălaş domnişoara Greaves. Dar trebuie să înţelegem că nu practicaţi scrima deloc? Căci dacă e aşa, performanţa dumneavoastră de ieri, cel puţin în prima parte a duelului cu ducele de Scarborough, a fost un adevărat miracol. Jur că, dacă nu aş şti mai bine, aş putea

crede că luptaţi cu sabia în fiecare seară.

El se întoarse încet spre ea. Oare ce punea la cale? Domnişoara Greaves îi susţinu privirea, cu chipul senin, dar în ochii ei scânteia o luminiţă răutăcioasă care îi dădu fiori pe şira spinării.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti Artemis, zise Lady Penelope pe un ton plângăreţ, după o clipă de tăcere ciudată.

— Pot să vă ajut să vă armaţi arcul, Lady Penelope? întrebă Scarborough din spatele lui Maximus.

Acesta blestemă în barbă. Nu băgase de seamă apropierea ticălosului.

— Vai, sunt absolut şocată, Excelenţa Voastră, zise domnişoara Greaves, un asemenea limbaj la un distins membru al Parlamentului!

— Sunt sigur că sunteţi orice altceva, dar nu şocată, domnişoara Greaves, se răsti el fără să se gândească.

Colţul gurii ei elegante se arcui în acel zâmbet misterios, iar el simţi dorinţa de a o lua de mână şi a o trage în tufişuri. Să îi siluiască acea gură seducătoare până o făcea să zâmbească deschis sau să strige de plăcere. Clipi, şi imaginea erotică dispăru. Unde-i era capul? Aceasta era micuţa însoţitoare cenuşie a femeii pe care intenţiona să *o ia de soţie* – plus că mai era şi o şantajistă. N-ar fi trebuit să simtă altceva decât repulsie faţă de ea.

Dar „repulsie” nu era cuvântul care îi veni în minte când ea se aplecă spre el, ridicol de atrăgătoare în rochia ei ternă maronie şi îi şopti:

— Excelenţa Voastră ar trebui să se grăbească, altfel Scarborough o să v-o sufle pe Lady Penelope de sub nas. La urma urmei, el *e* duelistul cel mai priceput.

Zise şi se îndreptă să stea lângă Phoebe înainte ca el să se poată gândi la o replică potrivită.

Maximus se încruntă şi se uită la doamnele care se pregăteau să tragă. Scarborough reuşise cumva să se plaseze în spatele lui Lady Penelope şi, cu ambele braţe în jurul ei, îi lega protecţia pe braţ. Maximus vru să-şi dea

ochii peste cap. Serios, de ce ar trebui să lupte pentru o femeie care era atât de prostuţă încât să fie păcălită de un truc aşa de evident? Pentru ducat.

El îşi îndreptă spatele şi se duse spre cei doi.

— Îmi permiteţi?

Ignorând atât privirea încruntată a lui Scarborough, cât şi zâmbetul şiret al lui Lady Penelope, el îi legă rapid şi competent protecţia pe braţ. Făcu un pas în spate şi nu se putu abţine să nu privească spre locul unde stăteau domnişoara Greaves şi Phoebe. Domnişoara Greaves îl salută ironic. El se încruntă din nou şi se întoarse cu spatele ca să se asigure că şi ceilalţi oaspeţi ai săi erau pregătiţi pentru tragere.

— Noi, domnii, vom fi spectatori astăzi, zise Scarborough jovial în timp ce se retrăgeau în lateral.

Maximus se îndreptă spre Phoebe şi domnişoara Greaves, în timp ce Lady Noakes lua arcul, pregătindu-se să tragă.

— Vă ascundeţi în spate, Excelenţa Voastră? murmură domnişoara Greaves în timp ce el se apropia.

Lady Noakes îşi slobozi săgeata.

— O, Doamne, zise domnişoara Greaves.

— S-a dus în bălării, aşa-i? întrebă Phoebe.

— Mai că l-a lovit pe Johnny, zise Maximus sumbru.

— Valetul dumneavoastră a fost destul de sprinten, socoti domnişoara Greaves. Aproape de parcă ar fi primit lecţii de la Fantoma din St. Giles.

Maximus îi aruncă o privire cu ochii mijiţi. Ea zâmbi, zâmbi cu adevărat, dezvelindu-şi dinţii. Şi în ciuda circumstanţelor – şantajul ei, oamenii din jur, furia lui – el simţi că rămâne fără suflu de admiraţie. Când domnişoara Greaves zâmbea, toată faţa i se lumina, şi ea devenea superbă. Maximus îşi feri privirea şi înghiţi în sec. Phoebe chicoti.

— Acum înţeleg de ce te-ai refugiat aici în spate, frate dragă. Spiritul de conservare e partea cea mai bună a curajului, zic eu.

Priviră în tăcere cum şi doamna Jellett, şi Lady Oddershaw traseră fără urmă de pricepere, deşi datorită cine ştie cărei adieri de vânt, săgeata doamnei Jellett lovi ţinta, lucru care o surprinse până şi pe ea. Maximus îşi drese vocea, nevrând să-şi recunoască nici propria laşitate, nici lipsa de talent a oaspeţilor în materie de tras cu arcul.

— Lady Penelope are o poziţie frumoasă.

Doamna în cauză se pregătea să tragă şi întinse arcul.

— O, într-adevăr, zise domnişoara Greaves foarte serioasă. Îşi exersează foarte des poziţia.

Priviră din nou în tăcere cum săgeata lui Lady Penelope lovi marginea ţintei şi căzu pe jos.

— Sigur, cătarea ei este o altă discuţie, murmură domnişoara Greaves.

Maximus se încordă când Johnny se târî cu grijă pe teren, să adune săgeţile trase până atunci. Valetul era mai curajos decât el.

— Se pregăteşte să tragă din nou, zise Scarborough şi, într-adevăr, Lady Penelope luase iar poziţia de tragere.

Arăta foarte bine, observă el cu răceală: panglicile roşii împletite în părul ei negru fluturau în vânt, iar profilul ei era aproape grecesc. Ea trase, şi cei trei valeţi se aruncară la pământ.

— O, foarte bine, milady, strigă Scarborough, căci săgeata lui Lady Penelope lovise cercul albastru exterior al ţintei.

Lady Penelope radia de mândrie şi făcu un pas în spate, cedându-i cu generozitate locul domnişoarei Royale.

— Ar fi bine să vă daţi la o parte, le strigă domnişoara Royale valeţilor în timp ce lua arcul. N-am mai făcut asta până acum.

— N-a mai exersat trasul cu arcul? murmură Phoebe.

— A crescut în India. Doamna Jellett li se alăturase aşteptând să i vină rândul din nou. Loc păgân. Fără îndoială asta explică şi tenul ei mai închis la culoare.

Primele două săgeţi ale domnişoarei Royale se duseră în altă direcţie, dar a treia lovi inelul exterior. Ea făcu un

pas înapoi, părând foarte mulţumită de ea însăşi.

Din fericire, restul demonstraţiei de tras cu arcul se desfăşură fără incidente, şi chiar dacă nicio doamnă nu nimeri mijlocul roşu al ţintei, niciuna dintre ele nu schilodi vreun valet, aşa că Phoebe decise că:

— După-amiaza trebuie considerată un succes.

Maximus îi întinse braţul lui Lady Penelope, conducând-o înăuntru, pentru răcoritoare. Pe drum se aplecă să asculte atent cum ea îi povestea despre succesul ei extraordinar la tir. Murmură laude şi încurajări în momentele potrivite, însă tot timpul fu conştient că domnişoara Greaves rămăsese în urmă pe terenul de tragere.

— O, mi-am uitat mănuşile, exclamă Lady Penelope, în timp ce intrau în Salonul Galben. Ceilalţi oaspeţi se aşezau deja.

— Mă duc să le recuperez, zise Maximus, reuşind să-l depăşească măcar o dată pe Scarborough.

Făcu o plecăciune şi plecă înainte ca ea sau ducele să poată comenta. Sălile erau pustii în drumul spre uşile dinspre sud. Toţi oaspeţii erau în Salonul Galben, iar servitorii, desigur, se ocupau tot acolo, să-i servească. Toţi oaspeţii cu excepţia unuia.

El o văzu când ieşi pe uşile dinspre sud. Ea stătea din profil, în capătul pajiştii, cu spatele drept, în poziţia unei fecioare războinice din vremuri de demult. În timp ce se îndrepta spre ea, domnişoara Greaves îşi încordă iute arcul şi slobozi săgeata. Aceasta încă nu-şi atinsese ţinta când ea puse alta în arc şi trase. A treia urmă la fel de uşor.

El se uită la ţintă. Toate cele trei săgeţi erau strânse laolaltă în centrul cercului roşu. Domnişoara Greaves, „care nu trăgea cu arcul”, era o ţintaşă mai bună decât toate celelalte femei, şi probabil şi decât restul bărbaţilor.

Simţi că în el se adună o furtună, crescând, întărindu-se, întinzându-se dornică spre provocare. Ea nu era o doamnă moale din înalta societate. Umbla deghizată, dar el ştia mai bine: era o zeiţă, sălbatică şi liberă, şi periculoasă.

Şi un adversar de temut.

Luă mănuşile lui Lady Penelope şi, fără să zâmbească, o salută pe domnişoara Greaves cu ele. Ea făcu o plecăciune spre el, la fel de serioasă.

Maximus se întoarse spre casă, adâncit în gânduri. Nu avea habar ce urma să facă în continuare, dar intenţiona să o înfrângă. Să-i arate că el era stăpânul, iar când ea va recunoaşte victoria lui... ei bine, atunci o va face a lui. Şi o va păstra! Cu siguranţă! Zeiţa lui! Zeiţa vânătorii!

Capitolul 7

Dacă nunta regelui Herla fusese măreaţă, cea a regelui piticilor fu magnifică. Timp de şapte zile şi şapte nopţi au sărbătorit şi au dansat, şi au spus poveşti. Peştera strălucea de aur şi giuvaieruri, căci piticii sunt foarte pasionaţi de comorile pământului. Astfel încât, atunci când regele Herla îşi prezentă darul, din rândul piticilor se auzi un tumult de aprobare. El oferise o casetă de aur, de două ori cât pumnul unui bărbat, din care se revărsau diamante strălucitoare...

din *Legenda regelui Herla*

— Iar ochii lui străluceau roşii ca focul, de parcă tocmai ieşise din iad.

Penelope se cutremură dramatic la auzul propriei povestiri.

— Sau de parcă ar fi avut o uşoară infecţie la ochi, murmură Artemis aplecată la urechea lui Phoebe, ascultând, după cum i se părea, pentru a suta oară povestea întâlnirii lor cu Fantoma din St. Giles.

Tânăra îşi duse mâna la gură să-şi înăbuşe un chicotit.

— Măcar dacă aş fi fost acolo să vă apăr de un aşa ticălos! izbucni ducele de Scarborough.

Domnii tocmai li se alăturaseră doamnelor în Salonul

Galben după cină, şi oaspeţii stăteau răspândiţi prin încăpere. Doamnele luaseră loc pe scaune şi sofale elegante, iar domnii stăteau în picioare. Scarborough se îndreptase imediat spre Penelope, şi nu se mai dădea dus de lângă ea, în timp ce Wakefield patrula prin toată camera. Artemis se întrebă ce joc era acesta. Cu siguranţă ar fi trebuit să i se alăture verişoarei ei. În schimb, când se uită spre el, privirea lui cercetătoare o prinse pe a ei.

Ea simţi un fior. Cumva, de când cu mica demonstraţie de tragere cu arcul din acea după-amiază, el devenise mai încordat. Poate că fusese o aroganţă din partea ei, dar nu putuse să nu profite de acea şansă. Ea nu era o doamnă din înalta societate londoneză. Crescuse la ţară, îşi petrecuse numeroase veri plimbându-se prin pădure şi ştia să vâneze. Adevărat, vânase mereu păsări şi câte o veveriţă uneori – nu duci prădători –, dar principiul era acelaşi, nu-i aşa?

Urma să-l pândească, să-l momească, până când el nu va mai avea de ales decât să-i salveze fratele. Era o manevră delicată: ea voia să-i sugereze că era pregătită să-i dezvăluie secretul, dar în acelaşi timp, dacă o făcea şi îl demasca drept Fantoma din St. Giles, îşi pierdea avantajul asupra lui. Un joc cu adevărat rafinat, dar cel puţin îi reuşise prima manevră: îi captase atenţia.

— Cât de curajos din partea dumneavoastră, Excelenţă, zise Artemis puţin mai tare în timp ce se întorcea spre ducele de Scarborough, să vă oferiţi să înfruntaţi Fantoma din St. Giles. Eu am putut observa că Fantoma era un bărbat destul de înalt, cam de aceeaşi înălţime cu… Se uită prin încăpere ca şi cum ar fi căutat printre cei adunaţi acolo un domn de înălţime potrivită. Când privirea ei ajunse la Wakefield, acesta afişa deja o expresie crispată. Ei bine, aş zice precum gazda noastră, ducele de Wakefield.

Urmă o pauză scurtă, timp în care Artemis susţinu privirea mijită a lui Wakefield, înainte să fie întreruptă în mod prozaic de Penelope.

— Nu fi ridicolă, Artemis, Fantoma era cel puţin cu un cap mai înaltă decât Excelenţa Sa. Dar sunt foarte sigură că ducele de Scarborough ar fi reuşit să-l învingă.

Ultima minciună era atât de evidentă, încât Artemis nu se mai osteni să-şi dea ochii peste cap.

— Cu siguranţă, Excelenţa Voastră ar fi fost mai de ajutor decât fratele meu, interveni Phoebe fără să-i pese că-şi trăda fratele.

— Phoebe, mârâi Wakefield drept avertisment.

— Da, dragă frate? zise Phoebe întorcându-şi chipul luminos spre ducele care se refugiase într-un colţ ca un tigru suferind de indigestie. Trebuie să recunoşti că nu ai făcut o figură prea frumoasă în duelul de ieri cu Scarborough.

— Excelenţa Sa, ducele de Scarborough, are, în mod evident, mult mai mulţi ani de antrenament la scrimă decât mine.

Wakefield făcu o plecăciune atât de elegantă spre celălalt duce încât Artemis se întrebă dacă intenţionase cu adevărat să insulte vârsta lui Scarborough.

— Cât despre tine, obrăznicătură, continuă el, ar trebui să arăţi mai mult respect celor mai în vârstă decât tine.

Tonul glumeţ o prinse pe Artemis nepregătită. El chiar ţinea la sora lui, îşi reaminti ea. Poate că era excesiv de protector, însă o iubea pe Phoebe. Gândul o nelinişti. Ea îl şantaja pe acest bărbat.

Nu voia să se gândească la latura sa mai blândă, mai umană. Se încordă şi se pregăti pentru o nouă salvă.

— Ţie chiar ţi s-a părut Fantoma monstruos de înaltă? Mie mi s-a înfăţişat a fi chiar de înălţimea şi de statura Excelenţei Sale. Dar dacă ducele ar fi fost un spadasin mai iscusit, ar fi putut să fie cel cu care ne-am întâlnit în noaptea aceea în St. Giles.

— Dar de ce s-ar osteni Excelenţa Sa să se plimbe prin St. Giles? întrebă Penelope complet nedumerită. Doar golanii şi sărmanii se duc acolo.

— Ei bine, am fost şi noi acolo, nu-i aşa? replică Artemis.

— Asta e altceva, flutură Penelope din mână, anulând obiecţiile.

Noi am avut o mare aventură.

— Care aproape că v-a ucis pe amândouă, după câte se pare, îi şopti Phoebe lui Artemis în ureche.

— Haideţi, domniţa mea, interveni Scarborough jovial. Ajunge cu atâta vorbărie despre ticăloşi. Aţi promis să ne cântaţi, dacă vă amintiţi. Nu doriţi să o faceţi acum?

— O, sigur că da. Penelope se înseninã dintr-odată la ideea de a fi din nou în centrul atenţiei. Am nevoie de cineva care să mă acompanieze.

— Pot s-o fac eu, zise Phoebe, dacă ştiu piesa pe care o cânţi. Artemis o ajută să traverseze camera spre clavicord.

— Ştii *Tristeţea ciobăniţei?* zâmbi Penelope.

Artemis îşi înăbuşi un oftat şi îşi găsi un loc să se aşeze. Penelope avea un repertoriu foarte redus care consta din cântece destul de siropoase şi sentimentale. Wakefield se aşează lângă ea, şi Artemis nu se putu abţine să nu se încordeze puţin.

— Cred că aţi ratat lovitura, murmură el din colţul gurii în timp ce se uitau cum Penelope îşi ridica bărbia foarte sus şi întindea un braţ. Puteţi mult mai mult.

— Mă provocaţi, Excelenţa Voastră?

El îşi arcui un colţ al gurii, deşi nu se uită la ea.

— Doar un nebun şi-ar provoca duşmanul. Ce naiba face? Artemis se uită la Phoebe şi la cântăreaţă. Penelope îşi duse o mână în dreptul abdomenului, pe cealaltă întinzând-o în mod nefiresc, şi afişă o expresie tragică.

— Aceasta este poziţia ei pentru cântat, Excelenţa Voastră. Sunt sigură că vă veţi obişnui cu ea după căsătoria cu verişoara mea.

— *Touché,* tresări ducele.

Phoebe începu să cânte cu un talent şi un aplomb care-i depăşeau cu mult vârsta.

— Sora dumneavoastră este o cântăreaţă desăvârşită, îi şopti Artemis ducelui, cu sprâncenele ridicate.

— Aşa este, răspunse el blând.

Apoi Penelope începu să interpreteze. Nu cânta prost în sine, dar vocea ei de soprană era subţire şi destul de ascuţită la anumite note. Şi nici piesa pe care o alesese nu o ajuta prea mult.

— „Nu te grăbi să-mi mângâi mieluşelul drăgălaş”, ciripea Penelope, nereuşind să prindă nota la „mieluşel”. „Căci el e sfios şi prea blând pentru mâna rea a unui om.”

— Ştiţi, făcu gânditoare doamna Jellett din spatele lor, am impresia că acest cântec are dublu înţeles.

Artemis prinse privirea sardonică a ducelui şi simţi cum se îmbujorează.

— Fiţi cuminte, domnişoară Greaves, murmură el în barbă, cu vocea gravă şi răguşită.

— Frumoase cuvinte din partea cuiva care îşi pune o mască şi se plimbă noaptea prin St. Giles, şopti ea.

— Sssst! şopti el încruntat, privind în jur.

— De ce? întrebă ea ridicând din sprâncene.

— Deci aşa stau lucrurile? se interesă el şi îi aruncă o privire care ei i se păru cam dezamăgită.

Nu exista niciun motiv pentru care să se ruşineze.

— Da, zise Artemis şi îşi înălţă bărbia. Doar dacă nu vreţi să îmi îndepliniţi cererea din dimineaţa aceasta.

— Ştiţi prea bine că asta e imposibil. El se uită la Penelope şi la Phoebe, deşi ea spera că nu era prea atent la ele, căci buza de sus îi era răsucită într-o expresie de dispreţ. Fratele dumneavoastră a ucis trei oameni.

— Nu, zise ea, aplecându-se spre el atât cât discuţia lor să nu fie auzită.

Îi simţea mirosul de pădure, nelalocul lui în această cameră excesiv decorată.

— A fost *acuzat* că a ucis trei oameni. Nu a făcut-o.

Chipul lui se îmblânzi într-o expresie pe care o mai văzuse şi altă dată – o văzuse şi o dispreţuise.

— Loialitatea faţă de fratele dumneavoastră este

lăudabilă, dar dovezile spun altceva. Avea sânge pe el şi ţinea în mână un cuţit de măcelărie când a fost găsit.

Ea se lăsă pe spate, studiindu-l. Partea cu sângele era cunoscută, la fel şi cea legată de cuţit. Dar nu şi cea despre cuţitul de măcelărie.

— Constat că investigaţiile dumneavoastră au fost cât se poate de detaliate.

— Desigur. Aţi fi crezut că ar putea fi şi altfel? O privi ţintă, iar chipul îi era rece şi dur, de parcă nu s-ar fi plimbat niciodată împreună prin pădurea ascunsă. Poate că ar fi bine să vă amintiţi, domnişoară Greaves, că eu obţin întotdeauna tot ce mi-am propus.

Ea nu se putea ridica să plece, fără să provoace o scenă, deşi îşi dorea mult s-o facă.

— Ei bine, în interesul obiectivităţii, poate că ar trebui să ştiţi, Excelenţa Voastră, că nu am nici cea mai mică intenţie să cedez i n faţa dumneavoastră.

— Atunci *en garde,* domnişoară Greaves, zise el de lângă ea, înclinându-şi capul un milimetru.

Din fericire veni şi finalul baladei lui Penelope, anunţată de o notă ţipătoare şi prelungită care năuci audienţa într-atât, încât dură o clipă până când lumea începu să aplaude.

— Cât de minunat, zise Artemis tare. Poate ar trebui un bis…

— O, dar fratele meu are o voce atât de plăcută, o întrerupse Phoebe cu o privire nedumerită. Maximus, nu vrei să ne cânţi?

Penelope se bosumflă un pic, văzând că nu se mai află în centrul atenţiei.

— Nimeni nu are vreo dorinţă să mă asculte pe mine, zise Wakefield modest.

— Mie, oricum, vocile drăgălaşe feminine îmi plac mai mult decât cele profunde, masculine, interveni şi Scarborough.

Wakefield îşi miji ochii.

— Poate un duet. Cred că Phoebe ştie numeroase

cântece de pe partiturile din dulap.

El se ridică şi se îndreptă spre dulapul sculptat şi scoase nişte partituri, citind fiecare titlu în timp ce i-l dădea lui Phoebe ca să le aleagă pe cele pe care le ştia pe dinafară.

Dar când Maximus îi întinse un cântec, Penelope se smiorcăi şi spuse că partitura pentru vocea feminină era pentru o altistă, şi ea nu cânta decât partituri de soprană. Preţ de o clipă se auzi un foşnet agitat în auditoriu la ideea unui nou solo al lui Penelope.

— Ei bine, interveni Phoebe. Atunci va trebui să preiau eu rolul feminin. Nu merită să pierdem ocazia de a-l asculta pe Maximus, acum că tot a fost de acord.

Şi înainte ca ducele să poată scăpa, ea cânta deja notele introductive la clavicord. Artemis îşi împreună mâinile în poală. Fără îndoială că Phoebe îl convinsese pe fratele ei să cânte doar ca să prevină o altă interpretare din partea lui Penelope. Nu avea cine ştie ce aşteptări cu privire la talentul său şi, judecând după agitaţia din jur, nici altcineva nu avea. Când acest duet se va termina, ea intenţiona să-l prindă la înghesuială şi să-l facă să…

Răsunară primele note. Vocea masculină era profundă, dar limpede, plină de nuanţe, alunecând pe ceafa ei ca o mângâiere, făcând-o să tremure de încântare. Artemis se temea să nu fi rămas cu gura căscată. Ducele de Wakefield avea o voce care i-ar fi făcut pe îngeri – sau diavoli – să plângă. Nu era genul de voce masculină admirată de regulă pentru timbrul înalt, aşa cum era moda la Londra în acel moment, dar era o voce care seducea, încrezătoare şi puternică, plină de o vibrantă masculinitate în notele joase. Ar fi putut să stea să asculte acea voce ore întregi.

Ducele de Wakefield nu părea să-şi dea seama de freamătul stârnit printre oaspeţi. El se aplecase uşor spre Phoebe în timp ce citea notele pe care le ţinea într-o mână, cu cealaltă ţinând-o pe Phoebe uşor de umăr. Iar când negociară împreună un pasaj deosebit de dificil, el prinse

zâmbetul pe care i-l aruncă Phoebe şi zâmbi la rândul lui. Desigur, fără să-şi dea seama de asta. Aproape fericit.

Dacă nu ar fi fost ducele de Wakefield, aşa ar fi putut să fie? Un bărbat puternic fără acea răceală sau dorinţă de a domina şi de a-l controla? Drăgăstos şi fericit?

Gândul la un asemenea bărbat era ciudat de atrăgător, dar chiar când se gândea la o astfel de fiinţă de vis, prinse privirea ducelui şi ştiu: tânjea după bărbatul care era el, aşa cu defecte cum era acum. Voia să se confrunte cu firea sa dominatoare, voia să alerge cu el prin pădure, voia să-l provoace, mintal şi fizic, la jocuri numai ale lor.

Şi răceala? Privindu-l în ochii poruncitori, Artemis îşi dori din luată inima. Dacă ar fi putut, i-ar fi luat răceala asupra ei. Şi ar fi transformat-o într-o dogoare care i-ar fi mistuit pe amândoi.

*

Apollo stătea pe paiele murdare şi asculta paşii gărzilor care se apropiau. Era prea târziu ca să mai facă controale. Cei închişi în acest loc îngrozitor primiseră deja o mâncare rafinată, constând din pâine mucegăită şi apă sălcie. Luminile fuseseră stinse aproape toate. Nu exista niciun motiv pentru care gărzile să mai treacă pe aici, doar dacă nu erau puse pe rele.

El oftă, iar lanţurile zăngăniră când se mişcă, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă. Ieri fusese adus un nou „pacient”, o tânără, se gândi el. Având în vedere felul în care erau construite celulele, el nu-şi putea vedea vecinii, cu excepţia celei de vizavi de a lui. Aceea era ocupată de un bărbat a cărui piele bolnavă semăna foarte mult cu un lichen sau cu o rocă.

Noaptea trecută femeia cântase până în orele târzii ale nopţii, cuvintele cântecelor ei fiind foarte vulgare şi, cu toate astea, vocea îi era frumoasă şi cumva pierdută. Nu ştia dacă era într-adevăr nebună, sau pur şi simplu o victimă a rudelor sau a soţului care se plictisise de ea. Nu

că aici ar mai fi contat. Pe coridor străluci lumină şi paşii se opriră.

— Ai ceva pentru mine, drăguţo?

Era Ridley, un bărbat pe cât de musculos, pe atât de rău.

— Haide, dă-ne o sărutare!

Acesta era Leech, acolitul favorit al lui Ridley. Femeia gemu – un sunet grav, ca de animal rănit. Indiferent ce aveau de gând să facă cu ea, era probabil foarte sinistru. Se auzi un lanţ zornăind, de parcă ea ar fi încercat să fugă de ei.

— Ei! strigă Apollo. Hei, Ridley!

— Tacă-ţi fleanca, Kilbourne! urlă paznicul.

Părea deranjat.

— Mi-ai rănit sentimentele Ridley, strigă Apollo. De ce nu vii să mă săruţi, ca să-mi treacă?

Nu primi niciun răspuns, în schimb femeia slobozi un suspin. Se auzi sunetul de stofă ruptă.

„La naiba!”

Cu multă vreme în urmă, Apollo se considerase un bărbat de lume. Un gentleman deprins cu păcatele negre care se găseau în fiecare colţ din Londra. Obişnuia să bea şi să joace jocuri de noroc, ba chiar cumpărase favorurile unor femei drăguţe din când în când, căci acestea erau obiceiurile tinerilor plini de ei, proaspăt ieşiţi de pe băncile universităţii. Fusese atât de inocent. Atât de naiv. Apoi ajunsese la Bedlam şi descoperise ce însemna cu adevărat să fii lipsit de scrupule. Aici, cei care îşi spuneau bărbaţi îi terorizau pe cei mai slabi doar de dragul distracţiei. Doar ca să poată râde de feţele disperate ale victimelor.

Petrecuse prea multe nopţi ascultând, fără să fie în stare să intervină. Dar poate că astăzi reuşea să-i distragă pe acei şacali de la victima lor.

— Hei, Leech, îl ajuţi pe Ridley şi-i faci o bucurie cu guriţa? Apollo scoase nişte sunete vulgare cu buzele şi se aplecă în faţă atât cât îi permiteau lanţurile. Asta faceţi voi de fapt, atunci când n-aveţi chef de muncă, aşa-i? Îţi place

să-i înghiţi sămânţa? Pariem că e topit după limba ta, Leech!

— Ajută-l pe Domnia Sa să-şi închidă gura! răcni Ridley.

Ca la comandă, silueta îndesată a lui Leech apăru la intrarea în peştera lui Apollo, ţinând pe umăr o măciucă scurtă.

Apollo rânji şi se aşeză picior peste picior, de parcă s-ar fi aflat în salonul unei doamne de societate în loc să zacă într-o mizerie îngrozitoare.

— O zi bună şi ţie, domnule Leech. Cât de amabil că te-ai ostenit să treci pe-aici. Iei ceaiul cu mine? Sau poate doreşti mai degrabă ciocolată caldă?

Leech mârâi. Nu era prea vorbăreţ acest Leech. Ridley avea tendinţa să vorbească pentru el. Dar Leech avea un fel de inteligenţă dezminţită de fruntea îngustă şi de sprâncenele groase. Nu se osteni să se apropie de Apollo, rămase în afara razei de acţiune a lanţurilor în timp ce legăna bâta cu răutate spre picioarele lui Apollo.

Existau zvonuri printre deţinuţi că bâta lui Leech rupsese braţe, ba chiar şi picioare, dar Apollo era mai mult decât pregătit. El îşi trase picioarele în ultima clipă şi îi râse lui Leech în nas.

— Ei, nu aşa. Trebuie să ne jucăm frumos.

Ce era minunat la Leech era că puteai să te bazezi pe el. El mai făcu două tentative cu bâta înainte să se înfurie şi să atace. Apollo încasă o lovitură în braţul drept care i-l amorţi până la umăr, dar reuşi să-i lovească bâta din mână lui Leech.

Paznicul sări înapoi, înjurând în timp ce îşi proteja mâna raniţă.

De-acum femeia gemea constant într-un mod îngrozitor. Apollo simţi cum i se face părul măciucă la auzul acelui sunet de animal rănit.

— Ridley, o dragă Ridley! cântă Apollo printre dinţii strânşi. Leech e bosumflat. Haide, haide să te joci cu mine, drăgălaşule Ridley!

Din celula de alături răsună o înjurătură îngrozitoare.

— Ridley! Ştim cu toţii ce sculă mică ai – nu o poţi găsi fără ajutorul lui Leech?

Asta îl urni în cele din urmă. Se auziră paşi apăsaţi, picioare încălţate în cizme, care anunţau apropierea lui Ridley, iar apoi uriaşul apăru cu pantalonii pe jumătate descheiaţi. Ridley era înalt şi emana răutate prin toţi porii: avea umeri laţi şi grei, braţe groase şi un cap ca un bolovan între ele. Paznicul îşi răsuci buza de sus în ceva care aducea a zâmbet, iar atunci Apollo îşi dădu seama de greşeala sa, căci în spatele lui zări un al treilea bărbat. Tyne nu era nici pe departe la fel de mare ca Ridley – puţini bărbaţi erau –, dar putea să fie la fel de rău, dacă i se oferea ocazia.

Tyne şi Leech se aşezară, pregătindu-se să-l atace din lateral, în timp ce Ridley zâmbea, aşteptând ca acoliţii săi să se pună pe poziţii. Ei bine, aşa ceva nu se putea.

— Staţi puţin, domnilor, rosti Apollo tărăgănat, ridicându-se încet, ştiţi prea bine că nu m-am pregătit şi nu arăt prea prezentabil. Nu sunt obişnuit cu atâţia vizitatori târziu în noapte. Ridley, de ce nu îţi trimiţi acoliţii la culcare, iar noi doi să discutăm asta la o ceaşcă de ceai?

Tyne şi Leech atacară în acelaşi timp. Tyne se năpusti să-l lovească în cap, în timp ce Leech se aplecă şi ţinti spre mijlocul lui. Apollo îi prinse pumnul lui Tyne cu braţul stâng ridicat. Braţul drept încă nu-i funcţiona, dar reuşi să-l lovească pe Leech cu cotul în figură, aruncându-l pe bărbatul mai mic cu spatele de perete. Apollo se întoarse pe jumătate spre Tyne şi îl pocni pe bărbat cu pumnul stâng. Tyne se clătină, dar rămase în picioare, iar Apollo se pregătea să-i tragă un şut când îşi dădu seama de pericol, îl pierduse din vedere pe Ridley.

Simţi cum este tras de picioare şi se lovi cu capul de podeaua de piatră. Preţ de o clipă nu mai văzu decât luminiţe. Când se uită din nou în sus, îl văzu pe Ridley ţinând lanţurile care îi legau picioarele.

Leech se apropie clătinându-se, cu mâna peste nasul

însângerat, şi îl lovi pe Apollo în faţă. Apollo ridică braţul – mişcându-se mult prea încet, ceva nu era în regulă –, dar Leech îl lovi din nou, în coaste. Simţi durerea, dar era cumva atenuată şi îşi dădu seama că asta ar trebui să îl alarmeze. Apollo încercă să se facă ghem, ca să-şi protejeze abdomenul vulnerabil, dar Ridley trase din nou de lanţuri şi îi ţinu picioarele drepte. Leech îşi ţinea bâta în mână şi o ridica…

Ridley rânji şi umblă la pantalonii pe jumătate descheiaţi.

— Acum o să-ţi închidem gura pe bune.

„Nu.”

În mintea lui Apollo se aprinse o scânteie de frică adevărată, iar el se ridică şi îl lovi pe Ridley cu capul între picioare. Se zbătu, lovind cu mâinile, cu picioarele tot ce putea atinge. Simţi cum îl loveşte ceva în cap. Afurisita de bâtă a lui Leech. Avea să i-o ia şi să-l bată pe paznic cu propria armă!

Tyne îl călcă pe gât. Apollo îşi încordă plămânii. O dată. De două ori. Nu avea aer. A treia oară… Se lăsă întunericul.

*

Soarele de dimineaţă scălda pământul de sub picioarele lui, în timp ce Maximus se plimba prin pădure. Se trezise devreme, căci nu mai avea astâmpăr fără exerciţiile sale obişnuite din pivniţa din Londra. Avea treabă în oraş şi îşi dorea să se întoarcă. Era foarte obositor să curtezi o femeie.

Belle îşi vârî nasul în palma lui, parcă în semn de compasiune. Percy şi Starling alergaseră deja înainte, dar lui Belle îi plăcea să stea lângă el. Ei bine, de cele mai multe ori.

Urechile ascuţite i se ridicară şi ţâşni prin tufişuri, cât se poate de graţioasă. Auzea deja scâncetele de bun venit ale celorlalţi câini. Era ridicol, dar simţea că inima începuse

să-i bată mai repede. În ciuda neînţelegerilor dintre ei, în ciuda ameninţării pe care o reprezenta ea pentru echilibrul lui, voia s-o vadă, iar acum nu-l interesa de ce.

Ajunse din câţiva paşi în luminişul de lângă iaz şi se uită în jur. Vedea câinii alergând în jurul iazului, chiar şi Bon Bon era acolo, dar încă nu o vedea pe ea pe potecă. Iar când o văzu simţi cum entuziasmul îi provocă o erecţie.

Artemis Greaves era în iaz, graţioasă ca o naiadă, cu fustele ridicate până la brâu, stând cu apa până la pulpe în iaz. „Cum îndrăzneşte?!" Se îndreptă iute spre malul iazului, cât mai aproape de locul unde se plimba ea.

— Domnişoară Greaves.

Ea se uită la el de parcă i-ar fi displăcut să-l vadă.

— Excelenţa Voastră.

— Ce faceţi în iaz, întrebă el blând, dar pe un ton ameninţător?

— Aş fi zis că e evident, murmură ea şi începu să se îndrepte către mal. Mă plimb.

El scrâşni din dinţi. Cu cât se apropia mai mult de mal, cu atât se vedea mai mult din picioarele albe ca laptele ieşind din apă. În curând fu limpede că nu purta nimic pe sub fuste. Pielea ei strălucea în soarele dimineţii, palidă şi vulnerabilă, pe de-a-ntregul, *teribil* de erotică. Un gentleman ar fi trebuit să se uite în altă parte. Dar, la naiba, era iazul *lui.*

— Ar fi putut da oricine peste dumneavoastră, şuieră el, dându-şi seama în acelaşi timp că se comporta ca o hârcă pudibondă.

— Credeţi? întrebă ea, ajungând în cele din urmă la mal şi păşind pe marginea năpădită de muşchi a iazului. Mă îndoiesc că vreunul dintre oaspeţi se trezeşte mai devreme de ora nouă. Penelope nu iese niciodată din camera ei înainte de prânz.

Stătea acolo cu capul dat pe spate de parcă şi-ar fi dorit cu adevărat să dezbată obiceiurile matinale ale oaspeţilor. Nu făcu nicio încercare de a-şi coborî fustele. Observă o picătură de apă alunecând uşor pe pulpa

rotundă, peste conturul frumos al genunchiului, mai repede peste gambă până ajunse la glezna delicată.

El se forţă să se uite la faţa ei.

În continuare, ea părea doar curioasă, de parcă a sta pe jumătate dezbrăcată în faţa lui era un mod complet acceptabil de a-şi începe ziua. Doamne sfinte, ce credea? Că el era eunuc?

Simţea nevoia s-o scuture, s-o dojenească până îşi cobora capul ruşinată. Voia să…

— Coborâţi-vă fustele, mârâi el. Dacă ăsta e felul dumneavoastră de a mă provoca din pricina neînţelegerii noastre, pot să vă anunţ că nu funcţionează.

— Nu am intenţionat asta, răspunse ea calm. Aşa cum v-am spus deja, nu mă plimbam decât de dragul plimbării. Insă cred că greşiţi.

— Eu… Nu reuşea s-o urmărească din pricina picioarelor atrăgătoare, expuse în continuare. Cum?

— Ce vă face să credeţi că nu v-aş putea provoca?

Ea ridică o sprânceană şi desfăcu nodul care îi ţinea fustele ridicate. Acestea căzură şi îi acoperiră picioarele superbe până la gleznă, ceea ce nu-l deranjă deloc.

— Nu o să vă mai plimbaţi încă o dată prin iazul meu, zise el.

— Prea bine, Excelenţa Voastră, ridică ea din umeri şi îşi luă pantofii şi ciorapii de unde îi lăsase pe potecă. Dar e mare păcat. Mi-a fi plăcut să înot.

Ba se întoarse şi o porni pe potecă, gleznele fermecătoare apărând din când în când de sub fuste, şi îl lăsă pe Maximus cu imaginea ei înotând în iaz, superbă în goliciunea ei.

Toată. Acea. Carne. Albă.

Preţ de o clipă, mintea lui păru să se bâlbâie. Când ridică din nou privirea, ea şi câinii aproape că ajunseseră din nou în pădure, iar şoldurile ei se mişcau ademenitor. Trebui să se grăbească ca să o ajungă din urmă. Se uită dintr-o parte la ea şi observă că avea buzele strânse ferm.

— Ştiţi să înotaţi?

Preţ de o clipă, se gândi că Artemis nu avea să-l onoreze cu un răspuns. Apoi ea oftă.

— Da. Eu şi Apollo am fost lăsaţi liberi când eram mici. Era un iaz micuţ pe pământul fermierului din vecini. Ne strecuram acolo şi, după câteva încercări eşuate, am învăţat amândoi să înotăm.

Maximus se încruntă. Raportul lui Craven fusese foarte la obiect – data naşterii, cine îi erau părinţii, relaţia ei de rudenie cu Lady Penelope –, dar constată că ar dori să ştie mai multe despre domnişoara Greaves. Întotdeauna era bine să ştii cât mai multe despre duşmanii tăi.

— Nu aveaţi guvernantă?

Ea râse uşor, dar părea un hohot trist.

— Am avut trei. Stăteau pentru câteva luni sau un an, apoi papa nu mai avea bani şi trebuia să le concedieze. Cumva, şi eu, şi Apollo am învăţat să citim şi să facem socoteli simple, dar nu mai mult de-atât. Nu ştiu franceza, nu cânt la un instrument, n-am învăţat să desenez.

— Lacunele dumneavoastră educaţionale nu par să vă deranjeze, constată el.

— Ar fi contat dacă m-ar fi deranjat? ridică ea din umeri. Am alte talente, prea puţin întâlnite la femei: înotul, să trag cu arma. Ştiu să mă tocmesc cu un măcelar până îl las fără suflu. Ştiu cum să fac săpun şi cum să alung un portărel. Pot să repar haine, dar nu ştiu să brodez, pot să mân o şaretă, dar nu ştiu să călăresc, ştiu cum să cultiv varză şi morcovi şi chiar să fac o supă bună, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cum să cultiv trandafiri.

Maximus strânse pumnii de furie la auzul enumerării ei. Niciun gentleman nu ar trebui să-şi lase fiica de sânge nobil să ajungă la maturitate fără o educaţie potrivită.

— Şi cu toate astea, sunteţi nepoata contelui de Ashridge.

— Da.

Vocea îi era răguşită, iar el înţelese că atinsese un subiect foarte sensibil.

— Nu vorbiţi niciodată despre asta. Relaţia

dumneavoastră cu el e secretă?

— Nu e. Ea strâmbă din nas şi îşi corectă afirmaţia. Cel puţin nu din partea mea. Bunicul meu nu m-a recunoscut niciodată. Papa s-a certat cu el când s-a căsătorit cu mama, şi se pare că încăpăţânarea e o trăsătură de familie.

Maximus mârâi.

— Spuneţi că bunicul dumneavoastră nu v-a recunoscut niciodată. Dar pe fratele dumneavoastră?

— În felul lui.

Ea continuă să meargă cu ogarii alături. El îşi dădu seama că dacă ea ar fi avut un arc pe spate şi un mănunchi de săgeţi, ar fi putut poza pentru un portret al zeiţei al cărei nume îl purta.

— Cum Apollo era viitorul lui moştenitor, bunicul s-a gândit că era important să primească o educaţie bună. El i-a plătit lui Apollo şcoala la Harrow. Apollo spune că l-a întâlnit o dată sau de două ori.

— Vreţi să spuneţi – zise el trăgând aer în piept – că bunicul nu v-a văzut niciodată?

— Nu din câte ştiu, zise ea scuturând din cap.

El se încruntă. Ideea de a-ţi abandona familia era o anatemă pentru el. Nu-şi putea închipui că ar face aşa ceva, indiferent de motiv. El se uită la ea atent, gândindu-se la ceva.

— Aţi încercat să-l contactaţi când…?

— Când mama era pe moarte, Apollo. Fusese arestat, iar noi eram îngrozitor de disperaţi? Ea pufni. Sigur că am făcut-o. Nu ne-a răspuns la niciuna dintre scrisorile trimise. Dacă mama nu i-ar fi scris vărului ei, contele de Brightmore, nu ştiu ce aş fi făcut. Nu aveam niciun ban, papa murise de niciun an, mama era pe patul de moarte, iar Thomas anulase logodna noastră. Sigur aş fi ajuns pe drumuri.

El se opri brusc.

— Aţi fost logodită.

Ea mai făcu doi paşi înainte să-şi dea seama că el nu

mai era lângă ea. Se uită înapoi spre el cu acel aproape-zâmbet pe buze.

— Am găsit oare ceva ce nu ştiaţi despre mine?

El dădu din cap în tăcere. De ce? De ce nu se gândise la asta? Cu patru ani în urmă avea douăzeci şi patru de ani. Cu siguranţă că fusese curtată.

— Ei bine, nu ar trebui să vă simţiţi prost, replică ea. Nu anunţaserăm încă logodna, ceea ce a fost un lucru bun: pentru el a fost mult mai uşor să anuleze totul discret, fără să pară un ticălos.

Maximus se uită în altă parte, pentru ca ea să nu-i poată citi expresia feţei.

— Cine era el?

— Thomas Stone. Fiul doctorului din oraş.

— Sub nivelul dumneavoastră, zâmbi el.

Ea îl privi cu asprime.

— Aşa cum aţi fost suficient de amabil să subliniaţi, tatăl meu era renumit pentru temperamentul său nestatornic. De asemenea, nu aveam niciun fel de zestre. Nu prea aveam de unde alege, în afară de asta, continuă ea cu voce mai blândă, Thomas era destul de drăguţ. Obişnuia să-mi aducă margarete şi violete.

El se uită la ea fără să înţeleagă. Ce fel de cretin îi aducea nişte flori atât de banale unei zeiţe? Dacă ar fi fost el, ar fi revărsat asupra ei crini, bujori parfumaţi, trandafiri în toate culorile. „Pff, violete.” Scutură din cap iritat.

— Dar a încetat să vă mai aducă flori, nu-i aşa?

— Da. Buzele ei tresăriră. De fapt, de îndată ce s-a răspândit vestea arestării lui Apollo.

El se apropie, studiindu-i chipul în căutarea unor semne, vrând să vadă ce ar putea s-o dărâme. Oare se crezuse îndrăgostită de fiul doctorului?

— Sesizez cumva o urmă de amărăciune?

— El zicea că mă iubeşte mai mult decât soarele, zise ea cu o voce seacă şi la fel de uscată ca cenuşa.

— Aha.

Maximus ridică privirea când ieşiră din pădure în

lumina puternică a soarelui. Tipul fusese un idiot şi un ticălos, nu conta dacă reuşise să-şi salveze bunul renume. În afară de asta, oricine şi-ar fi putut da seama că ea avea o legătură cu luna, şi nu cu soarele.

— Atunci, mi-aş dori să am puterea să-l fac să-şi trăiască restul amărâtei sale vieţi fără soare.

Ea se opri şi se uită la el.

— Aţi spus ceva foarte romantic.

— Eu nu sunt un bărbat romantic, domnişoară Greaves, scutură el din cap. Nu spun lucruri pe care nu le gândesc. Ar fi o pierdere de vreme.

— Aşa faceţi? Ea îl privi curioasă preţ de o clipă, apoi oftă şi se uită spre casă. Nu mai suntem în pădure, nu-i aşa? Ziua e pe cale să înceapă.

El făcu o plecăciune.

— Chiar aşa e. Pregătiţi-vă coiful, Lady Lună.

— Şi dumneavoastră, îşi ridică ea privirea.

El dădu din cap şi se îndepărtă fără să privească înapoi. Dar nu se putu abţine să nu-şi dorească să poată schimba lucrurile. Să poată să-şi pună deoparte armura şi să găsească o cale de a fi mereu înconjuraţi de copaci. Un gând mult prea periculos.

Capitolul 8

Regele piticilor fu foarte mulţumit de cadoul de nuntă al regelui Herla, iar când petrecerea se încheie şi oaspeţii se pregătiră să plece, el îşi luă rămas-bun de la prietenul său, dăruindu-i un ogar mic şi alb.

— Ştiu că îţi place să vânezi, zise regele piticilor. Cu acest câine de vânătoare în şaua ta nu vei mai rata niciodată un vânat.

Dar ai grijă să nu descaleci niciodată înainte ca ogarul să sară din şa de bunăvoie. Astfel vei fi mereu în siguranţă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis intră în dormitorul lui Penelope puţin înainte de ora unsprezece şi îşi găsi verişoara aşezată în faţa oglinzii, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta pentru a-şi studia coafura.

— Ce părere ai de stilul acesta nou? întrebă ea. Chipul îi era încadrat de bucle răsucite în care erau împletite cu grijă perle. Blackbourne i-a sugerat, dar nu sunt sigură dacă îmi pune în valoare cu adevărat rotunjimea feţei.

Blackbourne era în capătul celălalt al camerei, strângând ciorapii lui Penelope şi era evident că putea să audă schimbul de replici – nu că lui Penelope i-ar fi păsat.

— Îmi place, răspunse Artemis sincer. Este foarte elegant şi modern în acelaşi timp.

Penelope îi aruncă unul dintre zâmbetele ei drăgălaşe – cel real pe care prea puţini îl vedeau. Preţ de o clipă, Artemis se întrebă dacă Wakefield văzuse vreodată acest zâmbet. Apoi scuturã din cap ca să-şi alunge gândurile.

— Doreşti să-ţi iei şalul?

— Bănuiesc că tu ai fost deja afară. Penelope îşi atinse o buclă.

— Da, am fost cu Bon Bon într-o plimbare.

— Chiar mă întrebam unde a dispărut Bon Bon. Penelope dădu din cap spre imaginea ei din oglindă, aparent mulţumită de noua coafură. Nu, o să las şalul aici, iar dacă o să-mi fie rece îl rog pe Wakefield sau pe Scarborough să mi-l aducă.

Artemis scuturã din cap, amuzată la gândul că verişoara ei se folosea de duci ca de nişte valeţi.

— Atunci, dacă nu mai e nimic altceva, putem să coborâm?

— Da. Penelope îşi mai aranjă o dată coafura cu grijă. O, stai! Mai era ceva… începu să scotocească prin talmeş-balmeşul de bijuterii, evantaie, mănuşi şi alte mărunţişuri care se răspândiseră pe măsuţa ei de toaletă în răstimpul scurt petrecut la Pelham House.

— Uite! Ştiam că uitasem ceva. A sosit de dimineaţă cu un curier special, pe la opt. Ridicol. Cine trimite mesaje atât de devreme?

Ea îi întinse o scrisoare mototolită. Artemis o luă şi rupse sigiliul cu vârful unghiei. Nu avea rost să o dojenească pe Penelope pentru că uitase să o anunţe de scrisoare. Verişoara ei era mereu distrată – mai ales când venea vorba de chestiuni care nu o priveau. Scrută repede hârtia ieftină, cuvintele parcă lovind-o în faţă când îşi dădu seama că era de la paznicul de la Bedlam pe care îl mituise demult să o anunţe dacă se întâmpla ceva îngrozitor.

Fratele dumneavoastră... pe moarte... veniţi repede!

„Pe moarte.” Nu, nu putea fi adevărat. Nu acum când găsise în sfârşit un mod de a-l scoate de acolo. Dar nu putea să rişte. „Pe moarte.”

— Penelope. Artemis împături cu grijă scrisoarea, strângând-o între degete. Mâinile îi tremurau. Penelope, trebuie să mă întorc la Londra.

— Ce? Penelope îşi studia nasul în oglindă. Mai puse puţină pudră. Nu fi ridicolă! Mai trebuie să stăm încă o săptămână şi jumătate aici.

— Apollo e bolnav. Sau... Artemis trase aer în piept, tremurând. Sau a fost bătut din nou. Trebuie să mă duc la el.

Penelope oftă, ca şi cum i-ar fi fost arătată o rochie şi nu i-ar fi plăcut dantela care fusese aplicată pe manşete.

— Artemis, draga mea, ţi-am tot spus că trebuie să uiţi de... fratele tău. Ea se cutremură uşor, de parcă doar rostirea cuvântului ar fi reprezentat recunoaşterea unei relaţii mai mult decât şi-ar fi dorit ea. Nu mai poţi să-l ajuţi. Ştiu că e creştinesc să îţi doreşti să îi aduci alinare, dar te întreb: cum poţi alina o bestie înnebunită de boală?

— Apollo nu e nici nebun, şi nicio bestie, zise Artemis pe un ton rigid.

Slujitoarele lui Penelope erau încă în cameră şi, chiar

dacă se prefăceau că nu au urechi, Artemis ştia prea bine ce puteau afla servitorii. Dar nu avea să cedeze în faţa umilinţei. Apollo avea nevoie de ea.

— A fost acuzat pe nedrept.

— Draga mea, ştii că asta nu e adevărat, zise Penelope în ceea ce se dorea a fi o încercare de a fi blândă. Artemis înţelegea asta, dar îi stârnea dorinţa de a urla la verişoara ei.

— Papa a făcut tot ce putea pentru fratele tău, ca de altminteri şi pentru tine. Serios, să te tot frământi pentru acel biet nebun mii e o atitudine prea recunoscătoare din partea ta. Cred că poţi mai mult.

Artemis ar fi vrut să plece din cameră trântind uşa. Să-i arunce lui Penelope cuvintele în faţă şi să scape, în sfârşit, de această prefăcătorie. Dar, până la urmă, asta nu avea cum să-l ajute deloc pe Apollo.

Ea tot mai avea nevoie de ajutorul unchiului ei. Dacă pleca acum, dacă renunţa la protecţia lui Penelope şi a contelui de Brightmore, probabil că urma să ajungă la Apollo, dar nu mai putea să-l scoată din Bedlam. Doar un bărbat puternic putea face asta.

Poate chiar… de fapt *doar* ducele de Wakefield.

Da. Asta trebuia să facă. Să rămână aici la această petrecere – deşi aproape că o ucidea gândul că nu putea să alerge la căpătâiul lui Apollo – şi să-l determine pe duce să o ajute. Să-l ajute pe Apollo. Dacă era nevoie, avea să urle cât o ţinea gura care era identitatea secretă a Fantomei din St. Giles. Acum chiar nu mai avea nimic de pierdut.

*

În acea după-amiază, Maximus luă masa cu oaspeţii săi. Şedea în capul mesei lungi de mahon din sala mare de la Pelham House şi îşi dorea poate pentru prima oară în viaţă să nu trebuiască să ia masa în ordinea rangului. Pentru că aceeaşi regulă care îi permitea ducelui să stea în capul mesei, stipula că însoţitoarea unei doamne şedea

atât de departe în capătul celălalt, încât ar fi avut nevoie de un porumbel călător dacă voia să comunice cu acea însoţitoare. Desigur, nu că şi-ar fi dorit aşa ceva. Orice îi provocase domnişoarei Greaves acea îmbujorare agitată în obraji, gestica aproape maniacală, sclipirea de disperare din ochii ei cenuşii… toate astea nu erau treaba lui.

Sau n-ar fi trebuit să fie, căci se trezi că nu era în stare să fie atent la discuţiile celor din jurul lui. Nu că ar fi fost vreodată uşor să o înţelegi pe Lady Penelope.

— Aşa cum îi spuneam domnişoarei Alvers, zise aristocrata în cauză, fluturând din gene, sigur că poţi *sugera* ciocolată după ora patru, dar să o şi bei – şi mai ales cu castraveţi muraţi, nu altceva – nu are cum să fie în regulă. Nu sunteţi de acord, Excelenţa Voastră?

— Nu mi-am format o părere despre ciocolata de dinainte sau de după ora patru după-amiaza, răspunse Maximus sec.

— Serios, Wakefield? Scarborough, aşezat la stânga lui, părea şocat. Mi se pare deplorabil, dar nu vreau să te ofensez…

— Nu mă simt ofensat, murmură Maximus luând o înghiţitură de vin.

— Dar toate persoanele din lumea bună trebuie să aibă o părere despre ciocolată, continuă bărbatul mai în vârstă, desigur şi despre alte băuturi, când ar trebui băute, cum şi alături de ce feluri de mâncare. Lady Penelope dă dovadă de o mare sensibilitate având o părere atât de hotărâtă în această privinţă.

Maximus ridică o sprânceană spre rivalul său. Într-adevăr, omul câştigase runda asta din simplul motiv că fusese în stare să formuleze asemenea inepţii fără să-l umfle râsul. Ba mai mult – el se uită cu atenţie la expresia lui Lady Penelope, oftând în sinea lui când observă exact ceea ce aşteptase – că femeia înghiţise dulcegăria cu fir, momeală şi plută cu tot. Maximus îl salută discret cu paharul de vin pe bărbatul mai în vârstă. Scarborough îi răspunse făcându-i cu ochiul.

Dar Lady Penelope se aplecase deja în faţă, aproape înmuindu-şi amplul decolteu în peştele din farfurie, ca să-i spună pe un ton foarte serios lui Scarborough:

— Sunt foarte recunoscătoare că sunteţi de acord, Excelenţa Voastră. N-aţi crede, dar tocmai săptămâna trecută Artemis susţinea că nu-i păsa în niciun fel dacă bea ceaiul folosind serviciul de porţelan albastru sau cel roşu.

— Nu mai spuneţi!

Scarborough trase adânc aer în piept.

— Ba da. Lady Penelope se aşează la loc după ce raportase această teribilă încălcare a etichetei. Sigur că am porţelanuri de ambele culori, dar nici nu mi-ar trece prin cap să servesc altceva decât cafea cu serviciul roşu, deşi uneori… Ea îl privi pe Scarborough printre gene, cochetă. Uneori servesc ciocolată cu cel albastru.

— Obrăznicătură mică, zise ducele bătrâior pe un ton şoptit.

Maximus slobozi un oftat puternic auzind asta, deşi nimeni nu păru să bage de seamă. Oare acesta era genul de conversaţie pe e are va trebui să-l îndure dacă se căsătorea? El îşi privi paharul cu vin adâncit în gânduri şi apoi se uită spre capătul celălalt al mesei, unde domnişoara Greaves râdea prea tare de ceva ce îi spunea domnul Watts. Cumva se îndoia că s-ar plictisi de conversaţia cu ea. Gândul era deranjant. Nici n-ar trebui să se gândească la domnişoara Greaves – nu era loc pentru ea în viaţa lui ordonată.

— Bănuiesc că nu ar trebui să o învinovăţesc pe biata Artemis, continuă Lady Penelope cu un aer gânditor. Nu dispune nici de rafinamentul, nici de sensibilitatea mea.

Maximus aproape că pufni. Dacă rafinamentul însemna să te ciondăneşti despre tipurile de servicii de porţelan cu ajutorul cărora să serveşti ciocolata, atunci cu adevărat domnişoara Greaves nu avea rafinament – şi din acest motiv el o considera mai bună.

Se uită din nou spre capătul mesei şi simţi dorinţa iraţională de a-l împinge de pe scaun pe bietul domn Watts

când domnişoara Greaves îşi aplecă spre el capul, ascultând ce îi spunea. El îi surprinse privirea preţ de o secundă, iar ea i-o susţinu sfidător cu o grimasă tristă, apoi se uită în altă parte.

Ceva nu era în regulă. Ea nu-şi putea controla sentimentele. Îşi bău vinul, gândindu-se la chestiune. Trecuseră doar câteva ore de când o văzuse în pădure în dimineaţa aceea. Atunci ea i se păruse sfidătoare ca întotdeauna, fără urmă de slăbiciune. Distracţia dinainte de masă le separase pe doamne de domni. Domnii se duseseră la vânătoare de potârnichi, cu prea puţin noroc, în vreme ce doamnele îşi petrecuseră timpul cu un fel de joc de societate. Le întrerupsese ceva jocul?

Sosirea desertului îl luă prin surprindere, dar fu bucuros că masa se terminase. În timp ce oaspeţii se ridicau de la masă, el se despărţi brusc de Lady Penelope şi se îndreptă spre capătul celălalt al camerei, spre domnişoara Greaves. Dar ea îşi croia deja drum spre el.

— Sper că vânătoarea a mers bine, Excelenţa Voastră, zise ea când se întâlniră în mijlocul încăperii, cu o voce frântă.

— A fost îngrozitoare, aşa cum sigur aţi auzit deja, răspunse el.

— Îmi pare rău, replică ea iute. Pe de altă parte, cred că nu sunteţi obişnuit să vânaţi la ţară.

El clipi, având nevoie de timp ca să-şi dea seama încotro îndrepta ea discuţia.

— Ce…?

— La urma urmei, zise ea la fel de agilă ca o viperă pornită la atac, vânaţi mai mult în Londra, nu-i aşa?

Domnul Watts care se afla prin apropiere, zâmbi nesigur la aceste cuvinte.

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară Greaves?

— Domnişoara Greaves se referă fără îndoială la îndatoririle mele din Parlament, zise Maximus scrâşnind din dinţi.

— O, exclamă domnul Watts încruntându-se, sigur că

o parte din munca de membru al Parlamentului poate fi considerată vânătoare, dar cu adevărat, domnişoară Greaves – şi sper că îmi iertaţi francheţea –, e foarte ciudat să caracterizaţi munca…

— E bine atunci că nu mă refeream la rolul ducelui în Parlament, zise domnişoara Greaves. Mă refeream la Londra, la străzile din Londra.

Domnul Watts încremeni, zâmbetul lui nesigur dispărând în totalitate.

— Sunt sigur că nu aţi dorit să-l insultaţi pe duce, insinuând că frecventează străzile Londrei… Aici domnul Watts se îmbujoră, probabil din pricina cuvântului „stradă” şi a conotaţiilor acestuia. Dar trebuie să vă daţi seama…

— Domnişoara Greaves s-a exprimat greşit, Watts, interveni Maximus, întrerupându-l pe bietul om.

— Aşa am făcut, Excelenţa Voastră? Ea îşi ridicase provocator bărbia, dar ochii ei sclipeau disperaţi, vulnerabili, ceea ce îl făcea să dorească în acelaşi timp s-o protejeze şi s-o scuture. Nu sunt foarte sigură că m-am exprimat greşit. Dar dacă aţi dori să mă opresc din această discuţie, ştiţi prea bine ce puteţi face.

El trase aer în piept şi vorbi fără să se gândească, ignorându-i pe cei din jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiţi prea bine, Excelenţa Voastră, pentru ce – cine – mă lupt.

Ochii ei sclipeau, iar lui nu-i venea să creadă, dar dovada era i Iară. „Lacrimi.” Zeiţa lui nu ar trebui să plângă niciodată. O luă de braţ.

— Artemis.

În clipa următoare, lângă ei se afla verişoara Bathilda.

— Am organizat o plimbare la ruinele de la Fontaine Abbey, Maximus. Sunt foarte sigură că domnişoara Greaves ar dori să se pregătească.

El înghiţi în sec, simţind în mod ciudat că nu ar vrea să-i dea drumul. Oaspeţii lui se întorceau să se uite, iar Lady Penelope era puţin încruntată în vreme ce Watts

părea complet nedumerit. Se forţă să-i dea drumul, făcu un pas în spate şi dădu din cap.

— Domnişoară Greaves, verişoară Bathilda. Să zicem într-o jumătate de oră? Pe terasa de sud? Mă bucur să vă pot escorta pe amândouă la ruine.

Apoi se forţă să se întoarcă şi să se îndepărteze cu paşi mari.

*

Artemis simţea privirea îngrijorată a domnişoarei Picklewood asupra ei în timp ce oaspeţii se îndreptau, peste câmp, spre ruinele vechii abaţii. Doamna mai în vârstă se asigură că Lady Phoebe mergea alături de Artemis. În faţa lor, Lady Penelope era flancată de ducele de Wakefield în dreapta şi de ducele de Scarborough în stânga. Artemis îşi miji ochii în soare, privind spatele lat al lui Wakefield. Înţelesese intenţia domnişoarei Picklewood de a evita un potenţial scandal, dar ea nu putea să lase neliniştea altei femei să intervină între ea şi misiunea sa. Apollo era *pe moarte.*

Gândul îi vibra în corp la fiecare pas. Voia să alerge la el. Să-şi ţină fratele în braţe şi să se asigure că va mai avea măcar câteva clipe de petrecut cu el. Dar nu putea. Trebuia să-şi urmărească obiectivul.

Penelope îşi dădu capul pe spate şi râse, panglicile bonetei ei fluturând în vânt.

— Îi joacă pe amândoi pe degetele mici, nu-i aşa? zise Phoebe încetişor.

Artemis clipi, trezită din gândurile ei sumbre.

— Aşa crezi? întotdeauna l-am considerat pe Wakefield un bărbat independent. Dacă vrea să se îndepărteze, o va face fără să privească în urmă.

— Poate, zise Phoebe. Dar deocamdată fratele meu o vrea. Mi-aş dori să se oprească din când în când şi să se gândească ce urmăreşte.

— Ce te face să crezi că nu o face? se interesă

Artemis.

Phoebe se uită la ea.

— Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama cât de puţin se potrivesc el şi Penelope.

— Porneşti de la premisa că îi pasă.

Preţ de o clipă, Artemis se temu că o insultase rostind o afirmaţie atât de directă. Apoi Phoebe scutură uşor din cap.

— Uiţi. Poate că e scorţos la exterior, dar fratele meu nu e atât de rece cum îl consideră lumea.

Artemis ştia asta deja. Văzuse felul în care el o privea pe Phoebe, îi văzuse gura când cânta cu vocea aceea minunată, când îi arătase turnul mamei sale, când se plimbase cu el prin pădure, însoţit de câinii lui prietenoşi. Ea ştia că sub acel exterior de gheaţă se afla un bărbat din carne şi oase.

Dar nu se putea gândi la el aşa în acel moment. Trebuia să împingă deoparte afinitatea pe care o simţea pentru el şi să îşi urmărească ţelul. Dacă ar fi putut găsi o modalitate.

Grăbi pasul atât cât ea şi Phoebe să se apropie de trio-ul din faţa lor. Ajunseseră deja aproape de ruinele abaţiei – un şir de arcade din piatră cenuşie care susţineau doar cerul.

Ştii, zise ea către Phoebe când ajunseră în raza auditivă a celor trei, am mai întâlnit un altfel de om rece deunăzi. Fantoma din St. Giles mi s-a părut un bărbat cu o inimă ca un ţurţure de gheaţă. Cam aşa ca fratele tău, de fapt. Sunt surprinsă că nimeni mi a mai făcut această comparaţie până acum, pentru că seamănă foarte mult. De fapt, ducele pare ceva mai laş decât Fantoma din St. Giles.

Wakefield îşi îndreptă spatele în faţa lor.

— Artemis… începu Phoebe, pe un ton pe cât de nedumerit, pe alat de şocat.

— A, ia te uită, am ajuns! tună vocea domnişoarei Picklewood.

Artemis se întoarse şi o găsi pe domnişoara

Picklewood chiar în spatele ei. Îşi îngustă privirea. Femeia se mişca foarte silenţios pentru vârsta ei.

— Excelenţa Voastră, zise domnişoara Picklewood voioasă, adresându-i-se lui Scarborough, parcă îmi amintesc că odată îi spuneaţi dragei mele verişoare, răposata ducesă, câteva poveşti cu fantome despre abaţie. Poate că aţi putea să-mi împrospătaţi memoria.

— Memoria dumneavoastră, domnişoară Picklewood, zise Scarborough cu o plecăciune galantă, e straşnică.

— O, dar spuneţi-ne o poveste, vă rog, zise Penelope, bătând din palme.

— Prea bine, dar povestea mea e lungă, milady, zise ducele. Scoase o batistă lungă din buzunar şi curăţă de praf unul dintre bolovanii răsturnaţi care formaseră odinioară zidurile abaţiei. El puse batista pe bolovan şi o îndemnă: Vă rog să luaţi loc.

Toate doamnele găsiră locuri unde să se aşeze, mai puţin Artemis care rămase în picioare, iar valeţii care îi urmaseră pe oaspeţi începură să servească vin şi prăjiturele scoase din coşuri de răchită.

— Ei bine, începu Scarborough, luând o poză dramatică, cu picioarele depărtate şi o mână prinsă între nasturii de la vestă, cu cealaltă arătând spre ruine. Aici se înălţa odinioară o măreaţă abaţie, construită şi locuită de călugări care depuseseră jurământ de tăcere…

Artemis nu era atentă la cuvintele lui Scarborough. Ea privea cu răceală grupul de oameni adunaţi acolo, iar apoi începu să se mişte încet spre marginea cercului format de oaspeţi. Se strecură prin spatele doamnei Jellett, se opri o clipă, apoi se mişcă din nou. Ţinta ei era să ajungă acolo unde Wakefield stătea lângă Penelope.

— … iar când fecioara s-a trezit, ea a fost servită de călugări cu mâncăruri minunate, dar, desigur, nimeni nu vorbea cu ea, pentru că toţi depuseseră jurământ de tăcere…

Artemis se uită în jos ca să ocolească un bolovan năpădit de buruieni, şi de aceea nu-l văzu până când fu

prea târziu.

— Ce naiba crezi că faci? mârâi Wakefield în urechea ei.

O apucase de partea superioară a braţului. Înţeleaptă, ea păstră tăcerea. El o trase într-o parte, unde o parte a zidului încă mai era în picioare. Se aflau în spatele grupului, aşa că prea puţini îi băgară în seamă. Domnişoara Picklewood îşi înălţă capul, cam ca un câine de pază cu părul zbârlit pe ceafă, dar Wakefield îi aruncă o privire supărată. Apoi dispărură din raza vizuală a celorlalţi.

Dar ducele nu se opri. El o trase printre ruine şi într-un pâlc de copaci aflat la marginea abaţiei. Se opri doar când se aflară la adăpostul ramurilor mari ale copacilor.

— Ce… – se întoarse el spre ea şi o apucă cu ambele braţe – naiba te-a apucat?

— E pe moarte, şopti ea furioasă, stând nemişcată în încleştarea lui, dar tremurând. Nu am primit scrisoarea decât spre prânz, pentru că Penelope nu a considerat că era suficient de important să mi-o dea mai devreme. Apollo moare în locul acela îngrozitor.

El îşi încleştă maxilarul şi îi cercetă chipul.

— Pot să poruncesc să fie gata o trăsură pentru tine într-o oră. Dacă drumurile sunt…

Ea îl plesni peste faţă iute şi tare. Capul său se răsuci uşor de la lovitură, dar în afară de asta, singura lui reacţie fu să-şi mijească ochii. Ea gâfâia de parcă ar fi alergat.

— Nu! *Tu* trebuie să te duci la Londra! *Tu* trebuie să-l scoţi de acolo. *Tu* trebuie să-mi salvezi fratele, altminteri jur pe ce am mai sfânt că o să…

— Ticăloasă mică, şopti el, cu chipul roşu de furie şi îşi izbi gura de a ei.

Nu avea nici urmă de blândeţe. El îi luă buzele în stăpânire ca un tâlhar: tare şi furios. Dacă îl considerase rece ca gheaţa, ei bine, acea gheaţă se topise sub flacăra furiei lui. Îşi împinse limba în gura ei, răsuflarea lui fierbinte arzându-i obrazul. El avea gust de vin şi de putere, şi ceva în adâncul ei tremură drept răspuns. Pieptul lui era lipit de

al ei şi fiecare răsuflare agitată pe care ea o slobozea îi împingea sânii în vesta lui. Nu era blând, deloc romantic, şi chiar şi aşa, ea aproape că-şi uită ţelul. Aproape că se pierdu iii sălbăticia buzelor lui. În pasiunea furiei. Aproape că uită tot.

Dar îşi aminti la vreme că fratele ei avea nevoie de ea. Se trase înapoi, trăgând aer în piept, încercând să-şi găsească cuvintele în timp ce mâinile lui o ţineau strâns, fără s-o lase să scape cu totul. Îşi lăsă capul în jos şi o privi în ochi.

— Nu trebuie să fac nimic din ce-mi porunceşti, domnişoară Greaves. Eu sunt un duce, nu un câine supus.

— Iar aici şi acum eu sunt Artemis, nu domnişoara Greaves, zise ca înflăcărată. O să faci aşa cum spun, pentru că altminteri o să am grijă să ajungi de râsul întregii Londre. Şi să fii exilat pentru totdeauna din Anglia.

Ochii lui scăpărară de furie şi, preţ de o clipă, ea fu sigură că avea s-o lovească. El însă o scutură zdravăn, făcând ca şalul să-i alunece la pământ.

— Încetează să mai porunceşti. Încetează să mai încerci să fii ceva ce nu eşti.

Durerea îi năvăli în piept atât de ascuţită, de rece, încât pentru un moment de nebunie ea crezu că el o înjunghiase cu pumnalul, nu cu nişte biete cuvinte. El o trase spre el, aplecându-şi gura pe gâtul ei. Ea îi simţea dinţii, ascuţiţi ca un avertisment. Îşi dădu capul pe spate, cu ochii închişi, cu buzele tremurând dintr-odată. „Apollo e pe moarte.”

— Te rog! *Te rog,* Maximus! O să mă abţin să te mai provoc. O să mă ascund în umbră, încălţată cu ciorapi şi pantofi şi n-o să mai înot în iazul tău, n-o să te mai deranjez niciodată, dar *te rog,* fă acest singur lucru, te implor! Salvează-mi fratele!

Buzele lui se îndepărtară de gâtul ei. Ea auzea în depărtare vocea lui Scarborough, undeva printre ruine, spunând ridicola istorioară pentru copii. Auzea o pasăre cântându-şi trilurile, note înalte, puternice, care se opriră

brusc. Auzea foşnetul copacilor eterni. Dar nu-l auzea pe el. Poate că nu mai era acolo. Poate că el era doar în imaginaţia ei. Deschise ochii, speriată.

El o privea fără nicio expresie, parcă ar fi fost făcut din piatră. Nimic nu i se citea pe chip, buze sau sprâncene. Doar privirea îl trăda. Ochii îi ardeau cu un foc plin de pasiune, nesăbuit şi profund, iar ei îi stătu inima în loc la vederea acestei imagini, în timp ce aştepta să-şi afle soarta, soarta fratelui ei.

*

„O zeiţă nu ar trebui să fie nevoită niciodată să implore.” Era un gând simplu, limpede care îi trecu lui Maximus prin minte. Orice altceva, rangul lui, petrecerea, conflictul lor, totul părea să dispară în faţa acestui unic adevăr. Ea nu ar trebui să fie nevoită să implore.

Încă îi simţea gustul gurii pe limbă, încă îşi mai dorea să-i strivească sânii de pieptul lui şi să o aplece până când ea îi dezvăluia gâtul, dar se forţă să-i dea drumul.

— Prea bine.

Artemis clipi, buzele ei dulci desfăcându-se de parcă nu-i venea să creadă ce auzea.

— Cum?

— O s-o fac.

El se întoarse să plece, schiţând deja planuri în minte, când îi simţi degetele pe mânecă.

— O să-l scoţi din Bedlam?

— Da.

Probabil că el se decisese din clipa în care văzuse lacrimile din ochii ei. Avea o slăbiciune, se părea, un defect mai groaznic decât călcâiul lui Ahile: nu suporta să-i vadă lacrimile. Dar ochii ei străluceau de parcă i-ar fi pus însăşi luna în palme.

— Mulţumesc.

El dădu din cap şi o porni spre Pelham House înainte să mai fie tentat să zăbovească şi să fie atras din nou de

dulceaţa gurii ei. Ieşi în lumina soarelui şi fu aproape surprins la vederea oaspeţilor na i. Interludiul său din pădure cu Artemis părea ca din altă lume, o călătorie de zile întregi, dar care în realitate durase doar câteva minute. Verişoara Bathilda îl privea cu o cută între sprâncene.

— Maximus! Lady Penelope se întreba dacă ai putea să ne arăţi şi fântâna abaţiei. Scarborough ne-a povestit că o biată fată s-a aruncat în ea cu multe secole în urmă.

— Nu acum, mormăi el trecând pe lângă ea.

— Excelenţa Voastră.

Bathilda nu fusese niciodată o mamă pentru el. Mama lui murise când el avea paisprezece ani – şi era suficient de mare încât să nu mai aibă nevoie de o mână părintească. Cu toate astea, când Bathilda folosea, arareori, acel ton şi îi amintea de rangul lui, el îi acorda atenţie. Se întoarse spre ea.

— Da?

Se aflau puţin mai departe de grup.

— Ce pui la cale? şopti ea încruntată. Ştiu că Lady Oddershaw şi doamna Jellett şi-au petrecut ultimele cinci minute mormăind între ele despre tine şi domnişoara Greaves, şi până şi Lady Penelope trebuie să se întrebe ce aveai să-i spui însoţitoarei ei de a fost nevoie să o târăşti pe biata femeie în pădure. Bathilda trase aer în piept. Maximus, eşti pe punctul să provoci un scandal.

— Atunci e un lucru bun că trebuie să plec la Londra, replică el. Am primit veste despre o chestiune de afaceri care nu suporta amânare.

— Ce…

Dar el nu avea timp să mai stea să inventeze scuze ridicole.

Dacă Artemis avea dreptate şi fratele ei era pe moarte, el trebuia să ajungă la Londra şi la Bedlam înainte ca omul să se stingă.

Gândul îl făcu să alerge de îndată ce ieşi din raza vizuală a celor de la abaţie. Gâfâia când ajunse la Pelham. Făcu un ocol pe la grajduri ca să poruncească să se

înşeueze doi cai, apoi alergă în casă. Nu fu deloc surprins să-l vadă pe Craven studiindu-l din capul scărilor.

— Excelenţa Voastră pare să-şi fi pierdut suflul. Sper că nu sunteţi fugărit de vreo moştenitoare excesiv de entuziasmată.

— Pregăteşte un bagaj simplu, Craven, se răsti Maximus. O să plecăm la Londra să ajutăm un nebun criminal să scape de la Bedlam.

Capitolul 9

Regele Herla şi oamenii lui călătoriră înapoi spre tărâmul oamenilor, dar ce surpriză îi întâmpină când văzură lumina soarelui. Intrarea în peşteră era ascunsă de mărăcini uriaşi, iar acolo unde odinioară se întindeau câmpuri fertile şi păşteau vite grase, acum crescuse o pădure ciudată, plină de spini, iar în zare văzură ruinele unui castel măreţ. Călăriră până când întâlniră un ţăran să-l întrebe ce se petrecuse.

— Nu avem niciun rege aici, se bâlbâi ţăranul. Nu de când nobilul rege Herla a dispărut, iar regina sa a murit de deznădejde, iar asta, domnii mei, s-a întâmplat cu nouă sute de ani în urmă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis auzea vocile când ducele se întâlni cu oaspeţii săi la ruine. Tonurile urcau, coborau, iar apoi se lăsă din nou liniştea, astfel că îşi putea imagina că era singură în pădure. Singură şi în siguranţă.

Dar ea nu mai era o fetiţă cu visuri minunate. Ştia că trebuia să înfrunte lumea reală şi pe restul oaspeţilor. Trase aer în piept, îşi netezi părul şi, înainte să mai poată ezita,

se îndreptă spre abaţie.

Era foarte rău, nu chiar aşa de rău ca în dimineaţa când îl arestaseră pe Apollo. Atunci trebuise să treacă prin sat să ia o bucată de carne de la măcelar. El îşi închisese uşile şi se prefăcea că nu o vedea afară şi ea trebuise să se întoarcă acasă cu mâna goală, cu şoaptele oamenilor pe care-i socotise prieteni răsunându-i în urechi.

Oaspeţii se întoarseră şi se holbară la ea când ieşi din pădure, iar Lady Oddershaw şi doamna Jellett îşi apropiară capetele, însă Phoebe zâmbi la vederea ei. Un singur zâmbet sincer de prietenie valora cât o mie de chipuri false.

— Unde ai fost? întrebă Penelope când ajunse la ea. Şi unde ţi-e şalul?

Artemis simţi că se îmbujorează – iar gâtul ei era prea expus dar nu avea de ales decât să suporte. Îşi duse ca din întâmplare mâna la gât şi descoperi că pandantivul de smarald şi inelul lui Maximus erau la vedere. Oare Maximus văzuse inelul? Dacă da, nu-i dăduse de veste. Ea le ascunse pe amândouă la loc sub rochie cât de discret putu. Inelul era doar un inel cu pecete, ca multe altele în Anglia. Spera ca nimeni să nu-l fi recunoscut.

— Artemis?

Penelope încă mai aştepta un răspuns.

— Am văzut un piţigoi bărbos şi am vrut să mă uit la el mai îndeaproape.

— Cu ducele de Wakefield?

— E pasionat de natură, răspunse ea cât se poate de sincer.

— Hmm.

Penelope părea suspicioasă, însă atenţia îi fu distrasă de ceva şoptit de ducele de Scarborough. Oaspeţii îşi strângeau lucrurile, pregătindu-se să se întoarcă la Pelham House.

Phoebe se îndreptă spre Artemis, însă domnişoara Picklewood puse mâna pe braţul nepoatei ei şi o rugă să o însoţească pe domnişoara Royale. Pe chipul drăgălaş al lui Phoebe se aşternu pentru o clipă o expresie confuză, dar

apoi ea îşi aminti de uzanţele sociale şi luă braţul domnişoarei Royale.

— Domnişoară Greaves, ai vrea să mă însoţeşti? întrebă domnişoara Picklewood pe un ton care sugera mai degrabă un ordin decât o rugăminte. Poteca e atât de bolovănoasă.

— Desigur, murmură Artemis şi o luă de braţ pe doamna mai în vârstă.

— N-am mai avut de mult ocazia să vorbim, zise blând domnişoara Picklewood.

Se aflau în spatele grupului de oaspeţi, o poziţie pe care Artemis era sigură că bătrâna doamnă o alesese special.

— Sper că te simţi bine la această petrecere la ţară.

— Da, doamnă, răspunse Artemis pusă în gardă.

— Bine, bine, murmură domnişoara Picklewood. Prea adesea mă tem că oamenii care vin la aceste petreceri la ţară îşi lasă la Londra, să zicem, principiile morale. Nu ai crede, draga mea, dar am auzit tot felul de întâmplări scandaloase.

— Da?

Artemis se credea imună la aluzii, însă problema era că ea o plăcea pe domnişoara Picklewood şi îi păsa de părerea ei. Cuvintele femeii mai în vârstă îi ardeau urechile.

— O, da, draga mea, continuă domnişoara Picklewood cu blândeţe. Şi de cele mai multe ori cei mai nevinovaţi sunt prinşi în plasa bârfelor. Unei femei măritate, mai ales de rang nobil, i se trec cu vederea tot felul de lucruri. Nu o să stau să le enumăr, căci nu sunt pentru urechi nevinovate. Dar o tânără respectabilă, care nu are nici titlu, nici vreo poziţie în înalta societate, trebuie să fie foarte, foarte atentă. Domnişoara Picklewood făcu o pauză în timp ce ocoleau un grup de pietre. Şi, desigur, e de neconceput, continuă ea apoi, ca o lady nemăritată să aibă şi o urmă de comportament nepotrivit. Cu atât mai mult cu cât acel comportament ar putea să o facă să-şi piardă singura slujbă pe care o are.

— Înţeleg, zise Artemis rigidă.

— Chiar înţelegi, draga mea? Tonul domnişoarei Picklewood era blând, dar dedesubt se simţea o duritate de fier. Aşa funcţionează lumea, şi în astfel de cazuri vina cade asupra doamnelor, niciodată asupra domnilor. Iar într-o lume care funcţionează aşa, un duce – indiferent cât de onorabil ar fi altminteri – nu are alte motive decât cele păcătoase pentru a duce o tânără femeie nemăritată într-un loc ferit. Nu trebuie să-ţi faci speranţe de vreun fel.

— Da. Artemis trase aer în piept iute pentru ca vocea să nu-i tremure. Îmi dau seama de asta.

— Aş vrea ca lucrurile să stea altfel, exclamă încetişor domnişoara Picklewood, chiar aş vrea. Dar cred că nu are rost ca nişte doamne asemenea nouă să nu aibă spirit practic. Prea multe s-au trezit în situaţii dezastruoase pentru că au gândit altfel.

— Doamne asemenea nouă?

— Desigur, draga mea, zise relaxată domnişoara Picklewood. Chiar îţi imaginezi că m-am născut cu părul nins şi riduri pe chip? Pe vremuri am fost o fată la fel de frumoasă ca tine. Dragul meu papa era tare pasionat de jocul de cărţi. Din păcate nu era şi foarte priceput la asta. Am avut câteva oferte de la nişte domni, dar mi-am dat seama că nu ne vom înţelege bine şi m-am dus să locuiesc cu mătuşa mea Florence. Îmi pare rău să spun că era cam mocăită, dar avea inimă bună. După mătuşa Florence, m-am dus în casa fratelui meu. Ai fi zis că o rudenie de sânge atât de şi rânsă ar face legătura mai dragă, dar nu a fost cazul. Probabil că ostilitatea dintre noi a fost accentuată de cumnata mea, o femeie oribil de zgârcită, care purta pică oricărei guri în plus pe care trebuia s-o hrănească. Am fost obligată să mă întorc la mătuşa mea. Dar apoi…

Ajunseseră destul de aproape de Pelham House, iar aici domnişoara Picklewood se opri şi se uită nostalgică în sus, spre conacul magnific.

— Restul îl ştii. Biata Mary a murit alături de duce, soţul ei. Dar eu şi Mary eram ca surorile în copilărie, iar

când am auzit de tragedie am venit pe dată. A fost o vreme la început când avocaţii şi administratorii roiau pe aici, şi când am crezut că cineva mă va arunca în stradă, ca să găsească altă metodă pentru a le creşte pe Hero şi pe Phoebe. Dar apoi Maximus a început din nou să vorbească şi asta a fost. Chiar şi la paisprezece ani avea statura unui duce. I-am arătat scrisorile pe care ni le scriam eu şi mama lui, iar ol a decis ca eu să-i cresc surorile.

Domnişoara Picklewood se opri să-şi tragă sufletul şi, preţ de o clipă, ambele femei se întoarseră să se uite la Pelham House.

— A început din nou să vorbească? întrebă Artemis.

— Hmm? Domnişoara Picklewood clipi. A, da, presupun că puţină lume îşi mai aminteşte acum de asta, dar Maximus a fost atât de distrus de moartea ambilor părinţi încât a devenit mut pentru două săptămâni întregi. Ba chiar unii felceri care au venit să vadă ce are au decis că îi fusese afectat creierul de la tragedie. Că nu va mai vorbi niciodată. O prostie, desigur. El doar a avut nevoie de un pic de timp ca să se adune. Era chiar foarte întreg la minte. Doar că era un băiat sensibil.

„Un băiat care atunci când şi-a venit în simţiri nu mai era un băiat, ci ducele de Wakefield”, se gândi Artemis.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru el.

— Da, aşa a fost, zise simplu domnişoara Picklewood. El a asistat la crime, să ştii. A fost un şoc teribil pentru un băiat atât de sensibil.

Artemis o privi gânditoare pe femeia mai în vârstă. Sensibil nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi folosit ea ca să-l descrie pe duce. Dar poate că înainte de tragedie fusese o fire diferită.

— Doamne sfinte! exclamă domnişoara Picklewood. Mă tem că am deviat de la subiect. Îmi cer iertare, draga mea, câteodată mă fură povestirea. Voiam doar să îţi spun că noi două nu suntem chiar atât de diferite, la urma urmelor. Suntem doar în stadii diferite de viaţă. Şi eu pot să înţeleg tentaţiile poziţiei noastre. Dar tu trebuie să înveţi să

le rezişti… pentru binele tău.

— Mulţumesc, zise Artemis serioasă, pentru că ştia că sfatul fusese dat cu bunătate.

Domnişoara Picklewood îşi drese glasul.

— Sper ca această mică discuţie să nu ne facă să ne îndepărtăm.

— Nu în ceea ce mă priveşte, o asigură Artemis.

Bătrâna dădu din cap, evident mulţumită.

— Atunci haide să vedem ce răcoritoare ne-au fost pregătite.

Artemis încuviinţă. Un ceai era bine-venit, iar după aceea intenţiona să o manevreze bine pe Penelope. Trebuia să se întoarcă la Londra şi la Apollo. Şi la Maximus.

Pentru că, deşi sfatul dat de domnişoara Picklewood era înţelept, ea nu avea nicio intenţie să îl urmeze.

*

Bethlem Royal Hospital – sau mai pe scurt Bedlam – era un monument monolitic, închinat binefacerii. Fusese construit recent, după Marele Incendiu, iar clădirea sa lungă, joasă era şi modernă şi măreaţă. De parcă guvernatorii intenţionaseră să glazureze mizeria de dinăuntru.

„Sau să-şi facă reclamă mărfii”, se gândi Maximus cinic în timp te se strecura pe porţile magnifice din faţă exact când orologiul anunţa miezul nopţii. Era îmbrăcat în costumul său de Fantoma din St. Giles, pentru că, deşi era convins că ar fi putut obţine eliberarea lui Lord Kilbourne în calitatea sa de duce de Wakefield, asta necesita timp. Timp pe care nebunul în mod evident nu îl avea.

Deasupra capului său, două sculpturi din piatră erau încolăcite pe bolta porţii, una reprezentând Melancolia, iar cealaltă Nebunia. Dinaintea lui se în tindea o curte largă, monocromă în lumina lunii. De sărbători, curtea şi clădirea erau inundate de vizitatori care plăteau cu toţii ca să se distreze la vederea nebunilor închişi acolo. Maximus nu

fusese niciodată, dar stătuse ascultând de multe ori cu neplăcere cum cine ştie ce doamnă din înalta societate descria ororile incitante pe care le văzuse împreună cu prietenele ei. Peste o sută de suflete erau închise acolo – ceea ce însemna că, pentru a-l găsi pe Kilbourne acolo, avea nevoie de un ghid.

Maximus înaintă spre uşile masive de la intrare şi le descoperi încuiate, ceea ce nu era o mare surpriză. Toate ferestrele aveau gratii pentru a-i ţine pe pacienţi înăuntru, dar existau mai multe uşi pe unde era adusă mâncarea sau pe unde erau aduşi chiar şi oamenii internaţi. Alese una dintre ele şi încercă mânerul, era încuiată. Maximus studie o clipă încuietoarea la lumina lunii. Era o cutie împodobită fixată pe uşă, sub mâner. Scoase sabia şi lovi cu mânerul până când încuietoarea căzu de pe uşă cu un zăngănit. Deschise uşa.

Înăuntru, holbându-se la el cu ochii mari se afla un paznic. Maximus îşi duse iute sabia scurtă la gâtul acestuia.

— Tăcere, îi şuieră el.

Gura paznicului rămăsese deschisă de uimire, dar el nu scoase niciun sunet. Bărbatul era îmbrăcat în pantaloni, vestă şi o haină foarte jerpelită, pe cap având o pălărie cu boruri moi. Probabil că dormise. Fără îndoială că la Bedlam nu exista obiceiul de a primi vizitatori în toiul nopţii.

— Doresc să-l văd pe Lord Kilbourne, şopti Maximus.

— E în secţia Incurabililor, clipi paznicul.

— Atunci condu-mă la el, porunci Maximus înclinându-şi capul.

Bărbatul dădu să se întoarcă, însă Maximus îi apăsă vârful săbiei pe gât ca un avertisment.

— Şi să nu te apuci să anunţi vreun tovarăş, ai înţeles? Vei fi primul care părăseşte această viaţă dacă o să mă trezesc implicat în vreo luptă.

Paznicul înghiţi în sec şi se întoarse cu o grijă excesivă pentru a-l conduce pe Maximus în Bedlam. Luase cu el un felinar când deschisese uşa, iar acesta le oferea o lumină slabă în timp ce înaintau pe coridor.

Pe stânga se aflau ferestre cu gratii care dădeau în curte, în dreapta, un şir de uşi deschideau drumuri spre întuneric. O fereastră pătrată era tăiată în partea superioară a fiecărei uşi, blocată tot cu gratii. Dinspre locuitorii acestei clădiri veneau sunete slabe: foşnete, suspine, gemete şi câte un fredonat straniu. De undeva se auzea o voce mai puternică ciondănindu-se, dar nu se auzea niciun glas care să răspundă. Aerul era greu din pricina miasmelor: urină şi varză fiartă, leşie şi seu, piatră udă şi fecale. Ceva din imaginea coridorului îi stârni lui Maximus o senzaţie de déjà-vu, dar nu îşi putea aminti de ce. Străbătuseră jumătate din hol când, în spatele lor, se auziră paşi.

— Sully, tu eşti?

Paznicul, Sully din câte se părea, se opri şi se întoarse alarmat, cu ochii mari. Maximus îşi ascunse faţa în umăr, pentru ca nasul măştii sale să nu poată fi zărit din profil. La capătul celălalt al coridorului se afla o siluetă, dar cu siguranţă că de la distanţa asta nu-şi putea da seama cine erau. Maximus îl împunse pe Sully cu sabia pe sub haină.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus.

— Sunt eu… Ridley, se bâlbâi Sully.

— Cine e acolo cu tine? se interesă Ridley suspicios.

— Fratele meu George. A venit să stea la un pahar cu mine, zise Sully agitat, n-o să deranjeze pe nimeni.

— Continuă-ţi drumul, şopti Maximus.

Ridley înaintă pe coridor.

— O să-l conduc pe George la camerele noastre, zise Sully pe un ton mai ridicat şi apoi dădură colţul şi începură să urce nişte scări.

— O să ne urmărească? vru să ştie Maximus.

— Nu ştiu. Sully îi aruncă o privire temătoare. Ridley e un tip suspicios.

Maximus se uită în urmă când ajunseră la etaj, dar nu reuşi să-şi dea seama dacă îi urmărea cineva în întuneric. Se întoarse spre Sully.

— Du-mă la Kilbourne.

— Pe aici.

La stânga se afla o uşă. Alături se afla un scăunel şi o cheie care, atârna într-un cui.

— Leech e în tura de noapte, bombăni Sully în timp ce lua cheia şi o potrivea în încuietoarea uşii. Probabil că e deja beat şi în pat.

Când Sully ridică felinarul ca să deschidă uşa, Maximus zări inscripţia de deasupra buiandrugului: „Incurabili”.

Dincolo de uşă se afla un coridor lung, la fel ca şi cel de jos, doar că aici celulele erau deschise pe ambele laturi. Încăperile nu aveau uşi pentru a-i feri pe ocupanţi sau să-i protejeze pe vizitatori. Deţinuţii erau întinşi pe paie, ca nişte animale în grajd, iar Maximus simţi că îl ustură ochii de la putoarea pe care o emanau. Aici era un bătrân cu barba albă, venerabil, ochii lui aproape decoloraţi privind fără să vadă lumina când trecură. Dincolo, o femeie tânără, frumoasă, care făcu un salt sălbatic spre ei când trecură prin dreptul deschizăturii. Se auzi un zornăit de lanţ şi ea căzu la loc, la fel ca o căţea sugrumată de zgarda ei. Tânărul din următoarea boxă râdea isteric, ascuţit, zgâriindu-şi faţa în timpul ăsta.

Sully îşi făcu cruce şi se grăbi spre următoarea boxă. Se opri şi ridică felinarul, iluminând un corp masiv de bărbat ce zăcea pe paie. Maximus se încruntă şi se duse mai aproape de el.

— Mai e în viaţă?

— Era când au adus mâncarea celorlalţi, ridică Sully din umeri. Sigur, el nu a mâncat-o, căci era adormit.

„Mai degrabă inconştient decât adormit”, se gândi Maximus sumbru. Se lăsă într-un genunchi lângă bărbat, pe paiele murdare. Vicontele Kilbourne nu semăna deloc cu sora lui. Ea era zveltă, iar el era uriaş – umeri laţi, mâini masive, picioare lungi. Nu prea reuşea să-şi dea seama dacă era un bărbat chipeş: faţa îi era tumefiată şi mânjită de sânge uscat, avea ambii ochi învineţiţi, buza de jos spartă şi umflată cât o prună. De aproape, Maximus putea

auzi respiraţia şuierătoare a bărbatului care se lupta să respire.

Kilbourne era pe moarte. Oare ar supravieţui dacă era mutat de aici? Arăta de parcă nici nu primise vreo îngrijire, nici măcar sângele de pe faţă nu îi fusese şters. Maximus îşi strânse buzele, încruntat.

— Ai cheile de la lanţurile lui?

— Probabil că sunt atârnate la uşă.

Sully dădu să se întoarcă, dar Maximus îl înşfăcă. Paznicul începu să tremure.

— Te întorci într-un minut, altfel vin şi te găsesc. Ai înţeles?

Sully aprobă frenetic. Maximus îi dădu drumul. Sully se întoarse în mai puţin de un minut cu un cerc de fier pe care se aflau cheile.

— Ar trebui să fie una dintre…

— Ce faceţi aici?

Maximus se răsuci la auzul vocii, cu ambele săbii trase din teacă. Sully chiţăi şi încremeni locului, cu mâinile pe inelul de chei, pe care îl ţinea dinaintea lui ca pe un scut. Bărbatul care stătea la intrarea în celulă se opri făcând ochii mari, cu sabia lui Maximus la gât. Acesta recunoscu vocea ca fiind a lui Ridley. Era un vlăjgan, aproape la fel de mare ca şi cel întins la picioarele lui, şi avea aerul unui ciomăgar.

— Sully, scoate-i lanţurile, porunci Maximus, atent să nu-l scape din ochi pe Ridley. Auzi sunetul lanţurilor căzând pe jos. Tu, îi făcu Maximus semn lui Ridley cu sabia, ia-l de picioare.

— Ce vrei cu el? întrebă Ridley pe un ton posomorât, dar se aplecă să îl apuce pe Kilbourne de picioare. Oricum este aproape mort.

— Dă-mi felinarul şi apucă-l de umeri, îi zise Maximus lui Sully, ignorându-l pe Ridley.

Primul paznic părea nesigur, însă îi cedă destul de iute felinarul. Cu gemete şi înjurături, cei doi bărbaţi ridicară trupul inert al lui Kilbourne.

— Ăsta cântăreşte o tonă, bombăni Ridley şi scuipă pe paie.

— Mai puţină vorbărie, zise Maximus încetişor. Dacă mai apare un paznic, atunci de tine n-o să mai am nevoie, nu-i aşa?

Asta îi închise gura celui de-al doilea paznic. Se îndreptară spre ieşire şi coborâră, destul de anevoie, scările.

Maximus era atent ca ei să nu-i dea drumul lui Kilbourne, dar în rest nu ajută, preferând să aibă mâinile libere în caz că mai apăreau alţi paznici.

— Aş fi terminat treaba dacă ştiam că vii după el, bombăni Ridley când ajunseră în sfârşit la parter.

Maximus îşi întoarse încet capul.

— Tu ai făcut asta?

— Da, replică Ridley satisfăcut. Tot timpul avea ceva de zis, fiul ăsta de căţea. A meritat-o din plin.

Maximus se uită la Kilbourne, care era aproape mort, cu chipul de nerecunoscut şi se gândi: „Nimeni nu merită aşa ceva”.

— Mă şi mir că a supravieţuit primei nopţi, zise Ridley gânditor, având impresia că acum aproape se împrieteniseră.

— Serios? întrebă Maximus pe un ton lipsit de inflexiuni.

Se uită la şirul de celule pe lângă care treceau pe coridorul lat, perfect pentru vizionarea şi studierea deţinuţilor şi dintr-odată îşi dădu seama de ce îi amintea locul acesta: de Menajeria Turnului. Oamenii din acest loc erau folosiţi pentru distracţia altora, la fel ca animalele exotice ale menajeriei… doar că animalele erau ţinute în condiţii mai bune.

— I-am arătat noi lui, zise Ridley cu o voce care îl făcu pe Maximus să înţepenească. Şi dacă nu ar fi leşinat aşa de repede, i-am mai fi arătat noi şi altceva, dacă ştii ce vreau să spun.

— O, cred că ştiu, mârâi Maximus. Se aflau la capătul

lungului coridor de la parter. Puneţi-l jos lângă uşă.

Sully îl privi neliniştit, în vreme ce Ridley părea nedumerit.

— Aici? Cum o să-l scoţi pe uşă?

— Nu-ţi bate tu capul cu asta, zise Maximus cu blândeţe şi apoi îl izbi cu mânerul săbiei în tâmplă.

Ridley se prăbuşi la podea. Sully ridicase deja mâinile.

— Vă rog, domnule!

— Ai participat şi tu la asta?

— Nu!

Sully ar fi putut să-l mintă, dar Maximus nu avea inima să-l lovească oricum. Sângele de pe trupul lui Kilbourne îi făcea greaţă. Se aplecă, îl luă pe Kilbourne de braţul drept şi îl urcă pe umăr cu un mormăit. Bărbatul era greu, dar nu atât de greu cât ar fi trebuit să fie, la statura lui. Maximus îi simţea oasele încheieturii, puternice şi tari. Fără îndoială că aici slăbise mult.

Gândul acesta îl dezgustă pe Maximus şi mai tare.

— Deschide-mi uşa.

Sully se grăbi să facă aşa cum i se poruncise.

— Spune-le lui Ridley şi celorlalţi paznici că o să mă întorc. Noaptea, când voi dormiţi, când vă aşteptaţi mai puţin. Şi dacă mai găsesc deţinuţi trataţi aşa ca Lord Kilbourne, n-o să pun întrebări. O să aplic dreptatea cu vârful săbiei. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Sully părea pur şi simplu îngrozit. Maximus păşi afară în noapte. Se îndreptă spre porţi cu povara sa şi se strecură printre ele. Afară se întindeau grădinile din Moorfields, iar un pic mai departe de porţile principale se afla o cotigă cu un cal.

— Dă-i drumul, zise Maximus şi îl întinse pe Kilbourne pe cotigă şi se urcă după el.

— Suntem urmăriţi? întrebă Craven plesnind din hăţuri.

— Nu. Cel puţin nu deocamdată, gâfâi Maximus, încercând să-şi recapete răsuflarea şi să se uite după

urmăritori.

— Atunci a fost o misiune încununată de succes.

Maximus mormăi, uitându-se la nebun. Cel puţin încă mai respira. Ce naiba avea să facă cu un fugar din Bedlam? Maximus scutură din cap la acest gând şi îi răspunse lui Craven.

— Doar dacă Kilbourne supravieţuieşte.

*

Artemis se trezi când cineva bătu uşor la uşa ei. Clipi şi se uită în jur, confuză la început, apoi îşi aminti că se afla în camera de oaspeţi de la Pelham House.

Bătaia se auzi din nou. Ea se grăbi să iasă din aşternuturile calde şi se îmbrăcă într-un halat. Se uită la fereastră şi constată că se lumina de ziuă. Deschise uşa şi constată că era o slujnică, gata îmbrăcată pentru ziua care stătea să înceapă.

— Da?

— Mă iertaţi, coniţă, dar e un mesager pentru dumneavoastră la uşa din spate. Zice că trebuie să vorbească cu dumneavoastră şi cu nimeni altcineva.

„Apollo.” Asta trebuia să fie. Tremurând, Artemis îşi găsi papucii şi o urmă pe slujnică pe scări în jos, spre bucătării. Oare Maximus reuşise să-i găsească fratele? Mai era în viaţă?

În bucătării începuseră deja pregătirile pentru ziua care urma. Bucătarii şi servitoarele întindeau aluaturi, valeţii cărau argintăria, o tânără avea grijă de focul din soba de gătit. În mijlocul bucătăriilor se afla o masă mare, centrul preparării mâncării, dar la un capăt şedea un flăcău cu o ceaşcă de ceai şi o farfurie cu pâine cu unt în faţa sa. La apropierea ei se ridică, iar Artemis văzu că hainele îi erau încă prăfuite de pe drum.

— Domnişoară Greaves?

— Da?

El scotoci prin buzunarul hainei şi scoase o scrisoare.

— Excelenţa Sa a spus să vă dau această scrisoare personal şi numai dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Artemis luă scrisoarea şi se uită o clipă la sigiliul aplicat pe ea.

— Poftiţi, coniţă, zise flăcăul şi îi întinse cuţitul lui de unt.

Avea un chip proaspăt, de la ţară, deşi probabil că venise de la Londra.

— Ca să rupeţi sigiliul.

Ea îi zâmbi drept mulţumire, tremurat, şi rupse în grabă sigiliul. Scrisoarea conţinea doar o singură propoziţie, dar care însemna enorm:

E în viaţă în casa mea.
M.

Artemis răsuflă uşurată, dându-şi seama abia acum că-şi ţinuse respiraţia.

„O, mulţumesc lui Dumnezeu. E în viaţă.”

Trebuia să ajungă de îndată la el.

Se pregătea să plece din bucătărie, cu scrisoarea strânsă în pumn, dar îşi aminti brusc de mesager.

— Mă tem că am uitat să-mi aduc geanta, zise ea întorcându-se spre el, dar dacă aşteptaţi aici, sunt sigură că voi găsi un şiling pentru tine.

— Nu e nevoie, coniţă, zâmbi băiatul prietenos. Excelenţa Sa este un stăpân generos. Zicea să nu care cumva să accept vreun bănuţ de la dumneavoastră.

— O, exclamă Artemis. Faptul că Maximus se gândise să o scutească de ruşinea de a nu avea bani să-i dea mesagerului îi încălzi sufletul. Ei bine, atunci nu-mi rămâne decât să-ţi mulţumesc.

Flăcăul dădu vesel din cap şi se întoarse la micul dejun. Iar Artemis se grăbi în sus pe scări. Cu o zi în urmă aproape reuşise să o convingă pe Penelope că nu mai avea rost să rămână, dacă gazda lor fusese chemată de afaceri

la Londra. Poate va reuşi s-o convingă pe verişoara ei să se scoale azi ceva mai devreme.

Coridorul de sus era întunecat când ajunse la uşa camerei ei, dar putea auzi un valet grăbindu-se în altă direcţie, ceva mai departe. Artemis deschise uşa şi se duse la servantă să înceapă o toaletă rapidă. Învăţase demult să se îmbrace fără ajutor, căci tatăl ei nu reuşea întotdeauna să ţină o slujnică. Aşa că se îmbrăcă în obişnuita ei rochie maronie şi se aşeză să-şi strângă părul. Abia atunci observă ceva straniu: peria ei de păr fusese aşezată cu perii în jos.

Ea întotdeauna o lăsa cu perii în sus – spatele era din lemn obişnuit şi perii erau partea cea mai delicată. Oare o mutase camerista?

Dar focul încă nu fusese făcut. Slujnica nu venise în dimineaţa asta în camera ei. Artemis trase sertarul de sus al comodei. Restrânsă ei colecţie de ciorapi se afla înăuntru şi totul părea în ordine. Dar sertarul următor…

Colţul uneia dintre cămăşuţele ei era prins cu marginea afară din sertar. Ea nu putea fi sigură – poate că ea închisese în grabă sertarul – dar nu era îndoielnic. Cineva fusese în camera ei. Cineva îi căutase prin lucruri.

Artemis îşi aminti de paşii care se îndepărtau când ea se apropia de uşă. Oare Maximus dăduse ordin ca unul dintre valeţi să-i cerceteze camera cât era ea la bucătărie să se întâlnească cu mesagerul? Părea să fie un lucru prea ciudat pentru el, iar ea nu se putea gândi la un motiv pentru care ar face-o. Poate ca să-şi recupereze inelul fără să i-l ceară?

Ea scoase lanţul de sub şalul pe care şi-l pusese pe umeri şi examină din nou pandantivul şi inelul. Sclipeau în tăcere în palma ei. Ea scutură din cap şi le ascunse la loc sub rochie. Inelul îi aparţinea lui Maximus, iar ea avea să i-l dea de îndată ce îl întâlnea la Londra. De îndată ce îl vedea pe Apollo.

Restul toaletei ei nu dură decât câteva minute, apoi se grăbi spre camera lui Penelope. Desigur că verişoara ei era încă în pat, dar după o aşteptare interminabilă de două

ore, Penelope era în sfârşit gata să coboare la micul dejun.

— Nu ştiu de ce trebuie să coborâm atât de devreme, bombăni Penelope. La urma urmei, Wakefield a plecat la Londra şi nu mai e nimeni care să mă vadă, nu-i aşa?

— Cum rămâne cu Scarborough? întrebă Artemis fără să se gândească, apoi îi veni să geamă.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era s-o încurajeze pe Penelope să rămână de dragul ducelui bătrâior.

— Scarborough e destul de şarmant, zise Penelope şi chiar se îmbujoră în ciuda vorbelor nonşalante. Dar nu e aşa de bogat ca Wakefield, şi nici aşa de puternic.

— E un duce, zise Artemis încetişor în timp ce intrau în încăperea lungă din spatele casei, unde se servea micul dejun. Plus că te place.

— O, chiar crezi?

Penelope se opri şi se uită la ea cu o expresie timidă.

— Desigur. Artemis aprobă din cap şi făcu semn spre locul unde se afla ducele bătrâior. Uită-te numai la expresia lui.

Scarborough zâmbea cu toată faţa, încât Artemis se temu să nu rămână aşa. Era ciudat, într-adevăr, dar ducele chiar părea să o placă pe verişoara ei – nu doar pentru frumuseţea şi tinereţea ei, ci pentru ea însăşi.

— Dar e aşa de bătrân, zise Penelope, coborându-şi măcar de data asta vocea.

O cută mică îi brăzda fruntea, de parcă ar fi fost cu adevărat necăjită.

— Chiar contează asta? întrebă Artemis blând. E genul de bărbat care îşi va copleşi soţia cu tot felul de cadouri scumpe. Se spune că prima sa soţia avea casete întregi pline de bijuterii. Gândeşte-te numai cât de drăguţ ar fi.

— Hmm, Penelope îşi muşcă buza, părând nehotărâtă. Oricum o să ne întoarcem la Londra.

Se apropiau de Scarborough în timp ce vorbeau, iar chipul lui căpătă o expresie de-a dreptul comică când îi auzi ultimele cuvinte.

— Să nu-mi spuneţi că mă abandonaţi, Lady

Penelope.

Penelope îşi ţuguie buzele în timp ce se aşeza pe scaunul pe care i-l ţinea contele.

— Având în vedere că gazda noastră ne-a părăsit, cred că e ceea ce trebuie să facem.

— Ah, da. Scarborough se încruntă la friptura care se afla în farfuria din faţa lui. Wakefield a fugit ieri ca un iepure speriat. Nu am mai văzut aşa ceva. Sper, zise el jovial, uitându-se la Artemis, că nu s-a supărat din pricina tachinărilor dumneavoastră cu Fantoma din St. Giles, domnişoară Greaves.

— Nu cred că ducele se sperie prea uşor, replică Artemis.

Scarborough ridică din sprâncene şi îşi desfăcu larg braţele.

— Cu toate astea, Wakefield şi-a părăsit casa de la ţară.

Artemis simţi cum pulsul i-o ia la goană. Ultimul lucru pe care îl voia era ca acum să se abată vreo bănuială asupra lui Maximus.

— Dar ducele a spus că are treburi urgente de rezolvat la Londra, zise Penelope, cu sprâncenele adunate într-o încruntare nedumerită. Nu văd ce legătură ar avea asta cu ceva spus de Artemis.

— Fără îndoială că aveţi dreptate, se replie Scarborough imediat. Dar plecarea sa neaşteptată o obligă pe sora lui mai tânără să călătorească singură la Londra.

— Dar cu siguranţă domnişoara Picklewood o va însoţi, nu-i aşa? interveni Artemis.

— Nu, din câte înţeleg eu, îi răspunse Scarborough. Se pare că domnişoara Picklewood a primit de dimineaţă nişte veşti de la o prietenă din Bath, care s-a îmbolnăvit brusc. Ea a plecat deja să-i fie alături.

— Atunci Lady Phoebe va trebui să se mulţumească cu slujitoarea ei pentru călătoria spre Londra, zise Penelope prea puţin impresionată.

— O servitoare nu e deloc compania potrivită, mai

ales pentru cineva în starea lui Lady Phoebe, medită Scarborough. După cum spuneam, e păcat că Wakefield a considerat că treburile lui sunt mai importante decât sora lui oarbă.

Artemis tresări la cuvintele aspre. Cu toate astea, insistenţa ducelui în legătură cu subiectul era în avantajul ei. De regulă, Penelope îi oferea o jumătate de zi liberă pe săptămână, când putea să facă ce voia. Chiar dacă Apollo era rănit grav, Artemis se îndoia foarte mult că Penelope i-ar permite să se ducă la casa din Londra a ducelui de Wakefield pentru mai mult de câteva ore. Dar dacă ajungea la concluzia că ideea era a ei… Artemis îşi drese glasul.

— Ducele ţine foarte mult la Lady Phoebe.

— Aşa e, aşa e, interveni şi ducele.

— De fapt, cred că ar fi foarte recunoscător dacă cineva s-ar oferi să călătorească împreună cu sora lui.

Penelope nu era chiar atât de neroadă. Înţelese imediat sugestia lui Artemis, o înţelese şi nu-i plăcu defel.

— O, nu cred că aş putea. Cu tine şi slujitoarele, şi tot bagajul meu, abia am avut loc în trăsură la sosire. Este pur şi simplu imposibil.

— Ce păcat, murmură Artemis. Desigur, Phoebe ar putea lua trăsura ei şi ai putea să călătoreşti doar tu cu ea.

Penelope era îngrozită.

— … sau aş putea să merg eu.

— Tu? Penelope îşi miji ochii, într-o expresie studiată. Dar tu eşti însoţitoarea mea.

— Da, ai dreptate, renunţă Artemis, aparent modestă. Un astfel de gest extravagant de bunăvoinţă ar fi exagerat.

Penelope se încruntă.

— Chiar crezi că Wakefield ar crede că sunt extravagant de generoasă?

— O, da, zise Artemis cu ochii mari şi un ton sincer. Pentru că vei fi. Şi dacă mă împrumuţi pentru perioada cât este plecată domnişoara Picklewood, ei bine, Wakefield nu va mai şti cum să-ţi mulţumească.

— O, exclamă Penelope, trăgând aer în piept, ce idee

bună!

— Sunteţi milostenia întruchipată, milady, anunţă Scarborough aplecându-se peste mâna lui Penelope, şi îi făcu cu ochiul lui Artemis.

Capitolul 10

La cuvintele ţăranului, unul dintre oamenii lui Herla sări de pe cal, dar în momentul în care picioarele lui atinseră pământul, bărbatul se transformă în ţărână. Regele Herla privi uimit şi îşi aminti de avertismentul regelui piticilor: niciunul dintre ei nu putea să descalece înaintea micului câine alb, altminteri se transformau în ţărână. Scoase un urlet groaznic când îşi dădu seama, iar când făcu asta, şi el, şi oamenii lui luară înfăţişări spectrale. Apoi el îşi îmboldi calul şi făcu singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut: porni la vânătoare.

Astfel, regele Herla şi suita lui fură condamnaţi să călărească sub clar de lună, fără să aparţină cu adevărat nici uneia dintre lumi...

din *Legenda regelui Herla*

— Se va trezi? întrebă Maximus în timp ce se uita la nebun, mai târziu în aceeaşi dimineaţă.

Vicontele Kilbourne era ascuns în pivniţa de sub Wakefield House, fiind adus acolo prin tunelul secret. Maximus şi Craven aranjaseră un pat aproape de un vas cu cărbuni încinşi, ca să îi ţină de cald. Craven îl privi încruntat pe pacientul nemişcat.

— Nu e sigur, Excelenţa Voastră. Poate dacă l-am duce într-un loc mai salubru, la suprafaţă…

— Ştii că nu putem risca să fie descoperit, zise Maximus şi scutură din cap nerăbdător.

Craven încuviinţă.

— Se zvoneşte prin oraş că guvernatorii de la Bedlam

au trimis deja soldaţi în căutarea Fantomei. Se pare că evadarea unuia dintre pacienţi este un fapt destul de stânjenitor,

— Ar trebui să le fie ruşine pentru tot ce înseamnă locul acela, bombăni Maximus.

— Într-adevăr, Excelenţa Voastră, răspunse Craven. Dar tot mă tem pentru pacientul nostru. Fumul toxic de la vasul cu jăratic, ca să nu mai vorbesc de umezeala din pivniţă…

— Da, nu sunt cele mai bune condiţii pentru un bolnav, interveni Maximus, dar să fie descoperit şi dus înapoi la Bedlam ar fi şi mai rău. N-ar mai rezista încă unei bătăi.

— După cum spuneţi, Excelenţa Voastră, asta e tot ce putem face, dar tot nu-mi place prea mult. Dacă am putea aduce un doctor priceput în arta vindecării…

— Se aplică aceeaşi obiecţie.

Maximus se plimbă nerăbdător prin faţa peretelui opus al pivniţei. La naiba, el avea nevoie de Kilbourne de dragul lui Artemis.

Îşi aminti de chipul ei strălucitor, recunoscător, şi nu se putu abţine să nu se gândească că nu ar fi la fel de recunoscătoare acum, dacă ar vedea în ce stare era fratele ei.

— În afară de asta, continuă Maximus, întorcându-se lângă Craven, tu eşti la fel de bun, ba chiar mai bun decât un doctor cu studii. Cel puţin nu ai o pasiune pentru cine ştie ce poţiuni miraculoase.

— Hmm, murmură Craven. Sigur că sunt încântat de încrederea pe care o aveţi în mine, dar trebuie să subliniez că arta mea a constat în a vă îngriji rănile superficiale şi vânătăile. Nu am avut niciodată de-a face cu un pacient cu răni la cap şi coaste rupte.

— Chiar şi aşa, eu tot am încredere în tine.

Chipul lui Craven se goli de orice expresie.

— Mulţumesc, Excelenţa Voastră.

— Haide să nu devenim sentimentali, Craven, zise

Maximus uitându-se la el.

Pe chipul împietrit al lui Craven se observă o tresărire.

— Niciodată, Excelenţa Voastră.

Maximus oftă.

— Trebuie să-mi fac apariţia sus, altminteri servitorii o să înceapă să se întrebe unde am dispărut. Vino de îndată, dacă îşi va recăpăta cunoştinţa.

— Desigur, Excelenţa Voastră. Craven ezită, studiind chipul bărbatului inconştient. Cred că va trebui să-i găsim vicontelui Kilbourne o altă ascunzătoare când se va trezi.

— Să nu-ţi închipui că nu m-am gândit deja la asta, bombăni Maximus. Măcar dacă aş şti unde să-l ascund pentru mai mult timp.

Cu acest gând deprimant în minte, el se întoarse şi urcă la etaj. Craven va sta să-l îngrijească pe Kilbourne în pivniţă, iar Maximus va veni să verifice periodic, în funcţie de cum îi va permite programul din timpul zilei. El spusese adevărul: nu avea cui altcuiva să-i încredinţeze această sarcină în afară de Craven.

Când Maximus ajunse în holul de la etaj, calea îi fu aţinută de Panders, valetul lui, care, din fericire, era prea bine educat ca să pună întrebări stânjenitoare. Panders era un bărbat impozant, de vârstă mijlocie, cu o burtă rotundă, şi la care în mod normal nu găseai nici măcar un fir ciufulit în perucă, dar astăzi era atât de contrariat, încât avea o sprânceană ridicată.

— Îmi cer iertare, Excelenţă, dar în camera dumneavoastră de lucru se află un soldat care cere cu insistenţă să vă vorbească. L-am informat că nu primiţi oaspeţi, dar individul nu poate fi convins să plece. Mă gândisem chiar să-i chem pe Bertie şi John, dar deşi aceştia sunt flăcăi zdraveni, soldatul este, în mod evident, înarmat, şi nu mi-aş dori să văd sânge pe covorul din biroul dumneavoastră.

La începutul discursului său, Maximus se alarmase, dar până apucă valetul să termine, începuse să-şi dea seama cine ar putea fi vizitatorul său.

— Foarte bine, i se adresă el prin urmare, cu calm şi aplomb, lui Panders. O să mă ocup chiar eu de el.

Camera sa de lucru se afla în partea din spate a casei – plasată în aşa fel încât să nu fie deranjat de gălăgia din stradă sau de numeroşii vizitatori de care Panders se ocupa de regulă într-un mod foarte conştiincios. Vizitatorul de astăzi, însă, era o cu toiul altă problemă.

Căpitanul James Trevillion se întoarse când Maximus deschise uşa. Ofiţerul de dragoni era înalt, cu un chip alungit care îi conferea un aer de austeritate, chiar dacă era de aceeaşi vârstă lui Maximus.

— Excelenţa Voastră.

Plecăciunea lui Trevillion fu atât de scurtă, încât altcineva în afară de Maximus ar fi putut-o considera o insultă. Din fericire, el se obişnuise demult cu lipsa de deferenţă a dragonului.

— Trevillion, murmură Maximus şi se aşează în spatele biroului.an masiv. Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale? Abia ce ne am întâlnit acum două săptămâni. Cu siguranţă în acest răstimp scurt nu ai reuşit să opreşti negoţul cu gin din Londra.

Dacă avea vreun resentiment la adresa lui Maximus pentru sarcasmul cu care i se adresase, căpitanul de dragoni îl ascundea bine.

— Nu, Excelenţa Voastră. Am veşti cu privire la Fantoma din St. Giles…

Maximus îl întrerupse pe ofiţer, fluturând iritat din mână.

— Ţi-am mai spus de multe ori că obsesia dumitale cu privire la Fantoma din St. Giles nu mă interesează. *Ginul* este răul din St. Giles, nu un nebun în straie de arlechin.

— Într-adevăr, Excelenţa Voastră, vă cunosc părerea cu privire la Fantomă, zise Trevillion reţinut.

— Şi cu toate astea persişti în a o ignora.

— Fac ceea ce cred că e mai bine pentru misiunea mea, Excelenţa Voastră, iar între Fantomă şi individul ăsta nou, Scaraoţchi…

— Cine?

Maximus ştia că vocea îi era prea aspră, dar mai auzise numele ăsta şi înainte: aristocratul beat care fusese jefuit – el spusese că atacatorul său fusese Scaraoţchi.

— Scaraoţchi, replică Trevillion. Un tâlhar destul de feroce care îşi face veacul în St. Giles. E mult mai nou decât Fantoma.

Maximus îşi încleştă maxilarul, uitându-se furios la bărbat. Cu peste doi ani în urmă, el avusese grijă ca Regimentul de Dragoni să fie echipat şi adus la Londra pentru a fi de ajutor în războiul ginului din Londra. Îl alesese personal pe Trevillion, pentru că avea nevoie de un bărbat inteligent şi curajos. Un bărbat în stare să ia decizii de unul singur. Un bărbat care să reziste în faţa mitei şi a ameninţărilor. Dar problema era că aceleaşi calităţi care îl făceau pe căpitanul de dragoni foarte bun în munca lui îl făceau şi al naibii de încăpăţânat când vedea ceva ce el considera a fi o încălcare a legii pe teritoriul său. Trevillion fusese obsedat de Fantomă încă de la începutul misiunii sale. Lui Maximus nu-i scăpase ironia că duşmanul său se afla pe statul său de plată.

Trevillion se foi şi îşi împreună mâinile la spate.

— Poate că nu aţi aflat, Excelenţa Voastră, dar Fantoma din St. Giles a intrat noaptea trecută în Bedlam şi a ajutat la evadarea unui nebun criminal.

A, Trevillion era, desigur, interesat de subiect. Maximus se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi împreună degetele.

— Şi ce propui să fac eu în legătură cu asta?

Trevillion îl privi îndelung, cu un chip absolut impasibil.

— Nimic, Excelenţa Voastră. Este sarcina mea să prind şi să întemniţez Fantoma din St. Giles, ca să nu mai facă şi mai mult rău în St. Giles sau în restul Londrei.

— Iar acest ultim eveniment te va ajuta să-l capturezi?

— Desigur că nu, Excelenţa Voastră, zise căpitanul cu

mare respect. Dar mi se pare interesant că un hoţ la drumul mare care de regulă e văzut într-un singur loc, pare să se fi aventurat acum atât de departe, în est, spre Moorfields.

Maximus ridică din umeri, prefăcându-se plictisit.

— Din câte ştiu, Fantoma a fost văzută şi lângă clădirea Operei din apropiere de Covent Garden. Asta nu e în St. Giles.

— Dar e destul de aproape de St. Giles, replică încetişor Trevillion. Moorfields e tocmai în partea cealaltă a Londrei. În afară de asta, acea Fantomă s-a retras acum doi ani.

Maximus încremeni.

— Poftim?

— Am făcut un studiu cu privire la Fantoma din St. Giles, Excelenţa Voastră, zise Trevillion cu calmul cuiva care anunţa că s-ar putea să plouă. I-am studiat mişcările, acţiunile şi la fel şi nepotrivirile, şi am ajuns la concluzia că sunt cel puţin trei bărbaţi care joacă rolul Fantomei din St. Giles.

— Cum…

Maximus clipi, dându-şi seama că îndrăzneţul căpitan de dragoni îl studia în tăcere. Bărbatul pe care îl căuta Trevillion – cel care i-ar fi putut da de gol secretul lui Maximus – zăcea patru etaje mai jos, sub ei, chiar în acest moment. Se adună şi se încruntă.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Trevillion îşi strânse mâinile la spate. Una dintre Fantome e mult mai letală decât celelalte două. Poartă adesea o perucă cenuşie sub pălăria cu boruri moi şi are tendinţa de a nu ţine seama de siguranţa personală – mai mult decât celelalte două. Cred că s-a retras în această vară. Una dintre fantome nu a ucis niciodată, din câte ştiu eu. Părul său era mai întunecat, castaniu-închis şi strâns la spate. Nu l-am mai văzut de doi ani. Probabil, având în vedere ocupaţia sa, e mort. Al treilea e foarte activ. Poartă o perucă albă şi mânuieşte extraordinar de bine sabia. Eu îl

consider a fi Fantoma originală, pentru că pe el l-am văzut primul – într-o noapte când a ars Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, el a ajutat la prinderea femeii nebune cunoscute sub numele de Maica Panseluţă.

„Doamne sfinte!” Preţ de o clipă, Maximus nu fu în stare decât să se holbeze la căpitan. *El* fusese cel care o prinsese pe Maica Panseluţă. Din fericire, Trevillion nu păru să bage de seamă că rămăsese fără cuvinte.

— Teoria mea, continuă acesta, este că această Fantomă, cea originală, e cea care a intrat în Bedlam noaptea trecută. Nebunul pe care l-a eliberat trebuie să fie cineva foarte important pentru arlechin.

— Sau Fantoma e ea însăşi nebună, Maximus scoase la iveală un teanc de foi, pregătit să-l alunge pe Trevillion. Repet, nu văd de ce m-ar interesa pe mine subiectul.

— Nu vedeţi?

Maximus îi aruncă o privire aspră căpitanului de dragoni.

— Explică-mi.

Fu rândul lui Trevillion să ridice din umeri.

— Nu vreau să vă aduc vreo ofensă, Excelenţă. Nu am făcut decât să remarc faptul că Fantoma pare să aibă cam aceleaşi interese cu dumneavoastră. Patrulează prin St. Giles, deseori acostând hoţi, tâlhari şi pe cei angrenaţi în negoţul cu gin. Pare să aibă aceeaşi obsesie ca şi dumneavoastră cu privire la negoţul cu gin.

— Se zvoneşte şi că e un criminal şi un siluitor de femei, zise Maximus sec.

— Şi cu toate astea am interogat o femeie care susţine că Fantoma a scăpat-o de viol, zise căpitanul de dragoni.

— Unde vrei să ajungi, Trevillion?

— Nicăieri, Excelenţă, zise căpitanul calm. Încerc doar să vă ţin la curent cu intenţiile mele.

— Atunci consideră că ai dat un raport complet, zise Maximus şi începu să-şi răsfoiască hârtiile. Dacă asta e tot, mai am şi alte treburi de rezolvat.

Căpitanul de dragoni făcu o plecăciune şi se îndreptă şchiopătând spre uşă, închizând-o încet în urma lui. Maximus lăsă pe dată hârtiile şi se uită la uşă. Trevillion se apropia prea mult de adevăr pentru gustul său. Întrebările politicoase, dar ţintite, observaţiile inteligente, toate îl conduceau pe bărbat tot mai aproape de descoperirea secretului său. Desigur, presupunând că Trevillion nu aflase deja că Maximus era Fantoma.

Oftă iritat şi alungă iute gândul, ca să se poată concentra pe document, căci nu minţise: chiar avea şi alte treburi de rezolvat. Secretarul său îi lăsase mai multe scrisori pe care trebuia să le citească şi să le semneze, în plus, mai trebuia să citească şi să analizeze raportul cu privire la pământurile sale din Northumberland.

Toate aceste chestiuni îl ţinură ocupat restul dimineţii, înainte ca Philby, secretarul său, să sosească pentru consultaţii suplimentare. Maximus dădu poruncă să le fie adus prânzul în camera de lucru, astfel încât să poată continua munca cu hărţile întinse pe birou şi pe jos. Pe la jumătatea după-amiezii, în uşa biroului se ivi Craven, care scuturã scurt din cap înainte să dispară din nou. Maximus se întoarse la lucru, încercând să nu se gândească prea des la bărbatul care zăcea fără cunoştinţă în pivniţa de dedesubt.

Cina fu luată tot pe fugă, căci Philby dăduse peste o chestiune complicată cu privire la moştenirea unei mici bucăţi de teren, cu care n-ar fi meritat să se ostenească dacă nu i-ar fi oferit acces la n mină de cărbune.

Abia spre ora nouă seara ridică din nou privirea din hârtii şi. Ista pentru că în holul de la intrare se auzea o gălăgie suficient de mare ca să răzbească până în spatele casei. Maximus se ridică şi se întinse.

— Cred că asta a fost tot pentru astăzi, Philby.

Secretarul încuviinţă obosit şi începu să strângă hărţile în vreme ce Maximus ieşi din încăpere. O auzi pe Phoebe vorbind veselă înainte să dea colţul şi să o vadă punându-i lui Panders în braţe pălăria, în vreme ce Belle,

Starling şi Percy se învârteau în jurul lor. Maximus se uită la câini şi ridică din sprânceană. Aceştia rămâneau de regulă la Pelham.

— Sper că aţi avut o călătorie bună, zise Maximus în timp ce Percy încerca să îl dărâme.

Phoebe se opri din gestul de a-şi scoate mănuşile, aruncându-se cu afecţiune în braţele lui.

— O, Maximus, a fost atât de distractiv să călătoresc cu Artemis!

El se uită peste umărul surorii sale şi o văzu pe Artemis Greaves cu câinele Bon Bon în braţe, privindu-l cu mare seriozitate.

*

— Domnişoară Greaves, zise ducele de Wakefield, în timp ce Phoebe se desprindea din braţele sale. Ce surpriză!

Trecuse doar ceva mai mult de o zi de când îl văzuse ultima oară, şi cu toate astea, resimţi din plin şocul prezenţei sale fizice. Era atât de impunător. Atât de plin de viaţă. Acest bărbat – *Maximus* – o apucase şi o sărutase cu o pasiune atât de intensă, încât simţise că se îneacă, fără speranţă, neruşinată şi dorind mai mult. Acum stătea în faţa ei, iar ea avea atât de multe întrebări să-i pună –, dar nu putea să rostească niciuna.

— Excelenţă, murmură Artemis, şi făcu o plecăciune cu Bon Bon zvârcolindu-se la ea în braţe. Sper că nu e o surpriză neplăcută.

Ea puse câinele bătrân pe jos, iar acesta alergă imediat spre Percy să se hârjonească cu el.

— Nu fi prostuţă, Artemis, râse Phoebe. Iar tu, Maximus, încetează să mai fi aşa de sever! O s-o sperii pe Artemis şi nu permit aşa ceva. Abia a venit să stea cu noi.

— Să stea?

Maximus ridică intimidant dintr-o sprânceană.

— *Da.* Phoebe o luă pe Artemis de braţ. Lady Penelope a zis că, dacă verişoara Bathilda a fost nevoită să

plece la prietena ei bolnavă, ea mi-o va împrumuta pe Artemis ca însoţitoare. Nu a fost foarte drăguţ din partea ei?

— Ba chiar neobişnuit de drăguţ, murmură Maximus aruncându-i lui Artemis o privire atentă. Şi şi-a trimis şi căţelul?

— Eu sunt cea care are grijă de regulă de Bon Bon, zise Artemis, netezindu-şi fusta. Oare el voia ca ea să plece? Gândul o făcu să simtă brusc o înţepătură în piept. M-am gândit că o schimbare de peisaj i-ar face bine, iar Penelope a fost de acord.

— Aşa s-ar zice. El înclină din cap, fără ca pe chip să i se citească vreo expresie. Şi cine a decis să aducă şi ogarii, şi pe Percy?

— Eu, desigur, zise Phoebe veselă. Cred că se simt părăsiţi când îi lăsăm la Pelham.

— Mmm, murmură Maximus fără să se pronunţe.

— Am făcut tot felul de planuri pe drumul de întoarcere, continuă Phoebe să turuie. M-am gândit să mergem la Harte’s Folly şi apoi la cumpărături şi la bâlci.

Maximus strânse din buze.

— O să vă însoţesc la primele două, dar ultima iese din discuţie.

— O, dar…

— Phoebe!

Acel singur cuvânt păru să-i semnaleze fetei să renunţe. Zâmbetul ei luminos tremură un pic înainte să se adune şi să continue:

— În fine, o să ne distrăm grozav cât va fi Artemis aici. Tocmai am trimis slujitoarea la etaj să-i pregătească dormitorul roz şi am comandat ceaiul. Vrei să ni te alături?

Artemis se aştepta ca Maximus să refuze. În trăsură, Phoebe dăduse de înţeles că el îşi petrecea mult timp singur, chiar dacă locuiau în aceeaşi casă la Londra. Dar Maximus înclină din cap.

— Aş fi încântat.

Îi întinse braţul lui Artemis şi ea îşi sprijini o mână pe

mâneca lui.

— Unde e? şopti ea, profitând de faptul că Phoebe se întorsese să discute cu valetul.

— Mai târziu, scutură el din cap imediat.

Ea îşi muşcă buza. Drumul până la Londra fusese un chin, încercând să fie veselă şi încântată pentru Phoebe, în tot acest timp îngrijorându-se pentru Apollo.

— Te rog!

— De îndată ce pot, zise el şi o privi cu ochii lui căprui. Îţi promit!

Era ilogic, dar cuvintele sale de încurajare o făcură să se simtă mai bine. Ştia că dacă Apollo ar fi fost în stare gravă, el ar fi dus-o imediat la el. Dar după cum se părea, trebuia să mai reziste şi la ceai şi prăjituri.

Maximus îi întinse celălalt braţ surorii lui şi le conduse pe nişte scări în spirală, cu balustradă aurită, fiind urmaţi de câinii încântaţi. La etaj, chiar în dreptul scărilor, se afla un salon mare. Uşile vopsite roz erau decorate cu basoreliefuri cu viţă-de-vie poleită. Salonul în sine avea un tavan uriaş, cu zei pictaţi în detaliu plutind pe nori agitaţi. Artemis îşi dădu capul pe spate, studiind scena.

— Educaţia lui Ahile, îi şopti Maximus în ureche.

Ei bine, asta explica prezenţa centaurului.

— Chiar trebuie să luăm ceaiul aici? bombăni Phoebe de partea cealaltă. Tot timpul mă simt de parcă aş fi pe scenă. Salonul albastru e mult mai confortabil.

Maximus ignoră văicăreala surorii sale.

— Ai grijă la masa de aici! Doamna Henrys a mutat-o cât am fost la ţară.

— Oh!

Phoebe ocoli cu grijă măsuţa joasă de marmură cu ajutorul său, după care se aşeză pe sofaua roz. Bon Bon sări lângă ea, cu gura căscată într-un rânjet larg, canin. Artemis se aşeză alături, iar ogarii i se tolăniră la picioare.

— Sper că treburile tale la Londra au fost foarte importante, zise Phoebe sever. Ai cam stricat petrecerea la Pelham când ai plecat aşa de brusc. Toţi îşi chemau

trăsurile a doua zi de dimineaţă.

— Îmi pare rău că v-am necăjit, replică Maximus care părea mai degrabă plictisit decât spăşit când se sprijini de poliţa mare, din marmură neagră, a şemineului din faţa lor.

Phoebe îşi dădu ochii peste cap.

— Nu trebuie să îţi faci griji că m-ai necăjit pe mine. Lady Penelope a fost destul de supărată, nu-i aşa, Artemis?

— Da, a părut puţin, să zicem, Cam deranjată, zise Artemis prevăzătoare.

— Serios?

Maximus se uită la ea cu nişte ochi în care se citea sarcasmul, dar şi intimitatea dintre ei doi.

— Ei bine, a fost aşa până când ducele de Scarborough şi-a asumat sarcina de a o consola, zise Phoebe. Ar trebui să fii atent cu el, frate dragă! Scarborough o să ţi-o sufle de sub nas.

— O să mă îngrijorez atunci când venitul lui Scarborough o să mai crească cu încă vreo zece mii.

— O, Maximus! exclamă Phoebe cu o grimasă.

Slujnicele intrară tocmai atunci, aşa că Phoebe se văzu nevoită să se abţină de la ce ar fi vrut să mai adauge. Artemis privi cum ceştile şi ceainicele fură aşezate pe masa dintre ei, dimpreună cu prăjiturile şi alte gustări mici şi delicioase.

— Mai doriţi şi altceva? o întrebă slujnica-şefă pe Phoebe.

— Nu, mulţumesc, răspunse Phoebe, iar după ce femeile plecară, ea se întoarse spre Artemis. Vrei să fii drăguţă să torni tu?

— Desigur.

Artemis se aplecă şi începu să toarne ceaiul în ceşti.

— Ştiu că nu e treaba mea, Maximus, zise Phoebe încet în timp ce îi oferea lui Bon Bon nişte prăjitură, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc că meriţi o soţie mai bună decât cineva care îţi cântăreşte valoarea în bani.

— Atunci să-mi iau o soţie care nu pune preţ pe bani – şi mai ales pe banii *mei?* întrebă Maximus uşor amuzat,

acceptând o ceaşcă de ceai de la Artemis.

În mâinile lui, ceaşca părea deosebit de fragilă.

— Mi-aş dori să-ţi iei o soţie care să te aprecieze *pe tine* în locul banilor tăi, replică Phoebe pe dată.

Maximus flutură nerăbdător din mână.

— Nu are importanţă. Banii mei sunt ai ducatului, iar cât voi trăi, eu voi fi ducele. Să mă desparţi de titlu ar fi ca şi cum mi-ai scoate inima din piept. Suntem unul şi acelaşi.

— Chiar credeţi asta? întrebă Artemis aproape în şoaptă.

Atât Phoebe, cât şi Maximus se uitară la ea, de parcă ar fi fost surprinşi să-i audă glasul, dar Artemis se concentra doar asupra lui Maximus – el şi ochii lui incomensurabil de adânci şi de căprui.

— Da.

El răspunse fără ezitare – fără măcar să se oprească să se gândească la asta, după cum îşi putea ea da seama.

— Şi dacă n-aţi avea titlul? întrebă ea. Ştia că nu ar fi trebuit să-i vorbească aşa de faţă cu Phoebe – dezvăluia prea mult din relaţia lor ciudată dar simţea că trebuie să afle răspunsul. Cine aţi fi atunci?

El strânse nerăbdător din buze.

— Din moment ce *deţin* titlul, nu contează.

— Faceţi-mi pe plac.

— Nu ştiu, zise el încet, după ce mai înainte deschisese şi închisese gura de câteva ori. Se uită supărat la ea. Întrebarea este ridicolă.

— Dar revelatoare, oricum, zise Phoebe, atât în privinţa întrebării, cât şi a răspunsului.

— O să te cred pe cuvânt, zise Maximus şi puse ceaşca de ceai pe tavă. Dar am chestiuni mai importante de rezolvat. Dacă îmi permiţi să o împrumut pe domnişoara Greaves, o să-i arăt casa şi o s-o instruiesc cu privire la sarcinile ei de însoţitoare.

Phoebe părea uimită.

— Mă gândeam că vei face asta mâine-dimineaţă.

— Vei putea să-i arăţi domnişoarei Greaves camerele

şi orice alte lucruri personale vrei să se rezolve mâine, dar eu am câteva instrucţiuni speciale să-i dau şi pe care vreau să le discut astă-seară.

— Dar…

— Phoebe.

— O, foarte bine, zise fata bosumflându-se.

Buza de sus a lui Maximus tresări.

— Mulţumesc. El se uită cu severitate la câini. Voi toţi o să staţi aici.

La semnul său, Artemis se ridică şi îi ură lui Phoebe noapte bună înainte să iasă din cameră. El urcă imediat scările la etajul trei.

— Chiar a fost necesar? întrebă încet Artemis, venind în urma lui.

— Vrei să-ţi vezi fratele, nu? întrebă el retoric.

— Desigur, replică ea, dar nu trebuia să pară de parcă aş fi gardianul lui Phoebe, pentru care ai instrucţiuni speciale.

El se întoarse în capul scărilor atât de brusc, încât ea aproape că se lovi de el. Se opri la un centimetru distanţă de el, conştientă de căldura pe care o emana, de furia lui care clocotea chiar la suprafaţă.

— Dar chiar am instrucţiuni speciale pentru tine, zise el extrem de răspicat. Sora mea este aproape oarbă. Şi cum ai reuşit să îţi croieşti drum aici ca însoţitoare a ei, poţi la fel de bine să fii şi asta. Mă aştept să o ţii în siguranţă. Să o opreşti de la ieşiri prea periculoase, să te asiguri că nu face eforturi care-i depăşesc posibilităţile, să ai grijă să fiţi mereu însoţite măcar de un valet, preferabil de doi, oricând vă aventuraţi în afara casei.

Artemis îşi înclină capul şi îl studie. Grija lui era reală, dar probabil că era sufocantă pentru Phoebe.

— O după-amiază la bâlci ţi se pare foarte periculoasă?

— Pentru cineva ca ea, da, zise el. Ar putea foarte uşor să se piardă în mulţime, să fie împinsă sau înghesuită. Sunt hoţi de buzunare, tâlhari şi alţii mai răi la bâlci. O lady

bine educată nevăzătoare poate fi o ţintă uşoară. Nu vreau să păţească ceva.

— Înţeleg.

— Oare? El nu se mişcă, dar statura lui era intimidantă. Sora mea îmi e foarte dragă. Voi face orice ca s-o feresc de rele.

— Chiar dacă măsurile pe care le iei ca să fie în siguranţă se transformă într-o colivie? întrebă ea blând.

— Vorbeşti de parcă ar fi o tânără ca oricare alta, mârâi el. Dar nu e oarbă. Am dus-o la toţi doctorii, la toţii oamenii de ştiinţă, am aflat despre toţi vindecătorii de aici sau de aiurea, n-au contat costurile sau osteneala. Am permis s-o chinuie cu tot felul de medicamente îngrozitoare, totul în speranţa că o voi putea ajuta. Nimic nu a ajutat, şi ea a orbit. Nu am putut să-i salvez vederea, dar al naibii să fiu dacă o să permit să o rănească cineva.

Artemis înghiţi în sec, căci fervoarea lui era pe cât de incitantă, pe atât de înspăimântătoare.

— Înţeleg.

— Bine. El se întoarse şi o conduse pe hol. Acestea sunt încăperile surorii mele. El arătă spre o uşă de un verde pal. Iar aici este camera roz în care Phoebe vrea să stai.

Făcu semn spre uşa de alături, care era deschisă. O slujitoare se grăbi să iasă, oprindu-se doar ca să-i facă o reverenţă lui Maximus.

Artemis aruncă o privire înăuntru. Pereţii erau îmbrăcaţi într-o mătase roz-închis cu ape, de unde şi numele camerei. Un pat cu baldachin era flancat de două noptiere placate cu marmură galbenă, iar şemineul era îmbrăcat în marmură cu vinişoare roz.

— E încântătoare, zise Artemis cât se poate de sincer. Ea se uită peste umăr la duce. Camerele tale sunt tot aici pe coridor?

— Mai jos, încuviinţă el.

El o coti pe un culoar şi se îndreptă spre spatele casei.

— Aici e salonul albastru – cel pe care îi place lui Phoebe să-l folosească. Iar acestea sunt camerele mele.

Uşile către apartamentul lui erau vopsite în verde-închis cu înfloriturі negre.

— Haide.

El o conduse spre o uşă făcută să arate ca restul lambriurilor de pe perete. Coborâră o scară în spirală în întuneric, dar Artemis îl urmă fără frică.

Două etaje mai jos, după ce trecură de o uşă tăiată în piatră, el se opri în dreptul celei de-a doua uşi, uitându-se atent la ea.

— Nimeni nu trebuie să ştie că se află aici. A trebuit să-l scot de acolo cu forţa, îmbrăcat în Fantoma din St. Giles. Îl caută.

Ea aprobă din cap, simţind că i se pune un nod în gât. Patru ani. Patru ani în care fusese închis la Bedlam.

Maximus descuie uşa şi o deschise, dezvăluind o încăpere subterană lungă şi joasă.

— Excelenţă.

Era servitorul pe care Artemis îl observase la concursul de tras cu arcul al doamnelor. Se ridicase de pe un scaun aflat lângă pat. Iar pe pat…

Ea alergă într-acolo, ignorând orice altceva. Apollo era întins, iar chipul lui drag, tumefiat şi aproape de nerecunoscut din pricina vânătăilor. Iar restul de piele rămasă intactă era deosebit de palidă. Căzu în genunchi lângă el, întinzând o mână tremurătoare pentru a-i îndepărta părul nepieptănat de pe frunte.

— Craven, vorbi Maximus în spatele ei. Aceasta este Artemis Greaves, sora pacientului nostru.

— Doamnă, zise servitorul.

— Aţi chemat un doctor? întrebă ea fără să-şi ea ochii de pe chipul lui Apollo.

Îşi trecu mâna peste obrazul lui nebărbierit şi spre gât, căutând. Da. Era. Pulsul. Sângele încă îi mai circula prin vene.

— Nu, răspunse Maximus.

— De ce nu? se interesă ea întorcându-se şi scrutându-l cu privirea.

— Ţi-am spus asta, răspunse el răbdător, cu o voce calmă. Nimeni nu trebuie să ştie.

Ea îi susţinu privirea preţ de o clipă, înainte să se întoarcă la Apollo. Avea dreptate. Sigur că avea dreptate. Nu puteau risca să fie descoperit şi poate obligat să se întoarcă la Bedlam. Dar, cu toate astea, să-l vadă aşa şi să nu-i poată oferi îngrijire era un chin. Craven îşi drese glasul.

— Eu am avut grijă de Lord Kilbourne, domnişoară. Niciun doctor nu ar avea ce să facă mai mult.

— Mulţumesc, îi răspunse ea uitându-se iute la el.

Voia să mai spună ceva, însă simţi iar nodul în gât. Simţea că o ustură ochii.

— Să nu plângi, mândră Diana, murmură Maximus. Luna nu îţi îngăduie.

— Nu, fu ea de acord şi îşi şterse obrajii cu îndârjire. Încă nu e nevoie de lacrimi.

Preţ de o clipă i se păru că simte o mână pe umăr.

— Poţi să stai aici cu el o vreme. Craven are oricum nevoie de odihnă.

Ea aprobă din cap fără să se întoarcă. Nu îndrăznea. Se auziră paşii bărbaţilor care plecau şi uşa închizându-se în urma lor. Flăcările lumânărilor pâlpâiră, apoi rămaseră nemişcate din nou. Nemişcate, asemenea fratelui ei.

Îşi puse capul pe braţul lui, amintindu-şi. Erau copii într-o familie distrusă de nebunie şi de aristocraţie scăpătată, lăsaţi în voia lor de părinţi care aveau alte griji. Ea îşi aduse aminte cum se plimba cu el prin păduri, privindu-l cum prindea broaşte în iarba înaltă de lângă iaz. Ea căuta cuiburi de păsări în stufăriş în timp ce el se lupta cu dragoni cu crengi rupte din copaci. Ziua în care el fusese trimis la şcoală fusese cea mai tristă din tânăra ei viaţă. Ea fusese lăsată cu mama ei, o invalidă, şi tatăl care era plecat cu „afaceri” – de regulă condus de cine ştie ce idee nebunească prin care voia să se îmbogăţească rapid. Când Apollo se întorcea în vacanţe, ea era uşurată. Atât de uşurată! Nu plecase pentru totdeauna.

Artemis se uită cum îi urca şi îi cobora pieptul cu

fiecare respiraţie şi îşi aminti, meditând. Toată viaţa îi fuseseră luate lucruri: Apollo, afecţiunea lui Thomas, mama şi tata, căminul ei, viitorul ei. Nimeni nu îi ceruse vreodată părerea, nu se interesase de ce voia sau de ce avea nevoie. Se luaseră hotărâri pentru ea sau în numele ei, dar ea nu avusese niciodată şansa de a face singură ceva. Ca o păpuşă pe un raft, ea fusese mutată de colo-colo, manevrată, dată la o parte. Doar că ea nu era o păpuşă.

Tot ce ar fi putut avea: un cămin, un soţ şi o familie a ei, totul dispăruse. Ea nu le va avea niciodată. Dar asta nu însemna că nu putea hotărî să aibă altceva. Că ea nu ar trebui să-şi trăiască viaţa cât de bine putea. Cât de bine voia. Putea fie să-şi petreacă restul vieţii fiind manevrată şi plângând în tăcere după ce pierduse, fie să-şi creeze o nouă viaţă. O nouă realitate.

Lumânările arseseră aproape de tot când Craven deschise din nou uşa încăperii.

— Domnişoară? E târziu. O să stau eu cu Lord Kilbourne ca să puteţi merge la culcare.

— Îţi mulţumesc. Ea se ridică, înţepenită de cât şezuse pe piatra rece şi se uită la bărbat. O să mă anunţi dacă intervine vreo schimbare?

— Da, aşa o să fac, răspunse el cu voce blândă.

Artemis îl atinse pe Apollo pe obraz şi apoi se întoarse să urce scările. Să scape de inerţie şi disperare.

Capitolul 11

Timp de o sută de ani şi-a condus regele Herla vânătoarea sălbatică, şi toţi care aveau ghinionul de a-i zări pe vânătorii fantomatici în lumina lunii se închinau şi murmurau o rugăciune, căci moartea urma adesea după o astfel de întâmplare. Într-o singură noapte din an, doar o singură noapte, regele Herla şi oamenii săi îşi recăpătau trupurile omeneşti: în noaptea recoltei de toamnă, când era

lună plină. În acea noapte, toţi cei care puteau se ascundeau îngroziţi, căci uneori regele Herla dădea peste muritori în vânătoarea sa sălbatică, condamnându-i pentru eternitate.

Într-o astfel de noapte, se întâmplă ca regele Herla să prindă un tânăr. Numele lui era Tam...

din *Legenda regelui Herla*

Maximus tocmai sigila o scrisoare în salonul lui când auzi uşa de la dormitor deschizându-se. Craven coborâse deja să aibă grijă de Kilbourne, iar ceilalţi servitori aveau instrucţiuni stricte să nu-l deranjeze între zece seara şi şase dimineaţa. Maximus se ridică şi se duse să se uite în dormitor.

Artemis stătea lângă patul lui, studiindu-l cu ochii ei frumoşi, cenuşii. El simţi că începea să se înfierbânte.

— Acestea sunt încăperile mele private, zise el îndreptându-se spre ea.

— Ştiu. Ea îl privea fără frică. Am venit să-ţi înapoiez inelul.

Îşi dădu jos şalul de la gât şi dezvălui gulerul pătrat al rochiei şi lanţul care dispărea în despicătura dintre sâni. Ea vârî un deget acolo şi scoase lanţul peste cap. El zări pe lanţ şi altceva, ceva verde, dar apoi ea dădu inelul jos, înainte să vâre lanţul în buzunar, şi i-l întinse. El se apropie şi îi luă inelul dintre degete. Era cald de cum stătuse lipit de corpul ei, de parcă ea ar fi trezit vechiul metal la viaţă. El îi susţinu privirea şi îşi puse inelul pe degetul mic de la mâna stângă. O privea în ochi, iar ea păru să nu mai respire şi obrajii îi deveniră rozalii, dând iluzia de vulnerabilitate. Ceva din el îl îndemna să o apuce şi să guste frăgezimea pielii ei dulci. Înghiţi în sec.

— De ce eşti aici?

Ea ridică dintr-un umăr delicat.

— Ţi-am spus: să-ţi înapoiez inelul.

— Ai venit în camera unui burlac, în dormitorul lui, mult după lăsarea serii, de una singură, pentru a-i înapoia

un obiect pe care i l-ai fi putut da la fel de bine şi mâine-dimineaţă, adăugă pe un ton ironic.

Voia s-o frângă brusc. Să o facă să simtă aceeaşi furie care pusese stăpânire pe el, din pricina situaţiei în care fuseseră puşi. Dacă nu ar fi fost povestea ei şi a lui, ar fi putut s-o curteze pe această femeie. Ba chiar să o ia de *soţie.*

— Nu-ţi pasă deloc de reputaţia ta?

Ea se apropie de el până când fu atât de aproape încât lui i se păru că respirau acelaşi aer în timp ce ea îşi dădea capul pe spate să se uite la el. Atunci el îşi dădu seama că ea nu era nici pe departe atât de calmă pe cât îşi închipuise.

— Nu, murmură ea cu o voce ca un cântec de sirenă, absolut deloc.

— Atunci al naibii să fiu dacă mie o să-mi pese, murmură el şi o sărută.

*

Iată. Iată-l din nou: acel vârtej care o absorbea, care îi mătura din cale toate dubiile, temerile şi tristeţile, toate gândurile. Lăsând în loc doar *senzaţii,* pure şi fierbinţi. El îi deschise gura cu o limbă fierbinte şi cuceritoare. Artemis se ridică pe vârfuri, încercând să ajungă mai aproape de el, îşi răsfiră degetele peste mătasea halatului său. Dacă ar fi putut, s-ar fi adăpostit chiar înăuntrul lui, să îşi facă culcuş în pieptul lui mare şi lat şi să nu mai iasă nicicând de acolo.

Acest bărbat, îl voia pe *acest* bărbat, în ciuda afurisitului său de titlu, a banilor lui, a istoriei lui şi a miilor lui de obligaţii. Maximus, doar Maximus. L-ar fi luat şi lipsit de toate dacă ar fi putut – şi ar fi fost fericită.

Pe bărbatul fără obligaţii şi-l dorea, dar cum el era însoţit de obligaţiile sale, avea să-l ia împreună cu ele chiar şi cu forţa. El se trase înapoi, gâfâind, şi se uită la ea furios.

— Să nu începi ceva ce ai intenţia să opreşti.

Ea îl privi făţiş.

— Nu intenţionez să mă opresc.

— Nu-ţi pot oferi căsătorie, zise el mijindu-şi ochii.

Ştia asta. Niciodată nu se gândise că el ar fi putut – ar fi jurat dacă o întreba cineva cu un minut mai devreme –, dar îi simţi cuvintele directe ca pe o săgeată înfiptă în inimă. Îi zâmbi.

— Ţi-am cerut eu asta?

— Nu.

— Şi nici nu o s-o fac, promise ea.

El încă mai avea pe cap peruca albă, iar ea o smulse şi o aruncă într-o parte, fără să-i pese cât era de scumpă. Dedesubt, părul lui castaniu-închis era tuns scurt. Îşi trecu mâna prin el, bucurându-se de intimitate. Acesta era bărbatul de sub toate acele straturi exterioare. Acesta era bărbatul fără rang public.

Dintr-odată, ea simţi nevoia să dea la o parte toate deghizările, începu să-i desfacă frenetic nasturii halatului, în graba ei aproape rupând frumosul material din mătase.

— Calm, şopti el, prinzându-i mâinile. O privi şi, deşi vocea îi era blândă, chipul nu era aidoma. Ai experienţă, Diana mea?

Ea se încruntă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să o alunge din pricina unor scrupule ridicole. Pe de altă parte, nu mai voia să existe minciuni între ei.

— Nu.

Expresia lui nu se schimbă, poate cu excepţia unei mici arcuiri satisfăcute a buzelor.

— Atunci, dacă nu te superi, o să o luăm încet, atât de dragul tău, cât şi pentru că intenţionez să te savurez.

Chiar dacă ar fi vrut să protesteze, ea nu ar fi putut. El îi desfăcu mâinile şi se aplecă să o sărute din nou. Ea simţi cum degetele lui mari o mângâiau încetişor în palmă, în timp ce buzele lui le despărţeau pe ale ei. Sărutul se prelungi un răstimp dureros, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

El îi linse buza de sus, trăgându-se înapoi încetişor, tachinând-o, când ea i se deschise.

— Maximus, gemu ea.

— Răbdare, o certă el şi îşi înclină capul înainte să o sărute din nou.

Ea încercă să-şi smulgă mâinile dintr-ale lui, dar el o ţinea prea strâns. Maximus râse şi se lipi de ea, ţinându-i în continuare mâinile depărtate. Ea era tulburată de atingerea lui în colţul gurii şi apoi se trezi că se prăbuşeşte pe spate.

Preţ de o clipă spaima o făcu să înţepenească, apoi căzu pe salteaua moale, umplută cu puf. Privi în sus şi îl văzu pe Maximus stând deasupra ei cu un zâmbet satisfăcut pe buze. El se aplecă şi îi urmă conturul gâtului, cu o atingere delicată, aproape gâdilând-o în vreme ce degetele ajunseseră la locul unde corsetul îi apăsa pe sâni. Ea tremura.

— Să nu crezi că am uitat când ţi-a alunecat şalul de pe rochie, murmură el. Ciudat, pentru că am văzut decolteuri neruşinate la fiecare bal la care am participat, şi cu toate astea, nu mi-am putut alunga din minte gândul la sânii tăi.

Privirea lui o găsi pe a ei, întunecată şi enigmatică.

— Sânii şi alte părţi ale tale. Poate că e doar faptul că de regulă te îmbraci atât de modest în public, încât dezvelirea e cu atât mai anticipată. Sau poate, continuă el aplecându-se să-i şoptească în ureche, eşti doar tu. Numai tu.

Ea înghiţi în sec în timp ce el îi gusta conturul urechii, oprindu-se să o tragă de lob cu dinţii, înainte să coboare cu gura umedă pe gât şi spre despicătura dintre sâni.

— N-am fost în viaţa mea atât de obsedat de o femeie, zise el în timp ce buzele lui fierbinţi i se lipeau de piele la fiecare cuvânt. Mă întreb dacă nu cumva m-ai vrăjit, Diana?

Limba lui pătrunse cercetătoare între sâni, iar ea trase brusc aer în piept. În sfârşit îi dăduse drumul la mâini şi ea le duse pe amândouă spre capul lui, trăgându-l spre ea, în timp ce el îi dezmierda pieptul încă încorsetat în haine. Cu siguranţă, dacă cineva era vrăjit, atunci ea era aceea. În

câteva minute, ea avea să renunţe la orice speranţă de căsătorie. La viitorul care, înainte de arestarea lui Apollo, considerase că i se cuvine. Nu simţi decât încântare la acest gând. Să trăiască în sfârşit. Să ia hăţurile vieţii ei în mână, oricât de şchioapă ar fi fost ea. Asta era ceea ce-şi dorea. Dacă era vrăjită, atunci îşi dorea ca vraja să dureze la nesfârşit. Artemis clipi şi văzu că Maximus o privea.

— Te-ai răzgândit cumva?

— Ba dimpotrivă.

Îl trase spre ea şi, de data asta, ea îl sărută pe el. Sălbatic, ba chiar cu pricepere.

— Întoarce-te atunci, zeiţa mea a lunii, murmură el lângă buzele ei. Lasă-mă să te eliberez de această povară pământească.

Ea se întoarse pe burtă şi simţi cum el trăgea de şnururi ca să-i desfacă corsetul, să-i desfacă fustele şi jupele. Avea dreptate, cu fiecare strat de pânză îndepărtat de pe ea, simţea că e mai uşoară. Şi mai liberă.

El o întoarse cu blândeţe pe spate şi îi trase corsetul peste cap, apoi îi scoase acele din păr, punându-le pe fiecare cu grijă în buzunarul de la halat, până când părul ei se descolăci într-o singură buclă, mare şi grea.

— Artemis, şopti el în timp ce îi trăgea părul peste sâni, zeiţa vânătorii, a lunii şi a naşterilor. Buzele lui se arcuiră uşor. Niciodată n-am înţeles ultima parte, din moment ce este o zeiţă-fecioară.

— Ai uitat de sălbăticiuni, şopti ea drept răspuns. Ea protejează toate animalele şi locurile unde trăiesc ele, iar bănuiesc că naşterile sunt, la bază, cel mai apropiat moment când o femeie se apropie de starea de sălbăticiune, nu-i aşa?

El se trase înapoi şi îi studie chipul, apoi zâmbi iute şi trecător.

— Ador felul cum îţi funcţionează mintea.

Cuvântul „ador” îi făcu inima să tresalte cu naivitate, chiar dacă ştia că astfel de declaraţii însemnau foarte puţin în dormitor. Avea să se mulţumească cu ceea ce *putea*

avea, nu cu ceea ce-şi dorea. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Încă mai eşti îmbrăcat în halat.

— Mmm, mormăi el, dar atenţia îi era îndreptată din nou spre sânii ei.

Cămăşuţa ei era veche şi purtată şi nu se îndoia că sânii i se vedeau foarte bine prin materialul subţire. El îşi trecu mâna peste unul din sâni, întinzând materialul.

— Tu ai făcut asta?

El atinse un petic pătrat, aplicat cu grijă pe o gaură din ţesătura de în. Exact peste sfârcul stâng.

— Da, zise ea. Cine altcineva?

— O femeie practică.

El îşi puse gura peste sfârcul ei. Ea se arcui spre căldura lui, încleştându-şi degetele în părul lui.

— O femeie fără alte opţiuni.

El ridică dintr-odată privirea, cu o expresie sumbră.

— Ai venit la mine din lipsă de alte opţiuni?

— Nu. Ea se încruntă pentru că îi displăcea absenţa bruscă a buzelor lui. Am venit la tine pentru că aşa am vrut. Se arcui spre el, trecându-şi dinţii peste bărbia lui, înainte să se lase la loc pe spate. Am venit din proprie voinţă. Am dreptul să fac aşa cum îmi doresc.

El dădu încetişor din cap.

— Aşa este.

Apoi îşi puse ambele mâini pe cămaşa ei şi o rupse de sus până jos. Ea rămase goală în faţa lui, de la sfârcuri până la locul dintre picioarele ei. Ar fi trebuit să se simtă ruşinată. Stingherită şi confuză. În schimb, se simţea minunat de liberă. Îşi întinse braţele deasupra capului, îşi arcui spatele şi se uită la el printre gene.

— Vrei să-ţi dai jos halatul acum?

El îşi miji ochii, privirea lui arzând-o ca focul pe pielea goală în timp ce el îi privea picioarele.

— Da, cred că o s-o fac..

El se îndreptă de spate şi ea privi cum îşi desfăcea nepăsător nasturii din faţă. Dedesubt nu purta decât o

cămaşă şi pantaloni. Se dezbrăcă de cămaşă cu uşurinţă, muşchii umerilor mişcându-se şi relaxându-se odată cu el.

Ea îşi ţinu răsuflarea când el îşi dezveli bustul. Nu văzuse prea des un piept de bărbat dezgolit – poate la ţară o dată sau de două ori când era mică, o dată pe un soldat beat pe străzile din Londra, şi, desigur, pieptul de marmură al statuilor –, dar bănuia că nu mulţi dintre aristocraţii de sex masculin aveau trupuri atât de musculoase. Brusc îşi reaminti că acest bărbat nu era doar ducele de Wakefield, ci şi Fantoma din St. Giles. Ce eforturi contribuiseră la formarea unor umeri atât de masivi, a unor bicepşi umflaţi şi a unui piept atât de puternic? Corpul acesta fusese antrenat pentru luptă. Acesta era trupul unui războinic periculos.

El îşi îngustă privirea de parcă i-ar fi ghicit gândurile, iar apoi scăpă repede de pantaloni şi se vârî în pat.

— Acum suntem amândoi aşa cum ne-a lăsat Dumnezeu, zise ea când el se aşeză din nou deasupra ei.

El îşi arcui o sprânceană.

— Să înţeleg că mă preferi aşa?

— Întotdeauna, zise ea. Nu mai e nimic între noi acum – nici trecutul tău, nici al meu. Rangul şi titlul tău nu au nicio însemnătate aici.

El se aplecă uşor să-i sărute vârful sânului, făcând-o să se zvârcolească.

— Cele mai multe doamne îmi preferă rafinamentul ducal, zic eu.

— Eu nu sunt asemenea celor mai multe dintre doamne, replică ea severă.

— Asta e adevărat. Nu eşti asemenea nici unei alte femei pe care o cunosc, şopti el gustând un sfârc.

Ea simţi cum e cuprinsă de fierbinţeală şi gemu. Simţea limba lui pe sânul sensibil, perii de pe pieptul lui o gâdilau pe burtă şi, dintr-odată, simţi ceva dur aproape de vintre. Rămase fără suflare. Nu-i era ruşine de goliciunea ei sau a lui, dar asta nu însemna că nu era puţin neliniştită cu privire la ce va urma. Nu avea deloc experienţă. În vreme

ce fetele de vârsta ei se căsătoreau şi descopereau bucuriile maternităţii, ea cataloga aţele pentru brodat ale lui Penelope.

Dar voia asta, îl voia *pe el.* Îşi trecu degetele prin părul lui tuns, fascinată de perii scurţi. El avea pe margine câteva fire cărunte, ceea ce îl făcea să pară pe cât de impunător, pe atât de uman. Mâinile ei trecură spre umerii lui laţi, iar căldura acestora, puterea lor uriaşă o făcură să-şi muşte buza cu anticipaţie. El era atât de plin de viaţă. Şi în curând avea să fie amantul ei.

El trecu brusc la celălalt sân, sugând cu putere chiar când degetele îi dezmierdau celălalt sfârc umed. Dubla plăcere îi provoca nelinişte. Se agăţă cu braţele de el, dorindu-şi mai mult.

El se ridică puţin s-o privească.

— Eşti bine?

— Da?

Ea se încruntă şi îşi muşcă buza, dând din cap pe pernă.

Buzele lui tremurară uşor, dar nu părea amuzat. Avea obrajii îmbujoraţi, iar ridurile de la colţurile gurii se adânciră. Ea simţea acea parte a lui apăsată de piciorul ei. Părea să pulseze lângă ea, cerând un sacrificiu. El o mângâie, calmând-o de parcă ar fi fost o iapă nărăvaşă. Ea se încruntă la el, ceea ce îl făcu să o sărute, iute şi fierbinte pe gură.

— Răbdare.

— Nu vreau să mai am răbdare. Ea se uită la el sfidătoare. Voia să afle ce urma să se petreacă. Ce avea să se întâmple şi ce va simţi, şi dacă se va simţi o altă femeie după aceea.

El îi zâmbi exact când degetele îi ajunseră la cârlionţii dintre coapse. Ea simţi cum o desface, cu grijă, uşor, şi rămase nemişcată, aşteptând următoarea mişcare. Un deget se plimbă spre adâncitura ei, iar el ridică privirea spre ea, zâmbind.

— Eşti umedă.

Ea se încruntă pentru că nu-i plăcea să nu ştie dacă asta era bine sau rău. El se aplecă şi îşi atinse buzele de ale ei, mârâind atât de profund, încât cuvintele erau aproape ininteligibile.

— Umedă pentru mine.

Atunci era bine. El îşi strecură degetul mare între pliurile ei şi găsi mugurele de deasupra, apăsându-l în timp ce îi studia chipul. Ea se arcui involuntar, senzaţia străbătând-o din cap până-n picioare. El îşi încleştă maxilarul, cu chipul sever şi nemilos, şi apăsă din nou, degetul lui găsind intrarea şi alunecând înăuntru. Ea îşi muşcă buza, uitându-se la el, refuzând să întrerupă contactul vizual, dorindu-şi ca el să continue.

— Doamne, şopti el.

Nările i se dilatară deodată şi parcă împotriva voinţei lui, o sărută. Ea se deschise înfometată sub el, încercând să-şi ridice atât capul, cât şi şoldurile. Dar el o ţinu strâns, provocându-i plăcere cu degetele, tachinând-o cu limba. Ea se desprinse de gura lui, gâfâind.

— Mai repede.

— Aşa? întrebă el, în timp ce îşi mişca degetul mare.

— Da. Ea închise ochii şi cuvintele se pierdură în timp ce ea simţea o căldură plăcută. Da, o, da.

Degetele lui o explorau îndeaproape, fiecare atingere intensificându-i pasiunea în vreme ce el o săruta cu o conştiinciozitate relaxată. Ea simţi cum se adună ceva în ea, ca apa înainte să fiarbă. Închise ochii, pierdută în senzaţii, simţindu-se desfrânată. Simţindu-se liberă.

El întrerupse sărutul şi îi apucă sfârcul cu buzele, în timp ce rotaţiile degetului înăuntrul ei se accelerau, iar ea simţi că se declanşa ceva înăuntrul ei. Tremură, arcuindu-se spre gura lui, spre mâna lui, în timp ce valuri de fericire fierbinte o cotropeau din cap până-n picioare. Parcă descoperise o lume nouă. Deschise ochii să-l vadă cum îi gusta delicat sfârcul în timp ce o studia.

— Ţi-a plăcut asta?

Ea dădu din cap, rămasă fără grai de plăcere. El

închise dintr-odată ochii, şoldurile sale lovindu-se de ale ei parcă involuntar şi el se frecă de ea.

— Doamne, nu mai pot să aştept.

Se mişcă şi, dintr-odată, membrul său gros se afla între pliurile ei sensibile, alunecând plăcut şi făcând-o să geamă.

— Doar…

El mormăi şi o apucă de genunchi, trăgându-i picioarele spre şoldurile lui, creând un spaţiu mai larg între coapsele ei. Era fierbinte şi greu deasupra ei, afundând-o în saltea. El se propti într-un braţ şi vârî cealaltă mână între trupurile lor. Ea îi simţi degetele pe burtă şi apoi apăsarea a ceva mare la intrarea ei. Îşi ţinu răsuflarea. El deschise ochii să se uite la ea.

— Să fii curajoasă!

Ea ridică dintr-o sprânceană, aşteptând.

El zâmbi larg. Simţi o pişcătură şi o presiune crescândă. Se încordă. Durea. El era atât de mare, iar ea se simţea dintr-odată mică şi fragilă. Oare chiar aşa trebuia să se întâmple?

El se aplecă şi îi atinse nasul cu buzele.

— Dulce Diana.

Apoi împinse cu putere. Ea trase aer în piept. Ardea, dar nu conta. Ea era Artemis şi putea să suporte durerea. Cel mai important era că el făcea parte din ea acum, era în ea. Această intimitate, această apropiere de el era ceva de care avea să-şi amintească pentru totdeauna. Toată viaţa ei părea să se învârtă în jurul acestui punct, aici şi acum. Rămase nemişcată, dar nu se putu abţine să nu-şi treacă mâinile peste spatele lui. Era atât de puternic în acest moment, era numai al ei, indiferent de durere.

Apoi, privind-o în continuare, el se mişcă, retrăgându-se şi împlântându-se din nou în ea. Mişcarea lui trezi o scânteie în ea. Nu focul de dinainte, dar ceva cald şi aproape dulce. Îi prinse faţa în mâini şi îşi depărtă şi mai mult picioarele. El gemu, de parcă ar fi avut dureri.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, Diana.

Ea îl ascultă, iar schimbarea poziţiei îl făcu să alunece mai adânc în ea. Ea îi mângâie pometii înalţi, plăcându-i liniile din jurul sprâncenelor lui, sudoarea care se adunase la rădăcina părului. El se mişca mai repede acum, lovindu-şi corpul de al el, fiecare mişcare fiind puternică şi fermă.

— Diana, şopti el. Diana mea.

Ea îi atinse colţul buzelor, iar el deschise gura şi îi prinse degetul, muşcându-l tandru. Ea îi simţi abdomenul frecându-se de al ei, alunecarea umedă a cărnii tari în ea, obrazul lui atingându-i sfârcurile, şi îi plăcu. Nu mai simţea durere, ci doar un sentiment de apropiere. De apropiere animalică. Poate că se înşelase, poate că acesta era momentul în care o femeie era cel mai aproape de starea unei sălbăticiuni: când era lipsită de restricţii sau gânduri, fără societatea care să-i spună ce trebuie să facă şi ce nu. Liberă de civilizaţie. Erau conectaţi printr-un act primitiv.

El se cutremură, ca un cal aflat pe punctul de a se prăbuşi, îşi dădu capul pe spate, dezvăluindu-şi muşchii gâtului, iar ea îi privi chipul când el se mai implântă o dată în ea, rămânând adânc înăuntru în timp ce ea simţea revărsarea fierbinte a seminţei lui.

Orice altceva avea să urmeze mâine şi pentru restul vieţii ei, va avea acest moment: acest răgaz în timp când era intim şi strâns legată de Maximus. Maximus-bărbatul.

*

Când se trezi pentru prima oară, Apollo crezu că murise. Doar pentru o clipă.

Îi era cald. Braţele, faţa şi întregul trup păreau să-l doară, dar minunea căldurii şi, dacă stătea să se gândească, a unui material moale de sub el, îl făcu să se gândească că ar putea să fie într-un loc mai bun.

Apoi îşi aminti de Ridley. De ochii pazniculuí când îşi deschisese şliţul, de strâmbătura nemiloasă a buzelor lui. Senzaţia care îl străbătu pe Apollo era în parte frică, în parte oroare şi deasupra, peste toate, o umbră de ruşine în

scădere. Se rostogoli pe o parte şi încercă să vomite. Sau cel puţin stomacul lui încercă să vomite. Bilă verde şi dezgustătoare i se scurse din gură, şi simţi crampe în burtă în timp ce încerca să elimine ce nu era acolo.

Se auzi o exclamaţie din apropiere, iar mâini blânde îl apucară de umeri. Apollo tresări. Mâinile erau de bărbat. Se întoarse iute, dându-le la o parte şi se uită urât la cel care îndrăznise să-l atingă. Bărbatul îşi ridică braţele într-un gest menit să-l liniştească. Era înalt şi slab. Nu era cineva de care Apollo să se teamă în mod normal, dar situaţia nu era normală. Poate că nimic nu avea să mai fie normal vreodată.

— Milord, zise cu blândeţe bărbatul, eu sunt Craven, valetul ducelui de Wakefield. Sunteţi în casa lui şi în siguranţă.

El vorbi de parcă ar fi încercat să calmeze un animal sălbatic ori un nebun. Apollo era destul de obişnuit cu tonul, aşa că îl ignoră în timp ce privi în jur. Era întins pe un pat de campanie într-o încăpere mare, întunecată. Alături de pat se afla scaunul lui Craven şi un vas din tablă, plin cu cărbuni încinşi. Câteva lumânări tremurătoare aruncau umbre dănţuitoare pe pereţii vechi din piatră şi piloni. Se simţea miros clar de umezeală.

Dacă locul se afla în casa lui Wakefield, atunci Apollo se înşelase profund cu privire la modul în care trăiau ducii. Se întoarse spre valet ca să-l întrebe cum ajunsese acolo, ce se întâmplase şi unde era ducele, dar în afară de o durere ascuţită în gât nu se mai întâmplă nimic. Atunci îşi dădu seama că nu putea vorbi.

Capitolul 12

Tam era un flăcău extraordinar în toate privinţele, mai puţin una: se născuse geamăn, iar el şi sora lui Lin erau la fel de apropiaţi ca petalele dintr-un boboc de trandafir.

Când Lin auzi că fratele ei fusese prins de regele Herla în noaptea recoltei, ea urlă de durere. Apoi se puse să afle tot ce putea despre regele Herla şi vânătoarea lui, până când, în cele din urmă, ajunse în faţa unui omuleţ ciudat care locuia în munţi. Iar de la el află ce trebuia să facă dacă dorea să-l salveze pe iubitul ei frate Tam...

din *Legenda regelui Herla*

— Excelenţa Voastră.

Vocea era joasă şi respectuoasă – vocea unui servitor deosebit de bine educat. Vocea care însemna că Craven era indescriptibil de furios. Maximus deschise ochii şi îl văzu pe valet la marginea patului, ţinând o lumânare şi încercând în mod foarte evident să nu se uite la femeia care se afla în pat cu el.

— Ce e?

— Vicontele Kilbourne s-a trezit, Excelenţa Voastră.

Cei doi bărbaţi vorbeau suficient de încet pentru ca o persoană obişnuită să nu fie deranjată. Dar Artemis dovedise de mult că nu era o femeie obişnuită.

— De când?

Maximus întoarse brusc capul la auzul vocii ei. O femeie obişnuită ar fi roşit, ar fi fost înspăimântată, ruşinată sau îngrozită că fusese descoperită în pat cu un bărbat cu care nu era căsătorită. Unele dintre femeile pe care le cunoştea el ar fi leşinat ori măcar ar fi pretins că leşină. Artemis însă doar se uită la Craven, aşteptând un răspuns. Chiar şi Craven păru uşor uluit.

— Domnişoară?

Artemis pufni nerăbdătoare.

— Fratele meu. De când e treaz?

Craven fu nevoit să clipească de câteva ori până îşi regăsi aplombul.

— De numai câteva minute, domnişoară. Am venit de îndată.

— Bine.

Ea dădu din cap şi se ridică ţinând cuvertura în

dreptul sânilor ei magnifici. Maximus se încruntă.

— Eşti bun să te întorci, Craven? întrebă ea, şi nici nu se întoarse bine valetul cu spatele, că ea şi dădu cuverturile deoparte, coborând goală din pat.

— E bine? întrebă ea în timp ce se apleca, prezentându-şi spatele delicios privirii lui Maximus şi ridicându-şi ciorapii de pe jos. Se aşează pe marginea patului şi şi-i puse repede.

Craven îşi drese glasul.

— Lord Kilbourne pare să aibă dureri, dar a înţeles când i-am spus că o să mă duc să vă chem.

Ea aprobă din cap.

— Mulţumesc. Se aplecă după lenjerie şi *se* luptă să o îmbrace înainte să înceapă să strângă şireturile.

Maximus înjură urât şi se ridică din pat, ignorând postura dezaprobatoare a spatelui lui Craven.

— Lasă-mă pe mine!

Ea întoarse capul, arătându-i profilul, după care încremeni, în timp ce el îi atingea umerii. Îşi trase părul în faţă, peste sâni, pentru ca el să poată vedea şireturile. Nu aşa intenţionase el să-şi petreacă dimineaţa cu ea. Fusese virgină, o zeiţă virgină, desigur, dar chiar şi cele mai curajoase femei aveau o stare delicată în dimineaţa de după ce fuseseră deflorate. El se uită spre fereastră, dar afară încă nici nu se luminase de ziuă. Nici nu apucaseră să ia micul dejun împreună.

Îşi drese glasul în timp ce îi strângea iute şireturile, încercând să nu se gândească prea mult la părul moale şi buclat care îi atârna pe gât.

— Cât este ceasul, Craven?

— Încă nu e ora şase, Excelenţa Voastră, răspunse valetul cu o politeţe perfectă, imperturbabilă.

Maximus îşi încordă maxilarul, dar nu mai adăugă nimic în timp ce lega şireturile. Îşi puse apoi pantalonii, cămaşa, vesta şi haina. Artemis se îmbrăca la fel de repede, iar el se întrebă dacă făcea asta în fiecare zi: să se îmbrace fără ajutor. Probabil că da. Nu avea servitoare,

asta dacă nu cumva Penelope i-o împrumuta pe a ei. Gândul îl făcu şi mai iritabil. Mama lui şi cele mai multe doamne pe care le cunoştea nu se puteau îmbrăca fără un ajutor de vreun fel. Nu erau nevoite să se descurce singure. Asta era sarcina celor din clasele inferioare.

Înşfăcă un sfeşnic şi deschise drumul. Parcursese traseul până în pivniţa ascunsă de atâtea ori, încât ar fi putut-o face şi pe întuneric, dar Artemis avea nevoie de lumină. Paşii lui răsunară cu putere pe scări în timp ce cobora şi abia când ajunse în faţa uşii spre pivniţă îşi dădu seama de ceva.

Kilbourne omorâse trei oameni.

Nu se preocupaseră să-l lege pe nebun pentru că era inconştient. Acum însă Maximus regreta amarnic propria prostie. Cine ştie ce-i aştepta dincolo de uşă.

— Rămâi aici, îi zise el scurt lui Artemis.

Ea se încruntă, privind cum el vâra cheia în uşă.

— Nu.

Se întoarse brusc, cu ochii mijiţi. Nu era obişnuit să-i nesocotească cineva ordinele. Trase aer în piept ca să-şi domolească impulsul de a-i porunci să se întoarcă în camerele lui.

— Nu ştim în ce dispoziţie se află.

Privirea ei era dojenitoare.

— De asta o să intru şi eu.

Maximus îi aruncă o privire lui Craven. Valetul studia desenele străvechi de pe perete de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată, şi avea de gând să scrie o lucrare ştiinţifică despre ele.

— Ar putea fi periculos.

— Nu cu mine, ridică ea din sprâncene.

— Artemis.

Ea se întinse şi îi acoperi mâna cu a ei, răsuci cheia şi împinse uşa să se deschidă. Artemis dădu să intre în pivniţă, dar Maximus nu avea de gând s-o lase să intre prima. Nu o putea opri să-şi vadă fratele nebun, dar măcar putea s-o protejeze.

El îşi lăsă capul în jos şi intră înaintea ei.

Pivniţa era foarte liniştită. Tava cu tăciuni încă mai strălucea şi o singură lumânare ardea aruncând o lumină pe bărbatul de pe pat. El era foarte liniştit, aşezat pe o parte, cu spatele spre uşă.

Maximus se apropie cu grijă. Artemis putea să creadă că fratele ei era inofensiv, dar el fusese descoperit lângă trupurile însângerate ale prietenilor lui. Un astfel de bărbat era în stare de orice.

Ajunsese la câţiva paşi de pat, când ocupantul acestuia se ridică asemenea unui gigant adormit. Maximus ştia că vicontele Kilbourne era un bărbat masiv – la urma urmelor îl cărase afară din Bedlam –, dar cumva Kilbourne părea să fi câştigat în înălţime odată cu recăpătarea cunoştinţei. Umerii îi erau la fel de laţi şi de puternici ca ai unui fierar, capul pletos cu păr neîngrijit. Barba îi crescuse şi ea, iar acum Kilbourne arăta ca o sculptură a unui zeu celtic. Ceva mare, sălbatic şi străvechi, care bântuia pădurile întunecate şi nu vorbea limba oamenilor.

Maximus crezuse că poveştile despre scena crimei erau exagerate, dar bestia din faţa lui părea să fie mai mult decât în stare să-i smulgă unui om capul de pe umeri.

— Apollo.

Artemis dădu să treacă de Maximus. El o prinse de braţ şi o trase lângă el. Ea îi aruncă o privire iritată. Iar cea pe care i-o aruncă fratele ei fu chiar mai ucigătoare. El se uită la mâna lui Maximus pe încheietura surorii lui şi apoi îşi ridică privirea furioasă să o întâlnească pe a lui Maximus. Acesta fu uşurat să constate că vicontele Kilbourne nu avea ochii surorii sale. Ai lui erau căprui-închis. Nebunul deschise gura şi scoase un sunet gâtuit, înainte să strângă din buze. Din pieptul lui ieşi un mârâit profund şi Maximus avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că vicontele mârâia la el. I se ridică părul pe ceafă.

— Lasă-mă să mă duc la el, zise Artemis, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Nu.

Una era să o lase în încăpere când fratele ei era încă slăbit. Dar alta era să o lase în apropierea acelei bestii.

— Maximus.

Atât Craven, cât şi Kilbourne se holbară la ea când îi folosi numele mic. Ea îi ignoră.

— Poţi să vii cu mine, dar eu o să-l ating şi o să vorbesc cu fratele meu.

Maximus înjură în barbă, alegându-se cu o privire dezaprobatoare din partea lui Craven.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunosc.

Ea se uită la el cu o privire implacabilă, care ar fi întrecut-o pe cea a celei mai severe matroane din înalta societate. El oftă şi se întoarse spre nebun.

— Arată-mi mâinile.

Maximus aproape că nu se aştepta la un răspuns, dar Kilbourne îşi întinse imediat mâinile uriaşe în faţă. Maximus se uită în ochii animalului şi văzu în ochii căprui o furie sardonică. Aşadar nu era chiar o bestie.

— Eu sunt Wakefield, i se adresă Maximus bărbatului. Nu cred că ne-am mai întâlnit. La cererea surorii tale te-am scos din Bedlam şi te-am adus în casa mea.

Kilbourne ridică o sprânceană şi privi prin pivniţa lungă şi joasă.

— Te afli sub casă, zise Maximus, am fost obligat să te scot de acolo sub ameninţarea săbiei. Guvernatorii de la Bedlam şi-ar dori foarte mult să te aibă înapoi.

Kilbourne îşi miji ochii, scrutându-l cu privirea, apoi se uită la Artemis.

— Eşti în siguranţă aici. N-o să te facă să te întorci la Bedlam, zise ea. Maximus simţi cum ea îl trage de mâna cu care încă o ţinea. Nu-i aşa?

El nu îndrăzni să îşi ia ochii de la viconte.

— Nu. Ai cuvântul meu de onoare: dacă ajungi iar la Bedlam, nu o să fie din cauza mea.

Expresia sardonică apăru din nou în ochii lui Kilbourne. El înţelese prea bine ce sugerase Maximus, şi anume că îl credea în stare să facă ceva care să-l ducă iar

la casa de nebuni. Maximus simţi din nou că ea îl trăgea de mână.

— Maximus, rosti ea pe un ton de reproş. Următoarele cuvinte i le adresă însă fratelui ei. Dragul meu, poţi să ai încredere în el. Serios.

Kilbourne nu-şi luă privirea de la Maximus, dar încuviinţă. Trase aer în piept şi deschise gura. De pe buzele lui ieşi un sunet teribil de chinuit, iar Maximus făcu ochii mari când îşi dădu seama ce se petrecea.

— Opreşte-te! Artemis se smulse din mâna lui şi se grăbi spre fratele ei. Apollo, trebuie să încetezi!

Kilbourne făcu o grimasă îngrozitoare, cu mâna la gât.

— Lasă-mă să văd. Artemis îşi puse mâna micuţă pe laba lui uriaşă. Craven, eşti aşa de drăguţ să aduci nişte apă, vin şi nişte cârpe?

— Imediat, domnişoară.

Valetul porni spre ieşire.

— Adu şi hârtie şi creion, adăugă Maximus.

Craven se grăbi să iasă.

— Dragul meu, îi vorbi ea monstrului atât de tandru, încât Maximus se simţi cuprins de gelozie, chiar dacă era vorba de fratele ei. Trebuie să mă laşi să mă uit.

Laba uriaşă se dădu la o parte. Artemis trase şocată aer în piept. Chiar şi din spatele ei, Maximus putu vedea o vânătaie mare şi neagră pe gâtul lui Kilbourne. Era sub forma unei tălpi. Ea se întoarse spre Maximus cu ochii ei frumoşi şi cenuşii măriţi de uluire.

El o luă din nou de mână, de data asta ca să o consoleze, nu să o reţină. Kilbourne privea cu ochii mijiţi cum sora lui îşi încolăcea degetele pe mâna lui Maximus. Pentru un nebun, era deosebit de perceptiv.

Artemis se întoarse să-şi ajute fratele să se întindă pe pat. Îşi recăpătase cunoştinţa, dar era în mod evident rănit. Ea îl acoperi cu pătura şi îi şopti blând în timp ce aşteptau întoarcerea lui Craven.

Parcă trecură ore până când bărbatul se întoarse în pivniţă cu lucrurile solicitate. Artemis luă imediat una dintre

cârpele pe care le ţinea valetul şi o înmuie în carafa cu apă pe care o adusese acesta. Ea o stoarse şi o întinse pe gâtul fratelui ei cu mişcări deosebit de blânde.

Maximus aşteptă până când ea termină, înainte să-i întindă hârtia şi creionul lui Kilbourne. Bărbatul se uită la el, apoi se propti într-un cot şi scrijeli câteva cuvinte pe hârtie. Maximus se aplecă să citească scrisul îndrăzneţ şi mâzgălit.

Când pot să plec?

Apollo era în viaţă. Acesta era cel mai important lucru, îşi reaminti Artemis după-amiază târziu, în timp ce colinda cu Phoebe din magazin în magazin. Chiar dacă tot nu putea, din nefericire, să vorbească, chiar dacă Maximus îl considera pe fratele ei nebun, în ciuda protestelor ei şi a felului foarte normal în care se comportase Apollo de dimineaţă, cel puţin era în siguranţă.

Orice altceva putea fi rezolvat câtă vreme era în viaţă şi în siguranţă. Apollo avea să se vindece şi să poată vorbi din nou, şi cumva îl va convinge pe Maximus că se purta ca un idiot. Apollo avea să fie bine.

— Artemis, haide să vezi!

Ea se întoarse în prezent la chemarea nerăbdătoare a lui Phoebe. Cumpărăturile cu Phoebe nu aduceau deloc cu cumpărăturile cu Penelope. Penelope cumpăra ca un general care plănuia o campanie: avea obiective, strategii de asalt şi de retragere – deşi nu se retrăgea aproape niciodată – şi ochiul nemilos al unei femei pregătite să-şi căsăpească inamicul, în cazul acesta proprietarii magazinelor de pe Bond Street. În ciuda bogăţiei ei, Penelope părea să considere de datoria ei să se târguiască pentru orice cumpăra.

Artemis asistase odată la modul în care un proprietar de magazin se alesese cu un tic la un ochi, după două ore în care o servise pe Lady Penelope Chadwicke.

Spre deosebire de ea, Phoebe cumpăra ca o albină într-un câmp cu flori: dezordonat şi fără niciun scop în

minte. Până acum se opriseră la papetărie, unde Phoebe trecuse de la cărţi legate la foi goale de hârtie, la mângâiat foi şi legături cu degetele ei delicate. Până la urmă se hotărâse pentru un carneţel drăgălaş legat în piele verde de viţel şi embosat cu bondari aurii – chiar foarte potrivit. Apoi intraseră într-o parfumerie, unde Phoebe mirosise o sticlă şi strănutase pentru următoarele zece minute, plângându-se în şoaptă de folosirea în exces a ambrei cenuşii. Aceasta fusese o oprire destul de scurtă. Phoebe mai încercase câteva sticluţe şi plecase şoptind că proprietarul nu avea nasul potrivit pentru parfumuri.

Acum se aflau la tutungiu în timp ce Phoebe cerceta recipiente diferite. În spatele borcanelor cu tutun fin măcinat se aflau frunze răsucite de tutun pentru fumat. Artemis îşi încreţi nasul – nu-i plăcuse niciodată aroma fumului de tutun.

— Fratelui tău îi place tutunul?

— O, Maximus nu fumează niciodată pipă, zise Phoebe distrată. Susţine că îi usucă gâtul.

Artemis clipi.

— Atunci pentru cine cumperi tutun?

— Pentru nimeni, răspunse Phoebe visătoare, inhalând. Ştii că până şi tutunul neparfumat are o aromă distinctă?

— Nu. Artemis privi ezitant peste umărul fetei mai mici. Deşi putea vedea variaţii uşoare ale culorii pulberii de tutun din şirurile de borcane deschise, ei toate i se păreau la fel.

Proprietarul magazinului, un bărbat cu un chip prelung ca de cal şi o burtă pe potrivă, zâmbi încântat.

— Milady are un simţ deosebit pentru frunze.

— Mă flataţi, zise Phoebe, îmbujorându-se.

— Nu, deloc, răspunse bărbatul. Aţi dori să mirosiţi nişte tutun de prizat? Tocmai am primit un transport nou de la Amsterdam. Vă vine să credeţi că l-au parfumat cu aromă de lavandă?

— Nu!

Se părea că lavanda era o aromă neobişnuită. Phoebe părea foarte entuziasmată.

O jumătate de oră mai târziu ieşeau din magazin, cu Phoebe strângând o punguţă cu tutun preţios de prizat. Artemis o privea, îndoită. Multe doamne în pas cu moda prizau tutun, dar Phoebe părea un pic cam tânără pentru un astfel de hobby sofisticat.

— Artemis!

Ea ridică privirea auzindu-şi numele, la timp ca să o vadă pe Penelope grăbindu-se spre ele, urmată de o slujitoare cu braţele pline de pachete.

— Aici erai, exclamă verişoara ei când se apropie, de parcă s-ar fi rătăcit cumva de Artemis. Bună, Phoebe, ai ieşit la cumpărături?

Phoebe deschise gura să vorbească, însă Penelope continuă fără pauză.

— N-o să-ţi vină să crezi cât de plictisită am fost pe drumul de întoarcere. Nu aveam nimic altceva de făcut decât să brodez, ba m-am mai şi înţepat în deget de trei ori. Am încercat s-o pun pe Blackbourne să-mi citească, dar vocea ei e foarte seacă, nu ca a ta, Artemis dragă.

— Trebuie să fi fost foarte obositor pentru tine, zise Artemis ascunzându-şi un zâmbet, simţind un val de tandreţe pentru verişoara ei.

— Ei bine, să ştii că nu mă deranjează deloc că te-am împrumutat lui Phoebe, zise Penelope cu atenţie şi apoi strică efectul afirmaţiei interesându-se: Ducele a observat cât de generoasă am fost?

Artemis dădu să zică ceva, dar nu reuşi să scoată niciun sunet, căci mintea i se oprise. Ducele, Maximus. Penelope era încă hotărâtă să-l aibă ca soţ – sigur că da! Nu ştia… Pentru Penelope nu se schimbase nimic în ultimele două zile.

În schimb, pentru Artemis totul se schimbase.

Ea se culcase cu bărbatul pe care verişoara ei îl dorea de soţ, şi simţea brusc nevoia să plângă. Nu era cinstit nici faţă de ea, nici faţă de Penelope. Viaţa nu ar trebui să fie

aşa de complicată. Ar fi trebuit să stea departe, cât mai departe de duce. Insă dacă pe duce ar fi putut să-l ţină la distanţă, Maximus era o altă chestiune cu totul.

Şi în ciuda vinovăţiei care i se scurgea prin vene ca o otravă, ea nu se putu abţine să nu simtă că Maximus, dacă nu şi ducele, îi aparţinea ei, nu lui Penelope. Cel puţin aşa ar fi trebuit să fie lumea.

— ... atât de recunoscătoare, zicea Phoebe când Artemis îşi dădu seama dintr-odată că celelalte femei încă mai vorbeau. Apreciez mult că mi-ai împrumutat-o.

— Ei bine, atâta vreme cât o s-o primesc înapoi până la urmă, zise Penelope pe un ton care te făcea să crezi că regreta excesul de bunăvoinţă, iar Artemis îşi dădu seama într-un moment oribil că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la Penelope. Ce intenţiona să facă Maximus cu ea? Avea să devină amanta lui sau fusese interesat de o singură noapte?

Blackbourne se foi, iar una dintre cutiile din braţele ei începu să alunece.

— Mai bine am pleca, zise Penelope, studiindu-şi cumpărăturile ca un vultur. Mulţimea e îngrozitoare azi, iar eu am fost obligată să-mi las trăsura la două străzi distanţă.

Îşi luară rămas-bun, iar Artemis o privi pe Penelope îndepărtându-se şi dojenind-o pe biata Blackbourne din pricina pachetelor.

— Ar fi bine să ne grăbim, zise Phoebe punându-şi mâna pe braţul lui Artemis.

Artemis ridică din sprâncene în timp ce o conducea cu grijă pe tânăra femeie departe de strada gălăgioasă.

— Încotro?

— Nu ţi-am spus? rânji Phoebe. Ne întâlnim cu Hero la ceai la Crutherby.

— Oh!

Artemis nu se putu abţine să nu tresalte de bucurie. Îi plăcea mult de cea mai mare dintre surorile Batten, deşi nu o cunoştea atât de bine ca pe Phoebe. La încă o stradă distanţă, dincolo de o galanterie elegantă, se vedea firma

frumos decorată de la Crutherby. O slujnică zâmbitoare le deschise uşa, iar Artemis zări imediat părul roşu al femeii aşezate într-un colţ al micului local.

— Domnişoară Greaves! Lady Hero Reading îşi ridică privirea la apropierea ei. Ce surpriză plăcută! N-am ştiut că o vei însoţi astăzi pe Phoebe aici.

— Lady Penelope mi-a împrumutat-o, zise Phoebe în timp ce pipăia după scaun şi se aşeza. Am fost la cumpărături.

Hero îşi dădu ochii peste cap şi se uită la Artemis.

— Doar nu te-a dus la acel tutungiu îngrozitor?

— Ei bine…

Artemis încercă să se gândească în ce fel să răspundă.

— Nu e îngrozitor, zise Phoebe salvând-o. În afară de asta, cum altfel aş putea să-l surprind pe Maximus cu tutun de prizat?

— Maximus prizează destul şi aşa, zise Lady Hero în timp ce două fete tinere începură să aşeze ceşti de ceai şi ceainice pe măsuţa dintre ele. Şi oricum, mi se pare că nu e respectabil ca o femeie necăsătorită să fie văzută într-un astfel de loc.

Phoebe se încruntă ameninţător.

— Este acelaşi magazin de unde îi cumperi tutunul lui Lord Griffin,

Hero afişă un aer îngâmfat.

— Da, dar eu sunt căsătorită.

— Să torn? interveni iute Artemis.

— Te rog, zise Lady Hero distrasă. O, au brioşe, întotdeauna mi-au plăcut brioşele.

— Ţi-am luat şi ţie ceva, zise Phoebe şi scoase carneţelul cu bondari din buzunar.,

— O, Phoebe, eşti o scumpă!

Lady Hero era cu adevărat încântată. Artemis simţi că o cuprindea tristeţea. Desigur că nu era pentru Phoebe – nu era sigură dacă fata mai vedea suficient cât să scrie sau să citească. Îşi plecă ochii şi se strădui să nu-i tremure mâna

în timp ce turna. Nu era bine să verse ceaiul fierbinte.

— Arată exact ca aceea pe care o avea mama, murmură Hero, studiind carneţelul.

— Serios?

Phoebe se aplecă în faţă.

— Mmm. Sora ei mai mare îşi ridică privirea. Îţi aminteşti? Ţi-am arătat-o când erai în sala de clasă. Mama o folosea ca să-şi amintească nume. Avea o memorie proastă a numelor şi nu voia s-o admită, aşa că ţinea mereu carnetul şi creionul la ea… Preţ de o clipă, Lady Hero tăcu, şi ea privi în zare, de parcă ar fi văzut ceva în depărtare, dincolo de ceainăria drăgălaşă.

— A uitat-o în seara aceea, căci eu am găsit-o în camera ei, după câteva luni. Lady Hero se încruntă la carneţel. Probabil că s-a supărat. Mergeau la teatru, ştii.

— N-am ştiut, zise Artemis, deşi nu era sigură că Lady Hero vorbea cu ea. Am crezut că au fost ucişi în St. Giles.

— Aşa e, murmură Lady Hero, punând deoparte carnetul şi acceptând o ceaşcă de ceai. Dar nimeni nu ştie de ce erau acolo. St. Giles e taman în cealaltă direcţie faţă de teatrul la care se duceau. Mai mult, erau pe jos. Trăsura fusese lăsată la câteva străzi distanţă. E un mister de ce au lăsat trăsura acolo şi s-au dus în St. Giles.

Artemis îşi încruntă sprâncenele în timp ce turna într-a doua ceaşcă.

— Ducele nu ştie de ce s-au dus acolo pe jos?

Lady Hero se uită la Phoebe înainte să-şi fixeze privirea în ceaşca de ceai.

— Nu ştiu dacă îşi aminteşte.

— Ce? Phoebe ridică privirea.

Lady Phoebe ridică din umeri.

— Lui Maximus nu-i place să vorbească despre asta – ştii prea bine –, dar în decursul anilor am mai smuls informaţii de ici, de colo. Din câte îmi pot da seama, el nu vrea să vorbească despre nimic din ce s-a petrecut în noaptea aceea, după ultimul act al piesei.

Preţ de o clipă se lăsă tăcerea, şi Artemis îşi turnă şi

ei o ceaşcă de ceai.

— A văzut când au fost ucişi, fără îndoială, şopti Lady Hero. Când i-au găsit vizitiul şi valeţii, Maximus era întins peste corpurile lor moarte.

Artemis clipi cu gândul la acea imagine îngrozitoare şi îşi puse cu grijă ceaşca de ceai jos.

— N-am ştiut că a fost rănit.

Lady Hero îşi ridică privirea, cu ochii trişti.

— N-a fost.

— Oh!

Lui Artemis i se împăienjeniră ochii fără voia ei. Gândul că Maximus, atât de puternic, sigur pe el, fusese distrus în copilărie şi se ghemuise peste corpurile părinţilor lui… era prea îngrozitor.

— Mi-aş dori să-i fi cunoscut, rupse Phoebe tăcerea. Şi pe Maximus înainte… Ei bine, trebuie să fi fost diferit.

Lady Hero zâmbi, parcă unei amintiri plăcute.

— Îmi amintesc că avea un temperament îngrozitor şi era foarte răsfăţat. Maximus a aruncat o dată o farfurie cu porumbei prăjiţi într-un valet, pentru că voia friptură de vită la cină. Farfuria l-a lovit pe valet în faţă, îl chema Jack, şi i-a spart nasul. Nu cred că Maximus a vrut să-l rănească pe valet – pur şi simplu nu s-a gândit înainte să facă gestul –, dar tata a fost furios. L-a făcut pe Maximus să-i ceară scuze bietului Jack şi n-a avut voie să iasă călare cu armăsarul lui o lună întreagă.

Phoebe strâmbă din nas, adâncită în gânduri.

— Temperamentul îl cred – Maximus poate să fie destul de înspăimântător când îşi pierde cumpătul –, dar nu mi-l imaginez reacţionând impulsiv. Trebuie să fi fost foarte diferit ca băiat.

— Era diferit înainte ca mama şi ta, ta să fie ucişi, medită Lady Hero. După aceea a fost atât de tăcut – înainte să înceapă din nou să vorbească.

— E ciudat cum se schimbă oamenii, zise Phoebe. E destul de deconcertant, nu-i aşa?

— Câteodată, admise Lady Hero ridicând din umeri.

Eu cred că e mai ciudat cât de des nu se schimbă oamenii – indiferent ce se întâmplă în jurul lor.

Artemis ridică din sprâncene.

— Vă referiţi la o anumită persoană?

Lady Hero pufni.

— Anumiţi bărbaţi pot deveni ridicol de protectori. Vă puteţi imagina? Griffin era de părere că ar fi trebuit să rămân în pat astăzi, doar pentru că de dimineaţă m-am simţit puţin rău. Ai fi zis că nu a mai văzut…

Lady Hero îşi înghiţi restul propoziţiei, dar nu se putu abţine să nu-şi ducă mâna la abdomen. Artemis ridică din sprâncene.

— Ce n-a mai văzut?

— Ei bine…

Lady Hero chiar se îmbujoră. Artemis îşi drese glasul şi un zâmbet i se ivi în colţul gurii.

— S-ar putea să mă înşel, dar cred că eşti pe cale să devii din nou mătuşă, Phoebe.

Izbucniră exclamaţii de încântare. Artemis îi făcu semn servitoarei să mai aducă ceai. După ce Phoebe se linişti în sfârşit şi Artemis mai turnă tuturor o ceaşcă de ceai proaspăt, Lady Hero se lăsă pe spate.

— Doar că devine aşa o… cloşcă.

Artemis se gândi că Lord Griffin – un bărbat chipeş, mereu cu un zâmbet pe chip – nu putea atinge nivelul de cloşcă al fratelui ei, dar se abţinu să zică asta cu voce tare.

— Sarcina ta cu drăguţul de William a mers bine, interveni Phoebe. Cu siguranţă îşi aminteşte de asta.

— Cred că suferă de cine ştie ce boală a creierului, zise Lady Hero sumbru. Mă pândeşte.

Phoebe îşi muşcă buza, de parcă încerca să-şi reţină amuzamentul cu privire la grija cumnatului ei pentru starea soţiei sale.

— Ei bine, în orice caz, asta explică de ce ai insistat atât de mult să mergem în după-amiaza asta la modistă.

Lady Hero se lumină imediat.

— Da, comandasem o rochie înainte să aflu şi va

trebui modificată, dar în afară de asta am văzut câteva rochii noi adorabile de la Paris, special pentru doamne în situaţia mea. Şi, desigur, va trebui să cumpărăm ceva pentru domnişoara Greaves.

Artemis clipi, aproape scăpând ceaşca de ceai.

— Cum?

Phoebe aprobă din cap, fără să pară surprinsă de decizia surorii ei.

— Maximus mi-a dat deja instrucţiuni în dimineaţa asta să mă asigur că va primi cel puţin trei rochii noi şi orice altceva mai are nevoie.

— Dar…

O doamnă nu putea accepta niciodată un cadou vestimentar de la un gentleman. Chiar şi cu educaţia ei cu lacune şi mediul în care crescuse, regula asta îi fusese inoculată cât se poate de bine. Doar o amantă accepta astfel de obligaţii financiare de la un gentleman. Dar oare ea nu era chiar asta?

— Mi se pare corect, zise Phoebe cu încăpăţânare. Ai venit să stai cu mine fără să te gândeşti la programul tău.

Artemis îşi strânse buzele, încercând să nu râdă. Ce program? Ea era mereu la dispoziţia lui Penelope. Nu avea planuri proprii.

— În afară de asta, zise Phoebe cinstit, m-am săturat să mă tot uit la rochia asta maro.

Artemis îşi trecu mâna peste fuste.

— Ce nu-ţi place la rochia mea maro?

— E maro! exclamă Phoebe. Nu culoarea cafelei sau cafenie, ori acea nuanţă delicioasă de arămiu-închis, ci maro. Şi nu e o culoare care să ţi se potrivească.

— Nu, zise Lady Hero gânditoare. Cred că nişte nuanţe de albastru, poate verde, ar fi interesante.

Phoebe păru uimită, apoi căzu pe gânduri.

— Nu un roz pal?

— Categoric nu, scuturâ Lady Hero din cap cu hotărâre. Am văzut un model foarte drăguţ bej cu flori roşii, roz şi verde-închis brodate pe el la care ne-am putea uita,

dar în general fără culori pastelate. Culorile deschise o spălăcesc. Aş zice mai degrabă întunecate şi dramatice.

Ambele femei se întoarseră s-o studieze, iar Artemis se simţi deodată ca un boţ de aluat luat la ochi de un brutar. Ştia din acea dimineaţă că Phoebe avea probleme să discearnă formele, dar nu avea probleme cu culorile, cât timp obiectele erau suficient de mari.

— Îmi dau seama ce vrei să spui, zise Phoebe cu ochii mijiţi.

Preţ de o secundă, pe chipul lui Lady Hero se aşternu o tristeţe profundă, dar apoi se îndreptă de spate, hotărâtă.

— Ei bine, în cazul ăsta cred că ar trebui să purcedem.

Phoebe încuviinţă, îşi sorbi restul de ceai şi puse ceaşca jos.

Artemis le privi pe femei cum se ridicau. Ele credeau că îi făceau un cadou prietenesc, dar banii pentru rochii aveau să vină de la Maximus, asta era clar. Ea se culcase cu Maximus.

Mintea îi rămăsese agăţată de acest gând în această ceainărie respectabilă. Îşi trecuse mâinile peste spatele lui gol, îşi încolăcise picioarele în jurul şoldurilor sale şi îl strânsese adânc înăuntrul ei, când el îşi înfipsese mădularul în ea. El era amantul ei.

Să accepte un cadou de la el însemna că nu era mai bună decât o femeie care se vindea pe bani. O femeie de felul acesta era de cea mai joasă speţă. Un pic mai mult decât o târfă. Preţ de o clipă rămase fără aer, într-un atac de panică. Devenise exact ce fusese avertizată să nu devină. Tot ce se străduise să nu devină în ultimii patru ani. Cedase atât slăbiciunii ei, cât şi pericolelor poziţiei ei. Decăzuse.

Apoi trase din nou aer în piept, aproape cu disperare. Căci era ceva eliberator în a ajunge jos de tot. Era un loc straniu, adevărat, nou şi străin, calea era plină de pericole ascunse, dar ea descoperi că acolo putea să respire. Se înşelaseră cu toţii, cei care o avertizaseră cu privire la acest loc. Ar putea să trăiască foarte bine aici. Ba chiar să şi

înflorească.

Artemis îşi înălţă bărbia în timp ce se ridica întâlnind privirile curioase ale prietenelor ei.

— Da, vă rog. Mi-ar plăcea o rochie nouă. Sau chiar trei.

Capitolul 13

În noaptea următoarei recolte de toamnă, Lin se aventură în pădurea întunecată, plină de mărăcini. Stătu într-un luminiş, tremurând, şi aşteptă să răsară luna enormă şi rotundă pe cer. Auzi un foşnet asemenea vaierului a o mie de voci, iar când se uită din nou, călăreţii fantomatici îşi mânau caii tăcuţi printre nori. În fruntea lor era un bărbat uriaş, hotărât, puternic, coroana lui strălucind argintie în lumina lunii. Abia avu timp să vadă licărirea ochilor săi palizi, când regele Herla îşi întinse mâna mare şi o prinse...

din *Legenda regelui Herla*

Luna plină răsărise pe cerul negru ca de catifea când Maximus se strecură în St. Giles deghizat în Fantomă. El se uită în sus şi o observă ascunzându-se după un pâlc de nori albi, misterioasă şi reţinută, şi tot ceea ce el nu putea avea vreodată.

El pufni dispreţuitor către sine însuşi şi pătrunse pe o alee întunecată, cu ochii şi urechile atente la eventualele pericole. Ce fel de nebun tânjea după lună? Genul de nebun care-şi uita datoria, obligaţiile, lucrurile pe care *trebuia* să le facă pentru a continua să se considere bărbat.

Nu, nu doar un bărbat, ci ducele de Wakefield. Nebunii romantici nu erau calificaţi pentru această funcţie.

Mai bine să se preocupe de prezent. Când pornise la vânătoare în St. Giles. Trecuse prea multă vreme de când nu îşi mai făcuse datoria: să-l vâneze pe bărbatul care îi

ucisese părinţii. Noapte după noapte, an după an, el bântuise aceste alei îngrozitoare, sperând să găsească o urmă, un indiciu cu privire la identitatea tâlharului care îi jefuise şi-i ucisese. Bărbatul era probabil mort de-acum, dar cu toate astea Maximus nu putea renunţa la urmărire. Era tot ce mai putea face pentru părinţii faţă de care greşise atât de mult.

Maximus încremeni când simţi în nări mirosul de gin. Ieşi de pe alee. Un bărbat zăcea în canalul de pe strada mai largă în care dădea aleea. Butoaiele sparte îşi vărsau lichidul greţos, în vreme ce bărbatul gemea lângă poneiul său obosit, cotiga răsturnată fiind încă legată de el.

Maximus făcu o grimasă. Un vânzător de gin – ori poate chiar un individ care se ocupa de distilare. Dădu să pornească, ţinând în frâu vâltoarea din stomac provocată de miasma de gin, când îl văzu pe al doilea bărbat. Era călare pe un armăsar mare, negru, într-o altă alee asemănătoare cu aceea în care se afla Maximus, şi acesta era motivul pentru care nu-l văzuse imediat. Avea o haină albastru-închis, decorată cu nasturi de argint care sclipeau în întuneric, iar în ambele mâini ţinea pistoale. Când apăru Maximus, el întoarse capul şi ducele văzu că purta un batic negru peste partea de jos a feţei, tricornul ascunzându-i partea de sus. Tâlharul îşi înclină capul şi cumva Maximus ştiu că rânjea pe sub baticul negru.

— Să vezi şi să nu crezi. Fantoma din St. Giles. Sunt surprins că nu ne-am mai întâlnit până acum, domnule. Ridică indolent din umeri. Pe de altă parte, abia m-am întors prin părţile astea. Nu contează – chiar şi dacă aş fi fost plecat zeci de ani, tot ar trebui să ştii că eu fac legea în această parte a Londrei.

— Şi tu cine ai fi? şopti Maximus cu o voce răguşită, pe acelaşi ton cu tâlharul.

Puteau să-şi schimbe vocile, însă cadenţa din vorbirea unui gentleman era imposibil de ascuns.

— Nu mă recunoşti? Tonul tâlharului era batjocoritor. Eu sunt Scaraoţchi.

Apoi trase cu unul din pistoale. Maximus se feri, cărămida de lângă capul lui explodă, iar calul de la cotiga cu gin ţâşni în susul străzii, trăgând după el lemnăria ruptă.

Tâlharul îşi întoarse propriul cal şi galopă în jos pe alee. Maximus dădu butoaiele sparte de gin din drum şi alergă după Scaraoţchi, cu inima bubuindu-i în piept, în timp ce paşii îi răsunau pe pavajul alunecos. Aleea era mai întunecată decât strada de pe care fugise. Era posibil să intre cu capul înainte într-o capcană, dar nu s-ar fi putut abţine să nu-l urmărească, chiar dacă i-ar fi stat în cale adevăratul Scaraoţchi.;

Zări o sclipire la gâtul tâlharului. Avea ceva prins de basmaua de la gât. Arăta aproape ca…

Maximus ajunse la capătul aleii la viteză maximă, aproape izbindu-se de flancul armăsarului călărit de căpitanului Trevillion.

Căpitanul se lupta să-l strunească, în timp ce calul lui încerca să se ridice pe picioarele din spate. Unul dintre dragonii lui era întins pe jos, cu sângele ţâşnind dintr-o rană la stomac. Bărbatul rănit privea în jur cu ochii mari, fără să înţeleagă ce se petrecea. Un alt dragon, un băiat tânăr, era încă pe cal, cu chipul palid şi şocat.

— După el, Elders! strigă Trevillion către băiat. Mă auzi, Elders?

Tânărul soldat ridică brusc capul la auzul tonului de comandă.

— Da, domnule! Dar Fantoma…

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de Fantomă.

Trevillion reuşise să-şi stăpânească bidiviul, iar Maximus se pregăti pentru atac. În schimb, Trevillion îi aruncă o privire aspră şi zise:

— Se îndrepta spre nord, în direcţia aceea, spre Arnold’s Yard.

Cu asta îşi îndemnă calul şi înfipse zdravăn pintenii în burta animalului.

Maximus sări pe o casă părăginită, urcând pe acoperiş. Drumul spre Arnold’s Yard era un labirint de alei

răsucite şi înguste, iar dacă Scaraoţchi chiar se îndrepta într-acolo, atunci Maximus se putea mişca mai iute pe acoperişuri.

Deasupra, luna binevoise să-şi arate chipul palid, aruncându-i umbra înaintea lui în timp ce alerga peste ţigle şi stinghii putrede, în timp ce dedesubt... Maximus îşi ţinu răsuflarea. Dedesubt, Trevillion călărea ca un demon, conducându-şi calul cu îndemânare printre obstacole şi sărind peste cele pe care nu le putea ocoli. Trecuse atâta vreme de când Maximus vânase în felul acesta, în tandem cu cineva. Odată, demult, fuseseră trei, tineri, unul dintre ei fiind doar un băiat. Se duelaseră şi se luptaseră, glumiseră şi se hârjoniseră. Dar cumva se îndepărtaseră, stând la pândă pe străzile din St. Giles singuri. În vânătoarea sa nu era loc pentru al Iii. Era bine, îşi dădu el seama în timp ce alerga şi gâfâia. Era bine că cineva îl ajuta, îi păzea spatele.

Auzi un strigăt de jos şi alunecă la marginea acoperişului să se uite în jos. Trevillion ajunsese pe o alee care era blocată în totalitate de o cotigă goală.

Căpitanul de dragoni se uită în sus, o rază a lunii reflectându-se în metalul de pe pălăria sa înaltă, iluminându-i ovalul palid al chipului.

— Va trebui să găsesc un drum ocolitor. Poţi să o iei înainte.

— Da, strigă Maximus în jos.

Trevillion încuviinţă scurt din cap şi, fără un alt cuvânt, îşi dădu calul înapoi. Maximus alergă. Aici acoperişurile erau amestecate. Clădirile erau de dinainte de Marele Incendiu. Se înşirau, obosite şi ponosite, aşteptând încă un foc, ori un vânt puternic care să le pună la pământ. Sări peste două clădiri atât de apropiate, încât un bărbat în toată firea ar fi trebuit să meargă în lateral ca să se strecoare printre ele. Se aruncă pe al doilea acoperiş, dar cizma îi alunecă. Se prinse la timp, în timp ce picioarele îi fugeau de sub el. Auzi tropot de copite dedesubt. Trevillion nu se putea să fi găsit un drum ocolitor atât de repede. Trebuia să fie Scaraoţchi.

Maximus se răsuci, uitându-se dincolo de picioarele care îi atârnau şi văzu o umbră care intră pe aleea de dedesubt. Nu-şi lăsă timp să gândească. Se lăsă să cadă.

Fie că avusese un instinct extraordinar, fie că avusese noroc, el ateriză chiar pe Scaraoţchi. Tâlharul avu timp doar cât să-şi ridice braţul să se ferească. Maximus fu lovit de un cot într-o parte a feţei, iar apoi căzu pe crupa calului, acesta cabrându-se sub greutatea amândurora. Maximus alunecă, iar picioarele încălţate în cizme atinseră asfaltul, înainte să-şi ia avânt ca să se suie la loc pe cal. Greutatea sa care îl trăgea pe tâlhar în jos, împreună cu mişcarea calului, ar fi trebuit să-l doboare pe Scaraoţchi din şa. Dar cumva tâlharul reuşi să se ţină pe poziţie, cu o forţă nemaipomenită şi cu mare abilitate. Copitele din faţă ale calului atinseră iar pavajul cu o sforţare uriaşă, aproape aruncându-l pe Maximus de pe prada lui. El dădu să-l lovească pe bărbat în cap, ratând în timp ce tâlharul se răsucea ca un şarpe. Maximus vru să-i smulgă pălăria, încercând să ajungă la basma. Măcar dacă ar reuşi să-i vadă trăsăturile.

Tâlharul se întoarse aproape complet în şa, la gâtul lui strălucind ceva auriu cu verde. Se zări sclipirea unui cuţit. Maximul lovi cu mâna înmănuşată, simţi o smucitură şi cuţitul zăngăni pe cărămida clădirii din apropiere. Dar trebui să-i dea drumul ca să se apere. Calul se avântă înainte, în timp ce tâlharul îi înfigea pintenii în burtă, iar în acelaşi timp, Maximus simţi că era îmbrâncit cu putere.

Căzu la pământ, copitele grele zburând peste capul lui. Se chirci din instinct şi se rostogoli în timp ce se auzea tropot de copite îndepărtându-se. Preţ de o clipă se sprijini de zid.

— L-ai lăsat să scape.

Trevillion abia vorbea, încercând să-şi recapete răsuflarea. Maximus se uită în sus, încruntat.

— Te asigur că nu cu intenţie.

Căpitanul de dragoni mârâi, părând obosit. Îşi conducea calul de căpăstru, căci intrase pe strada pe care

se aflau venind de pe o alee foarte îngustă. Maximus se ridică, privind de la aleea îngustă la iapa înaltă a lui Trevillion.

— Mă mir că nu ai rămas înţepenit acolo.

— Cred că Primula se miră şi ea, zise celălalt bărbat ridicând sardonic dintr-o sprânceană.

O bătu pe iapă pe gât cu afecţiune.

— Primula? clipi Maximus.

— Nu eu am botezat-o, se încruntă Trevillion.

Maximus mormăi evaziv. Nu prea avea de ce să comenteze, având în vedere numele pe care surorile lui le dăduseră câinilor. Se aplecă să cerceteze pământul de lângă zidul clădirii de vizavi.

— Ce cauţi?

— Şi-a pierdut pumnalul. Ah!

Maximus se aplecă şi ridică lama cu satisfacţie, apropiindu-se de dragon şi de lumina mai bună a lunii.

Pumnalul avea lamă dublă, un triunghi simplu, aproape fără plăsele şi un mâner învelit în piele. Maximus îl răsuci în mâini, căutând fără succes un semn de vreun fel.

— Îmi permiţi?

Maximus se uită în sus şi văzu mâna întinsă a căpitanului de dragoni. Ezită doar o clipă, dar văzu oricum privirea de cunoscător a lui Trevillion. Îi întinse pumnalul. Dragonul îl studie şi oftă.

— Destul de banal, ar putea fi al oricui.

— Aproape.

Trevillion zâmbi strâmb.

— E un aristocrat. Pot să pariez pe Primula.

Maximus încuviinţă încet din cap. Trevillion era un ofiţer inteligent, dar pe de altă parte, ştiuse asta dintotdeauna.

— Ai reuşit să-i vezi faţa? întrebă căpitanul, dându-i pumnalul înapoi.

— Nu, e alunecos ca un ţipar, zise Maximus făcând o grimasă. S-a asigurat că nu pot să-i dau jos basmaua.

— Ai fost învins de un bărbat mai în vârstă decât tine?

Maximus ridică brusc privirea. Trevillion ridică din umeri.

— Avea un pic de burtă şi şedea cam ţeapăn în şa. E atletic, dar nu m-ar surprinde să fie trecut de patruzeci de ani. El rămase o clipă pe gânduri, de parcă s-ar fi gândit ce îşi mai amintea despre tâlhar, apoi dădu din cap ca pentru sine. Ba chiar s-ar putea să fie mai în vârstă de-atât. Am văzut bărbaţi trecuţi de şaptezeci de ani călărind fără probleme la vânătoarea de vulpi.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Maximus.

— Ai observat altceva la Scaraoţchi?

Maximus se gândi la sclipirea de verde de la gâtul tâlharului şi decise să păstreze această informaţie pentru sine.

— Nu. Ce ştii despre el?

— Scaraoţchi nu cunoaşte nici teama, nici scrupulele, din câte îmi pot da seama. Trevillion era destul de mohorât. Îi jefuieşte pe bogaţi şi pe săraci deopotrivă şi nu ezită să îşi răănească sau să îşi ucidă victimele.

— Cât de mare e zona pe care o frecventează?

— Doar St. Giles, răspunse Trevillion prompt. Poate pentru că aici întâmpină puţină rezistenţă sau pentru că oamenii sunt mai vulnerabili şi mai puţin protejaţi.

Maximus mârâi, ţintuind cu privirea pumnalul din mâinile lui. Un tâlhar care vâna în St. Giles şi care spusese că nu se mai întorsese în zonă de mulţi ani. Ar putea fi oare cel care îi ucisese părinţii cu atât de multă vreme în urmă?

— Trebuie să mă întorc la oamenii mei.

Trevillion puse piciorul în scara Primulei şi se avântă în şa. Maximus dădu din cap, vârând pumnalul tâlharului în cizmă şi se întoarse.

— Fantomă.

El se opri şi se uită la căpitan. Chipul celuilalt bărbat era impenetrabil.

— Îţi mulţumesc.

*

„Măcar dacă Apollo ar putea să vorbească.” Artemis se încruntă în timp ce se furişa pe coridorul întunecat, cu Bon Bon pe urmele ei. Trecuse de miezul nopţii, aşa că toată lumea din Wakefield House ar fi trebuit să doarmă – mai puţin Craven, pe care îl lăsase veghindu-l pe fratele ei. Valetul nu părea să doarmă niciodată. Trebuia să presupună că omul îşi îndeplinea sarcinile faţă de Maximus, şi cu toate astea reuşea cumva să aibă grijă şi de Apollo.

Artemis scutură din cap. Craven părea să fie un îngrijitor capabil – deşi nu-i plăcea să se gândească la felul în care îşi căpătase experienţa –, dar cu toate astea Apollo tot nu putea vorbi. Altminteri, fratele ei începea să se simtă mai bine, dar de fiecare dată când încerca să rostească un cuvânt, gâtlejul lui nu slobozea decât sunete gâtuite. Sunete care, în mod evident, îi provocau dureri mari. Îşi dorea mult ca el să-i poată *spune* că e mai bine, decât să scrijelească pe hârtie. Atunci poate că l-ar crede.

Coridorul dincolo de uşa lui Maximus era pustiu. Cu toate astea, ea se uită temătoare în jur, înainte să bată la uşă. Chiar dacă decisese să-şi accepte calea de femeie căzută, se părea că era greu să scape de temerile adunate într-o viaţă întreagă.

Artemis aşteptă, mişcându-se de pe un picior pe altul, dezamăgirea inundându-i sufletul când uşa rămase închisă. Poate că el nu intenţiona să o mai vadă încă o dată. Poate că se plictisise deja de ea.

Ei bine, ea nu avea încă de gând să termine cu el. Încercă mânerul uşii şi descoperi că era neîncuiată. Deschise iute şi intră, închizând la fel de brusc în urma ei. Apoi privi în jur.

Nu avusese timp să îi studieze camerele seara trecută, fusese distrasă de alte lucruri. Se îndreptă spre uşa care dădea spre camera din care apăruse Maximus cu o seară înainte. Ducea spre un salon care servea drept cameră de lucru. Percy se ridică din locul unde se tolănise în faţa focului şi se întinse înainte să vină să-i salute pe ea

şi pe Bon Bon. Artemis îl mângâie distrată pe cap în timp ce examina salonul lui Maximus. Cărţile se aliniau pe perete şi stăteau stivuite în teancuri pe jos; un birou enorm era complet acoperit de hârtii, puse de asemenea în teancuri ordonate. Singurul lucru care nu părea să fie în ordine era un glob pe un suport, care părea să fie acoperit de halatul lui Maximus. Artemis îşi muşcă buza ca să nu zâmbească la vederea lui. Se duse spre glob şi îl învârti încetişor, cu halat cu tot înainte de a pune lumânarea pe birou şi să-şi treacă degetele peste hârtii. Văzu un jurnal de ştiri, o scrisoare a unui conte referitoare la o lege din Parlament, o misivă scrisă de o mână mult mai puţin rafinată care îi solicita fonduri pentru a trimite un băiat la şcoală, o bucată de hârtie pe care era ceva care părea începutul unui discurs, scris de o mână îndrăzneaţă – probabil chiar de Maximus. Preţ de o clipă, ea studie discursul, urmărind cuvintele cu degetul şi simţind aproape o senzaţie de căldură urmărind punctele clare pe care le enumerase el în argumentaţie.

Puse deoparte hârtia şi văzu colţul unei cărţi subţiri ieşind de sub un teanc. O scoase cu grijă şi se uită la titlu. Era despre pescuit. Artemis ridică din sprâncene. Fără îndoială că Maximus avea numeroase pâraie şi râuri pe proprietăţile sale, dar oare avea vreodată timp să pescuiască? Gândul îi declanşă o stare de melancolie. Oare se mai uita din când în când în cartea de pescuit printre toate celelalte sarcini? Dacă da, asta arunca o lumină interesantă asupra ducelui de Wakefield.

Artemis luă cartea despre pescuit, se ghemui într-unul din fotoliile de lângă foc şi începu să citească. Cei doi câini veniră să se aşeze la picioarele ei, şi în încăpere se lăsă liniştea.

Cartea era surprinzător de interesantă şi ea pierdu noţiunea timpului. Când ridică din nou privirea îl văzu pe Maximus oprindu-se în uşa dormitorului, privind-o, iar ea nu ştia dacă de cinci minute sau de o jumătate de oră. Puse un deget în carte ca să nu uite pagina.

— Cât e ceasul?

El îşi înclină capul, uitându-se spre cămin, iar ea văzu ceasul care stătea deasupra.

— E ora unu noaptea.

— Ai fost plecat destul de mult.

— Asta fac adesea, ridică el din umeri.

Se întoarse şi se duse în dormitor, iar ea se ridică să-l urmeze, lăsând câinii adormiţi în salon. Purta aceeaşi haină şi aceeaşi vestă pe care le purtase la cina cu Phoebe. Ea găsi un alt scaun pe care să se aşeze.

— Ai fost plecat în calitate de Fantomă?

— Cum?

Ea se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. De parcă ea nu ar fi putut ghici unde fusese în tot acest răstimp.

— Te-ai plimbat pe afară în costumul de Fantoma din St. Giles?

El îşi scoase peruca şi o puse pe suport.

— Da.

Scoase un pumnal mic din cizmă şi îl puse pe comodă.

— Ai întotdeauna aşa ceva la tine? ridică ea din sprâncene.

— Nu. El ezită. E un suvenir din noaptea asta.

Se luptase cumva? Salvase cine ştie ce biată femeie atacată în St. Giles? Ucisese în noaptea asta?

Ea îi studie expresia, dar constată că era imposibil de desluşit în acest moment. Chipul îi era mai ferecat decât o încăpere încuiată cu lacăt.

El îşi dădu jos şi vesta şi o aruncă neglijent pe scaunul de vizavi de Artemis. Se întrebă dacă de regulă Craven îl ajuta să se dezbrace – cei mai mulţi aristocraţi aveau nevoie de ajutor, dar el părea să se mişte degajat. Rămase tăcută şi, în cele din urmă, el se întoarse spre ea. Oftă.

— Am urmărit un tâlhar… pe cel care mi-a ucis părinţii. Am crezut că l-am găsit în sfârşit… Se întrerupse scuturând amar din cap. Dar am eşuat. Am eşuat aşa cum am făcut-o în fiecare noapte în care l-am vânat. Nu am fost nici măcar în stare să mă apropii îndeajuns pentru a constata dacă era cel pe care îl căutam.

Artemis îl văzu cum se dezbrăca de cămaşă cu o mişcare violentă, dezvelindu-şi umerii puternici. Câte nopţi la rând se întorsese singur acasă, după ce pierduse ceea ce părea un indiciu promiţător cu privire la asasinul părinţilor săi? El luă un urcior de pe servantă şi turnă apă într-un lighean.

— Niciun cuvânt de compasiune?

Ea se uită la el cum se spăla cu apă pe faţă şi pe gât.

— Orice aş spune eu ar schimba cumva situaţia?

El încremeni cu apa curgându-i de pe faţă deasupra ligheanului, cu spatele întors la ea.

— Ce vrei să spui?

Ea tremură. Îşi strânse picioarele sub ea, acoperindu-şi gleznele goale cu halatul.

— Îl vânezi deja de ani întregi, singur şi în secret. Ai făcut asta fără laude sau dojeni. Eşti o forţă în sine, Excelenţa Ta. Mă îndoiesc că orice aş spune sau aş face te-ar impresiona în vreun fel.

El se mişcă în cele din urmă, răsucindu-şi capul să se uite la ea peste umăr.

— Nu-mi spune aşa.

— Cum?

— Excelenţă.

Replica lui aproape că o făcu să plângă, iar ea nu ştia de ce. Era… însemna ceva pentru ea acum, dar totul era atât de complicat, din pricina titlului şi a tot ce reprezenta el. Măcar dacă ar fi fost un bărbat plăcut de sărac – un avocat sau un negustor. Penelope nici măcar nu s-ar mai fi uitat la el. Artemis nu ar mai fi trebuit să poarte vina de a o fi rănit pe verişoara ei. S-ar fi putut căsători, iar ea i-ar fi îngrijit casa şi i-ar fi gătit. Ar fi fost mult mai simplu. Şi atunci l-ar fi avut numai pentru ea.

El se întoarse spre comodă fără vreun alt cuvânt, scoase un prosop din flanelă şi îl frecă cu săpun. Ridică un braţ, muşchii spatelui său flexându-se într-un spectacol impresionant, şi se spălă pe o parte şi la subsuoară. Înmuie prosopul în lighean şi repetă operaţia şi pe partea dreaptă

înainte să se uite iar la ea exact când pe ea o apucă din nou tremuratul.

Maximus se încruntă şi puse prosopul în apă. Se duse şi înteţi focul, făcându-l să ardă cu flăcări mari. Apoi se duse în garderobul lui, scoase o pătură, după care veni şi i-o aşeză pe genunchi.

— Ar fi trebuit să-mi spui că îţi era frig.

Mâinile lui erau deosebit de blânde.

— Apa ta e rece, murmură ea. Nu te deranjează?

— Mă căleşte, ridică el din umeri.

— Atunci adu cârpa aici.

El se uită curios la ea, dar făcu ce îi ceruse. Ea luă cârpa udă de la el.

— Întoarce-te şi lasă-te în jos.

El ridică dintr-o sprânceană, iar ea îşi aminti că îi poruncea unui duce să îngenuncheze în faţa ei. Dar el nu mai era duce acum, nu-i aşa? Era Maximus acum. Maximus, amantul ei.

El se întoarse şi se lăsă în jos. Focul îi lumina spatele lat, subliniind fiecare muşchi şi tendon. Încetişor, ea trecu cu prosopul ud peste omoplaţii lui. El îşi lăsă capul în jos şi îşi arcui spinarea. Ea înţelese şi frecă prosopul peste părul umed de la ceafă înainte să treacă cu el pe spinare în jos. El trase aer în piept.

— Aveam paisprezece ani când au murit.

Ea ezită doar o fracţiune de secundă înainte să urce cu prosopul la loc pe coloana lui.

— Eu – umerii i se mişcau, într-un gest de nelinişte – nu ştiam ce să fac. Cum să descopăr ucigaşul. Eram furios.

Ea se gândi la băiatul care rămăsese fără părinţi într-un mod atât de şocant. „Furios” era probabil un cuvânt frumos pentru ce simţise el.,

— Mi-am petrecut următoarele două luni făcând ce trebuia să fac. Eram duce. El îşi întinse şi îşi flexă umerii. Dar în fiecare noapte mă gândeam la părinţii mei şi la ce i-aş face criminalului când l-aş găsi. Eram destul de înalt pentru vârsta mea, aveam aproape un metru optzeci, şi m-

am gândit că aş putea să mă apăr. Am început să mă duc noaptea în St. Giles.

Artemis se cutremură la gândul că un copil – căci din punctul ei de vedere un băiat de paisprezece ani era tot un copil – se ducea noaptea în St. Giles, indiferent cât ar fi fost de înalt.

— Aveam un maestru de scrimă şi mă credeam foarte bun, continuă Maximus. Cu toate astea, nu era de ajuns. Într-o noapte am fost bătut rău şi jefuit de un tâlhar. M-am ales cu doi ochi vineţi. Craven a fost chiar foarte furios.

— Îl aveai pe Craven şi atunci?

El dădu din cap.

— Craven a fost valetul tatălui meu. Bănuiesc că a făcut investigaţii. A doua zi, în timp ce stăteam în pat, am avut un vizitator.

Ea trecu prosopul cu grijă peste umerii lui.

— Cine?

— Numele lui era Sir Stanley Gilpin. Era un partener de afaceri şi un prieten al tatălui meu – nu foarte apropiat, de fapt, aşa cum cum aflat ulterior.

— De ce te-a vizitat? Ea terminase să-i spele spatele, dar nu voia să se oprească din a-l atinge. Încetişor, îşi trecu degetul peste muşchii de la ceafă. Erau atât de încordaţi.

— Asta m-am întrebat şi eu, zise el, tremurând un pic.

Ea nu-şi putea da seama dacă lui îi displăcea atingerea ei sau nu, dar cum nu protestă, îşi lipi palma de pielea lui, simţindu-i căldura.

— Nu-l mai întâlnisem până atunci. În acea primă zi a stat cam o oră şi am vorbit despre tata, despre una, despre alta, lucruri neimportante.

— Prima zi? întrebă ea blând, punându-şi ambele mâini pe spatele lui. S-a întors?

— O, da. El îşi înclină capul şi îşi arcui spatele în mâinile ei, ca o pisică uriaşă care cerşea mângâiere. S-a întors în fiecare zi a săptămânii cât am stat în pat. Şi apoi, la sfârşitul săptămânii mi-a spus că ar putea să mă antreneze în aşa fel încât data viitoare când mă voi duce în

St. Giles în căutarea ucigaşului părinţilor mei să nu mai iau bătaie.

Mâinile ei se opriră preţ de o clipă când auzi acele cuvinte. Pe de o parte era bucuroasă că îi păsase cuiva îndeajuns – că fusese suficient de puternic – încât să-l antreneze, ca să nu mai fit rănit. Pe de altă parte… nu avea decât paisprezece ani. Cumva nu părea în regulă.

El se împinse în mâinile ei, cu o poruncă tăcută, aşa că ea începu să-i maseze umerii, simţind carnea tare de pe oasele puternice. El oftă şi umerii i se relaxară puţin.

— M-am dus cu el şi am descoperit că avea un fel de loc de antrenament – o încăpere mare în casa lui, unde era plin de manechine şi de săbii. El mi-a arătat cum să folosesc sabia nu asemenea unui gentleman, ci aşa cum ar face-o un tâlhar. M-a învăţat să nu joc cinstit, ci să lupt ca să câştig.

— Cât timp? întrebă ea cu voce gâtuită.

— Cum?

El dădu să se uite peste umăr, dar ea îşi înfipse degetele în muşchii care îi flancau coloana. El gemu şi îşi lăsă din nou capul să cadă.

— Cât timp te-ai antrenat cu Sir Stanley? şopti ea.

— Patru ani, zise el. De cele mai multe ori singur.

— De cele mai multe ori.

El ridică din umeri.

— La început, când am ajuns acolo, mai era un băiat, un fel de pupil al lui Sir Stanley. De fapt, era mai degrabă un tânăr – trebuie să fi avut în jur de optsprezece ani. Îmi amintesc că se lupta cu ferocitate – când nu citea – şi avea un simţ al umorului sec. Îmi plăcea de el.

Maximus recunoscu asta parcă doar pentru el, în şoaptă. Artemis simţi cum i se adună lacrimile în colţurile ochilor. Avusese oare prieteni de vârsta lui după moartea părinţilor – sau îşi petrecuse tot timpul antrenându-se pentru răzbunare?

— Ce s-a întâmplat cu el?

Maximus rămase tăcut atât de mult, încât ea crezu că

nu avea să mai răspundă, dar apoi el ridică iar din umeri.

— A plecat la universitate. Îmi amintesc că am primit o dată un pachet de la el – o carte. *Moll Flanders.* Destul de deocheată. Cred că o mai am pe aici, pe undeva. Mai târziu, după ce am plecat, Sir Stanley a antrenat un al treilea băiat. L-am întâlnit o dată sau de două ori. Cred că, într-un fel, noi trei am fost un fel de moştenire lăsată de Sir Stanley. Ciudat. N-am mai vorbit cu niciunul dintre ei de ceva timp, n-am mai vorbit despre asta de ani întregi.

Părea tulburat. Ea îşi dădu jos picioarele de pe scaun şi le puse de o parte şi de alta a umerilor lui, stând cu ele desfăcute pentru a-i putea masa mai bine braţele. Erau atât de puternice – pline de muşchi – şi cu toate astea era doar un bărbat. Nu aveau nevoie toţi bărbaţii de tovărăşie? De prietenie? Dragoste?

El îşi sprijini capul de coapsa ei, o greutate care o făcu să-şi dea seama că nu purta decât o cămăşuţă şi un halat. Rămaseră aşa pentru mai multă vreme în tăcere, în timp ce ea îi mângâia braţele şi spatele, iar focul trosnea în cămin. Îşi plimba degetele în cerc pe umerii lui.

— Când ai devenit Fantoma? îl întrebă ea.

Se gândi că el va refuza să mai vorbească, dar răspunsul veni destul de iute.

— Când am împlinit optsprezece ani. Sir Stanley s-a cam certat cu mine pe tema asta. Voiam să mă duc singur în St. Giles încă de mai înainte, dar el nu voia să mă lase. La optsprezece ani însă am decis singur.

Ea se încruntă. Lipsea ceva. Una era să se ducă în St. Giles…

— De ce te-ai îmbrăcat în costum de arlechin?

El izbucni în râs, lăsându-şi capul pe spate ca să o poată privi în ochi.

— A fost ideea lui Sir Stanley. Avea un simţ al umorului cam ciudat şi era pasionat de teatru. A comandat un costum pentru mine şi mi-a zis că un bărbat cu mască îşi poate ascunde nu doar identitatea proprie, ci şi pe a familiei sale. Se poate mişca asemenea unei fantome.

Ea îl apucă cu mâinile de chipul neted.

— Dar ce idee ciudată!

— Mă întreb dacă nu cumva Sir Stanley fusese în tinereţile lui Fantoma din St. Giles, ridică el din umeri. Legenda e mai veche decât ocupaţia mea.

— Ocupaţia?

— Băieţii care se antrenau cu mine. Toţi trei am fost Fantome. Toţi trei la intervale diferite şi câteodată în acelaşi timp.

— Au fost? înghiţi ea în sec. Au murit?

— Nu, răspunse el leneş. Doar că s-au retras. Eu am rămas singura Fantomă din St. Giles.

— Mmm.

Părea atât de singur. Se aplecă peste el, îndeajuns de aproape pentru un sărut.

— Maximus?

— Da? întrebă el, urmărindu-i buzele cu privirea.

— De ce erai în St. Giles când au murit părinţii tăi?

Preţ de o secundă, ea ştiu că îndrăznise prea mult. Când privirea lui se transformă în gheaţă şi ochii lui întunecaţi deveniră reci. Apoi el o trase spre el.

— Nu-mi amintesc, murmură el cu gura lipită de a ei, înainte să o sărute.

Capitolul 14

Timp de un an, Lin a mers călare în spatele regelui Herla, în vânătoarea lui îngrozitoare. Calul-fantomă dintre picioarele ei galopa şi se încorda, dar nu scotea niciun sunet. Îl văzu pe regele Herla doborând cerbi uriaşi şi mistreţi puternici, dar el nu-şi sărbătorea niciodată succesul. Doar câteodată, când ea prindea câte un iepure sau un cerb mai mic, el îşi întorcea capul şi ea simţea greutatea privirii lui asupra ei. Atunci constata că el o privea, cu ochii lui reci şi palizi, şi trişti, şi atât de

singuratici...

din *Legenda regelui Herla*

Era ciudat să săruţi un bărbat cu susul în jos – ciudat, dar şi foarte erotic. Artemis simţea buzele lui Maximus peste ale ei, barba lui zgâriindu-i uşor nasul. Din poziţia asta, buzele lor nu se găseau chiar aşa cum ar fi trebuit, aşa că ea trebui să compenseze deschizând gura larg, la fel şi el. Nu era elegantă această încolăcire ciudată a limbilor, acest amestec pasional al gurilor. Aceasta era pasiune pură, chiar dacă nu se grăbeau deloc.

Ea simţi cum el întinse mâna ca s-o ţină în loc în timp ce îi lua gura cu asalt. Se întrerupse doar pentru o secundă, iar ea văzu sclipirea hotărâtă a ochilor lui negri când el se întoarse spre ea. Se sprijini de picioarele ei desfăcute şi o cuprinse de talie cu un braţ în timp ce cu celălalt îi trăgea chipul spre el.

— Diana, i se păru ei că-l aude murmurând în timp ce o săruta din nou.

Încet, conştiincios. Ea îşi desfăcu buzele cu un oftat în vreme ce el îi cotropea gura cu limba. Nu se grăbea, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să o ţină aşa şi să-i exploreze adâncimile. Ea scoase un sunet, un fel de mârâit profund, de care în alte circumstanţe s-ar fi ruşinat, dar era ameţită, cu capul plin de vin şi de sărutările lui, încât nici nu se gândi la asta. Nu exista nimic altceva în afară de gura lui, de buzele lui, de intruziunea limbii lui. Nu-şi putea închipui că ar mai dori vreodată şi altceva.

Dar el se desprinse de ea, retrăgându-şi limba, buzele, deşi ea scânci şi făcu o mişcare să-l urmeze. Deschise ochii ca să-l descopere privind-o ca un prădător. Calculat, la pândă. Îi susţinu privirea şi ea văzu o umbră de zâmbet apărând în colţul gurii lui. Pătura îi dispăru brusc din poală, iar ea simţi cum materialul veşmintelor îi era împins în sus pe picioare.

— Îţi aminteşti dimineaţa aceea? întrebă el cu o voce imposibil de profundă. Ai ieşit din iaz ca o zeiţă

triumfătoare, îmi arătaseşi gleznele cu o zi înainte – ea simţi degetele lui fierbinţi pe glezna stângă –, dar în dimineaţa aceea am văzut curbura gingaşă din interiorul pulpelor, încheietura delicată a genunchilor, forma frumoasă a coapselor. Mi te-ai arătat feciorelnică asemenea unei sirene cântându-i unui bărbat până la moartea extatică şi nici măcar nu ai ştiut, nu-i aşa? Eram tare ca o stâncă până ai ieşit pe mal.

Ea roşi la auzul vorbelor lui, amintindu-şi de acea dimineaţă. Habar n-avusese că îl afectase atât de mult. Când se gândea că ei vorbiseră calm, şi în tot acel timp mădularul lui era întărit de dorinţa stârnită de ea. Se umezi doar la gândul acesta.

Privirea ei alunecă spre mâinile lui pe pulpele ei şi înapoi, ca să se uite în acei ochi atenţi şi ştiutori. El zâmbi de parcă i-ar fi putut ghici gândurile. Îi strânse poalele halatului şi ale cămăşuţei subţiri în pumnii lui mari şi le ridică încet, dezvelindu-i picioarele, şi dacă ea nu protestă, chiar mai mult.

Şi de data asta ea ştia exact cum îl tulbura vederea picioarelor ei. El ridică încet o sprânceană în semn de provocare.

Dar dacă el era prădătorul, emanând pericol masculin, atunci ea era partenera potrivită pentru el. Ea bântuise pădurile singură în copilărie. Înotase în iazuri, pândise veveriţe, se căţărase în copaci ca un copil neastâmpărat. Adânc în sinea ei, acoperită de masca banală a unei însoţitoare, era la fel de periculoasă ca şi el. La fel de îndrăzneaţă.

Aşa că îşi arcui gura într-un zâmbet în timp ce se lăsa pe spate pe scaun. Dacă el se aştepta ca ea să dea dovadă de o teamă feciorelnică, avea să fie dezamăgit. Nu mai era fecioară.

Ochii lui sclipeau ca ai unui băiat pus pe şotii, iar gura lui de regulă atât de severă se arcui mult în sus. Îşi înclină capul doar puţin, în semn de aprobare. Apoi, el îi împinse fustele dintr-o singură mişcare dincolo de şolduri,

dezvelind-o de la talie în jos, ca s-o privească.

Ea îşi reţinu o exclamaţie. Nu avea s-o facă să ţipe. El îi susţinu privirea, fără măcar să se uite la ce i se dezvăluia mai jos şi se întoarse complet, întinzându-şi picioarele lungi sub scaun, astfel încât el şedea pe podea, cu faţa spre ea, iar ea i se înfăţişa dinainte, ca un festin. Degetele lui descriau cercuri pe şoldurile ei, parcă pentru a o relaxa sau poate pentru a o menţine relaxată. Deşi dacă acesta era scopul lui, atunci nu funcţiona. Ea îi susţinea în continuare privirea, dar respiraţia i se accelera de parcă ar fi urcat o scară. Apoi, brusc, el se uită în jos.

Se opri, uitându-se pur şi simplu la ea. Nu făcu nicio mişcare, dar în privirea lui se vedea o dorinţă sălbatică de posesie care o făcea să se întindă şi să toarcă drept răspuns. O voia. Voia acea parte din ea. Se simţi dintr-odată geloasă pe oricare altă femeie la care se uitase vreodată aşa. El nu avea dreptul – ele nu aveau dreptul. Acea privire, acea expresie, acest *moment* trebuiau să existe numai între ei şi cu nimeni altcineva. Erau un univers format din doi.

Era o intimitate aproape insuportabilă, dar ea se forţă să privească în timp ce el îşi desfăcu larg degetele şi îşi trecu mâna peste locul delicat unde piciorul întâlnea şoldul, până când degetul arătător ajunse la părul încreţit. Degetul mare îşi continuă drumul pe sub picior, până când îi cuprinse coapsa în mână. El împinse, încet, inexorabil, făcând-o să-şi desfacă picioarele şi mai mult, ajutând-o să treacă un picior peste braţul scaunului, până când ajunse să i se ofere în chip indecent.

El se aplecă dinaintea ei, ca un preot în faţa altarului, iar ea privi, ţinându-şi răsuflarea până simţi că-i plesnesc plămânii, cum el o gusta.

Atingerea limbii lui fierbinţi şi umede era atât de minunată încât începu să tremure şi închise ochii. Era o senzaţie incredibilă, pe cât de îngrozitoare, pe atât de minunată, iar ea ştiu că nu avea să mai fie aceeaşi după acest moment. Aici şi acum, el dărâma pereţii faţadei,

fărâmiţând piatra, dizolvând mortarul. Pentru a dezveli femeia de dinăuntrul ei, iar lucrul cel mai înspăimântător era că ea nu era deloc sigură cine era acea femeie. N-o întâlnise niciodată.

El îi desfăcu pliurile cu degetele şi o gustă până când ea îşi arcui spatele şi gemu. Tare. Profund. Fără să poată opri sunetul.

Ea simţi cum el îşi deschidea gura lângă carnea ei, de parcă ar fi vrut s-o inhaleze, iar inima îi bătea atât de tare, încât crezu că avea să moară. El îşi duse limba la năsturaşul ei şi apăsă, sărută, supse, iar ea ar fi putut să jure că inima avea să i se oprească în întregime. Trupul i se cutremura, iar ea îi ţinu capul cu palmele ca să nu plece. Şoldurile i se mişcau încetişor, neliniştite sub gura lui, ridicându-se şi lăsându-se ca să întâmpine sărutul său neîntrerupt. Îşi dădu capul pe spate, cu spatele arcuit, în timp ce el îşi mişca limba iute şi tare, şi obscen, sunetele umede umplând încăperea. Ea nu ştia dacă avea să reziste dacă el continua, dar ştia că ar muri dacă se oprea. Iar când atinse apogeul, ea se ridică.

Ca un vultur întinzându-şi aripile, pe un val percutant al exploziei de jos. Zbură şi renăscu.

Când deschise în cele din urmă ochii, ea îl văzu privind-o, cu gura în continuare între coapsele ei, dogoarea privirii lui arzându-i pielea renăscută. Înghiţi în sec, mângâindu-i obrazul şi încercă să se gândească la un fel prin care să-şi exprime gratitudinea, dar se părea că uitase arta vorbirii.

El îşi înălţă capul, iar ea nu mai avea nici măcar energia de a se supăra pe zâmbetul satisfăcut de pe buzele lui. El îşi puse mâinile în jurul taliei ei şi o trase spre el, ajutând-o cu grijă să i se aşeze în poală, cu picioarele peste ale lui. O ţinu cu mâna de cap şi o sărută, iar când ea simţi o aromă puternică pe buzele lui, ştiu de unde venea.

Fără să rostească vreun cuvânt, el împinse scaunul deoparte, astfel încât se aflau împreună în faţa focului. Se aplecă spre ea, sărutând-o tandru după ureche.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, şopti el.

Ea se mişcă languros, pentru că nu exista niciun motiv, din câte îşi dădea ea seama, să se grăbească. Dar când moliciunea ei se deschise din nou, datorită poziţiei în care se aşezase, ea simţi cât era el de tare. Cât de insistent. Probabil că avea o părere diferită referitor la urgenţa chestiunii.

Când el îşi strecură o mână între ei, Artemis se agăţă de gâtul lui, ca să-şi menţină echilibrul, şi se aplecă să se uite. El îşi desfăcea pantalonii. Ea îşi înclină capul în timp ce el încerca să se descurce cu o mână, cealaltă fiind proptită în podea pentru a-i menţine pe amândoi în echilibru. Se uită la el printre gene.

— Ai vrea un pic de ajutor?

El o pedepsi pentru amuzamentul ei crâmpoţindu-i buza. Pentru un moment, ea se pierdu în joaca lor, în săruturile nerăbdătoare pe care el i le dădea. Apoi se aplecă şi îi desfăcu pantalonii cu un calm deliberat. Din păcate, el nu era la fel de calm.

— Diana, mârâi el, întrerupându-şi vorbele cu o înjurătură când ea îi scoase mădularul din pantaloni.

Era pentru prima dată când ea îl ţinea – ţinea un bărbat – şi se folosi de ocazie pentru a studia premiul din mâinile ei. Pielea era moale şi o surprinse că partea cea mai masculină a lui era atât de catifelată. Îl mângâie cu degetele, minunându-se de duritatea de sub piele, de venele groase care se întindeau pe toată lungimea lui. În despicătura mică din vârf apăruse o mărgea de lichid. Membrul din mâna ei se flexă la atingerea ei, şi ea dădu să râdă. Să cânte, deşi vocea ei nu era minunată. Era atât de special, de straniu, felul în care era construit. Faptul că o lăsa să se joace cu el. Îi aruncă o privire pe sub sprâncene şi văzu o expresie extraordinară pe chipul lui – un fel de foame plină de tandreţe.

— Diana, şopti el, şi îi prinse buzele cu ale lui.

Dintr-odată, ea nu mai voia să se joace. Înăuntrul ei simţi arcul întinzându-se din nou, încordându-i trupul,

adunându-se în ceea ce de-acum ştia că avea să fie o plăcere aproape insuportabilă.

Se trase mai aproape, ridicându-şi fustele şi ducând vârful mădularului său întărit spre pliurile ei. Încă se mai sărutau când ea începu să-şi rotească şoldurile, gâfâind în timp ce se folosea de el pentru a se stimula.

El deschise gura larg şi o sărută adânc, împingându-şi şoldurile în sus. Ea ştia ce îşi dorea el – de ce avea nevoie de-acum – dar şi ea avea nevoie de ceva. Încă puţin. Îşi ţinu răsuflarea, zvârcolindu-se în timp ce îl conducea spre pliurile ei alunecoase. Era atât de tare, de lat, atât de perfect, încât parcă fusese făcut special pentru ea. Ei bine, într-un fel chiar fusese, nu?

Dar răbdarea lui ajunsese la capăt. O apucă de talie şi o ridică, uitându-se cu ferocitate în ochii ei.

— Ţine-mă acolo.

Ea îl potrivi aproape fără voie la intrarea ei, ţinându-l acolo în timp ce el o trăgea în jos. În timp ce se unea cu el. El o privi chiar şi când ea oftă din pricina intruziunii intime. Era încă sensibilă acolo din pricina serii de dinainte, aşa că se încordă. El se opri, degetele lui mângâindu-i spatele, prin materialul subţire al cămăşii şi al halatului.

— Încet.

Ea încuviinţă, pe măsură ce corpul ei îl accepta şi el luă asta drept o permisiune. Încetişor, o străpunse cu mădularul. Ea îşi dădea seama de bătăile iuţi ale inimii, de respiraţia sacadată, de felul în care se uita el şi cât de tare se controla ca să nu se împlânte direct în ea.

Dar durerea începu să treacă, fiind înlocuită de senzaţia minunată de a fi umplută până la refuz. Ea îşi muşcă buza, arcuindu-şi spatele şi uitându-se la tavan în timp ce îşi rotea încet şoldurile, lăsându-se în jos deasupra lui până când îi simţi mătasea fină a pantalonilor.

El gemu, profund şi foarte masculin, şi îşi aplecă pentru un moment capul spre ea, răsuflarea lui fierbinte, gâfâită, încălzindu-i sânii. Ea îşi trecu mâinile peste braţele lui şi simţi cum i se încordau muşchii sub degetele ei.

Acesta fu singurul ei avertisment.

El o împinse în sus, iar ea simţi cum el alunecă afară în timp ce se retrăgea, apoi îşi întinse picioarele pe podea şi îşi înfipse şoldurile în ea. Iute şi tare, într-un ritm ameţitor.

Odinioară, ea îşi închipuise actul dragostei ca pe o unire blândă a două suflete, un val uşor care se apropia şi se depărta. Un act pe cât de plin de respect, pe atât de onorat.

Ce îi făcea Maximus era departe de a fi blând. El inspiră, pieptul lui mare gemând de parcă s-ar fi luptat cu demoni. Sudoarea i se adunase pe sprâncene şi în perii fini de pe piept. Mişcările lui erau aspre şi abrupte în timp ce el se înfigea iar şi iar în ea. Nu era deloc aristocratul sofisticat care se arăta celorlalţi. Un colţ al gurii era ridicat într-un rânjet, ochii lui străluceau ca un furnal. Îi folosea corpul pentru propria plăcere, pentru a-şi potoli propria nevoie, ridicând-o şi coborând-o pe membrul lui. Era un pic mai mult decât un animal acum.

Iar ea savura momentul. Ea – ea îl adusese în starea asta. Ea făcuse ca un bărbat, care captiva regi şi diplomaţi cu siguranţa elocvenţei sale, să-şi iasă pur şi simplu din minţi.

El o împinse cu toată puterea şi se înfipse adânc în ea, încremenind, cu capul pe spate în agonia plăcerii. Ea se aplecă şi linse cu delicateţe sudoarea sărată de pe buzele lui în timp ce sămânţa lui o inunda.

*

A doua zi dimineaţă, Craven se puse la dispoziţia lui Maximus în încăperile lui şi se arătă îngrozitor de corect până când Artemis se duse să se îmbrace în camera ei.

Abia apucase să se închidă uşa în urma spatelui ei minunat, când valetul se întoarse încet spre Maximus şi îl ţintui cu o privire care l-ar fi ruşinat până şi pe rege într-unul dintre momentele lui de supărare extremă.

— Mă iertaţi, Excelenţa Voastră, dar sper că nu vă veţi

supăra că vorbesc pe şleau…

— Ar conta? bombăni Maximus, dorindu-şi să fi apucat să bea măcar o ceaşcă de ceai de dimineaţă, înainte ca propriul valet să-l treacă prin furcile caudine.

Craven nici nu se obosi să ia în seamă întreruperea.

— … dar mă întreb dacă nu aţi luat-o razna de tot.

Maximus începu să se săpunească furios pe faţă.

— Dacă voiam să-ţi ştiu părerea, aş fi…

— Oricât mă doare că trebuie să vorbesc, continuă Craven, mă tem că nu am de ales, Excelenţa Voastră.

Maximus închise gura şi îşi luă briciul, asigurându-se că mâna îi era sigură, înainte să ducă lama la obraz. Îl simţea pe Craven în spatele lui şi ştia, fără să se întoarcă: Craven stătea în poziţie de drepţi, cu umerii traşi spre spate, cu capul sus.

— Un gentleman nu siluieşte o lady, zise Craven. Cu atât mai mult o lady care locuieşte sub acoperişul său şi se află astfel sub protecţia lui.

Maximus îşi scutură briciul, lovindu-l de lighean şi simţindu-se supărat atât pe Craven, cât şi pe sine însuşi.

— Nu am siluit în viaţa mea nicio femeie.

— Cum se numeşte altfel seducerea unei femei nemăritate, de origine nobilă?

Era o lovitură bine ţintită şi Maximus o simţi din plin. Ea îi povestise deja că mai fusese rănită odată de nenorocitul acela de logodnic al ei – oare el era, până la urmă, mai bun decât acel idiot? Nu, sigur că nu. Cel puţin fiul doctorului nu se apucase să o seducă. Aşa cum făcuse Maximus.

Oare îi făcea rău zeiţei lui? Oare ea îşi ascundea inima rănită de acţiunile lui nepăsătoare? Numai gândindu-se la asta şi simţea nevoia să dea în pereţi. Nimeni nu ar trebui s-o rănească aşa, cu atât mai puţin el. Craven avea dreptate: era un ticălos şi un escroc, şi dacă ar fi fost cât de cât un gentleman, ar fi renunţat la ea. Ar fi întrerupt idila şi ar fi lăsat-o liberă. Şi cu toate astea, nu avea s-o facă. Pur şi simplu pentru că nu ar fi suportat s-o lase să plece. El trase

aer în piept şi zise cu greu:

— Craven, ce se petrece între domnişoara Greaves şi mine nu te priveşte.

— Chiar aşa? Vocea bărbatului mai în vârstă era aspră cum Maximus nu o auzise aproape niciodată. Dacă nu mă priveşte pe mine, atunci pe cine? Ascultaţi cumva de surorile dumneavoastră, de domnişoara Picklewood, de bărbaţii din Parlament pe care îi numiţi prieteni?

Maximus se întoarse încet să se uite la valet. Nimeni nu-i mai vorbise aşa până acum.

Chipul lui Craven părea brusc îmbătrânit, dezvăluindu-i dintr-odată vârsta.

— Sunteţi legea în sine, Excelenţa Voastră, mereu aţi fost. Asta v-a făcut un bărbat important în Parlament. Dar asta înseamnă şi că, atunci când greşiţi, nu există nimeni care să vă oprească.

— Şi de ce m-aş opri? îşi miji Maximus ochii.

— Pentru că ştiţi că ce aţi făcut – ce faceţi – nu e corect.

— Ea a venit în patul meu, nu invers, bombăni Maximus, simţind cum se înroşeşte la această scuză şubredă.

— Un gentleman îşi controlează mereu pornirile… toate pornirile, zise Craven cu doar o umbră de sarcasm. Aţi da vina pe o lady pentru greşeala dumneavoastră?

— Nu dau vina pe nimeni.

Maximus se întoarse la comoda lui, nefiind în stare să-şi privească valetul în ochi. Îşi dădu jos barba de pe obraji.

— Poate că ar trebui.

— Craven.

Când vorbi din nou, vocea lui Craven suna ca a unui om bătrân.

— Spuneţi-mi că vă veţi căsători cu domnişoara, şi eu voi sărbători ocazia cu plăcere.

Maximus încremeni. Ce voia el şi ce era mai bine pentru ducat erau două lucruri total diferite.

— Ştii prea bine că nu pot. Intenţionez să mă

căsătoresc cu Lady Penelope Chadwicke.

— Şi cu toate astea ştiţi, Excelenţa Voastră, că Lady Penelope e o prostuţă frivolă, care nu valorează nici cât jumătate din dumneavoastră. Nici cât jumătate din domnişoara Greaves, de fapt.

— Ai grijă, zise Maximus cu voce de gheaţă. O vorbeşti de rău pe viitoarea ducesă.

— Nu aţi cerut-o de soţie.

— Încă.

Craven îşi întinse mâinile într-un gest de implorare.

— De ce să nu faceţi lucrurile corect? De ce să nu vă căsătoriţi cu femeia cu care aţi împărţit deja patul?

— Pentru că, aşa cum ştii, familia ei e atinsă de nebunie.

— La fel ca jumătate din familiile aristocratice din Anglia, pufni Craven. Mai bine de jumătate, dacă îi socotim şi pe scoţieni. Penelope însăşi e înrudită cu domnişoara Greaves şi familia ei. După socoteala dumneavoastră, nici ea nu ar fi bună de ducesă.

Maximus scrâşni din dinţi şi respiră încetişor. Craven fusese de faţă la botezul lui. Îl învăţase cum să se bărbierească. Stătuse în spatele lui când îşi coborâse părinţii într-un mormânt rece. Craven nu era doar un servitor pentru el, motiv pentru care se străduia să-şi menţină vocea calmă în timp ce discuta un subiect atât de intim cu el.

— Lady Penelope nu are un frate care e considerat un nebun ucigaş. Să o iau pe domnişoara Greaves de soţie ar însemna să îmi întinez titlul. Am o datorie faţă de străbuni, faţă de tatăl meu…

— Tatăl dumneavoastră nu v-ar fi obligat niciodată să vă căsătoriţi cu Lady Penelope! strigă Craven.

— Tocmai de asta o să mă şi căsătoresc cu ea, şopti Maximus.

Craven rămase pur şi simplu să-l privească. Era aceeaşi privire pe care i-o aruncase atunci când Maximus se răstise la una din surorile lui în tinereţe, când băuse

pentru prima oară prea mult vin, când refuzase să vorbească timp de două săptămâni după moartea părinţilor săi. Era privirea care spunea: „Acesta nu este un comportament potrivit pentru ducele de Wakefield”. O privire care îl oprise mereu pe Maximus.

Dar nu de data asta. De data asta *el* avea dreptate, iar Craven greşea. Nu se putea căsători cu Artemis – nu i-o permitea amintirea tatălui său, aceea care-l obliga să se comporte ca un duce pentru a îndrepta răul –, dar putea să o aibă şi să o păstreze, şi să o transforme în cea mai tainică dorinţă a lui. Pentru că nu era sigur că mai putea trăi fără ea.

Se uită la Craven şi ştiu că pe chipul lui se aşternuse acea mască rece, împietrită, care îi făcea pe alţi bărbaţi să-şi ferească privirea.

— O să mă căsătoresc cu Lady Penelope şi voi continua legătura cu domnişoara Greaves după cum cred de cuviinţă, iar dacă nu te poţi împăca cu această idee, atunci eşti liber să nu mai lucrezi pentru mine.

Preţ de o clipă, Craven se uită la el, şi Maximus îşi aminti de primul lucru pe care îl văzuse în dimineaţa în care se trezise după moartea părinţilor săi: chipul lui Craven, în timp ce dormea pe un scaun lângă patul său.

Craven se întoarse şi ieşi din dormitor, închizând încetişor uşa în urma lui. La fel de bine ar fi putut să trimită un glonţ în sufletul lui Maximus.

Capitolul 15

Tam călărea acum lângă regele Herla şi, deşi Lin încercase să-i vorbească în tot anul, el nu îi adresă niciun cuvânt şi nu dădu vreun semn că ar cunoaşte-o. Cu toate astea, când veni din nou noaptea recoltei, Lin trase aer în piept şi făcu aşa cum îi spusese omuleţul din munţi: întinse mâna şi îl trase pe fratele ei de pe calul său fantomatic,

apucându-l strâns. Imediat, Tam se transformă într-o pisică sălbatică uriaşă...

din *Legenda regelui Herla*

Treptele spre pivniţa lui Maximus erau ude. Artemis cobora cu grijă, pentru că ducea micul dejun pentru Apollo, ceai, pâine unsă din belşug cu unt şi gem, şi o farfurie uriaşă cu ouă moi. Slujnica se uitase ciudat la ea când ceruse un mic dejun atât de bogat, dar era prea bine educată ca să întrebe de ce avea un apetit atât de nepotrivit unei lady.

Artemis balansa tava de lemn pe un şold, în timp ce încerca să descuie uşa. Părea destul de ciudat să-l încuie aşa pe Apollo înăuntru, cu siguranţă nimeni nu ar fi avut curajul să cerceteze pivniţa ducelui, dar atât Maximus, cât şi Craven insistaseră că era mai bine aşa.

Înăuntru, nimic nu părea să se fi schimbat de când îi urase lui Apollo noapte bună, cu câteva ore mai devreme. Tava cu cărbuni încă mai arunca o lumină mocnită, iar Apollo era aşezat pe patul îngust. Dar când se apropie, văzu o diferenţă foarte mare: Apollo avea legat de o gleznă un lanţ cu o bilă din fier. Se opri la câţiva paşi de el.

— Ce e asta?

Poate că era pe jumătate mort de foame, aproape ucis în bătaie şi încă incapabil să articuleze un cuvânt, dar fratele ei nu avusese niciodată probleme în a-şi exprima gândurile faţă de ea.

El îşi dădu ochii peste cap. Apoi se uită în jos şi privi teatral spre bilă de parcă nu ar mai fi văzut-o până atunci. Mişcarea jucăuşă era ridicolă pentru un bărbat atât de mare. Ea simţi impulsul de a zâmbi, dar se abţinu. Problema era serioasă.

— Apollo, zise ea pe un ton de avertisment, punând tava pe pat, lângă el.

Lanţul era destul de lung pentru ca el să ajungă uşor la o comodă şi la vasul cu cărbuni, dar cam atât.

— Cine a făcut asta? Maximus?

El nu se osteni să răspundă, în timp ce rupea pâinea, apoi se opri o clipă şi începu să mănânce aproape cu graţie. Artemis se încruntă văzând comportamentul lui ciudat, dar fu distrasă de lanţul care zornăi pe podeaua de piatră în timp ce el se aplecă să ia ceaşca de ceai.

— Apollo! Răspunde-mi, te rog. De ce te-au legat?

El se uită la ea peste marginea ceştii, înainte să ridice din umeri şi să pună ceaşca jos. Ridică încet carneţelul care fusese lăsat pe jos lângă pat şi mâzgăli ceva cu un creion înainte să i-l întindă.

Artemis se uită la ce scrisese.

Sunt nebun.

Ea pufni dispreţuitor, înainte să-i dea carnetul înapoi.

— Ştii prea bine că nu eşti.

El se opri cu degetele pe micuţul caiet, se uită la ea şi ea observă cum privirea i se îmblânzi. Apoi luă carnetul de la ea şi scrise altceva:

Doar tu, sora mea dragă, mă crezi întreg la minte, şi pentru asta te iubesc.

Ea înghiţi în sec şi se aplecă să-l sărute pe obraz. Cel puţin se bărbierise.

— Şi eu te iubesc, deşi mă scoţi din minţi.

El pufni şi se apucă să mănânce ouăle.

— Apollo? se interesă ea blând. Ce s-a întâmplat la Bedlam? De ce ai fost bătut atât de rău?

El luă încă o înghiţitură, refuzând să o privească în ochi. Ea oftă şi îl privi. Chiar dacă era prea încăpăţânat ca să povestească de ce îi fusese strivit gâtul, ea era bucuroasă că era în siguranţă şi că avea destulă mâncare. Privi din nou spre lanţul de la glezna lui. Era în siguranţă, dar era din nou legat ca un animal, iar asta era intolerabil.

— O să vorbesc cu Maximus. O să înţeleagă că ai fost acuzat pe nedrept şi că nu eşti deloc nebun.

Ea vorbi încrezătoare, deşi începea să se îndoiască de faptul că Maximus se va răzgândi vreodată. Şi dacă nu o făcea? Nu-şi putea lăsa fratele legat aici – era doar un pic mai bine decât la Bedlam.

El mestecă, privind-o cu ochii mijiţi, şi dintr-un anume motiv, expresia lui o nelinişti. Apollo luă caietul şi scrise un singur cuvânt: *MAXIMUS?*

— E un prieten, zise ea simţind că începea să se îmbujoreze.

El ridică sardonic o sprânceană şi scrise, creionul lovind hârtia la fiecare literă cu o mică bufnitură.

Trebuie să te considere o prietenă foarte bună ca să mă salveze din Bedlam doar pentru că Tai rugat.

— Presupun că a considerat că face o faptă bună.

El ridică din nou neîncrezător din sprâncene, înainte de a scrie:

Mi-am pierdut vocea, nu raţiunea.

— Ei, sigur că nu.

Dar el continuă să scrie.

Nu-mi place să fii atât de apropiată de un duce.

— Ţi-ar fi plăcut mai degrabă să fiu apropiată de un conte sau de un viconte, atunci?

El se lovi cu umărul de ea înainte să răspundă în scris:

Foarte amuzant. Ştii la ce mă refer.

Pentru ea era cel mai drag om din lume, şi ura să-l mintă. Cu toate astea, adevărul nu ar fi făcut decât să-l înfurie.

— Dragule, nu-ţi face griji pentru mine! Un duce nu ar fi niciodată interesat de însoţitoarea unei doamne. Ştii că Lady Phoebe e prietena mea. Am venit aici ca să-i fiu însoţitoare cât e plecată verişoara ei, domnişoara Picklewood. Nimic mai mult.

El o privi suspicios până când ea îi atrase atenţia că i se răcea ceaiul. După asta mai rămaseră împreună în tăcere, în timp ce ea îl privea mâncând.

Dar nu putea să scape de semnificaţia propriilor cuvinte, căci fără să vrea, ea rostise adevărul: un duce chiar nu avea niciun motiv să aibă o relaţie cu ea. Maximus nu spusese nimic despre intenţia de a face din aranjamentul lor o relaţie permanentă. Dacă el nu voia decât să se culce cu ea câteva nopţi şi nimic mai mult? Ce

avea să facă atunci? Din pricina a ceea ce făcuseră, ea nu va mai putea să locuiască vreodată la Penelope ca însoţitoare – chiar dacă verişoara ei nu va afla niciodată adevărul. Artemis pur şi simplu nu o putea păcăli pe Penelope într-un mod atât de îngrozitor. Acţiunile ei îi închiseseră calea spre fosta ei viaţă.

*

Maximus simţi că inima începea să-i bată mai tare în timp ce îşi croia drum prin umbrele Londrei în costumul Fantomei din St. Giles. Era de parcă nu ar mai fi putut să ţină înlănţuită bestia furioasă dinlăuntrul său. Trecuseră aproape douăzeci de ani – mai mult de jumătate din viaţa lui – de când ieşea la vânătoare. Nu se căsătorise, nu căutase prietenii sau iubite. În tot acest tâmp, toate gândurile sale, toată energia lui se îndreptaseră spre un singur scop: să-şi răzbune părinţii. Să le găsească ucigaşul. Să reaşeze lumea, măcar în parte, la loc în tiparele ei. Iar în seara asta, acum, se afla mai aproape ca niciodată de eşec.

Începuse să plouă de parcă cerurile înseşi ar fi plâns din pricina neputinţei lui. Se opri, ridicându-şi chipul spre cerul nopţii, simţind picăturile reci lovindu-l în faţă. Cât de mult? Doamne, cât de mult mai trebuia să caute? Oare Craven avusese dreptate? Făcuse destulă penitenţă sau va trebui să trudească mereu?

Din apropiere se auzi un strigăt şi, fără să se întoarcă, începu să alerge în noapte. Piatra cubică era umedă şi alunecoasă sub cizmele lui, iar capa scurtă flutura în urma lui de parcă şi-ar fi bătut joc de tentativa sa de fugă. Ploaia era neîntreruptă, dar asta nu-i oprea pe locuitorii Londrei să iasă. El trecu pe lângă doi dandy care înaintau grăbiţi, cu pelerinele deasupra capului. Maximus doar se aplecă într-o parte când unul din ei arătă spre el şi ţipă. Un cal se feri când trecu pe lângă el, de parcă animalul ar fi simţit întunericul aruncat asupra sufletului său. În faţă, erau şi mai mulţi oameni. Ieşise prea devreme.

Maximus ţâşni spre dreapta şi apucă un stâlp care susţinea etajul superior. Se trase în sus doar ca să dea nas în nas cu o copilă blondă, în cămaşă de noapte, aflată la fereastră. Se opri, uluit, în timp ce fetiţa îşi duse degetul în gură şi se holbă la el, apoi îşi continuă urcuşul. Acoperişul inclinat era alunecos, dar el se ridică peste margine şi începu să alerge. Ploaia cădea neîndurătoare, udându-i tunica, făcând ţiglele de pe casă alunecoase, transformând lumea într-un loc aflat în doliu permanent. Dedesubt, oamenii umblau prin ploaie, deprimaţi şi uzi, în vreme ce, deasupra, el sărea de pe acoperiş pe acoperiş, zburând prin aer, riscând la fiecare salt o căzătură fatală.

Se apropia de St. Giles. Ştia pentru că simţea mirosul locului: putoarea canalului, putreziciunea trupurilor care trăiau doar cu disperare şi gin – mereu gin. Îşi închipui că putea simţi mirosul băuturii, fierbinte şi pătrunzător, cu acel accent dulceag de ienupăr. Ginul se infiltrase în toată zona, înecând-o în boală şi moarte. Doar gândul la asta îi dădea senzaţia de greaţă.

Umblă prin noapte, alergând prin ploaie, bântuind acoperişurile din St. Giles de minute, zile, o viaţă, poate chiar uitând de ce venise. Până când găsi ce căuta – îl găsi pe *el.*

Dedesubt, într-o curte atât de mică încât nu avea nume, el îl zări pe tâlharul care-şi spunea Scaraoţchi. Bărbatul era călare şi încolţise un tânăr speriat, aţintind pistolul spre capul băiatului. Maximus acţionă din instinct şi fără vreun plan. Pe jumătate alunecă, pe jumătate coborî pe marginea clădirii, aterizând între băiat şi Scaraoţchi. Fără ezitare, acesta întoarse pistolul spre el şi trase.

Sau mai bine zis încercă să tragă. Maximus rânji, cu ploaia şiroindu-i pe faţă.

— Praful e ud.

Băiatul se ridică în picioare şi fugi.

— Aşa se pare, zise Scaraoţchi, înclinându-şi capul.

Vocea îi era înăbuşită de eşarfa legată pe partea de jos a feţei. Nu părea deloc să se teamă. Maximus păşi mai

aproape şi, deşi lumina era slabă, reuşi în sfârşit să vadă clar smaraldul de la gâtul celuilalt bărbat. Îl văzu şi îl recunoscu. Încremeni, cu nările fremătând. „în sfârşit.” Doamne, Dumnezeule, în sfârşit. Privirea lui se mută la ochii adumbriţi ai bărbatului de pe cal.

— Ai ceva care-mi aparţine.

— Aşa să fie?

— Asta, zise Maximus arătând spre bărbia lui. Smaraldul acela a fost al mamei mele. Ultimul din cele două care lipsesc. Îl mai ai şi pe al doilea?

Se aştepta la orice de la Scaraoţchi, dar nu la aşa ceva: bărbatul îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, sunetul reverberând în pereţii înclinaţi din cărămidă care îi înconjurau.

— O, Excelenţa Voastră, ar fi trebuit să vă recunosc. Dar pe de altă parte nu mai sunteţi băiatul smiorcăit de acum nouăsprezece ani, nu-i aşa?

— Nu, nu mai sunt, zise Maximus cu asprime.

— Dar eşti la fel de nesăbuit, îl tachină diavolul. Dacă vrei smaraldele mamei tale, îţi sugerez să cauţi chiar la tine acasă.

Maximus se săturase. Îşi trase sabia şi atacă. Scaraoţchi trase de frâie şi calul se ridică pe două picioare, potcoavele din fier sclipind în noapte. Maximus se feri, încercând să treacă de animal ca să ajungă la stăpânul său, dar tâlharul îşi întoarse calul şi îi dădu pinteni, galopând în josul aleii care ieşea din curte.

Maximus se răsuci şi sări spre colţul unde pereţii se întâlneau. Sări şi se căţără, degetele lui căutând frenetic puncte de susţinere în întuneric. Auzea zgomotul copitelor îndepărtându-se, sunetul estompându-se. Dacă nu ajungea iute pe acoperiş avea să-l piardă pe bărbatul călare în labirintul de străduţe înguste din care se compunea St. Giles.

Cu disperare, căută un punct de susţinere deasupra capului său. Cărămida cedă brusc, ieşind cu totul din perete şi el îşi pierdu echilibrul. Căzu pe spate, agitându-se ca un

şobolan, zgâriind zidul cu unghiile.

Se lovi de pământul noroios cu o bufnitură care îl făcu să vadă stele verzi. Şi apoi rămase acolo, întins pe spate în curtea murdară, cu braţele şi spatele durându-l, şi ploaia lovindu-l rece în faţă. Luna dispăruse de pe cerul nopţii.

*

Artemis se trezi când braţe puternice o apucară strâns şi o ridicară din pat. Ar fi trebuit să fie speriată, dar nu avu decât un sentiment ciudat că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Ridică privirea în timp ce Maximus o căra pe coridorul din faţa camerei ei. Chipul îi era aspru şi sumbru, privirea obosită şi bătrână, gura strânsă. Era îmbrăcat în halat, iar ea simţea mătasea netedă sub obraz. Îi auzea bătăile inimii, puternice şi constante.

Întinse mâna şi îi urmări cu degetul ridurile de lângă gură. Privirea lui o întâlni pe a ei şi sălbăticia pură pe care o văzu acolo o făcu să icnească, şocată. El deschise uşa cu umărul, se îndreptă spre pat şi o depuse acolo ca pe un trofeu de război. Rămase deasupra ei şi îşi smulse hainele de pe el.

— Scoate-le!

Ea se ridică să-şi tragă cămaşa peste cap. Exact la timp. Gol, el se târî peste ea cu trupul fierbinte şi tare.

— Să nu mai dormi vreodată în altă parte decât în patul meu.

Ea ar fi protestat, dar el o întoarse brusc pe burtă, cu faţa îngropată în perna lui. El se afla deasupra ei, sprijinit pe braţe, dar şoldurile şi picioarele o ţintuiau în loc. O ţineau ca într-o capcană.

— Eşti a mea, zise el şi îşi lipi obrazul de al ei. A mea şi a nimănui altcuiva.

— Maximus, îl avertiză ea.

— Predă-te, Diana, şopti el, desfăcându-i picioarele. Ea îi simţea bărbăţia apăsându-i poruncitoare posteriorul. Predă-te, fecioară războinică.

— Nu mai sunt fecioară. Tu mi-ai luat asta.

— Şi aş face-o din nou, mârâi el. Te-aş răpi şi te-aş ţine într-un castel departe de aici. Departe de orice alt bărbat. Te-aş păzi cu gelozie şi aş veni în patul tău în fiecare noapte şi mi-aş înfige mădularul în tine şi te-aş silui până în zori.

Cuvintele dure, născute dintr-un sentiment apropiat nebuniei, ar fi trebuit s-o sperie. Poate că nu era ceva în regulă cu ea, căci nu făcură decât s-o încălzească. Nu, s-o înfierbânte. Era în flăcări. Abia dacă se putea abţine să nu se zvârcolească sub el.

— Vrei asta, Diana? mormăi el în urechea ei, cu răsuflarea umedă pe pielea ei. Vrei să fii a mea şi numai a mea, departe de lumea asta blestemată, într-un loc unde să fim doar noi doi?

— O, da, zise ea, cu voce hotărâtă.

El se ridică.

— Ziua m-aş duce să vânez un cerb frumos. L-aş aduce înapoi la castelul nostru ascuns şi l-am găti la foc mocnit şi apoi te-aş aşeza la mine în poală şi te-aş hrăni bucată cu bucată. Toată mâncarea a-i primi-o de la mine şi numai din mâna mea.

Ea râse, pentru că ştia că el nu-şi dorea o astfel de păpuşă obedientă. Se zvârcoli şi se întoarse dintr-o singură mişcare, ca să fie întinsă cu faţa spre el.

— Nu, aş vâna alături de tine, zise ea şi îi trase chipul spre ea. Eu sunt egala ta, milord. Egala şi tovarăşa ta.

— Asta eşti, şopti el şi o muşcă de buză.

Ea simţi gustul ploii pe buzele lui. Ploaie şi vin şi ceva mult mai întunecat. Ceva îl mâna, iar ea trebuia să vorbească cu el – despre viitorul ei şi despre eliberarea lui Apollo. Dar acum, în acest moment, nu voia să ştie de realitate. Realitatea era o cotoroanţă cu glas ascuţit, care nu putea fi niciodată mulţumită.

Dacă nu putea găsi fericirea, măcar putea avea asta. Deschise gura larg şi îşi muşcă partenerul, înfigându-şi unghiile în gâtul lui ca să-l ţină cu aceeaşi ferocitate cu care

o ţinea el. Pieptul lui se frecă de sfârcurile ei, iar el se simţea cald şi masculin. Braţele lui de-o parte şi de alta a capului ei erau o cuşcă primitoare, iar el îşi plimba mădularul între picioarele ei, umezind-o. Se trase înapoi.

— Aşa.

Şi o răsuci din nou. Ea mârâi protestând, iar el chiar *râse.*

— Magnifică Diana, murmură el în urechea ei, frecându-se de ea ca un tigru uriaş. Acum o să ţi-o trag.

Ea se arcui spre el, în parte protestând că era folosită cu atâta uşurinţă, în parte excitată. Îi simţi membrul alunecând înăuntrul ei, căutând, cercetând. Într-o zi o să vrea să-l vadă, cu totul. Să-l atingă, să-l guste şi să-i exploreze corpul superb, dar deocamdată nu-şi dorea decât să-l simtă în ea.

Şi dorinţa îi fu îndeplinită. El se înfipse adânc, dintr-o singură mişcare violentă, odihnindu-şi şoldurile pe posteriorul ei. Ea gemu, muşcându-şi buza de jos.

Îl putea auzi gâfâind lângă urechea ei. În poziţia asta, apăsată în pat, aproape că nu se putea mişca, nici nu se punea problema să împingă înapoi.

El păru să-şi dea seama de situaţia ei. Râse cu un sunet profund, din gât, care vibră pe spatele ei, şi apoi se înfipse din nou în ea. Îl simţea, plin şi tare ca piatra înăuntrul ei, iar mişcările lui mici, deliberate păreau să apese pe ceva adânc în ea. Simţi că se umezea tot mai tare, umflându-se de tensiunea aşteptării. Îşi mişcă şoldurile atât cât putu, iar uşoara mişcare smulse un mârâit de la el. O apucă de ureche cu dinţii, continuând să se împlânte în ea.

— Predă-te, dulce Diana, îi şopti el în ureche. Eşti fierbinte şi umedă pentru mine, aş sta aşa cu tine pentru totdeauna, să te ţin, să te oblig să îmi cedezi.

Ea încercă să-şi vâre braţele sub ea, să se împingă într-un fel în el, dar el doar râse, retrăgându-se doar atât cât ea să simtă capul mădularului întinzându-i intrarea înainte să se înfigă la loc în ea. Dintr-odată, îşi vârî braţele

sub ea, ţinând-o strâns, găsind unul din sâni şi apucându-l. Picioarele lui lungi o ţineau de-o parte şi de cealaltă, strângând-o şi imobilizând-o.

— Diana, murmură el în urechea ei, lingând-o. Diana, eşti tot ce mi-am dorit vreodată şi nu voi avea niciodată.

Ea simţi cum i se umplu ochii de lacrimi şi suspină.

— Aşa, zise el, plângi pentru mine. Rabdă-mi durerea. Ia-mi sămânţa, pentru că nu pot să-ţi dau nimic altceva.

Se implântă în ea cu lovituri puternice şi iuţi, fiecare mişcare lovind în locul sensibil din ea. Artemis strânse din dinţi şi îşi puse capul pe pernă. Era prea mult. Prea puţin. Un asalt continuu al simţurilor ei. Îşi lipi obrazul de al ei, iar ea simţi ceva udându-i pielea.

— Haide, Diana, scaldă-mă în pasiunea ta.

Iar ea se încordă şi apoi se cutremură. O dată. De două ori. De trei ori. Ca într-o criză, ca o sfredelire a sufletului. Ca moartea speranţei.

El căzu peste ea, greu ca plumbul, dar ea nu voia să-l facă să se mişte. Ceva se petrecuse în noaptea asta care-l transformase într-o sălbăticiune. Ceva îngrozitor. Ea se întoarse atât cât să-i mângâie ceafa cu păr scurt.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

El se rostogoli de pe ea, dar îşi petrecu braţele în jurul ei de parcă nu ar fi putut suporta să nu o atingă.

— L-am întâlnit în seara asta pe bărbatul care mi-a ucis părinţii. L-am întâlnit şi l-am pierdut.

Ea simţi că-i stă inima-n loc.

— O, Maximus…

El râse – un sunet sec, îngrozitor.

— Este un tâlhar care-şi spune Scaraoţchi. Ea îl auzi înghiţind în sec înainte să continue. Mama mea purta smaraldele Wakefield în noaptea în care a murit – un colier superb cu şapte lacrimi de smarald care atârnau de la un diamant central pe un lanţ de smarald. Trebuie să-l fi dezmembrat când l-a furat, căci după mulţi ani de la moarte ei am văzut prima lacrimă de smarald la gâtul unei curtezane. Mi-a luat ani întregi, dar am adunat piesele una

câte una: lanţul central şi cinci din cele şapte lacrimi. Noaptea trecută am văzut ceva ce semăna cu un smarald prins pe basmaua de la gâtul lui Scaraoţchi, dar nu m-am putut apropia suficient încât să văd ce era. În seara asta am reuşit. Poartă unul dintre smaraldele mamei. L-am întrebat unde era al doilea şi ştii ce mi-a spus?

— Nu, şopti Artemis cu o senzaţie îngrozitoare de strângere în piept.

— Mi-a spus să caut în casa mea cealaltă lacrimă de smarald.

Artemis se ridică în capul oaselor.

— O, Doamne!

Capitolul 16

Lin îl ţinu bine pe fratele ei, chiar dacă sălbăticiunea încerca să o zgârie cu ghearele, pentru că omuleţul cel ciudat din munţi îi spusese să nu-i dea drumul fratelui ei înainte de primul cântat al cocoşilor, altminteri vor fi amândoi blestemaţi să participe pentru totdeauna la sălbatica vânătoare. Aşa că Lin îl ţinea bine pe Tam, în timp ce călăreau pe cerul nopţii, iar regele Herla nu arăta niciodată că vedea lupta din spatele lui, deşi pumnii lui se strânseră pe frâiele calului.

Apoi Tam se transformă într-un şarpe care se zvârcolea...

din *Legenda regelui Herla*

Maximus rămase privind lacrima solitară de smarald din palma lui Artemis. Ea se îmbrăcase repede în cămaşa de noapte şi fugise în camera ei fără să-i spună de ce, doar ca să apară câteva momente mai târziu strângând ceva în pumn.

Acum se întreba dacă ar trebui să se simtă trădat.

— De unde *naiba* ai tu aşa ceva?

— Eu… mâna ei se strânse protectoare peste pandantiv. Ei bine, cu siguranţă nu e ceea ce ai putea crede.

El clipi şi îi privi chipul la auzul tonului indignat. Frumoşii ei ochi cenuşii erau prevăzători. Făcuseră dragoste cu câteva minute mai devreme, cu toate astea, acum patul se simţea rece.

— Şi ce cred eu?

Ea îşi ridică semeaţă sprâncenele.

— Că sunt implicată într-un fel în uciderea părinţilor tăi.

Spusă pe şleau, ideea era ridicolă.

— Îmi pare rău. Spune-mi.

Ea îşi drese glasul.

— Fratele meu mi l-a dăruit când am împlinit cincisprezece ani.

El îngheţă.

— Kilbourne?

— Da.

Maximus se uită în jos, gândindu-se. Ucigaşul fusese prevăzător. Maximus descoperise primul pandantiv abia după zece ani de la crimă. Cercetând din urmă tranzacţia constatase că bijuteria fusese vândută abia cu câteva luni mai devreme. Din nefericire, pandantivul fusese o pistă moartă – de-a dreptul. Proprietarul magazinului unde fusese vândut iniţial pandantivul de smarald fusese găsit mort, într-o baltă de sânge.

Maximus cumpărase ultimul pandantiv cu peste trei ani în urmă. Probabil că ucigaşul începuse să-şi dea seama că Maximus strângea bijuteriile – şi că acestea ar putea reprezenta o urmă care să îl conducă înapoi la el.

Dacă Artemis avea dreptate, atunci bijuteria pe care o purta intrase în posesia fratelui ei înainte ca toate pandantivele să fie vândute. Înainte ca ucigaşul să-şi dea seama cât de periculoase erau bijuteriile pentru el. Kilbourne se putea să aibă cheia pentru a-l ajuta să găsească ucigaşul. Ba chiar era posibil să-l şi cunoască.

Maximus ridică din nou capul.

— De unde l-a luat fratele tău?

— Nu ştiu, zise ea simplu. Nu mi-a spus niciodată. Nu mi-am dat seama că era un smarald adevărat până când nu am încercat să-l amanetez, acum câteva luni.

El se uită din nou fix la smarald preţ de un moment lung, înainte să se ridice din pat şi să se ducă la cutia de fier de lângă noptiera lui. Scoase cheia dintr-un sertar secret din noptieră şi deschise cutia. Partea de sus avea o tavă mică, potrivită perfect în interior. Fusese îmbrăcată în catifea neagră. Pe ea se aflau rămăşiţele colierului mamei sale: smaraldele Wakefield.

El o simţi pe Artemis venind lângă el să se uite, iar apoi ea îi luă mâna şi îi aşeză în palmă pandantivul ei de smarald. El îi cuprinse o clipă mâna înainte să-i dea drumul, înţelegând brusc ce îi dăduse ea: bucata lipsă care să-l conducă spre Scaraoţchi. Cu asta poate că va reuşi să afle cine era bărbatul acela în realitate. Maximus înghiţi în sec, nevrând să se uite la ea, pentru că în pieptul lui simţea acumulându-se nu doar sentimentul de recunoştinţă. Acesta reprezenta cea mai mică emoţie pe care o simţea cu privire la ea. Puse pandantivul lângă suratele sale.

— Mai lipseşte unul, zise ea sprijinindu-şi capul de braţul lui.

Pandantivele erau puse în semicerc în jurul lanţului central, cu un spaţiu lipsă evident.

— Da. Cel pe care Scaraoţchi îl poartă la gât. El închise cutia şi o încuie. Când o să-l găsesc o să refac colierul.

— Iar apoi i-l vei da lui Penelope, zise ea încetişor.

El tresări. Cu siguranţă nu se gândise atât de departe. Găsirea şi restaurarea colierului, aducerea ucigaşului părinţilor săi în faţa justiţiei şi obţinerea răzbunării îi ocupaseră toate gândurile. Nu meditase la ce va veni după aceea.

Dar ea avea perfectă dreptate. Colierul îi aparţinea ducesei de Wakefield.

El se întoarse să se uite la ea, la femeia care îi dăruise trupul şi probabil şi sufletul. Această femeie care îl cunoştea mai bine decât oricine pe lumea asta. Această femeie pe care n-avea s-o poată onora niciodată aşa cum ar fi trebuit. Aşa cum ar fi vrut.

— Da.

— Lui Penelope o să-i placă, zise Artemis cu o voce foarte calmă, privindu-l cu ochii ei frumoşi şi mari fără să clipească.

Diana lui era foarte curajoasă.

— Îi plac bijuteriile, şi smaraldele sunt superbe. O să arate minunat cu ele.

Curajul ei făcu să se frângă ceva în el. Ea nu arăta nici umbră de gelozie, niciun pic de furie la gândul că el avea să se culce cu o altă femeie, şi cumva asta îl făcu să dorească să o frângă şi pe ea. Să o oblige să rostească cât de obscen era totul. Să o facă să-şi ceară dreptul asupra lui.

— Da, va fi magnifică, zise el cu cruzime. Părul ei negru va face smaraldele să strălucească. Poate că o să-i cumpăr nişte cercei asortaţi.

— O vei face?

Ea nu-şi luă privirea din ochii lui. Iar el ştiu cumva că, indiferent de ce avea să se întâmple, el nu-i va cumpăra niciodată lui Penelope Chadwicke cercei de smarald.

— Nu.

El îşi închise ochii şi trase aer în piept. Dacă ea putea rezista, atunci putea şi el. Cel puţin o va *avea* pe ea, chiar dacă va fi doar parţial şi prost. Nu putea renunţa la ea, aşa că jură să ia ce putea de la ea.

Maximus puse cutia la loc şi o luă pe Artemis de mână, trăgând-o cu blândeţe în pat lângă el. O acoperi tandru cu cuvertura, de parcă ea ar fi fost o regină, iar el un simplu cavaler.

— O să-l întreb pe fratele tău mâine-dimineaţă.

Ea pufni şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Ştiu că tu crezi că Apollo e un ucigaş, dar el nu ar fi putut fi implicat în uciderea părinţilor tăi. Era mult prea

tânăr.

El se întoarse să stingă lumânarea.

— Ştiu. Dar s-ar putea să-l ştie pe criminal – sau pe cineva care îl cunoaşte. În orice caz, trebuie să-l chestionez.

— Mmm, murmură ea somnoroasă. Maximus?

— Da?

— Tu ai poruncit să-mi fie cercetată camera la Pelham House?

El îşi înălţă capul şi se uită la ea în întuneric. Părea foarte serioasă.

— Cum?

Ea trasă cercuri pe pieptul lui.

— În dimineaţa în care ai trimis mesagerul să-mi transmită că l-ai salvat pe Apollo, cineva mi-a scotocit prin cameră. Se încruntă şi se uită la el. Când mi-am dat seama că smaraldul era real, am început să-l port tot timpul. Nu ştiam ce altceva să fac cu el, era prea scump. Iar când am avut şi inelul tău cu pecete, l-am agăţat pe acelaşi lanţ.

El îşi aminti de lanţul pe care ea îl purta când îi dăduse inelul. Se încruntă.

— Atunci de ce n-am mai văzut smaraldul la gâtul tău?

Ea se îmbujoră.

— L-am dat jos înainte să... în fine. Când am ieşit din pădure la abaţie, după ce tu plecaseşi deja, am uitat să-mi pun şalul la loc. Lanţul a fost vizibil pentru câteva minute, atât cu pandantivul, cât şi cu inelul tău.

El înţelese pe dată.

— Oricare dintre oaspeţi ar fi putut să-l vadă.

— Da, aprobă ea..

— Dacă vreunul dintre ei a văzut smaraldul la tine, zise el încet, privind în întunericul camerei, şi apoi ţi-a cercetat camera în căutarea lui, atunci criminalul ar fi putut să fie la Pelham. Ar fi putut mânca la masa mea.

Doar gândul la asta îl umplea de furie. Ea îl mângâie pe piept, ca să-l liniştească.

— Atunci ar fi putut fi oricare dintre bărbaţi?

El rămase un pic pe gânduri.

— Watts e mai tânăr decât mine.

— Atunci el iese din discuţie.

— Da, aprobă el. Mai rămân Oddershaw, Noakes, Barclay şi Scarborough.

Scarborough fusese prietenul părinţilor săi. Rămaseră tăcuţi preţ de o clipă, contemplând posibilităţile. Apoi el se mişcă.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

El scutură din cap, pentru un moment nefiind în stare să zică nimic. În cele din urmă, îşi drese vocea şi rosti răguşit:

— Pentru că ai crezut în mine. Pentru că mi-ai spus toate astea, chiar dacă eu m-am purtat urât la început. Pentru că eşti aici.

Ea nu răspunse, dar mâna ei se mişcă până când ajunse în dreptul inimii lui. Şi rămase acolo.

*

Maximus deschise ochii a doua zi dimineaţă simţind parfumul cald al lui Artemis care dormea în braţele lui. Pentru prima dată după foarte multă vreme nici nu visase şi nici nu se trezise peste noapte, şi se simţea în trup şi suflet… mulţumit.

Se aplecă să o sărute pe gât pe femeia adormită din braţele lui. Era aşa de caldă, de plăcută în somn, fără toţi acei ţepi de fecioară războinică pe care îi arăta când era trează şi vigilentă. O iubea pe fecioara războinică – femeia care îl privea în ochi şi îi spunea că erau egali –, dar această femeie blândă şi vulnerabilă îi îndurera inima. Aşa îşi închipui că i-ar ceda, să vină blândă în braţele lui şi să aprobe orice avea el de spus. Doar ideea asta şi îl făcu să pufnească în râs în părul ei. Ea se mişcă, scoţând un sunet somnoros.

— Cât e ceasul?

El se uită spre fereastră – la lumina puternică şi proaspătă a zilei – şi estimă:

— Nu mai mult de ora şapte.

Ea scoase o exclamaţie şi încercă să se îndepărteze de el. El o strânse şi mai tare.

— Maximus, zise ea cu o voce încă răguşită de somn. Trebuie să plec de-ndată. Servitorii vor începe să vină.

El se aplecă şi o linse pe gât.

— Lasă-i să vină.

Ea se opri, cu chipul întors de la el, astfel încât nu-i putea vedea expresia.

— O să mă vadă, o să fim descoperiţi.

El o trase puţin înapoi, încercând să-i vadă faţa, dar părul îi căzuse peste chip, făcând-o să arate ca o naiadă în doliu.

— Contează?

Ea se întinse din nou pe spate, ca să se uite la el.

Buclele ei închise îi încadrau chipul serios şi un sfârc îndrăzneţ se ivea de sub cearşaf. El observă că avea un triunghi de trei aluniţe chiar sub clavicula dreaptă. Ochii ei cenuşii erau superbi, privindu-l de pe pernă.

— Atunci nu-ţi pasă dacă află toată lumea?

El se aplecă să sărute aluniţele.

— Maximus.

El înghiţi în sec şi îşi ridică privirea.

— O să-ţi cumpăr o casă.

Ea îşi plecă privirea astfel încât el să nu mai privească în adâncimea lor cenuşie, dar nu zise nimic. Mulţumirea lui se topea, înlocuită de nevoia urgentă ca ea să fie de acord. Ceva care aducea a teamă îi îngheţa inima.

— Ori aici, la Londra, ori la ţară, deşi dacă eşti la ţară, n-o să te pot vedea atât de des.

Dincolo de uşă, el putea auzi forfota servitorilor. Îşi lăsă capul în jos, ca să îi prindă privirea.

— Sau pot cumpăra două.

Linişte. Simţea cum începea să transpire. Mulţi membri din Parlament ar fi putut învăţa despre arta

negocierii de la ea. El nu ezitase niciodată în Parlament, dar ezita aici, în propriul pat cu ea.

— Artemis…

Ea îşi ridică ochii, uscaţi şi lipsiţi de orice emoţie.

— Foarte bine.

Ar fi trebuit să fie un moment de triumf – îşi prinsese zeiţa dar în schimb avea un sentiment straniu de tristeţe, de pierdere. Dintr-odată ştiu: nu o va avea niciodată. Nu cu adevărat. Nu aşa.

Poate că din cauza asta o sărută atât de aspru, aproape cu disperare. Dar buzele ei se desfăcură la fel de uşor, de parcă ar fi fost o femeie uşoară, aflată acolo doar pentru plăcerea lui. Pasivitatea ei îl făcu mai agitat, pentru că ştia că nu era reală. El se rostogoli pe ea, corpul lui prinzându-l pe al ei ca într-o cuşcă, de parcă aşa ar fi putut să-i prindă şi inima. Această femeie, femeia lui. Avea să îi dea tot ce voia, doar ca să nu-l părăsească.

În spatele lui se deschise uşa de la dormitor.

— Ieşi afară imediat! mârâi el spre servitorul care îndrăznise să-l deranjeze.

Se auzi un chiţăit şi uşa fu închisă iute. Sub el, Artemis ridică o sprânceană.

— A fost o idee proastă.

El se încruntă.

— Ai fi vrut mai degrabă să asiste la cum ne-o tragem?

— Nu fi vulgar! Ea îl împinse cu mâinile în piept şi el cedă fără voie, doar pentru că ştia că se purta ca un bădăran.

Ea se ridică din pat, superbă în goliciunea ei.

— În afară de asta, vor şti în curând, nu-i aşa? Că sunt amanta ta?

El pufni, lovind patul cu un braţ când se întinse. Ea ridică delicat din sprânceană.

— Nu asta doreşti?

— Nu pot să am ce-mi doresc.

— Nu poţi? Vocea ei era uşoară, aproape

nepăsătoare. Dar tu eşti ducele de Wakefield, unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia. Ai un loc în Parlament, numeroase moşii, ai atâţia bani încât ai putea să te scalzi în ei şi, dacă asta nu ar fi de ajuns, noaptea te duci în St. Giles riscându-ţi viaţa.

Ea se aplecă să-şi ridice cămaşa, iar când se îndreptă de spate, îl fixă cu o privire provocatoare.

— Nu am dreptate?

El pufni.

— Ştii că aşa e.

— Atunci, Excelenţă, deduc că poţi avea orice şi pe oricine îţi place, chiar şi, se pare, pe mine. Te rog să nu mă insulţi spunându-mi altceva.

El închise ochii. Nu aşa ar fi trebuit să se desfăşoare lucrurile. Nu ar trebui să simtă bucurie că era a lui?

— Ce vrei?

Se lăsă liniştea, întreruptă doar de un foşnet uşor. Când deschise ochii, ea îşi încheia halatul lui peste cămaşă.

— Nimic, cred, zise ea privindu-şi mâinile. Poate doar libertatea.

„Libertate.” El făcu ochii mari. Ce însemna libertatea pentru o astfel de creatură sălbatică? Voia să scape complet de el?

— N-o să-ţi dau drumul, se răsti el.

Ea se uită la el cu o privire sardonică.

— Ţi-am cerut eu asta?

— Artemis…

— În momentul acesta, zise ea destul de aspru, singurul lucru pe care îl vreau e eliberarea fratelui meu. L-ai pus în lanţuri.

— Sigur că l-am pus în lanţuri – se reface repede şi e foarte puternic. El se încruntă, gândindu-se la asta. Nu ar trebui să-l vizitezi acum că se poate mişca. Ar putea să te atace.

Ea se uită la el fără să-i vină a crede. El făcu o grimasă.

— Pot să găsesc un loc potrivit pentru el, poate o

cameră cu o uşă cu gratii…

— Vrei să spui o cuşcă.

— Am mai discutat asta. N-o să las un nebun să se apropie de tine.

Ea oftă şi veni să se aşeze pe pat, lângă el.

— S-a trezit acum patru ani într-o tavernă, cu trupurile prietenilor săi morţi lângă el. Nu el i-a ucis. Nu poate fi condamnat decât că a băut prea mult.

Maximus ridică din sprânceană.

— Atunci de ce a fost internat la Bedlam?

Ea se întinse şi îl mângâie pe sprânceana ridicată.

— Pentru că nimeni nu l-a crezut când a spus că nu-şi amintea ce se întâmplase sau cum fuseseră omorâţi prietenii lui. Pentru că unchiul meu a crezut că era mai bine să îl vâre repede la Bedlam decât să rişte un proces.

— Cu toate astea, te aştepţi să cred că e nevinovat?

— Da. Buzele ei tresăriră. Sau mai degrabă mă aştept să mă crezi când îţi spun că îmi cunosc fratele şi că el nu ar omorî niciodată pe nimeni, cu atât mai puţin pe prietenii lui, într-o criză de furie provocată de alcool.

El se uită la ea – atât de înfocată, atât de curajoasă în a-şi apăra fratele – şi simţi un acces de gelozie că avea sentimente atât de puternice pentru oricine altcineva în afară de el.

— O să mă gândesc la asta.

Ea se încruntă.

— Nu poţi să-l ţii legat…

— Ba pot şi o s-o fac până când voi fi convins că nu va face rău nimănui. Am promis să mă gândesc. Nu-mi cere mai mult.

Văzu că era supărată şi încercă să o ia de mână, însă ea se ridică şi degetele ei îi alunecară din mână.

— Sper că nu îmi vei interzice să-l văd pe Apollo, acum că e mai bine, zise ea cu spinarea rigidă.

Nu-i plăcea să ştie nimic care i-ar fi putut face rău în preajma ei, iar ea trebuie să-i fi citit ezitarea pe faţă.

— Ştii că l-am vizitat singură la Bedlam timp de ani

întregi?

— Prea bine, oftă el.

Ea îşi înclină bărbia, la fel de semeaţă ca o regină.

— Eşti prea bun.

— Artemis… oftă el exasperat, dar ea ieşise deja pe uşă.

Iar el tot aruncă o pernă după ea. Oftă şi se îmbrăcă iute înainte să iasă pe uşă şi să se îndrepte spre pivniţă în căutarea unui răspuns.

Kilbourne era întins pe pat când Maximus intră în pivniţă, iar la început nu-şi dădu seama dacă bărbatul era treaz sau nu. Doar când se apropie văzu sclipirea ochilor deschişi.

— Milord, zise el, asigurându-se că se oprea în zona sigură garantată de lanţul pe care-l ataşase de glezna omului. De unde ai luat pandantivul de smarald pe care i l-ai dat surorii tale la a cincisprezecea aniversare?

Kilbourne îl privi doar. Maximus oftă. Poate că bărbatul era nebun, dar el nu îl credea prost.

— Artemis spune că…

Aici obţinu o reacţie – un mârâit. Kilbourne se ridică, un monolit de stâncă mişcătoare, şi apucă iute carnetul şi creionul aflate pe jos, lângă pat. Scrise ceva şi îi întinse caietul. Maximus ezită. Celălalt bărbat făcu o grimasă, de parcă şi-ar fi dat seama de ezitarea lui, provocându-l din priviri să se apropie. Maximus făcu un pas în faţă, luă carnetul şi făcu pasul la loc înainte să citească.

Nu ai dreptul să-i spui surorii mele pe numele mic.

Maximus îl privi pe celălalt bărbat în ochi.

— Ea însăşi mi-a dat această permisiune.

Kilbourne pufni şi se aşeză la loc pe pat, privindu-l sfidător. Maximus se încruntă nerăbdător.

— Nu am timp să stau să te văd bosumflat. Trebuie să ştiu de la cine ai luat pandantivul. Te-am scos din Bedlam? Nu e acesta un preţ mic pentru libertatea ta?

Kilbourne ridică din sprâncene şi se uită anume la lanţul legat de glezna lui. Maximus rămase nemişcat.

— Ai omorât trei oameni. Să nu te aştepţi să te las să umbli liber prin casă cu sora mea – sau cu a ta, că tot veni vorba.

Vicontele îi aruncă o privire supărată, dar luă carnetul şi începu să scrie. Apoi îşi întinse din nou braţul. Maximus se uită la pagina oferită. Acest bărbat fusese acuzat de o crimă oribilă, fusese încarcerat în Bedlam timp de patru ani şi nu îi arătase prietenie. Pe de altă parte, Kilbourne nu fusese violent. Şi era fratele lui Artemis. Făcu un pas şi luă carneţelul, iar de data asta nu se mai dădu înapoi ca să citească.

Nu i-aş face niciodată rău surorii mele. Mă insulţi insinuând asta. Am făcut rost de pandantiv pe când eram la şcoală. Un alt băiat, din aceeaşi clasă cu mine, l-a pus drept miză într-un joc de zaruri, iar eu l-am câştigat. Numele băiatului era John Alderney. Nu ştiu de unde îl avea. Deşi credeam că pandantivul era fals, era drăguţ, aşa că i l-am dat lui Artemis de ziua ei. Mi-ai sedus sora?

Maximus ridică privirea şi descoperi că bărbatul se aplecase spre el, ochii lui căprui sclipind a ameninţare. Maximus îi susţinu privirea şi începu să se dea înapoi. Ceva se schimbă în ochii lui Kilbourne.

Se năpusti înainte, rapid pentru un bărbat aşa de mare, toată greutatea lui lovindu-l pe Maximus în mijloc. Căzu, cu Kilbourne deasupra lui, lanţul zgâriind podeaua. Maximus lovi în acelaşi timp cu palma şi piciorul. Nu reuşi să-l lovească în vintre, dar îl nimeri în burtă. Kilbourne expiră şuierat, iar Maximus îl împinse cât de tare putu. Se trase în spate, să nu mai poată fi atins.

Preţ de o clipă, în pivniţă nu se auzi decât gâfâitul celor doi bărbaţi. Maximus ridică privirea. Kilbourne se uită furios la el, şi nu era nevoie de cuvinte ca să ştie la ce se referea. Preţ de o clipă, Maximus se întrebă dacă asta era ceea ce văzuseră acei trei bărbaţi în noaptea aceea: Lord Kilbourne cu o privire sălbatică, plină de violenţă pe chip. Se ridică.

— Orice s-ar întâmpla, te asigur că voi avea grijă de

sora ta.

Kilbourne atacă din nou. Ajunsese aproape la capătul lanţului, aşa că ateriză în patru labe şi cu toate astea îl privea furios pe Maximus, iar acesta ştiu că, dacă adversarul lui ar fi fost liber, acum s-ar fi luptat pentru viaţa lui.

Se întoarse să plece. Nu-l putea învinovăţi pe viconte. Dacă ar fi fost vorba de Phoebe şi cineva ar fi sedus-o… Strânse pumnii. Ar fi trebuit să se simtă vinovat acum, ştia asta, dar nu simţea decât o tristeţe ciudată, amară. Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă nu ar fi fost ducele de Wakefield…

Îşi îndreptă umerii. Dar el era ducele de Wakefield. Titlul era al lui din pricina propriei prostii şi laşităţi. Să renunţe la sarcinile lui, la standardele lui, ca duce, ar fi însemnat că tatăl său murise degeaba. Dar tatăl lui murise pentru el, iar el îi datora să aibă grijă cât mai bine de ducat. Maximus scutură din cap şi se concentra asupra chestiunii prezente. Kilbourne susţinea că Alderney pierduse pandantivul la zaruri. Desigur, trebuia să-l chestioneze pe Alderney.

*

Artemis nu-l mai văzuse pe Maximus de când plecase din camera lui, în dimineaţa aceea. Nu se putea gândi la asta în timp ce se îndrepta spre masa încărcată cu ceai şi prăjituri în acea după-amiază. Deasupra lor, soarele strălucea vesel în timp ce doamnele se plimbau şi beau ceai în grădina lui Lady Young. Lady Young dădea o mică petrecere, probabil pentru a se lăuda cu grădina ei de toamnă – deşi singurele flori pe care Artemis le văzu erau nişte margarete cam amărâte.

Trist era că nu prea existau motive pentru ca ea şi Maximus să fie împreună pe timpul zilei. Nu dacă nu voiau să dea naştere la suspiciuni. Presupunea că dacă devenea metresa lui oficială, atunci el ar fi putut petrece mai multe

ore pe lumină cu ea. Poate. În schimb, ea nu va mai trebui să frecventeze astfel de locuri. Iar asta era deprimant.

— Domnişoară Greaves!

Vocea voioasă a ducelui de Scarborough o făcu să se întoarcă. El se îndrepta spre ea cu Penelope la braţ.

— Bine v-am regăsit, bine v-am regăsit!

— Excelenţa Voastră.

Artemis făcu o reverenţă adâncă.

— Ce faci aici, Artemis? întrebă Penelope privind în jur nerăbdătoare. E şi Wakefield aici?

— Nu. Artemis simţi cum se îmbujorează din pricina sentimentului de vină care o inunda. Am venit doar cu Phoebe.

— O, se îmbufnă Penelope, se pare fără să bage de seamă că ducele bătrâior de lângă ea se ofili un pic.

— Tocmai voiam să aduc o ceaşcă de ceai pentru Lady Penelope, zise Scarborough. Aţi dori şi dumneavoastră una?

Artemis îi zâmbi bărbatului.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, însă mă duceam să aduc două ceşti pentru mine şi pentru Phoebe. Sunt sigură că nu puteţi duce atâtea..

— Dar sigur că pot. Scarborough îşi umflă pieptul. Aşteptaţi aici, vă rog, doamnelor.

Şi plecă la fel de nerăbdător ca un cavaler în misiune. Penelope îl privi cu tandreţe îndepărtându-se.

— E chiar un domn foarte şarmant. E păcat numai…

Artemis oftă. Măcar dacă Penelope l-ar vedea pe Scarborough ca pe un curtezan demn de ea. Părea perfect pentru verişoara ei în toate privinţele, mai puţin vârsta. Dacă Penelope şi-ar fi întors atenţia spre Scarborough, atunci poate că n-ar mai fi fost foarte jignită dacă se afla de legătura ei cu Wakefield. Desigur, asta nu ar rezolva problema lui Artemis, Maximus ar găsi o altă moştenitoare de viţă nobilă şi cu familie fără membri afectaţi de nebunie, cu care să se căsătorească.

Apoi Penelope se aplecă spre ea ca să-i comunice

ceva în secret şi îi alungă iute gândurile negre.

— Nu ştiu ce a tot făcut ducele de Wakefield. Nimeni nu pare să-l mai fi văzut de când s-a întors la Londra. Ştiu că nu are treburi parlamentare plicticoase, dar omul are şi îndatoriri în înalta societate. Penelope îşi muşcă buza, părând vulnerabilă. Crezi că şi-a pierdut interesul pentru mine? Poate că ar trebui să fac iarăşi ceva îndrăzneţ. Am auzit că Lady Fells a călărit într-o cursă săptămâna trecută, încălecând ca un bărbat.

— Nu, draga mea, zise Artemis cu vocea gâtuită de lacrimi. Înghiţi în sec. Nu avea să şi-o ierte niciodată dacă o lăsa pe Penelope să-şi rupă gâtul într-o cursă sălbatică doar ca să câştige interesul lui Maximus. Sunt sigură că e la fel de interesat. Doar că a fost foarte ocupat. Îi zâmbi tremurat. Trebuie să te obişnuieşti cu asta după ce te căsătoreşti – îndatoririle lui în Parlament şi multe altele. Va fi plecat adesea.

O, Doamne, îşi ura propria perfidie în momentul acesta! Penelope se lumină în timpul acestui discurs dureros, radiind de bucurie.

— Ei bine, asta nu va fi greu, pur şi simplu o să mă duc la cumpărături cu banii lui. Ea puse o mână pe braţul lui Artemis, aproape timidă. Îţi mulţumesc că mi-ai spus asta, nu ştiu ce m-aş face fără sfatul tău.

Declaraţia ei simplă îi înmuie lui Artemis genunchii. Cum putuse să se poarte atât de îngrozitor cu Penelope? în lumina strălucitoare a soarelui, părea un păcat de neiertat: să-şi pună propriile dorinţe în faţa viitorului fetei care îi oferise adăpost într-o vreme când Artemis era disperată. Indiferent cât de ridicol se purta uneori Penelope, Artemis ştia, în sinea ei, că verişoara ei avea inima bună. Iar trădarea lui Artemis urma să-i frângă inima.

Artemis se uită la mâinile ei, inspirând adânc ca să se calmeze. Se temea că, dacă rămânea cu Maximus, această pată îngrozitoare – această decizie teribil de greşită – o va măcina în fiecare zi, în fiecare an până când nu va mai fi decât o umbră a fiinţei de dinainte. Vedea nevoia, dorinţa

lui, când îl privea în ochi, dar era oare şi iubire acolo? Renunţase oare la prietenia lui Penelope pentru un bărbat care, până la urmă, nu ţinea la ea?

Pentru că ea îl iubea, înţelese ea acum, în această grădină inundată de soare, cu viitoarea lui soţie, verişoara ei, alături. Îl iubea pe Maximus complet şi total, cu toată inima ei frântă şi plină de amărăciune, şi nu ştia dacă iubirea ei ajungea pentru amândoi.

Scarborough apăru chiar în acel moment, cu mâinile pline de ceşti de ceai aburinde. Artemis îi luă iute două dintre ele şi îi mulţumi ducelui înainte să se ducă să-i ducă lui Phoebe ceaiul. Ajunsese aproape de ea când fu strigată din nou.

— Nu credeam că o să ne revedem atât de curând, domnişoară Greaves.

Artemis se întoarse la auzul vocii şi fu surprinsă să o vadă pe doamna Jellett studiind-o cu interes.

— Ce plăcere să ne întâlnim din nou, răspunse Artemis, întrebându-se dacă ar trebui să facă o reverenţă, deşi avea câte o ceaşcă de ceai în fiecare mână. Se uită în dreapta, unde Phoebe era aşezată sub un umbrar, aşteptând întoarcerea lui Artemis. Prietena ei îşi ridicase faţa ca să simtă soarele.

— Plecarea ta de la Pelham House a fost atât de precipitată, continuă doamna Jellett, luând-o de braţ pe Artemis înainte ca aceasta să se poată apăra.

Artemis se uită la ceaşca plină de ceai cu lapte legănându-se deasupra dantelei galbene cu care era decorată mâneca rochiei doamnei Jellett şi speră ca aceasta să nu dea vina pe ea dacă se alegea cu o pată de ceai în curând.

— De fapt, imediat după plecarea lui Wakefield la Londra. Ce păcat! Draga mea prietenă Lady Noakes a fost foarte şocată de terminarea bruscă a petrecerii. Are aşa de puţine ocazii să mănânce bine. De când Noakes i-a irosit toată zestrea. El era destul de sărac înainte să se căsătorească cu Charlotte. Toată averea lui venea de la ea,

şi acum s-a irosit. Doamna Jellett se aplecă spre ea să-i şoptească: Jocuri de noroc, ştii. Un necaz aşa de mare…

Artemis se uită prudentă la femeia mai în vârstă.

— Eu tocmai îi duceam această ceaşcă de ceai lui Lady Phoebe, dacă nu vă…

— O, e şi Phoebe aici? exclamă doamna Jellett.

Ea se uită în direcţia în care se îndrepta Artemis şi zâmbi. Iar lui Artemis nu-i plăcu zâmbetul ei.

— Ei bine, n-ar trebui să o lăsăm să aştepte, decretă doamna Jellett, iar Artemis se trezi stând în faţa lui Phoebe încă la braţ cu cealaltă femeie.

— Nici nu ştiam că erai aici, draga mea, zise doamna Jellett cu voce puternică, de parcă vederea slabă a lui Phoebe i-ar fi afectat şi auzul.

— E o zi minunată pentru o petrecere în grădină, nu-i aşa? întrebă Phoebe.

— Uite, aici e ceaiul, zise Artemis şi îi puse fetei cu grijă ceaşca în mână. Tocmai discutam despre petrecerea fratelui tău cu doamna Jellett.

Ochii lui Phoebe se limpeziră la menţionarea numelui doamnei Jellett şi Artemis bănui că ea nu ştiuse prea bine pe cine salutase.

— Vreţi să staţi cu noi, doamnă?

— O, îţi mulţumesc, draga mea. Doamna mai în vârstă se aşează imediat lângă Phoebe, obligând-o pe Artemis să se aşeze lângă ea. Tocmai îi spuneam lui Artemis că ne-a lipsit când a plecat cu atâta grabă de la petrecere.

— Dar a plecat cu mâne, zise Phoebe drăgălaş. Aşa că, dacă Artemis a plecat în grabă, atunci cred că şi eu am făcut la fel.

Doamna Jellett păru puţin încurcată de această afirmaţie simplă înainte ca expresia ei să se schimbe şi să se aplece spre ea.

— Dar, dragă Phoebe, tu nu ai dispărut în pădure cu un gentleman burlac înainte să pleci. Ea ţâţâi cu veselie prefăcută. Ne-am tot întrebat, domnişoară Greaves, ce ai făcut cu Excelenţa Sa în pădure.

— Aşa cum am mai spus, Excelenţa Sa a venit să se uite la o pasăre pe care o zărisem, rosti Artemis, cu grijă să-şi menţină vocea calmă.

— Într-adevăr? Ei bine, mi-aş dori să fiu aşa de îndrăzneaţă ca tine, domnişoară Greaves! Nu e de mirare că imediat după aceea te-a instalat în casa lui de la oraş.

— De fapt, Artemis este aici în calitate de însoţitoare a mea, zise Phoebe încetişor.

Doamna Jellett o bătu pe mână.

— Da, dragă. Sunt sigură că aşa e.

Artemis trase aer în piept, dar Phoebe fu mai rapidă decât ea.

— Cred că vom face o plimbare prin grădină. Vă rog să ne scuzaţi, doamnă.

Ea se ridică, iar Artemis se grăbi să-i ofere braţul. Rămaseră tăcute cât Artemis o conduse pe una dintre aleile mai puţin aglomerate.

— Îmi pare rău pentru asta, vorbi Artemis.

— Să nu îndrăzneşti să te scuzi, zise Phoebe cu îndârjire. Ce vrăjitoare plină de venin! Nu ştiu cum se suportă. Îmi pare doar rău că ajutându-mă pe mine te-ai expus unor astfel de bârfe.

Artemis îşi feri privirea, simţind un nod în gât. În curând, foarte curând, dacă atitudinea doamnei Jellett era un indicator, secretul ei şi al lui Maximus va fi dezvăluit. Ştiuse de la bun început că nu aveau cum să-l păstreze prea mult, dar nu se aşteptase să se întâmple atât de brusc. Era pe cale să intre într-un alt nivel al societăţii. Unul rezervat doamnelor căzute.

Capitolul 17

Lui Lin nu-i plăcuseră niciodată şerpii, iar cel din mâna ei era mare, dar îl ţinu ferm, pentru că ştia că era dragul ei frate Tam. Şarpele se ridică şi îşi înfipse colţii în carnea

moale a braţului ei, şi cu toate astea Lin îl ţinea strâns. Regele Herla îşi întoarse capul privind-o cu ochi goi, atenţia sa fiind în sfârşit distrasă de la vânătoare.

Apoi Tam se transformă într-un tăciune aprins...

din *Legenda regelui Herla*

John Alderney era un bărbat slab cu ochi mari, albaştri, şi o sclipire nervoasă care părea să se accentueze în prezenţa ducelui de Wakefield în salonul lui.

— Am cerut să ni se aducă ceai, zise Alderney, dând să se aşeze, după care se îndreptă din nou. E în regulă, nu-i aşa? Ceai? Sau… sau cred că am nişte coniac pe undeva.

El privi prin salonaşul său, de parcă s-ar fi aşteptat ca băutura să apară de la sine.

— Franţuzesc, desigur, dar presupun că în general cele mai multe coniacuri sunt franţuzeşti.

Clipi iute şi se uită la Maximus. Acesta oftă şi se aşeză.

— E ora zece.

— Da?

Fură salvaţi amândoi de sosirea ceaiului. O slujnică năucită se holbă la Maximus tot timpul cât turnă ceaiul, iar el găsi că era un miracol că nu vărsase nicio picătură pe covor. Ea ieşi cu spatele din cameră, iar când deschise uşa, dezvălui un cârd de servitori în hol, împreună cu soţia mică şi rozalie a lui Alderney.

Să ţină în mână o ceaşcă cu ceai aburind păru să-l calmeze pe Alderney suficient încât măcar fu în stare să se aşeze şi să formeze un gând coerent.

— Desigur, e o mare onoare – nu se întâmplă prea des să primesc vizita unui duce înainte de prânz – şi sunt foarte recunoscător, dar mă întrebam…

Curajul lui Alderney păru să se sfârşească aici. Se întrerupse ca să ia o înghiţitură zdravănă de ceai, după care scânci, căci, în mod evident, se arsese. Maximus scoase pandantivul de smarald din buzunar şi îl aşeză pe masă, între ei.

— Mi s-a spus că acesta a fost al dumitale. De unde l-ai obţinut?

Alderney rămase cu gura căscată. Clipi de câteva ori, holbându-se la Maximus de parcă s-ar fi aşteptat la o explicaţie suplimentară, iar când aceasta nu veni, el întinse mâna să ia pandantivul. Maximus mârâi. Alderney îşi retrase mâna iute.

— Eu… ăăă… cum?

Maximus trase aer în piept şi-l slobozi încet, încercând să mai scape din încordarea în care se afla – o mişcare care păru să-l alarmeze pe Alderney.

— Îţi aminteşti de acest pandantiv?

Alderney îşi încreţi nasul.

— A… nu?

— S-a întâmplat cu ceva ani în urmă, zise Maximus străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea. Acum treisprezece ani sau cam aşa.

Alderney calculă, buzele mişcându-i-se în tăcere, apoi se lumină dintr-odată.

— O, Harrow! Acolo eram acum treisprezece ani. Tata nu avea bani, desigur, dar vărul Robert a fost suficient de amabil să mă trimită acolo. Grozav loc, Harrow. Am întâlnit o sumedenie de băieţi cumsecade acolo. Mâncarea nu era chiar elegantă, dar era îndestulătoare şi îmi amintesc de un cârnat care era pur şi simplu…

Alderney ridică la un moment dat privirea şi trebuie să fi văzut ceva pe chipul lui Maximus care îl sperie, pentru că zise:

— O, dar cred că nu asta doriţi să ştiţi.

Maximus oftă.

— Lord Kilbourne spune că are acest pandantiv de la dumneata.

— Kilbourne… râse Alderney agitat şi nervos. Dar toată lumea ştie că e nebun. A avut nu ştiu ce criză şi a omorât trei oameni.

Alderney se cutremură.

— Am auzit că trupul unui bărbat era aproape

desprins de cap. Sângeroasă treabă. Nu m-aş fi aşteptat niciodată din partea lui Kilbourne. La şcoală părea un tip destul de în regulă. Îmi amintesc că a mâncat o plăcintă întreagă de anghilă. Nu era ceva ce vedeai în fiecare zi, pot să vă spun. Plăcintele de anghilă erau foarte mari la Harrow şi de regulă…

— Deci l-ai cunoscut pe Kilbourne la Harrow? întrebă Maximus ca să se lămurească.

— Da, desigur, era în clasa mea, zise Alderney pe dată. Dar mai erau şi mulţi alţii întregi la minte în clasa mea. Lord Plimpton, bunăoară. Acum e mare prin Parlament, dacă am înţeles bine. Deşi…

— Alderney ridică o sprânceană – nu era un tip prea prietenos la şcoală. Se îmbuiba cu biftec şi mânca cu gura deschisă. Alderney se cutremură. Mă mir că nu a ajuns un nebun turbat, acum că mă gândesc bine. Dar uite cum se întâmplă lucrurile: nu poţi prezice lucrurile astea. Poate că i se trage de la toate acele plăcinte de anghilă.

Maximus se holbă la Alderney preţ de o clipă, încercând să decidă dacă bărbatul minţea sau era doar la fel de prost cum îl arătau vorbele sale. Alderney păru să se lumineze văzându-i confuzia.

— Mai era şi altceva?

— Da, scrâşni Maximus, făcându-l pe bărbat să se tragă înapoi. Gândeşte-te: când ai fi putut să-i dai acest pandantiv lui Kilbourne?

— Ei bine… Alderney se încruntă. Niciodată, din câte ştiu eu. Nu-mi amintesc să fi schimbat prea multe vorbe cu Kilbourne, în afară de salutul de dimineaţă sau „Mănânci porţia aia de cârnaţi?” Nu eram chiar prieteni. Nu că eu nu eram prietenos, se grăbi Alderney să adauge la mârâitul supărat al lui Maximus, dar el era genul care chiar citea chestii în latină, iar eu eram interesat mai degrabă de dulciuri şi să aduc pe ascuns tutun în clasă.

Alderney se opri brusc şi îl privi neajutorat pe Maximus. Acesta închise ochii. Fusese atât de sigur că aflase în sfârşit un indiciu care să-l ajute să-l găsească pe

ucigaş – doar ca să se împiedice de memoria proastă a unui idiot. Sigur, asta presupunând că vicontele îi spusese adevărul. La urma urmelor era nebun. Maximus deschise ochii, luă pandantivul şi se ridică.

— Mulţumesc, Alderney.

— Asta e tot? Celălalt bărbat nu-şi putea ascunde uşurarea. O, atunci mă bucur că v-am ajutat. Nu primesc vizitatori atât de iluştri, după cum spuneam, doar vărul Robert, dar el n-a mai fost pe-aici de anul trecut, de la Sfântul Mihail.

Maximus se opri în drum spre uşă şi se întoarse încet, venindu-i brusc o idee.

— Cine e vărul tău Robert, Alderney?

Gazda lui rânji, căpătând o expresie destul de stupidă.

— O, am crezut că ştiţi. E ducele de Scarborough.

*

Artemis tocmai se aşezase la cină în seara aceea, cu Phoebe şi Maximus la Wakefield House, când lumea ei se prăbuşi. Abia dacă apucase să savureze priveliştea iubitului ei Maximus încruntându-se la peştele din farfurie când se auzi agitaţie. Se auziră voci pe coridor, dincolo de sufragerie şi paşii grăbiţi ai servitorilor. Phoebe îşi înălţă capul.

— Cine ar putea fi la ora asta din noapte?

Nu trebuiră să ghicească prea mult. Uşa se dădu de perete şi apăru Bathilda Picklewood.

— Dragii mei, să fi văzut drumurile! Absolut îngrozitoare unele dintre ele! Am crezut că vom rămâne înţepeniţi pentru totdeauna într-o groapă cu noroi lângă Tyburn. Wilson a trebuit să coboare de pe capră şi să conducă bieţii cai de căpăstru, şi nici nu vreau să repet cuvintele pe care le-a folosit.

Belle, Starling, Percy şi Bon Bon se năpustiră toţi să o salute pe domnişoara Picklewood, în vreme ce Mignon mârâia din braţele ei la ceilalţi câini.

— Taci, Mignon, o certă domnişoara Picklewood. Doamne, parcă eşti un bondar! De unde au venit toţi câinii ăştia? Doar nu i-aţi adus de la Pelham?

— Ne-am gândit că le-ar plăcea o schimbare de peisaj, zise Phoebe veselă. Mă bucur aşa de tare că ai sosit! Nu ne aşteptam să te întorci decât peste vreo două săptămâni.

— Ei bine, am zis să vin să văd ce face toată lumea, zise domnişoara Picklewood şi schimbă cu Maximus o privire pe care Artemis nu reuşi s-o citească.

Expresia ducelui se înăsprise la fel de sigur ca o uşă care se închidea.

— Sper că prietena ta se simte mai bine.

— O, da, mult mai bine, rosti Bathilda aşezându-se.

Servitorii se grăbiră să mai pună o farfurie pentru ea, supravegheaţi de ochiul de vultur al valetului.

— Iar draga doamnă White e aşa de drăguţă. Ea mi-a spus să vin pe dată, doar pentru o vizită scurtă, aşa ca să nu mă plictisesc de Bath.

— Cât de amabil, răspunse Maximus sec.

— Ei bine, draga mea, zise domnişoara Picklewood întorcându-se spre Phoebe. Trebuie să-mi spui tot ce ai făcut azi.

Artemis rămase tăcută, răscolind încet mâncarea cu peşte din farfurie şi ascultând-o pe Phoebe turuind. O dată se uită şi îl surprinse pe Maximus privind-o cercetător. Nu se putu abţine să nu se cutremure din pricina unei premoniţii. Părea foarte ciudat ca domnişoara Picklewood să-şi părăsească prietena, doar ca să vină într-o vizită scurtă.

Abia după tarta cu mere din care Artemis abia dacă ciuguli un pic îşi dădu seama de adevăratele intenţii ale domnişoarei Picklewood. Ea şi Phoebe tocmai se ridicau ca să se retragă în salon pentru ceai, când femeia mai în vârstă li se adresă, oprindu-le.

— Artemis, draga mea, nu vrei să mai stai un pic? Am ceva de discutat cu tine şi cu Excelenţa Sa.

Phoebe se încruntă, iar domnişoara Picklewood îi spuse:

— Phoebe, Agnes te poate ajuta să ajungi în salon. O să venim şi noi imediat.

Phoebe ezită, dar până la urmă acceptă braţul servitoarei Agnes şi ieşi din cameră. Artemis se aşeză încetişor înapoi.

— Panders, i se adresă domnişoara Picklewood valetului, poţi să laşi coniacul Excelenţei Sale? Nu o să avem nevoie de serviciile tale cel puţin o jumătate de oră, aş crede.

— Da, doamnă, zise Panders fără nicio umbră de curiozitate.

— Şi… Panders? Sunt sigură că te vei asigura că nu ne ascultă nimeni.

La această sugestie subtilă la servitorii care trăgeau cu urechea, Panders se încordă imperceptibil.

— Desigur, doamnă.

Apoi plecă şi el.

Maximus se lăsă pe spate în scaun, cu un aer de felină periculoasă.

— Despre ce vrei să vorbeşti, Bathilda?

Artemis chiar o admira pe domnişoara Picklewood pentru curaj. Nici măcar nu ezitase, privindu-l drept în faţă pe puternicul duce.

— Ai sedus-o pe domnişoara Greaves.

Maximus nu se clinti.

— De unde ai auzit asta?

Domnişoara Picklewood flutură din mână şi se întinse spre sticla de coniac. Vorbi în timp ce îşi turnă un deget de licoare într-un pahar gol de vin din faţa ei.

— Nu are importanţă de unde am aflat. Ce contează este că este adevărat şi că este deja sau va fi în curând ceva ştiut de toată lumea.

— Ce fac eu în casa mea nu interesează pe nimeni în afară de mine, zise Maximus cu toată aroganţa unui bărbat cu un mileniu de strămoşi aristocratici în spatele său.

Bathilda luă o înghiţitură delicată din coniac.

— Îmi pare rău că trebuie să te contrazic, Excelenţă. Ce faci chiar şi în casa ta afectează multă lume, inclusiv pe Phoebe. Puse paharul jos. Nu poţi să-ţi ţii metresa în aceeaşi casă cu sora ta necăsătorită. Chiar şi tu trebui să accepţi regulile societăţii.

Maximus flutură din mână de parcă ar fi alungat o muscă.

— Artemis nu o va corupe pe Phoebe, iar tu ştii asta prea bine.

— Şi tu ştii la fel de bine ca şi mine că reputaţia este bazată mai degrabă pe zvonuri decât pe realitate. Ai făcut din domnişoara Greaves o femeie decăzută. Simpla ei prezenţă întinează toate doamnele din preajma ei.

— Bathilda! mârâi Maximus avertizând-o.

Artemis nu se putu abţine să nu scoată o mică exclamaţie. Ea ştia ce era acum, dar era şocant să i se spună pe şleau, de către o persoană pe care o considera prietenă. Domnişoara Picklewood se întoarse pentru prima dată spre Artemis. Chipul îi era hotărât, însă privirea înţelegătoare.

— Îmi pare rău, dar te-am avertizat, draga mea.

Artemis aprobă din cap, ignorând privirea încruntată a lui Maximus.

— Într-adevăr.

— Trebuie să pleci.

Artemis îi susţinu privirea celeilalte femei.

— Şi o să plec. Dar mâine Phoebe e foarte dornică să vadă opera de la Harte’s Folly cu celelalte doamne din Sindicatul Doamnelor. Va fi supărată dacă nu o să vin.

Domnişoara Picklewood se încruntă.

— O, Doamne sfinte, Bathilda, se răsti Maximus. O zi în plus n-o s-o întineze pe Phoebe.

Domnişoara Picklewood strânse din buze.

— Foarte bine. Nu cred că încă o zi va mai conta. Mergeţi la Harte’s Folly, draga mea, dar apoi trebuie să se termine.

Artemis se uită la Maximus. El avea chipul întors, iar dinţii atât de încleştaţi, încât îi putea vedea muşchii maxilarului încordându-se. Relaţia lor nu avea să se termine – el îi oferise o casă –, dar probabil că în ceea ce o privea pe domnişoara Picklewood, nu conta, câtă vreme era ascunsă în altă parte.

Artemis se ridică de la masă, fără să se uite la Maximus.

— Nu trebuie să mai spuneţi nimic altceva, domnişoară Picklewood. Aveţi dreptate. Nu pot să mai stau aici cu Phoebe. Vă rog să mă scuzaţi, cred că mă voi duce să împachetez.

Ea ieşi pe uşă cu capul ridicat şi mândră, dar nu-şi putu reţine un suspin când închise uşa în urma ei fără ca nimeni să protesteze.

*

Era târziu când se deschise uşa de la pivniţă. Apollo nu se osteni să se întoarcă. Primise deja de mâncare de la valet. Acum pur şi simplu stătea întins pe spate, cu braţul peste ochi şi moţăia. Dar paşii care se apropiau erau mai uşori decât ai unui bărbat.

— Apollo.

Artemis stătea deasupra lui cu un săculeţ din pânză în mână. El se ridică.

— Trebuie să ne grăbim, zise ea şi puse săculeţul pe jos, lângă pat. Se aplecă şi scoase un ciocan şi o daltă.

— Nici nu ştii cât a durat ca să găsesc astea. Până la urmă am întrebat un băiat de la grajduri şi iată.

Ea părea nelalocul ei de mulţumită pentru o femeie care îşi risca existenţa pentru el. El se încruntă şi îşi dori să poată înjura. La naiba! Wakefield o sedusese – ştia asta – iar acum ea risca furia ducelui. Unde avea să ajungă, dacă acel ticălos se hotăra s-o arunce în stradă?

— Ei bine? zise ea cu mâinile în şolduri. Eu sigur nu am cum s-o fac.

El luă carneţelul şi scrise în el, înainte să i-l întindă. Ea îl luă, iar el ridică dalta şi o puse pe prima za a lanţului care atingea pământul, lângă glezna sa.

— *Ducele n-o să te pedepsească?* citi Artemis cu voce tare.

El lovi dalta, în aer răsunând un sunet metalic puternic. Artemis lăsă carneţelul ca să-i arunce o privire exasperată.

— Nu, sigur că nu. Ai citit prea multe dintre pamfletele acelea îngrozitoare pe care ţi le aduceam la Bedlam. Nici măcar nu sunt sigură că poveştile de acolo erau adevărate. În orice caz, Maximus s-ar putea să se supere foarte tare pe mine, dar n-o să mă pedepsească. Serios. Ce idee?!

El mai lovi dalta o dată şi se uită la ea mimând tăcut cuvântul: „Maximus?”

— Ţi-am mai spus că e un prieten.

El îşi dădu ochii peste cap. Artemis îl minţea de dragul acelui ticălos. Şi-ar fi dorit ca sub ciocan să fie craniul ducelui. Lovi dalta a treia oară cât de tare putu. Lanţul se rupse.

— O, foarte bine! exclamă Artemis şi se aplecă să-l ajute să desprindă zaua ruptă de celelalte două încă ataşate de mânerul de la gleznă. Va trebui să înveleşti asta cu o cârpă ca să nu zornăie. Am adus haine. Ea făcu semn către săculeţ.

De ce acum? scrise el în carneţel.

Ea citi cuvintele, şi pe chip i se aşternu o expresie prevăzător de neutră, apoi zâmbi şi se uită la el.

— Voi pleca în curând din Wakefield House şi voiam să mă asigur că vei fi liber înainte să plec.

De ce pleca? Ce altceva se mai întâmpla?

— Artemis? rosti el fără sunet.

Ea se prefăcu a nu observa.

— Grăbeşte-te să te îmbraci.

Tulburat de graba ei şi de întrebări fără răspunsuri, el o ascultă. Primise pantaloni şi o cămaşă de la valet. Se

schimbă în haine curate, care includeau o vestă, o haină şi pantofi. Totul era o idee prea mic, inclusiv pantofii. Artemis îl privi jenată, parcă cerându-şi scuze.

— Le-am luat de la unul dintre valeţi. El avea picioarele cele mai mari din toată casa.

Apollo scutură din cap, zâmbindu-i şi se aplecă să-şi sărute sora. Nu avea altceva în afară de ce îi dăduse ea. Luă carneţelul şi scrise:

Cum o să iau legătura cu tine?

Ea se uită la carneţel şi, judecând după expresia de pe chipul ei, el îşi dădu seama că nu se gândise la asta. Luă carneţelul înapoi.

Artemis, trebuie să păstrăm legătura. Tu eşti tot ce am pe lumea asta şi nu am deloc încredere în duce. Deloc.

— Ei, partea despre Maximus e ridicolă, zise ea când citi ce-i scrisese. Dar ai dreptate, nu trebuie să ne pierdem. Ştii unde ai putea să te duci de-aici?

El se gândise destul la chestiunea asta în timp ce stătea întins pe pat şi avea pregătit un răspuns. Scrise cu grijă.

Am un prieten care se numeşte Asa Makepeace. Poţi să laşi o scrisoare pentru el la Harte's Folly.

El îi dădu carneţelul şi văzu cum ea făcea ochii mari de uimire.

— Harte's Folly? Nu înţeleg. Acolo o să te duci?

El scutură din cap, luându-i cu blândeţe carneţelul din mână.

Mai bine să nu ştii.

— Dar… protestă ea, citind peste umărul lui.

Ai grijă de tine!

Lui i se păru că îi văzu zâmbetul tremurând când citi asta, dar apoi îl îmbrăţişă strâns.

— Tu trebuie să ai grijă de tine. Evadarea ta e încă un subiect discutat. Probabil că te caută. Ea se dădu înapoi să se uite la el, şi spre consternarea lui, văzu că avea lacrimi în ochi. Nu cred că aş suporta să te mai pierd încă o dată.

El se aplecă şi o sărută pe frunte. Chiar dacă ar fi

putut vorbi, tot nu ar fi ştiut ce să spună ca să o consoleze. Se întoarse să plece.

— Aşteaptă! Ea puse o mână pe braţul lui, oprindu-l. Uite! Îi întinse o punguţă. Sunt trei lire şi şase pence. Este tot ce am. Şi nişte pâine şi brânză. O, Apollo! Discursul ei curajos se termină cu un suspin. Pleacă!

Ea îl împinse tocmai când el era pe cale să se aplece din nou spre ea. Aşa că se întoarse, fără să se mai uite la ea, şi se lăsă pe vine să intre în tunelul pe unde îl văzuse pe Wakefield plecând mai devreme în seara aceea.

Nu avea idee unde ducea.

*

Maximus nu ştia de când cerceta străzile din St. Giles în noaptea asta, când auzi un foc de pistol. Coti repede şi alergă pe o alee, în direcţia din care venise sunetul. Deasupra sa, luna îi lumina calea, frumoasa lui amantă, iubita lui inaccesibilă.

Strigătele răguşite ale unor bărbaţi şi tropotul copitelor pe piatra cubică se auzeau din faţă.

Ajunse într-o intersecţie şi îl văzu pe Trevillion călărind ca un turbat spre el.

— Se îndreaptă spre Seven Dials!

Maximus alergă în faţa calului atât de aproape, încât i se păru că-i simte răsuflarea pe obraz când trecu pe lângă el. Pe jos se putea strecura pe una dintre multele alei prea înguste pentru un bărbat călare, ca să-i taie calea lui Scaraoţchi. Pentru că ştia, în sinea sa, că Trevillion îl vâna pe Scaraoţchi în seara asta. Scaraoţchi, bărbatul care purta la gât pandantivul mamei lui. Scaraoţchi, care îi omorâse părinţii cu nouăsprezece ani în urmă, într-o noapte ploioasă, în St. Giles..

Alergă spre stânga, se aplecă în dreapta. Picioarele îl dureau, aerul îi ieşea şi îi intra cu un şuier în plămâni. Pilastrul de la Seven Dials se vedea în faţă, în intersecţia circulară a şapte străzi. Scaraoţchi şedea călare sub

pilastru, de parcă l-ar fi aşteptat.

Maximus încetini şi se ascunse în umbre. Tâlharul nu avea pistoalele scoase, dar probabil că era înarmat.

— Excelenţă, strigă Scaraoţchi. Ţţţ. Credeam că ai renunţat de mult să te mai ascunzi.

Maximus simţi răceala invadându-i pieptul, teama că era prea mic, prea slab. Neputinţa din momentul în care îl văzuse pe acest bărbat împuşcându-i mama. Pe pieptul ei era sânge care se întindea pe pielea ei ca de marmură, scurgându-se prin ploaie în părul ei despletit. Simţi că-i vine să verse.

— Cine eşti?

Scaraoţchi înclină din cap.

— Nu ştii? Părinţii tăi ştiau – de asta a trebuit să-i omor. Mama ta m-a recunoscut, chiar şi cu basmaua peste faţă, mă tem. Păcat! Era o femeie frumoasă.

— Deci eşti un aristocrat. Maximus refuză să prindă momeala. Şi cu toate astea ai ajuns la furtişaguri în St. Giles.

— Tâlhării. Dacă nu te superi. Scaraoţchi părea iritat, de parcă tâlhăriile erau cumva ceva mai bune decât furtişagurile. Şi e un hobby plăcut. Îţi stimulează sângele şi-l face să-ţi curgă mai iute prin vene.

— Te aştepţi să cred că faci asta pentru că e palpitant? se răsti Maximus. Nu mă lua de prost. Ce eşti, un fiu mai tânăr şi sărac? Sau părintele ţi-a pierdut toată moştenirea la jocuri de noroc?

— Greşit şi iar greşit. Scaraoţchi scutură batjocoritor din cap. Încep să obosesc, Excelenţă. Nu fi aşa de laş! Arată-te şi hai să ne jucăm!

Maximus ieşi din umbră. Nu mai era un băiat speriat.

— Le-am găsit pe toate, mai puţin una, să ştii.

Scaraoţchi chicoti în timp ce calul lui mare se foia de pe un picior pe celălalt.

— Restul lacrimilor de smarald, ca acesta? întrebă el şi îşi duse mâna înmănuşată spre broşa de smarald de la gât. Probabil că te-a costat destul, căci ştiu cu cât le-am

vândut eu. Colierul mamei tale mi-a plătit vinul şi femeile timp de mulţi ani.

Maximus simţi cum îl apuca furia şi se stăpâni. Nu avea să fie scos din pepeni prea uşor.

— Nu-mi mai trebuie decât asta, ca să refac colierul.

Scaraoţchi îi făcu semn cu degetul.

— Atunci haide s-o iei.

— Asta am de gând, zise Maximus dând târcoale calului şi călăreţului. Şi cu ocazia asta îţi voi lua şi viaţa.

Tâlharul îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Pentru mine te-ai îmbrăcat aşa? Făcu semn spre costumul lui Maximus. Vai, domnule, mărturisesc că mă simt flatat. Să-l împing spre nebunie pe ducele de Wakefield până într-acolo încât să ajungă să se costumeze ca un actor ordinar şi să bântuie străzile din St. Giles. Ei bine…

Se petrecu atât de repede, încât Maximus nu avu timp nici să gândească, darămite să reacţioneze. Auzi tropot de copite în spatele lui, văzu strălucirea metalului când Scaraoţchi ridică mâna stângă pe care o avusese ascunsă sub haină. Urmă o scânteie groaznică şi un bubuit. Acel îngrozitor, îngrozitor bubuit.

Nechezatul disperat al unui cal. Maximus se răsuci. În spatele lui, un cal căzuse şi se zbătea la pământ. Se întoarse spre Scaraoţchi. Tâlharul dăduse pinteni calului spre una dintre cele şapte străzi. Maximus porni după el. Calul necheză din nou.

Se uită încă o dată şi văzu un bărbat prins sub cal. Doamne sfinte! Calul căzuse pe călăreţ. Alergă înapoi spre calul rănit. Picioarele acestuia erau ţepene şi întreg corpul i se cutremura.

Sosi un alt dragon călare şi se opri holbându-se la întreaga scenă.

— Ajută-mă să-l scot de acolo! strigă Maximus.

Se uită la chipul însângerat al bărbatului de pe jos şi văzu că era Trevillion. Acoperită de sânge, faţa lui era palidă ca moartea. Căpitanul de dragoni era tăcut, avea

dinţii încleştaţi, buzele schimonosite într-o grimasă de durere.

— Apucă-l de celălalt braţ, îi porunci Maximus tânărului soldat.

Bărbatul îşi apucă superiorul de braţ şi traseră împreună.

Trevillion gemu groaznic în clipa în care picioarele îi fură eliberate de sub cal. Maximus văzu că vajnicul căpitan de dragoni avea buza însângerată acolo unde şi-o muşcase. Îngenunche lângă Trevillion şi tresări când îi observă piciorul drept – cel cu care şchiopăta de la o altă rană mai veche. Era îndoit într-un unghi nefiresc, osul era în mod evident fracturat rău.

Trevillion întinse mâna şi îl apucă pe Maximus de haină cu o forţă surprinzătoare, trăgându-l spre el îndeajuns încât celălalt soldat să nu audă ce şoptea.

— Wakefield, n-o lăsa să sufere.

Maximus se uită la iapă – Primula îşi aminti el. Un nume ridicol pentru calul unui soldat. Se uită iar la Trevillion, care avea bărbia însângerată de la efortul de a-şi ascunde durerea.

— Fă-o, mârâi căpitanul cu ochii strălucitori. La naiba, fă-o odată! Maximus se ridică şi se duse spre iapă. Aceasta încetase să se mai zbată şi zăcea, gâfâind. Piciorul din faţă îi atârna nefiresc, fie rupt, fie rănit rău. În pieptul ciocolatiu al iepei se vedea o gaură urâtă, iar coama ei zăcea udă de sânge pe pavaj. Preţ de o clipă zări părul mamei lui, despletit şi plin de sânge în canalul ud al străzii.

El scutură din cap şi se apropie. Primula îşi roti ochiul când ajunse lângă ea, temătoare şi îndurerată. Îşi scoase sabia scurtă. Apoi îngenunche, îi acoperi ochiul şi îi tăie gâtul.

Capitolul 18

Lin ţipă când tăciunele roşu şi încins îi arse palmele, dar nu-i dădu drumul lui Tam. Regele Herla tresări la ţipătul ei şi dădu să-i ia tăciunele fierbinte din mână.

— Nu! strigă Lin, ţinând tăciunele departe de rege. El e fratele meu şi trebuie să fim salvaţi amândoi.

La auzul cuvintelor ei, ochii lui se întristară, dar el aprobă din cap şi îşi retrase mâna.

Iar cocoşul cântă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se trezi la primele ore ale dimineţii în clipocit de apă. Se întoarse în patul mare al lui Maximus şi îl văzu stând lângă comodă, luminat de o singură lumânare. Era gol până la brâu şi se stropea cu apă pe piept şi pe mâini... apă care îi curgea pe piept în şiroaie roşiatice. Ea se ridică brusc.

— Eşti rănit.

El se opri, dar continuă să se spele, aparent fără să-i pese de covor.

— Nu.

Ea se încruntă. Se întâmplase ceva, era prea tăcut.

— Atunci al cui e sângele?

El se uită la mâinile sale ude.

— Al căpitanului Trevillion şi al unui cal numit Primula.

Ea clipi, întrebându-se dacă înţelesese bine. Dar în timp ce ea se zgâia la el, Maximus rămase tăcut. Ea îşi strânse genunchii la piept. Îşi aminti vag că îl întâlnise pe căpitanul de dragoni cu ani în urmă, în St. Giles. Părea un bărbat sever. Se cutremură.

— Căpitanul Trevillion e mort?

— Nu, şopti el, dar e rănit foarte grav.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am găsit.

— Pe cine?

El ridică până la urmă privirea şi, deşi chipul îi era palid, ochii îi ardeau.

— Scaraoţchi. Bărbatul care mi-a omorât părinţii.

Ea slobozi un oftat.

— Atunci l-ai prins?

— Nu. El aruncă prosopul pe care îl folosea şi îşi propti braţele pe comodă. L-am fugărit până la pilastrul Seven Dials din St. Giles. Acolo a tras în calul lui Trevillion şi calul a căzut peste căpitan.

Artemis trase aer în piept. Astfel de accidente se mai întâmplau şi puteau fi cu uşurinţă fatale pentru călăreţ.

— Dar ai zis că trăieşte.,

Maximus se uită în cele din urmă la ea.

— Are piciorul fracturat urât. A trebuit să omor calul şi apoi l-am adus pe Trevillion aici.

Artemis dădu să se ridice.

— Are nevoie de îngrijire?

— Da, dar am aranjat asta, zise Maximus, oprind-o cu un gest. Am trimis după doctor de îndată ce am ajuns. I-a fixat piciorul cât de bine a putut. Voia să i-l taie, dar i-am interzis. Maximus se cutremură. Piciorul e bandajat, iar doctorul spune că, dacă nu face cangrenă, Trevillion s-ar putea să trăiască. Am pus pe unul dintre servitori să stea cu el. Nu mai e nimic de făcut acum.

Artemis se holba la el. Era pe jumătate coborâtă din pat, căci se oprise la porunca lui.

— Dar căpitanul tot s-ar putea să moară?

— Da, zise Maximus întorcându-se cu spatele.

— Îmi pare rău, şopti ea.

El dădu din cap şi îşi scoase pantalonii.

— Mi-am pierdut singurul aliat.

Ea se uită atentă la el.

— Şi un prieten, cred.

El se opri pentru o secundă, apoi începu să-şi dea jos lenjeria.

— Şi asta.

— O să trimiţi mai mulţi soldaţi ca să-l prindă pe Scaraoţchi?

El aruncă lenjeria într-o parte şi rămase gol în faţa ei.

— O să mă duc singur în căutarea lui.

— Dar… ea se încruntă, ferindu-şi privirea de trupul lui atrăgător. Nu ar fi mai bine dacă ai avea ajutoare?

El îşi dădu capul pe spate şi slobozi un hohot de râs amar, care suna ca un lătrat.

— Da, ar fi mai bine, dar nu am cui să-i cer ajutorul.

Ea se holbă la el.

— De ce nu? Ai vorbit de ceilalţi doi băieţi – bărbaţi acum – care s-au antrenat cu tine. Cu siguranţă unul din ei…

El făcu un gest de negaţie, fluturând din mână.

— Au renunţat să se mai deghizeze în Fantomă.

— Atunci altcineva. Tu eşti ducele de Wakefield.

— Este o urmărire foarte periculoasă, zise el scuturând din cap nerăbdător.

— Da, este, interveni ea. Pot să văd vânătăile pe coastele tale şi ai o tăietură pe umăr.

— Cu atât mai mult va trebui s-o fac singur, zise el. Nu vreau ca altcineva să fie rănit în serviciul meu.

— Maximus, zise ea încet, încercând să înţeleagă, încercând să găsească o cale de a ajunge la el. De ce trebuie să faci asta? Dacă este un tâlhar, soldaţii o să-l prindă şi îl vor spânzura mai devreme sau…

El se răsuci brusc şi violent şi trase un şut într-un scaun din faţa şemineului. Scaunul zbură prin cameră şi se lovi de perete, zdrobindu-se. El se ridică gâfâind şi se uită la scaunul distrus, deşi ea se îndoia că îl vedea.

— Maximus?

— Eu i-am ucis.

Vocea lui era răguşită, aspră şi vulnerabilă.

— Nu înţeleg.

— În noaptea în care au fost ucişi. Din cauza mea erau în St. Giles.

El ridică în sfârşit privirea, cu ochii atât de trişti şi severi, atât de vulnerabili, încât ea simţi nevoia să plângă lacrimile pe care el nu le putea slobozi. În schimb îşi ridică bărbia şi îi porunci:

— Spune-mi!

— Eram la teatru în seara aceea. El îi susţinu privirea, parcă temându-se să se uite în altă parte. Tata, mama şi eu, căci Hero era prea mică, iar Phoebe, încă bebeluş. Era ca un fel de privilegiu pentru mine – nu ieşisem decât de puţină vreme de sub îngrijirea unei guvernante. Îmi amintesc că am văzut *Regele Lear* şi eram îngrozitor de plictisit, dar nu voiam să arăt asta, pentru că ştiam că aş fi părut naiv şi tânăr. După aceea ne-am suit în trăsură, şi nu ştiu cum sau de ce, deşi am tot analizat asta în minte, dar tata vorbea despre pistoale. Primisem o pereche de pistoale pentru păsări de ziua mea, iar eu le luasem în grădina din Londra şi împuşcasem nişte păsări, iar el se supărase foarte tare. Credeam că terminase să mă certe, dar discuţia a revenit şi el mi-a spus că o să mi le confişte până când învăţam să le folosesc cum trebuie. Am fost surprins şi furios şi am ţipat la el.

Maximus trase brusc aer în piept, de parcă s-ar fi sufocat.

— Am strigat la tatăl meu. I-am zis că era un ticălos şi mama a început să plângă şi apoi, spre oroarea mea, am simţit lacrimi în ochi. Aveam paisprezece ani şi gândul de a plânge în faţa tatălui meu era de nesuportat. Am deschis uşa trăsurii şi am fugit. Tata trebuie să fi oprit trăsura şi a plecat după mine, şi apoi cred că l-a urmat şi mama. Am alergat şi am alergat. Nu ştiam unde eram, şi nici nu-mi păsa, dar casele erau ponosite şi puteam să simt izul de gin şi de corupţie. Am auzit strigătele tatălui meu când se apropia, iar într-o clipă de prostie rău voitoare m-am ascuns după un colţ, în spatele unor butoaie cu gin. Mirosul era copleşitor, îmi umplea nările, plămânii, capul şi simţeam că-mi vine să vărs. Am auzit o împuşcătură.

El se opri cu gura larg deschisă, de parcă ar fi ţipat, dar nu se auzi niciun sunet. Îşi dezveli dinţii şi îşi dădu capul pe spate, susţinându-i în continuare privirea cu acei ochi sălbatici.

— M-am uitat pe după butoi, şi tatăl meu… tatăl meu… închise ochii, dar îi deschise la loc, pentru că nu

putea privi în altă parte. M-a văzut când zăcea acolo cu sângele pe piept. M-a văzut ascunzându-mă şi… a scuturat din cap şi mi-a zâmbit. Iar apoi tâlharul a împuşcat-o şi pe mama. El înghiţi în sec. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Mi s-a spus că am fost găsit peste trupurile părinţilor mei. Nu-mi amintesc decât miasma ginului. Asta şi sângele din părul mamei mele.

El se uită la mâinile lui, pe care le strângea şi le desfăcea de parcă ar fi fost membrele altcuiva.

Ridică privirea spre ea şi, cumva, se regăsi, îşi domoli acea durere groaznică şi furia, şi teama, îndeajuns de puternice pentru a distruge zece bărbaţi. Maximus le ţinea înlăuntrul său şi se îndreptă de spate şi de umeri, cu bărbia mândră, iar Artemis nu înţelegea de unde avea puterea de a ascunde acea rană îngrozitoare şi însângerată din sufletul său – dar îl admira pentru asta. Îl admira şi îl iubea.

Ea simţi că şi în sufletul ei apăruse aceeaşi rană, o reflexie slabă a durerii pe care o îndura el, doar pentru că ţinea la el.

— Aşa că vezi tu, zise el încetişor, stăpânindu-se perfect, chiar dacă era complet gol. El era ducele de Wakefield acum, la fel de mult ca atunci când ţinea discursuri în Camera Lorzilor. Trebuie să fac asta singur. Pentru că eu le-am provocat moartea, eu trebuie să-i răzbun pe ei şi onoarea mea.

Ea întinse mâinile spre el, iar el se apropie de ea şi se lăsă într-un genunchi în faţa ei.

— Poţi să mă mai priveşti acum, ştiind cât de laş sunt?

— Dragul meu, zise ea, cuprinzându-i faţa cu mâinile, eşti cel mai curajos bărbat pe care îl cunosc. Nu erai decât un băiat, cu siguranţă cineva ţi-a spus asta până acum!

— Chiar şi atunci eram marchizul de Brayston.

— Erai un copil, zise ea. Un copil încăpăţânat, prostuţ, care a făcut o criză de furie. Tatăl tău nu a dat vina pe tine. Ba chiar te-a protejat în timp ce zăcea pe moarte, făcându-ţi semn să nu ieşi din ascunzătoare. Gândeşte-te, Maximus!

Dacă tu ai avea un copil – un fiu – nu ţi-ai da viaţa pentru el? Nu te-ai bucura să ştii că, dacă tu mori, el va trăi?

El închise ochii şi îşi aşează capul în poala ei. Ea îşi trecu mâinile peste părul lui, simţind firele moi sub palmă. După o vreme, se aplecă şi îl sărută blând pe frunte.

— Haide în pat!

El se ridică şi se vârî în pat, trăgând-o aproape de el. Ea se întoarse cu spatele, cu braţul lui greu în jurul taliei şi rămase privind în întuneric, aşteptând să-i vină somnul.

*

— Excelenţa Voastră!

Pentru o clipă, în timp ce Maximus se trezea, i se păru că aude vocea lui Craven. Clipi. Craven stătea în dreptul patului său.

— Craven, zise el prosteşte, te-ai întors!

Craven ridică dintr-o sprânceană, părând deranjat.

— N-am plecat nicio clipă, Excelenţa Voastră.

Maximus tresări. După cât i se tot adresase cu „Excelenţa Voastră”, era limpede că valetul lui încă era supărat.

— Nu te-am văzut prin casă.

— Excelenţa Voastră nu ştie tot ce se petrece în casă, replică ironic Craven. Este un domn care aşteaptă jos. Zice că se numeşte Alderney.

— Alderney? La ora asta?

Craven ridică ambele sprâncene odată.

— E aproape ora prânzului, Excelenţa Voastră.

— O, Maximus se ridică cu grijă ca să n-o deranjeze pe Artemis.

Avea mintea înceţoşată, dar indiferent ce venise Alderney să-i spună, părea important.

— I-am servit vizitatorului dumneavoastră prânzul, iar el pare destul de mulţumit, aşa că sunt sigur că aveţi timp să vă spălaţi şi să vă faceţi prezentabil înainte de a-l primi.

— Mulţumesc, Craven, zise Maximus uşor crispat, în

timp ce se ridica gol din pat. Ştii despre căpitanul Trevillion.

— Într-adevăr, replică valetul întors cu spatele. L-am vizitat pe căpitan şi pare să se odihnească liniştit. Doctorul a trimis vorbă că se va întoarce după-amiază să-şi consulte pacientul.

— Bine. Maximus se simţea mai bine ştiind că Trevillion supravieţuise nopţii.

Craven îşi drese glasul.

— N-am putut să nu observ că vicontele Kilbourne nu se mai află în pivniţă.

Maximus se opri cu apa şiroindu-i pe faţă.

— Cum?

— Pare să se fi eliberat cumva de lanţ cu ajutorul unui ciocan şi al unei dălţi şi a scăpat.

Craven avu grijă să nu privească spre Artemis, care era încă ascunsă sub cuvertură. Maximus nu avu asemenea reţineri şi observă că respiraţia ei era prea uşoară ca să mai doarmă încă.

— Nu te supăra, te rog, Craven, crezi că ne-ai putea lăsa singuri un moment?

— Desigur, Excelenţa Voastră.

Maximus se uită la valet în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Ai aflat că Bathilda s-a întors pe neaşteptate de la ţară? Pare să fi aflat anumite informaţii pe care nu le putea primi decât de la cineva din casă. Nu ştii întâmplător ceva în sensul ăsta?

Craven făcu ochii mari.

— Dar ce vreţi să insinuaţi, Excelenţa Voastră?

Maximus îi aruncă o privire piezişă şi închise uşa în urma lui. Când se întoarse, Artemis îl privea. O făcea cu o tristeţe atât de inevitabilă, încât simţi cum îl cuprind fiori reci. Poate că din pricina asta tonul lui fu mult prea ridicat când o întrebă:

— Tu l-ai eliberat, nu-i aşa?

— Da, zise ea şi se ridică. Chiar te aşteptai la altceva?

— Mă aştept să mă asculţi când îţi spun că trebuie să

rămână închis.

— Să te ascult. Ea se făcuse palidă, cu chipul golit de expresie. Doar ochii îi aruncau flăcări.

Ea se retrăgea, iar el nu putea permite aşa ceva.

— Da. Aş fi găsit un loc sigur pentru el. Un loc unde nu ar putea răni pe nimeni. Tu…

Ea scoase un sunet supărat şi dădu cuvertura la o parte. Era goală, cu pielea rozalie şi delicioasă de la somn.

— Vrei să te ascult ca orice alt servitor. Să mă potrivesc perfect în cutiuţa pe care mi-ai rezervat-o. Chiar nu-ţi dai seama? O să putrezesc acolo. Nu pot să fiu înghesuită în cuşca pe care o reprezintă aşteptările tale în legătură cu mine.

El simţi că această ceartă îi scăpa de sub control. El se pricepea la dezbateri în Camera Lorzilor, dar aici nu era vorba de argumente politice logice – aici era vorba despre emoţii pure între un bărbat şi o femeie. Se uită neajutorat la ea, ştiind cumva că această ceartă includea mult mai multe decât dificultatea de a hotărî ce să facă cu fratele ei.

— Artemis…

— Nu. Ea se ridică, la fel de impunătoare ca o zeiţă antică şi îşi luă cămaşa. Vorbim de fratele meu, Maximus.

— O să-i ţii partea în defavoarea mea?

O, îşi dădu seama că fusese o greşeală, chiar înainte să rostească întrebarea. Ea se îndreptă de spate..

— Dacă sunt obligată. Am împărţit acelaşi pântec. Avem acelaşi sânge, suntem legaţi unul de altul pentru totdeauna, atât fizic, cât şi psihic. Îmi iubesc fratele.

— Şi pe mine nu?

Ea se opri, ţinând cămaşa în mâini. Preţ de o clipă, umerii i se lăsară, dar apoi ridică din nou capul. Zeiţa lui. Diana a lui.

— Când te vei fi săturat de mine, zise ea încet şi fără ezitare, Apollo tot va mai fi fratele meu. Tot va mai fi acolo pentru mine.

— N-o să mă satur niciodată de tine, zise el, ştiind cu fiecare fibră a sufletului că rostea adevărul.

— Atunci dovedeşte-o!

El ştiu ce îi cerea ea cu un chip atât de sincer şi de vulnerabil. Ceva în adâncul lui se uscă şi muri. Ea merita asta. Merita un soţ, un cămin şi copii. Copiii lui. Dar el pierduse prea mult timp pentru o penitenţă pe care nu era sigur că putea vreodată s-o îndeplinească în întregime. Ducatul… tatăl lui.

— Ştii… rosti el cu voce răguşită, ca unui om aflat pe moarte, îşi umezi buzele. Ştii de ce nu pot. Îi datorez viaţa, existenţa mea, datoria de a fi duce.

Ea ridică delicat dintr-un umăr dezgolit.

— Ei bine, eu nu datorez nimic memoriei tatălui tău.

El se clătină de parcă l-ar fi pălmuit.

— Nu poţi…

— Nu, zise ea. Nu pot. Am crezut că pot face asta, chiar am crezut, dar nu sunt destul de curajoasă. Nu pot să rănesc pe toată lumea în jurul meu, nu pot să o rănesc pe Penelope, nu mă mai pot răni pe mine. Întinse o mână tremurătoare. Nu mă potrivesc în cutiuţa drăgălaşă pe care ai făcut-o pentru mine. Nu pot să te privesc cum te ridici din patul meu ca să te duci în al alteia. Nu sunt o sfântă.

— Te rog!

El o implora. El care nu se plecase niciodată în faţa nimănui. Ea scutură din cap, iar el se frânse, apucând-o de mână şi lipindu-i trupul de al lui.

— Te rog, Diana mea, te rog să nu pleci!

Ea nu rosti niciun răspuns, dar îşi lăsă capul pe spate, deschizându-şi buzele când el îşi lipi gura de a ei. El îi cuprinse faţa cu palmele, ţinând-o ca pe un lucru preţios în timp ce îi sorbea buzele. Ea era a lui, în această lume şi în cealaltă, un fapt incontestabil, şi dacă reuşea să o convingă de asta, atunci mai putea salva situaţia. Mai putea trăi şi respira alături de ea.

Aşa că îşi lăsă degetele să alunece în părul ei, fixându-i tâmplele cu degetele mari în timp ce o săruta cu pasiune. O cucerea, încet, cu şiretenie, folosindu-se de toate şiretlicurile seducătoare pe care le învăţase vreodată.

Ea gemu şi îşi arcui gâtul, iar el începu să o sărute, simţind gustul femeii şi al dorinţei. Ea încercă să se desprindă, să-şi întoarcă faţa, gemând.

— Maximus, nu pot...

— Şşşt, şopti el cu mâinile tremurând în timp ce îi cuprindea talia. Te rog! Te rog, dă-mi voie!

El păşi cu spatele, fără să facă vreo mişcare bruscă, trăgând-o după el, până când găsi un scaun pe care să se aşeze.

— O, Maximus, oftă ea, când el o trase în poala lui.

— Da, dulceaţă, murmură el, cuprinzându-i un sfârc în gură.

— Dragul meu, zise ea şi îi cuprinse faţa în mâini, făcându-l să se uite la ea.

El nu voia. Nu-i plăcea expresia din privirea ei – aceea de hotărâre încrâncenată.

— Te iubesc, şopti ea, iar sufletul lui se înălţă fericit până când auzi restul vorbelor. Dar trebuie să te părăsesc.

— Nu. El o apucă de şolduri, de parcă ar fi fost un copil care refuza să-i dea şi altuia sabia lui de jucărie. Nu.

— Da, răspunse ea.

Un fel de cruzime se trezi în el, născută din durere şi furie, îi prinse ceafa şi îi aduse gura aproape de a sa. Putea nega *asta?* Cum credea ea că era cu putinţă?

Ea îşi împreună braţele în jurul gâtului său şi îl lăsă să-i chinuie gura, gemu când el îi desfăcu picioarele, proptindu-le pe şoldurile sale. Mădularul lui zvâcnea între ei, simbolul crud al dorinţei sale. Prinse vârful şi începu să-i mângâie deschizătura minunată. O simţi umedă pe dosul degetelor sale, fierbinte şi pregătită să-l primească, iar în sufletul său, un cânt răutăcios izbucni atunci când ea gemu, neajutorată. Va avea asta, pe toţi dumnezeii, chiar şi dacă nu va mai avea nimic altceva de la ea. Ea se arcui cât se poate de erotic şi îşi lipi şoldurile de ale lui. El îşi plimbă palma peste pântecele ei moale şi sânii ei încântători, frământându-i pe rând, atent să o ducă prin orice mijloace spre culme. Dar ea îi ghicise intenţiile. Se ridică peste el şi

deschise ochii cenuşii înainte să-şi împletească degetele cu ale lui pe mădular. Chiar şi această mică atingere îl făcu să strângă din dinţi. O privea cu pleoapele întredeschise în timp ce îl conducea către ea, cu vârful său umed şi sensibil, pe care îl lăsă să alunece în strâmtoarea ei.

— Maximus, şopti ea, te iubesc. Nu uita niciodată asta! Şi se lăsă străpunsă.

„Ah!” El închise ochii. Era atât de bine, încât îl ducea pe culmile agoniei. O apucă de şolduri, nelăsând-o să se mişte, pentru ca totul să nu se sfârşească prea curând. Adâncimile ei erau fierbinţi, strâmte şi se simţea *acasă.* Deschise ochii.

— Să nu mă părăseşti niciodată!

Ea clătină din cap, se eliberă din strânsoarea sa şi se ridică asemenea femeii-vânător care era. Lăsă mădularul să alunece până aproape de ieşire, după care se năpusti înapoi, în jos. Îl călărea. Coapsele ei erau puternice şi mlădioase, sprâncenele încruntate cu înverşunare, iar buzele deschise larg ca şi cum s-ar fi minunat mereu şi mereu. Asta îl făcu să se mişte până la urmă. Dumnezeule mare, dacă nu putea avea nimic altceva, dacă ea era hotărâtă să-l golească lăuntric, lăsându-l apoi ca pe o păstaie goală, atunci măcar avea să-şi amintească asta: Artemis îl călărea precum zeiţa vânătorii.

Îi trase faţa spre a lui şi îi acoperi acea gură minunată, căutându-i cu limba miezul fierbinte, încercând să nu termine prea repede, ca un puştan neisprăvit. Se stăpâni până când ritmul ei începu să devină dezordonat şi buzele ei gâfâiau lângă ale lui, până când se strânse în jurul mădularului său în spasmele eliberării. Atunci îşi găsi şi el eliberarea, strângându-i trupul năduşit şi moale în îmbrăţişarea sa, ţinându-i şoldurile în timp ce se năpusti o dată, de două ori cât de adânc putea. De parcă ar fi putut sta în ea pentru totdeauna. Apoi îşi vărsă sămânţa. Ea se lipi de el cu greutatea ei atât de dulce, până când întoarse capul puţin.

Atunci el se ridică, cu ea ghemuită în braţele lui şi o

puse jos, în pat, cu tandreţe.

— Trebuie să văd de ce a venit Alderney, îi şopti el. O să mă întorc imediat. Aşteaptă-mă aici!

Ea doar închise ochii, iar el luă gestul drept confirmare, şi se îmbrăcă repede, alergând în jos pe scări. Alderney se îndoise de mijloc, examinând o antichitate italiană din marmură, dar se îndreptă brusc când Maximus intră încăpere.

— O, bună dimineaţa, Excelenţa Voastră.

— Bună dimineaţa. Maximus făcu semn spre canapea. Nu vrei să iei loc?

Alderney se aşeză pe canapea şi rămase acolo, foindu-se. Maximus ridică nerăbdător din sprâncene.

— Ai vrut să mă vezi?

— O! O, da, zise Alderney, de parcă ar fi fost smuls dintr-o reverie. Mai bine să trec direct la subiect şi să vă spun pe dată, căci părea să fie important mai înainte.

El se opri şi clipi în aşteptare spre Maximus.

— Să-mi spui ce?

— Că mi-am amintit, replică Alderney, cine mi-a dat pandantivul pe care mi l-aţi arătat. Ei bine, nu mi l-a dat cu adevărat. Mai degrabă l-am câştigat de la el. Vedeţi, el a zis că pisica care venea pe la bucătăria casei noastre avea să facă trei pui, iar eu am susţinut că era o prostie şi că va avea cel puţin şase, iar când pisica ne-a lăsat în sfârşit să vedem pisoii – era destul de temătoare, îi ascunsese sub verandă – s-a dovedit că am avut dreptate, erau şase, aşa că a trebuit să-mi dea pandantivul.

Alderney trase aer în piept la finalul discursului, părând încântat. Maximus inspiră cu mare grijă.

— Cine ţi-a dat pandantivul?

Alderney clipi, parcă surprins că Maximus nu dedusese singur asta.

— William Illingsworth, desigur. Acum, nu ştiu de unde îl avea el. S-a întors din vacanţă cu el şi îl arăta tuturor băieţilor, iar în noaptea de după ce l-am câştigat de la Illingsworth, ei bine, am jucat un joc de zaruri cu băieţii şi

Kilbourne l-a câştigat. Alderney părea trist. Bietul Kilbourne! Îmi plăcea de el la şcoală, ştiţi că îi spuneam Greaves pe atunci, căci tatăl lui mai trăia şi încă nu moştenise titlul.

Maximus se holba la el.

— Illingsworth.

— Da, zise Alderney vesel. Mi-am amintit abia aseară, pentru că soţia mea mi-a zis că pisica roşcată pe care o au copiii o să aibă pui şi aşa m-am gândit la pariul pe care l-am făcut cu Illingsworth.

— Ştii unde e William Illingsworth acum? întrebă Maximus, fără să spere la un răspuns pozitiv.

— Chiar acum, nu, zise Alderney scuturând din cap. Dar dacă mergeţi la el acasă, servitorii ar putea să ştie.

— Casa lui, repetă Maximus.

— Da, replică Alderney. Locuieşte în Havers Square. Nu e cea mai bună adresă, dar are un venit limitat. Tatăl lui a fost un mare cartofor.

— Mulţumesc, zise Maximus ridicându-se pe dată.

— Ce? Ce? Alderney părea uimit.

— Valetul meu te va conduce. Eu am o întâlnire.

Maximus abia dacă aşteptă ca bărbatul să iasă din încăpere înainte să se năpustească pe scări în sus. Mai avea timp. Dacă ar putea s-o facă să-l asculte…

Deschise uşa către dormitorul lui şi văzu pe dată că rămăsese fără timp, până la urmă. Artemis plecase.

Capitolul 19

Tăciunele aprins din palma lui Lin se transformă în iubitul ei frate Tam. El sări de pe calul fantomatic pe care îl călărea, iar când picioarele îi atinseră pământul, deveni din nou muritor.

Tam îi zâmbi lui Lin.

— Surioara mea, m-ai salvat, dar acum şi tu trebuie

să părăseşti sălbatica vânătoare, ca să poţi trăi din nou.

Lin se uită de la chipul fericit al fratelui său la cel al regelui Herla, dar el îşi feri privirea, cu ochii îndreptaţi deja spre orizont, resemnat în vânătoarea lui eternă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se strecură pe uşa din spate de la Wakefield House, cu cele câteva lucruşoare adunate în săculeţul din pânză pe care îl strângea în mâini. Ea ezită, panica urcându-i în piept. Trebuia să plece, să plece chiar acum cât mai putea, cât Maximus nu se afla în faţa ei, tentând-o cu tot ce sperase şi nu putea avea, dar nu ştia încotro să se îndrepte.

Nu i se părea corect să apeleze la Penelope – nu după ce făcuse cu Maximus. Şi cu siguranţă nu putea să ceară ajutor de la Lady Hero sau de la Lady Phoebe. Uşa se deschise în spatele ei, iar ea se încordă.

Nu iar. O, sfinte Dumnezeule, nu era sigură că putea să mai treacă încă o dată prin asta cu Maximus. Se simţea de parcă cineva i-ar fi smuls o parte din suflet, în urmă rămânând o rană sângerândă, căreia nu i se găsea vindecare. Dar vocea care i se adresă era feminină.

— Draga mea.

Ea se întoarse, văzând-o pe domnişoara Picklewood privind-o cu compasiune.

— Pot să te ajut?

Şi pentru prima dată în viaţa ei, Artemis Greaves izbucni în lacrimi.

*

Maximus ieşi în faţa casei şi ceru un cal. Se părea că asta era tot ce-i mai rămăsese: răzbunarea. Ei bine, dacă era aşa, atunci intenţiona să îşi îndeplinească sarcina rapid şi cu cât mai mult sânge posibil. În câteva minute pornise la trap pe stradă.

Havers Square nu era, într-adevăr, într-o zonă prea

bună a Londrei. Casa era o construcţie pe jumătate din lemn, deşi nu la fel de dărăpănată ca acelea pe care le văzuse în St. Giles. Maximus descălecă şi îi dădu unui băieţaş un şiling ca să aibă grijă de cal.

Se părea că Illingsworth închiria doar cele două etaje superioare ale casei şi, din fericire, era acasă. Maximus fu condus pe scări în sus, într-un salonaş înghesuit, de o slujnică bătrână care îl lăsă acolo fără vreun cuvânt. Privi în jur, inspectând camera. Fusese mobilată cu un amestec de mobile, dintre care unele fuseseră scumpe pe vremuri. Căminul cu grilajul murdar nu era aprins, probabil din economie, iar cele două gravuri de pe perete erau ieftine.

Uşa salonului se deschise. Maximus se întoarse şi văzu un bărbat într-un halat galben, zdrenţuit, pătat în faţă cu ceva ce aducea a gălbenuş de ou. Purta un fes moale pe cap şi era nebărbierit, barba roşcată întinzându-se pe un chip cu pomeţi atât de ascuţiţi, încât ai fi zis că faţa îi fusese întinsă prea tare pe oase.

— Da? întrebă Illingsworth obosit.

Maximus îi întinse mâna.

— Eu sunt Wakefield. Dacă nu te deranjează, aş avea să-ţi pun nişte întrebări.

Illingsworth se uită perplex la mâna întinsă înainte să o scuture. Avea palma umedă.

— Da? repetă el.

Evident, gazda lui nu avea să-l invite să ia loc. Maximus vârî mâna în buzunar şi scoase pandantivul.

— Cu treisprezece ani în urmă ai pierdut acest pandantiv într-un pariu cu John Alderney. De unde îl aveai?

— Ce…? Illingsworth se aplecă să se uite la pandantiv. Întinse mâna după el, însă Maximus îşi strânse pumnul peste el fără să se gândească.

— De ce vreţi să ştiţi? întrebă Illingsworth ridicând privirea.

— Pentru că, răspunse Maximus, acest pandantiv era parte dintr-un colier care i-a aparţinut mamei mele.

— Aha. Illingsworth avea o expresie cunoscătoare

care lui Maximus nu-i plăcu. L-a amanetat, nu-i aşa?

— Nu. I-a fost furat în noaptea în care a fost ucisă.

Dacă nu s-ar fi uitat, Maximus ar fi ratat momentul: o foială discretă, o uşoară mărire a ochilor. Dar toate dispărură într-o secundă, iar chipul lui Illingsworth deveni precaut.

— Aveam cincisprezece ani pe atunci şi eram la şcoală. Vă asigur, Excelenţa Voastră, că nu am avut nimic de-a face cu moartea regretabilă a mamei dumneavoastră.

— Nici n-am zis că ai fi avut, răspunse Maximus. Vreau doar să ştiu cine e bărbatul de la care ai luat pandantivul.

Dar Illingsworth scutură din cap, îndreptându-se iute spre şemineu.

— N-am văzut bijuteria asta niciodată în viaţa mea.

Era prea degajat – bărbatul minţea.

— John Alderney susţine altceva.

Illingsworth râse, dar era un sunet sec şi cavernos.

— Alderney era un prost în şcoală. Nu-mi imaginez că s-a făcut mai deştept cu trecerea anilor.

Se întoarse şi se uită la Maximus cu o privire fermă şi decisă. Acesta îl studie. Illingsworth ştia ceva – Maximus simţea asta –, dar dacă omul refuza să-i spună, nu prea avea ce face. Luă o decizie şi vârî pandantivul în buzunar.

— Minţi.

Illingsworth dădu să protesteze.

Maximus îi tăie vorba cu o mişcare bruscă a braţului.

— Aş putea să te bat până îmi zici numele bărbatului care ţi l-a dat, dar am o anumită reţinere faţă de violenţă. Aşa că o să facem un târg: te las o zi şi o noapte să îmi spui cine e. Dacă, la sfârşitul acestui interval, nu mi-ai dat ce vreau, o să te distrug. O să iau puţinul pe care-l ai. Casa asta, hainele şi orice altceva ţi-ar mai fi drag. La sfârşitul săptămânii vei dormi în şanţ dacă nu-mi spui ce trebuie să ştiu.

Maximus se întoarse fără să mai asculte protestele agitate despre inocenţă şi revoltă. Erau o pierdere de

vreme. Coborî scările fără să mai fie condus de slujnica bătrână. Afară, băieţelul îl aştepta răbdător cu calul lui.

— Bun băiat, îi zise Maximus. Ţi-ar plăcea să mai câştigi azi nişte bani? O să te rog să duci un mesaj pentru mine.

Maximus îi dădu băiatului adresa sa şi îi spuse un mesaj pentru Craven, punându-l să-l repete cuvânt cu cuvânt, până când fu sigur că îl reţinuse. După ce îl trimise la drum, Maximus încălecă şi avu grijă să arate că pleca.

Când nu mai putea fi zărit din casa lui Illingsworth, descălecă şi îşi conduse calul pe o alee de unde avea o vedere bună asupra intrării din faţă. Rămase să aştepte şi să vadă ce va face Illingsworth cu ultimatumul său.

*

— Ştiam eu că nuanţa asta de verde vânătoresc o să ţi se potrivească, zise Lady Hero în seara aceea, în timp ce mergeau spre teatru la Harte’s Folly.

— Mulţumesc, zise Artemis.

Privi distrată în jur prin grădini, dându-şi seama că Apollo nu avea cum să umble la vedere. Fără îndoială că găsise o ascunzătoare în spatele scenei.

Ea îşi netezi tristă fustele noii rochii. Fusese iniţial începută pentru Lady Hero, însă Hero aflase că în curând avea să aibă nevoie de rochii complet diferite, aşa că insistase să i-o dăruiască lui Artemis. Modista o livrase la Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi în acea după-amiază, împreună cu alte două rochii croite special pentru ea. Domnişoara Picklewood decisese că orfelinatul era locul perfect unde Artemis putea să stea până când avea să se ducă să locuiască cu prietena Bathildei, domnişoara White, care se părea că avea nevoie de o însoţitoare.

Artemis oftă. Era recunoscătoare – chiar era, dar ideea de a se întoarce la vechea ei viaţă, chiar şi cu o altă stăpână, pur şi simplu o deprima. Sau poate că o deprima faptul că trebuia să-l părăsească pe Maximus.

Se uită în jos la minunata rochie. Unde avea să poarte ea aşa ceva, însoţind o doamnă în vârstă prin Bath? Ar putea s-o vândă. O mângâie din nou, întristată. Era din mătase de damasc, cu un decolteu bogat, cu paspoal din dantelă deosebit de fină. Dantela decora şi volanele bogate de pe mânecile lungi până la cot. Totul era sublim, iar Artemis se gândi crispată că nu mai purtase niciodată în viaţa ei ceva atât de frumos. Îşi dorea ca Maximus să o poată vedea.

Se uită în jur prin parcul strălucitor cu disperare în suflet. Tufele şi copacii aranjaţi în forme magice erau plini de globuri de sticlă, creând un efect magic. Auzea deja acordurile instrumentelor cu coarde plutind prin aer. Servitorii erau îmbrăcaţi vesel în costume galbene cu purpuriu, unii aveau flori de lavandă la butonieră sau panglici în perucile bogat ornamentate. Era un loc minunat Harte’s Folly, iar după seara asta ea nu va mai avea ce căuta aici.

Alături de ea, Phoebe, Lady Hero, soţul ei Lord Griffin Reading şi domnişoara Picklewood, mai veniseră şi Isabel şi Winter Makepeace, gazdele ei de la orfelinat, Lady Margaret şi soţul ei Godric St. John. Nu-i ştia pe domni prea bine, dar pe doamne le considera prietene. Erau toate membre ale Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi. Penelope era şi ea membră, desigur, deşi ea nu sosise încă. Dar Penelope întârzia întotdeauna, se gândi Artemis puţin nostalgică.

Phoebe povestea cu sora ei când ajunseră la teatru şi aşteptară ca toată lumea să urce de pe chei, căci Harte’s Folly era pe malul sudic al Tamisei, iar cel mai bun mod de a ajunge acolo era pe barje închiriate. Domnişoara Picklewood îi surprinse privirea lui Artemis şi păru să-şi dea seama de starea ei de spirit, pentru că pe chip îi apăru o expresie înţelegătoare şi înclină uşor din cap.

Dintr-un impuls, Artemis se aplecă spre femeia mai bătrână în timp ce intrau pe uşile largi ale teatrului.

— Mulţumesc.

— O, draga mea, nu trebuie să-mi mulţumeşti, se îmbujoră domnişoara Picklewood. Sper că nu crezi că îţi condamn alegerea. Cunosc prea bine singurătatea îngrozitoare care le apasă pe femeile ca noi.

— Da, zise Artemis uitându-se în altă parte. Mi-aş dori să poată fi altfel..

— Ar putea să fie dacă Maximus ar decide asta, pufni domnişoara Picklewood.

Artemis tocmai era pe cale să răspundă când fură strigate de Lord Noakes.

— Domnişoară Greaves, domnişoară Picklewood, bine v-am regăsit. N-am ştiut că v-aţi întors deja de la ţară, domnişoară Picklewood.

El se uită întrebător la Phoebe. Chipul palid şi subţire al lui Lady Noakes avea o expresie agitată în timp ce se agăţa de braţul soţului ei. Domnişoara Picklewood, versată în privinţa diverselor aluzii răutăcioase din înalta societate, zâmbi.

— Am trecut un pic pe-aici, înainte să mă întorc la prietena mea. Îmi place mult Harte’s Folly. Nu credeţi că este frumos, milord, milady?

— O, într-adevăr, ciripi Lady Noakes înainte să se uite la soţul ei şi să tacă brusc.

Lord Noakes aprobă din cap.

— Dar ducele nu a venit să le escorteze pe doamne în seara asta?

— Nu avem nevoie de escortă, zise domnişoara Picklewood, arătând spre Lord Griffin şi spre ceilalţi domni care acum li se alăturau, împreună cu doamnele lor. Mă tem că ducele are alte lucruri de rezolvat în seara asta.

Pe chipul lui Lord Noakes se aşternu un zâmbet ciudat, răutăcios.

— Sper că nu a plecat la vânătoare de fantome.

Artemis se uită cercetător la el. Se referea cumva la Fantomă? Cu siguranţă nu avea de unde să cunoască secretul lui Maximus.

— Ce vorbe stranii, murmură domnişoara Picklewood,

încruntată. Ce crezi că a vrut să spună prin „vânătoare de fantome”?

— N-am idee, răspunse Artemis, dregându-şi glasul.

— O, a venit în sfârşit şi Lady Penelope, zise amuzată Isabel Makepeace. Ce fiinţă egoistă să ne lase să aşteptăm!

Penelope îşi făcea intrarea, desigur. Purta o rochie aurie şi era însoţită de ducele de Scarborough. Când intră în teatrul aglomerat, ea îşi deschise evantaiul şi privi blazată în jur.

Artemis simţi un val de afecţiune pentru verişoara ei. Era aşa de vanitoasă, atât de manieratã, dar sub toate astea putea să fie uneori foarte drăgălaşă. Iar Artemis o rănise atât de mult fără ca Penelope să ştie. Ei bine, măcar se hotărâse să-l părăsească pe Maximus. Se rugă ca Penelope să nu descopere niciodată adevărul. Artemis zâmbi şi îi întinse mâna lui Penelope când aceasta se apropie. Nu se mai văzuseră de zile întregi. Dar Penelope îşi adună fustele şi grăbi pasul, aproape atacând-o. Cu toate astea, Artemis fu surprinsă când simţi palma.

— Târfă! strigă Penelope, vocea ei răsunând în tot teatrul, în vreme ce Artemis se dezechilibră cu o exclamaţie şocată.

Lady Hero şi Isabel Makepeace o susţinură. Domnişoara Picklewood se interpuse curajoasă între ea şi Penelope, dar nu fu nevoie. Ducele de Scarborough se mişcase foarte iute să o prindă pe Penelope. O apucă dur de braţ şi o trase înapoi. Chipul său de obicei atât de senin era acum încruntat.

— Despre ce e vorba?

— Ştiai că îl voiam pe Wakefield şi cu toate astea ţi-ai desfăcut picioarele pentru el ca o târfă ieftină, zise Penelope ţintuind-o pe Artemis cu privirea. N-aveai niciun drept, strigă Penelope cu lacrimi în ochi. Niciun drept. N-o să se însoare niciodată cu tine, nu cu nebunia lui Apollo. O să fii aruncată în stradă o şi să mă bucur. O să mă bucur, să ştii…

Fu întreruptă brusc din diatriba ei de Scarborough,

care o întoarse şi o scuturǎ. Cât timp urlase Penelope, chipul i se albise. Acum era negru de furie.

— Opreşte-te! Opreşte-te de îndatǎ! se rǎsti Scarborough.

Penelope se uitǎ la el cu o exclamaţie şocatǎ.

— Dar…

— Nu. Oricare ar fi dispreţul pe care îl ai pentru cineva, nu te apuci sǎ urli despre asta în public, ca o nevastǎ nebunǎ de pescar. Şi sǎ îţi loveşti verişoara lipsitǎ de apǎrare! Te-ai purtat groaznic, Penelope! Groaznic!

El se întoarse spre Artemis şi fǎcu o plecǎciune.

— Domnişoarǎ Greaves, sper cǎ nu sunteţi rǎnitǎ. Vǎ rog sǎ mǎ scuzaţi, dar o voi conduce pe Lady Penelope acasǎ.

Artemis clipi, dar reuşi sǎ dea iute din cap. Penelope fǎcu ochii mari şi îi dǎdurǎ lacrimile.

— Dar, Robert…

— Nu. Ducele se încruntǎ sever. Am multǎ rǎbdare, draga mea, şi cred cǎ mi-am demonstrat afecţiunea, însǎ am şi eu mândria mea. Pur şi simplu nu pot sǎ-ţi permit sǎ te certi astfel pentru un alt bǎrbat. Mǎ tem cǎ va trebui sǎ-mi reevaluez sentimentele faţǎ de tine.

— O, zise Penelope cu voce micǎ şi, pentru prima datǎ, Artemis citi îngrijorare pe chipul ei.

— Haide, zise Scarborough şi o luǎ de braţ, ieşind cu Penelope din teatru.

Pentru o clipǎ, se lǎsǎ liniştea. Artemis îşi simţea inima micǎ şi rǎnitǎ. Se desprinse cu grijǎ de Isabel şi Hero şi se întoarse sǎ-şi privească foştii prieteni.

*

Când Illingsworth ajunse la Harte’s Folly, Maximus fu dezamǎgit. O zi întreagǎ de pândǎ, doar ca sǎ-l urmeze pânǎ la teatru în seara asta. Se pǎrea cǎ era o pierdere de vreme. Dintr-odatǎ îşi dǎdu seama cǎ dacǎ ar fi renunţat mǎcar pentru o searǎ la vânǎtoarea lui, ar fi putut sǎ-şi

petreacă timpul cu Artemis şi cu surorile lui. Probabil că erau deja la teatru. Poate că Artemis l-ar lăsa chiar să-i vorbească.

Rămase în spate, în vreme ce Illingsworth îi şopti ceva unuia dintre valeţii îmbrăcaţi în straie colorate, apoi debarcă abia când omul o luă înainte.,

— Ce a vrut domnul Illingsworth? îl întrebă Maximus pe acelaşi valet, în timp ce îi îndesa în mână o monedă.

— A întrebat dacă a venit şi Lord Noakes astă-seară, veni răspunsul.

— Şi? ridică Maximus din sprânceană. A venit?

— Da, Excelenţa Voastră, răspunse valetul. Şi Lady, şi Lord Noakes participă astă-seară. Sunt la teatru acum, aşa cum i-am spus domnului Illingsworth.

Maximus se uită la valet – un tânăr cu privirea ageră. Scoase o monedă mai mare, din aur.

— Îl cunoşti pe Lord Noakes?

— O, da, Excelenţa Voastră. Valetul se uita la moneda de aur. El şi nepotul său vin adesea la teatru.

— Nepotul său?

Valetul ridică din sprâncene.

— Excelenţa Voastră nu ştia? Domnul Illingsworth e nepotul lui Lord Noakes.

Maximus îi întinse distrat moneda băiatului. Nu, nu ştiuse. Noakes nu era o cunoştinţă foarte apropiată. Fusese doar prieten cu tatăl său, deşi Maximus îşi amintea că mamei ei nu-i plăcea prea mult şi o auzise vorbind dispreţuitor despre pasiunea lui Noakes pentru jocurile de noroc. Îşi aminti brusc de Noakes la înmormântarea părinţilor săi, îmbrăcat într-un costum nou.

Maximus se răsuci pe călcâie şi o luă pe aleea care ducea spre parc şi spre teatru. Până acum îl suspectase mai ales pe Scarborough, dar atât Noakes, cât şi Scarborough erau de aceeaşi vârstă. Amândoi aveau – acum că se gândea la asta – aceeaşi conformaţie. Înălţime medie, un pic de burtă, dar atletici pentru vârsta lor. Aceeaşi statură ca Scaraoţchi. Cu siguranţă nu putea fi aşa

de simplu.

Maximus începu să alerge. Cineva strigă. El se opri şi ascultă. Din depărtare se auzeau muzică, murmur de voci şi râsete. Locul era un labirint de alei, luminate artistic astfel încât locurile întunecoase să fie perfecte pentru escapade romantice. Te puteai rătăci uşor aici.

Ceva se lovi în tufele din dreapta lui. Maximus alergă în direcţia aceea. Un bărbat ţâşni de acolo, cu capul plecat şi se grăbi să treacă, fără să-l vadă pe Maximus. Ducele mai alergă câţiva paşi când fu oprit de un strigăt.

— Ajutor!

Se întoarse să cerceteze şi aproape se împiedică de cineva. Se aplecă şi pipăi, găsind un bărbat. Pieptul îi era umed de un lichid cald..

— M-a ucis, zise Illingsworth. M-a ucis.

— Cine? ceru Maximus să ştie.

— Eu… tuşi Illingsworth cu un sunet îngrozitor, tocmai când Maximus descoperi cuţitul care îi ieşea din piept.

— I-am spus să vină să mă vadă, că o să vă spun despre pandantivul pe care l-am găsit în sertarul lui când eram mic. Nu aveam nevoie decât de nişte bani. Nu e drep…

— Illingsworth, cine a fost? ceru Maximus.

Bărbatul începu să respire şuierat.

— Nu e drept. Suntem rude… îmi datora…

Illingsworth se cutremură şi rămase nemişcat. Maximus înjură şi puse palma peste nasul omului. Nu simţea nimic.

Se ridică, privind în jur. Illingsworth nu spusese direct, dar unchiul lui îl omorâse cu siguranţă. Dacă fusese Noakes, oare va fugi din parc sau se va întoarce în loja de la teatru de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

Maximus porni spre chei. În spatele lui se auzi un pocnet. Se întoarse. O femeie ţipă. Alerga deja spre teatru când simţi mirosul. Fum! „Artemis.”

Capitolul 20

Sălbatica vânătoare era gata să înceapă, ceata era pregătită să gonească printre nori, dar Lin se hotărâse. Se întinse spre regele Herla şi apucă bine câinele alb care stătea pe şa, în faţa lui. Regele Herla întinse mâna după ea şi după căţel, dar degetele lui prinseră doar văzduhul. Lin se avânta deja spre pământ, cu căţeluşul strâns la pieptul ei...

din *Legenda regelui Herla*

— E adevărat? o întrebă Phoebe pe Artemis, cu ochii ei căprui plini de îngrijorare.

Phoebe reuşise cumva s-o scoată pe Artemis dintre ceilalţi, în ciuda privirii de vultur a domnişoarei Picklewood. Erau acum pe coridorul de jos al teatrului.

Artemis fusese şocată când celelalte doamne, în loc s-o respingă, păreau să fi ajuns la o înţelegere tacită să uite pur şi simplu toată scena cu Penelope. Într-adevăr, Isabel Makepeace îi oferise chiar braţul lui Artemis când se îndreptaseră spre loja teatrului. Deşi, acum când se gândea mai bine, Lady Hero avea un licăr anume în privire.

Asemănător cu licărul de pe chipul lui Phoebe. Multă vreme, cele două surori păreau a nu semăna între ele. Însă acum, oricine putea vedea că erau înrudite.

— Ştiam eu, exclamă Phoebe când Artemis nu-i răspunse imediat la întrebare. Fratele meu te-a sedus.

— N-ar trebui să discut lucruri din astea cu tine, spuse Artemis grăbită. De fapt, după seara asta, mă îndoiesc că voi mai avea voie să am vreo discuţie privată cu tine.

— Prostii! Phoebe arăta acum ca un sticlete mic şi fioros. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Este numai vina lui Maximus.

— Păi… începu Artemis, pentru că adevărul adevărat era că ea fusese cea care se dusese în patul lui Maximus, nu invers. Nu că ar fi putut să-i spună asta surorii lui.

— Îmi vine să-l strâng de gât, zău aşa, spuse Phoebe. Şi nu te-a cerut niciodată în căsătorie, nu?

— Nu, răspunse Artemis hotărât. N-a făcut-o. Dar nici nu aşteptam asta de la el. Eu am ales aşa, draga mea, eu însămi.

— Chiar aşa? Phoebe ridică privirea încercând – fără să reuşească – să prindă expresia de pe faţa lui Artemis. Chiar aşa? Deci l-ai refuza pe fratele meu dacă te-ar cere în căsătorie, asta vrei să mă faci să cred?

— E totul atât de încurcat, şopti Artemis.

— Îl iubeşti?

— Cum? Artemis făcu ochii mari. Da, bineînţeles. Da, îl iubesc.

— Atunci chiar nu văd unde e problema, spuse Phoebe cu hotărâre. Pentru că e clar că şi el te iubeşte.

— Eu… Artemis ridică din sprâncene, încercând să pară nepăsătoare. Cum îţi dai seama?

Phoebe o privi de parcă ar fi fost o şcolăriţă cam nătângă.

— Fratele meu este cel mai liniştit om pe care îl cunosc. Îşi ţine cărţile din bibliotecă aranjate după limbă, epocă, autor, apoi în ordine alfabetică. Îşi pregăteşte discursurile din Parlament cu săptămâni înainte şi are grijă să afle dinainte care dintre lorzi vor fi prezenţi şi cum vor vota. Din câte ştiu eu, n-a avut niciodată vreo amantă – şi înainte să faci vreun comentariu, află că şi o soră mai mică virgină are felul ei de a afla asemenea lucruri. E fanatic în ceea ce priveşte familia şi este atât de grijuliu ca să mă ştie în siguranţă, că a pus gratii la ferestrele dormitorului meu, probabil ca să nu cumva să cad pe geam, într-un moment de zăpăceală. Phoebe trase adânc aer în piept şi o fixă pe Artemis cu o privire sfredelitoare. Şi totuşi te-a târât în pădure de faţă cu toţi oaspeţii, îşi iese din fire cu tine şi te-a sedus în casa lui – casă pe care o împarte cu mine. Aşa că fratele meu fie a înnebunit, fie este foarte îndrăgostit de tine.

Artemis nu-şi putu înăbuşi un zâmbet, deşi nu conta

deloc. Oricum, Maximus nu urma să se căsătorească din dragoste. Avea să se căsătorească doar ca să-l mulţumească pe tatăl său, mort demult. Deschise gura să-i spună lui Phoebe măcar atât, când se auzi un ţipăt de femeie. Şi atunci simţi miros de fum. Un firişor de fum se răsucea pe coridorul unde se aflau. Inima lui Artemis începu să bată mai repede. Teatrul era vechi, făcut din lemn şi ipsos.

— Miroase a fum, spuse Phoebe.

— Da. Artemis o luă de mână. Trebuie să plecăm de aici.

Unde era Apollo? Măcar era la Harte’s Folly? Fusese atât de ascuns în legătură cu locul în care avea de gând să meargă. Oricum, nu aveau timp să-l caute. Putea doar spera că urma să reuşească să iasă din teatru, dacă într-adevăr era acolo.

Artemis o trase pe Phoebe spre intrare. Bineînţeles, toată lumea avea cam aceeaşi idee salvatoare. Oamenii începură să se înghesuie pe coridor, împingându-se unii pe alţii, panicaţi. Un domn mai corpolent îşi făcu loc împingând-o pe Artemis cu toată puterea în perete. Degetele îi alunecară şi pierdu mâna lui Phoebe.

— Phoebe! strigătul ei fu înghiţit de larmă. Îşi făcu loc înapoi prin mulţime, dând din coate fără să mai ţină cont de bună cuviinţă: Phoebe!

Atunci îi văzu faţa, ochii aproape orbi larg deschişi de panică. Artemis îi apucă mâna, strângând-o cu putere.

— Artemis! strigă Phoebe. Te rog, nu mă lăsa aici!

— N-am să te las, draga mea! Era prea multă lume între ele şi intrarea principală. Vino pe aici, cred că am văzut o uşă.

Fumul se îngroşa cu o viteză înfricoşătoare. Artemis se trezi tuşind în timp ce o trăgea pe Phoebe în direcţia uşii pe care o văzuse. Un trosnet puternic se auzi dinspre scenă, urmat de un ţipăt ascuţit. Artemis găsi uşa şi se împinse în ea. Dar aceasta rămase închisă.

— E încuiată, strigă ea la Phoebe, în timp ce pipăia

marginea uşii. Ajută-mă să găsesc zăvorul.

Lacrimile cauzate de fum îi şiroiau pe faţă, orbind-o, în timp ce simţea cum o cuprinde panica. Dacă nu puteau deschide uşa… Degetele ei dădură de metal. Trase repede zăvorul şi se năpusti cu Phoebe afară, la aer curat. Se întoarse şi rămase înmărmurită.

— Ce e? strigă Phoebe.

— Toată grădina e în flăcări, şopti Artemis, îngrozită.

Flăcările muşcau din acoperişul teatrului în timp ce oaspeţii, actorii, lacheii şi servitorii ieşeau în fugă din clădire. Se formase un grup cu găleţi sub comanda unui bărbat cu o coamă roşcată, dar Artemis îşi dădu seama că era o luptă pierdută. Pălălaia se întinsese la copacii plantaţi cu măiestrie şi la tufe, iar acum muşca din galeria unde cântau de obicei muzicanţii. În curând, totul avea să izbucnească în flăcări.

— Haide, strigă Artemis. Trebuie să ajungem la debarcader!

— Dar Hero! Phoebe se trase înapoi. Şi verişoara Bathilda.

— Domnii sunt cu ele, spuse Artemis, rugându-se în gând să fie aşa. Ei le vor duce pe sora şi pe verişoara ta într-un loc sigur.

Începu să-şi facă drum prin hăţiş, fiindcă potecile erau pline de oameni. Frumoasa ei rochie nouă verde vânătoresc era brăzdată de arsuri şi sfâşiată de crengi, dar asta nu mai conta.

— Ah, Lady Phoebe, se auzi un glas tărăgănat şi neobişnuit de calm.

Artemis ridică privirea şi îl văzu pe Lord Noakes aţinându-le calea. Într-o mână ţinea un pistol, iar cealaltă… Cealaltă era plină de sânge.

— Sunteţi rănit, milord? Artemis întrebase prosteşte, pentru că îşi dăduse imediat seama că se petrecea cu totul altceva.

— O, nu eu, spuse Lord Noakes cu voioşie în glas. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să vă daţi la o parte,

pentru că am nevoie de Lady Phoebe. Am de gând să părăsesc Anglia şi cred că ar fi prudent s-o iau cu mine pe sora lui Wakefield, în caz că ar vrea să mă oprească.

Dacă ar permite ca Phoebe să fie vătămată, Maximus n-ar ierta-o niciodată. *Ea* nu şi-ar putea ierta-o niciodată.

— Milord, spuse Artemis cu grijă, dându-se un pas înapoi, ca s-o protejeze pe Phoebe, Lady Phoebe şi-a scrântit glezna şi abia mai poate să meargă. Sunt sigură că veţi înţelege că nu vă poate însoţi.

— Ştii că nu pot să-mi dau seama dacă minţi sau nu, spuse Lord Noakes cu nonşalanţă. Se auzi un strigăt de bărbat din stânga lor. Ochii lui Lord Noakes se încruntară. Dar cred că nu contează prea mult dacă o voi lua cu mine pe sora lui Wakefield sau pe târfa lui. Eşti la fel de bună ca şi ea.

Artemis începuse să o împingă pe Phoebe înapoi, în timp ce se ferea de nebun, dar Lord Noakes era foarte sprinten pentru un bărbat de vârsta lui. O apucă de încheietura mâinii şi o trase la el, cu o încleştare ca de oţel. Ea se zbătu să scape, dar Lord Noakes îndreptă pistolul spre Phoebe.

— Potoleşte-te sau o împuşc!

Artemis se opri pe dată.

— Artemis! strigă Phoebe, cu braţele deschise. Era albă la faţă şi Artemis ştia că pe întuneric va fi complet oarbă.

— Du-te către glasuri, draga mea, spuse Artemis, dar înainte să mai poată spune ceva fu trasă cu putere printre tufe.

El impuse un pas vioi, aproape alergător, apropiindu-se de debarcader. Acolo dădură de un haos total. Domni şi doamne stăteau pe ponton şi ţipau după bărci, unii dintre ei înghesuindu-se în barje deja pline. Lacheii alergau încolo şi încoace, în timp ce alţii tot mai insistau cu găleţile, încercând în van să stingă focul. Artemis le văzu pe Hero, pe domnişoara Picklewood şi pe Isabel, şi răsuflă uşurată că măcar ele scăpaseră. Lord Noakes se năpusti înainte pe

ponton şi îndreptă pistolul spre un domn care tocmai ajuta o doamnă să urce într-o luntre.

— La o parte!

— Eşti nebun? bolborosi domnul.

Lord Noakes rânji.

— Probabil.

Domnul făcu ochii mari, iar doamna lui scoase un ţipăt.

— Urcă, îi porunci Lord Noakes lui Artemis.

Cu băgare de seamă, urcă în barcă. Barcagiul făcuse ochii mari. Lord Noakes coborî şi îndreptă pistolul spre capul lui Artemis.

— Ia-o spre Wapping, îi porunci omului.

O porniseră deja pe râu în jos când răsună un strigăt de la debarcader. Maximus era acolo şi, lângă el, Phoebe. Artemis zâmbi, iar vederea i se înceţoşă. Măcar Phoebe era în siguranţă.

Maximus striga la un barcagiu. Niciodată nu-l văzuse atât de supărat. Ţinea un pistol îndreptat spre barca în care se aflau, dar cum Lord Noakes se asigurase ca Artemis să stea în faţa lui, Maximus nu putea trage, de frică să n-o nimerească pe ea.

— Nu crezi că asta îl înnebuneşte? întrebă Lord Noakes, vădit amuzat. Să-şi fi petrecut întreaga viaţă adultă vânându-mă, să ajungă atât de aproape să mă prindă, doar ca să mă vadă dispărând cu barca? Chicoti în urechea ei. Trebuia să-l fi ucis în acea noapte, împreună cu ducele şi ducesa, dar el se ascunsese, vezi bine. Ca un iepure mic. Marele duce de Wakefield. O, nu trebuie să tremuri, draga mea. O mângâie pe braţ, pentru că ea chiar se cutremurase. Nu trebuie să te temi, pentru că mă îndoiesc că o să-ţi fac rău.

— Tu, spuse Artemis pe un ton liniştit, dar printre dinţi, eşti un om îngrozitor care nu va fi niciodată nici a o suta parte din bărbatul care e Maximus şi, în afară de asta, nu mă cunoşti deloc.

Şi spunând asta sări peste marginea bărcii, în apele

negre ale Tamisei.

*

În clipa în care trupul lui Artemis dispăru în apele întunecoase ale Tamisei, Maximus încetă să mai gândească. Era oarecum conştient de strigăte, de focul care făcea prăpăd în spatele lui, de ţipetele surorilor sale şi de luntrea care îl ducea pe Noakes, dar toate astea erau undeva, în străfundurile minţii sale.

Aruncă pistolul pe care îl ţinea în mână. Duse mâna la buzunarul hainei, unde ţinea pumnalul pe care i-l luase lui Scaraoţchi şi îl puse între dinţi. Smulse de pe el haina şi pantofii. Şi apoi sări în Tamisa.

Un glas mic, calm, în străfundurile creierului său, număra secundele de când ea dispăruse, îi spunea că nu ieşise la suprafaţă şi calcula cât de repede curgea fluviul. Înotă puţin mai în aval de locul unde dispăruse ea.

Se auzi o împuşcătură, urmată imediat de încă una. El se scufundă în întuneric. Nu putea să-şi vadă nici mâna la o lungime de braţ. Pipăi înnebunit în jur. Nimic. Nimic. Nimic. Plămânii păreau că-i explodează.

Ieşi la suprafaţă şi respiră gâfâit printre dinţii care ţineau strâns pumnalul. Se scufundă din nou. Nimic. Nimic. Nimic. Ochii îl usturau. Simţea pe limbă gustul morţii.

Ea nu putea sfârşi astfel. Nu putea permite asta. Se scufundă mai adânc. Nimic. Pieptul lui urla. I se părea că nu avea niciun rost să mai iasă la suprafaţă.

Se mai uită în sus pentru ultima dată şi văzu o mână albă. O mână albă şi frumoasă. O apucă şi o trase până când ea ajunse în braţele lui şi începură să se scufunde din cauza greutăţii fustelor ei îmbibate cu apă. Îşi scoase cuţitul dintre dinţi şi îl împinse cu putere pe sub rochia ei, de la gât în jos. Mătasea subţire se despică până la talie. Apoi tăie şi mânecile şi le smulse de pe braţele lipsite de viaţă, înainte de a-i trage rochia în jos peste şolduri. Apoi dădu din picioare cu putere şi, în timp ce se ridicau, ea alunecă afară

din veşmintele ei, asemenea unui şarpe care năpârleşte. Ţâşneau spre suprafaţă.

Străpunse luciul apei, gâfâind, şi o privi pe Artemis. Faţa ei era albă, buzele vineţii, iar părul îi plutea împrăştiat pe apă. Părea moartă.

Nişte braţe îl apucară şi aproape că se luptă cu ele până să-şi dea seama că erau Winter Makepeace şi Godric St. John care îl trăgeau într-o barcă.

— Ridic-o întâi pe ea, porunci Maximus.

Fără să crâcnească, bărbaţii o ridicară pe Artemis în barcă şi Maximus se căţără în urma ei, lăsându-se să cadă greoi pe fundul bărcii. O luă pe dată în braţe şi îi tăie corsetul. Ea nu se mişca. O scuturã.

— Artemis!

Capul ei se legăna moale înainte şi înapoi. Makepeace îi puse o mână pe braţ.

— Excelenţa Voastră…

Nu-l băgă în seamă.

— Diana!

— Excelenţa Voastră, îmi pare rău…

Se opinti şi îi trase o palmă peste faţă, ecoul auzindu-se peste ape.

Ea tuşi. O întoarse pe dată, astfel încât faţa să-i atârne peste marginea bărcii. Ea tuşi din nou şi un şuvoi de apă murdară răbufni din gura ei. El nu văzuse ceva mai frumos în viaţa lui. Când se opri din tuşit, el o trase înapoi, în braţele lui. St. John îşi scoase haina şi i-o dădu.

Maximus i-o trase peste umeri şi o cuprinse în braţe. Nu avea de gând s-o mai lase să plece, după toate astea.

— Ce naiba a fost în capul tău?

Makepeace ridică o sprânceană, dar Maximus alese să nu bage de seamă. Nu mai voia să treacă niciodată în viaţă printr-o asemenea agonie. Privi drept în jos la femeia din braţele sale.

— Mă gândeam, şopti ea, că nu aveai cum să ţinteşti cum trebuie dacă îţi stăteam în drum.

Îi cuibări capul sub bărbie şi îşi trecu mâna prin părul

ei ud.

— Şi atunci ai hotărât să te sacrifici? Doamnă, nu credeam că eşti atât de năroadă.

— Ştiu să înot.

— Dar nu cu fustele îmbibate cu apă.

Ea ridică din sprâncene, nerăbdătoare.

— L-ai împuşcat?

— Aveam lucruri mult mai importante de făcut, pufni Maximus.

Ea îşi aruncă înapoi capul şi îl privi cu asprime.

— Îl vânezi de douăzeci de ani. Ce putea fi mai important decât să-l omori pe ucigaşul părinţilor tăi?

Se încruntă la ea.

— Femeie înnebunitoare ce eşti. Ce a putut să te facă să…

Doar amintindu-şi cum o văzuse cufundându-se în Tamisa, şi i se punea un nod în gât. Când vorbi din nou, glasul lui era aspru.

— Să nu te gândeşti să-mi mai faci aşa ceva vreodată, Diana. Dacă ai fi murit, te-aş fi urmat pe fundul Tamisei. Nu pot supravieţui fără tine.

Ea clipi, iar trăsăturile sale înverşunate se înmuiară.

— O, Maximus!

Îşi lipi o palmă pe obrazul lui. Şi acolo, în acea luntre amărâtă, şiroind de apă şi tremurând, cu fumul negru întunecând cerul şi cenuşa purtată de vânt, Maximus se gândi că nicicând nu fusese mai fericit.

— Am să-l găsesc eu într-o zi, murmură el în părul ei. Dar dacă te-aş fi pierdut, viaţa mea n-ar mai fi avut niciun sens, Diana mea. Te rog, iubirea mea! Să nu mă mai părăseşti vreodată! Jur pe mormântul mamei mele că îţi voi fi mereu credincios!

— Nu te voi părăsi, îi răspunse ea şoptit, cu o scânteie în frumoşii ei ochi cenuşii, dar este păcat că ţi-ai ratat şansa cu Lord Noakes.

Makepeace îşi drese glasul.

— În legătură cu asta…

— Eu l-am împuşcat, murmură St. John aproape cerându-şi scuze.

Maximus îl privi cu uimire. St. John ridică din umeri.

— Părea gestul potrivit, din moment ce ţinea pistolul îndreptat spre capul domnişoarei Greaves, şi pe urmă, după ce a sărit, striga că el dăduse foc şi că nu-i părea rău. A, şi în afară de asta, tocmai trăsese în tine, Wakefield, pe când erai în apă. Nu este ceva tocmai demn de un gentleman, şi deşi trăgea destul de prost, exista totuşi riscul să te nimerească a doua oară. Tocmai ţintea cu alt pistol când l-am împuşcat.

— A fost bine aşa, încuviinţă din cap Makepeace. Şi ai tras bine. Trebuie să fi fost cam 20 de metri.

— Cred că mai degrabă vreo 15, îl corectă St. John cu modestie.

— Chiar şi aşa.

— Dar… ambii bărbaţi se uitau iscoditor când Maximus vorbi: Dar eu nu v-am rugat niciodată să mă ajutaţi cu Noakes.

Makepeace înclină din cap, cu o expresie gravă pe faţă.

— Nici nu era nevoie.

— Niciodată n-a fost nevoie, adăugă St. John.

*

În acea noapte, Artemis stătea întinsă în uriaşul pat al lui Maximus, goală, şi îl privea cum se bărbierea. Făcuse deja o baie fierbinte şi minunată şi îşi spălase părul de două ori. Mâncaseră în apartamentul său, o cină simplă cu carne de pui în sos brun, cu morcovi şi mazăre, şi o tartă cu cireşe la desert. Nimic nu fusese vreodată mai gustos.

— E aproape o minune că n-a murit nimeni, spuse ea. Fusese încântată de această veste, chiar şi după ce zărise o pereche de umeri laţi şi foarte cunoscuţi în mulţimea de la debarcader. Crezi că a mai rămas ceva din Harte’s Folly?

— Am auzit că încă mai arde mocnit, răspunse

Maximus fără să se întoarcă. Ridică din sprâncene la reflexia sa din oglindă. Dar am înţeles că teatrul s-a dus cu totul, la fel şi colonada muzicienilor. Poate că vor reuşi să salveze câte ceva din plante, dar dacă Harte va fi reconstruit… ridică din umeri. Grădinile sunt probabil o cauză pierdută.

— Păcat, murmură ea. Phoebe iubea Harte’s Folly, şi îmi plăcea şi mie acolo. Era un loc vrăjit. Dar, de fapt, de ce crezi că Lord Noakes i-a dat foc?.

— Probabil ca să acopere faptul că îşi ucisese nepotul, răspunse Maximus.

— Cum? îşi aminti de sângele de pe mâinile lui Noakes. Bietul om!

— El încerca să-şi şantajeze unchiul, spuse Maximus sec. Dacă mi-ar fi spus că luase pandantivul din casa unchiului său, acum ar mai fi fost în viaţă.

— Hmm. Apucă cuvertura între degete. Presupun că oricum nu m-aş fi dus la Harte’s Folly şi a doua oară.

— De ce? întrebă el, cu gândurile aiurea. Nu ţi-a plăcut piesa?

— Nici n-am ajuns aşa departe, oftă ea. Penelope era întoarsă pe dos când am ajuns şi a făcut o scenă. Mă mir că nu ţi-a spus nimeni.

El se întoarse încet.

— Cum?

Ea îl privi în ochi.

— M-a făcut târfă!

— La naiba! Se încruntă, privindu-şi mâinile. Asta îmi cam dă planurile peste cap.

— Ce planuri?

— Când înotam prin apa murdară, m-am hotărât. Se duse la casetă şi o deschise. Trebuia să pun să fie refăcut înainte să te cer de soţie. Era ceva simbolic. O privi pătrunzător. Acum va trebui să mă descurc şi fără el.

Ea ridică din sprâncene.

— Poftim?

Atunci Maximus făcu ceva ciudat: îngenunche

înaintea ei.

— Asta nu e deloc în regulă, spuse el, scrutând-o cu privirea de parcă ar fi considerat că era totul din vina ei.

Ea se ridică în picioare.

— Ce ai de gând să faci?

— Artemis Greaves, vrei să-mi faci onoarea să…

— Ai înnebunit? întrebă ea. Şi cum rămâne cu tatăl tău? Cu convingerea ta că trebuie să te căsătoreşti în interesul ducatului?

— Tatăl meu e mort, spuse el încet. Iar eu am decis că ducatul poate să se ducă naibii.

— Dar…

— Şşşşt, se răsti el. Încerc să te cer cum se cuvine, chiar şi fără colierul mamei mele.

— Dar de ce? întrebă ea. Tu crezi că fratele meu e nebun.

— Părea destul de întreg la minte când l-am văzut ultima oară, spuse Maximus cu blândeţe. A încercat să mă atace.

Ea chicoti.

— Pentru cei mai mulţi, asta ar fi o confirmare a nebuniei lui.

El ridică din umeri, şi căută în casetă pandantivul pe care ea îl purtase atâta timp la gât. Se afla lângă celelalte şase smaralde, toate recuperate acum, după ce ultimul fusese luat de pe cadavrul lui Noakes.

— Credea că i-am sedus sora.

— O!

Se îmbujoră, destul de stingherită la gândul că Apollo ştia… de asta.

— Ştiu că este destul de dezamăgitor, spuse el în timp ce îşi scoase inelul cu pecete şi îl puse pe lanţul pe care încă mai atârna pandantivul. Dar vreau să te fac o femeie respectabilă.

— Nu din cauza spuselor lui Penelope? protestă ea.

— Nu.

Îi puse colierul, având grijă ca inelul şi pandantivul să

se cuibărească între sânii ei. Atingerea caldă a degetelor lui făcu să i se întărească sfârcurile.

— De fapt, da, într-un fel. Nu vreau să crezi că aş permite cuiva să te numească aşa. Mi-am jurat asta în timp ce te căutam pe sub apă. Că dacă te voi găsi în viaţă… îşi drese glasul, ridicând din sprâncene. Oricum, poţi purta colierul la nuntă.

— Maximus. Îi luă faţa între mâini, făcându-l s-o privească în ochi. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine doar pentru că tu vrei să-mi protejezi numele. Dacă…

Protestul ei venit din suflet fu întrerupt de el, care îi pecetlui buzele cu ale lui. O sărută pe îndelete, cu gura deschisă, până când ea nu mai reuşi să-şi amintească prea bine despre ce vorbeau.

Când întrerupse sărutul, el încă o mai ţinea strâns, ca şi cum i-ar fi fost teamă să-i dea drumul..

— Te iubesc, Diana mea. Te-am iubit, cred, de când te-am descoperit plimbându-te desculţă prin pădurea mea. Chiar şi când credeam că nu mă voi putea căsători cu tine, aveam de gând să te ţin lângă mine pentru totdeauna.

Se trase înapoi s-o poată privi, iar ea fu uimită să vadă că era o urmă – o urmă foarte *mică* – de nesiguranţă în expresia feţei lui. El o mângâie pe obraz cu degetul mare.

— Nu trebuie să mă părăseşti! Fără tine nu este lumină în lume. Nici râsete. Niciun scop. Chiar dacă, din cine ştie ce motiv prostesc, nu doreşti să te căsătoreşti cu mine, promite-mi măcar…

— Şşşşt. Ea îi prinse faţa între palme. Da, am să mă mărit cu tine, bărbat nesăbuit ce eşti. Te iubesc. Cred că voi purta chiar şi extravagantul colier al mamei tale, deşi pe mine n-ar arăta nici pe departe la fel de bine ca la gâtul lui Penelope. Am să fac tot ce vei dori, doar ca să rămânem împreună. Pentru totdeauna.

El se ridică deasupra ei, prinzându-i gura cu gura lui, înlănţuind-o cu braţele lui puternice, posesive.

Când în sfârşit o lăsă să respire, ea îl văzu

încruntându-se la ea.

— Ne vom căsători peste trei luni. Vei purta smaraldele Wakefield şi cerceii pe care voi pune să ţi-i facă, dar ascultă-mă bine, pentru că te înşeli. *Nimeni* n-ar arăta mai bine decât tine cu acele smaralde. Verişoara ta poate că are o faţă drăgălaşă, dar *tu,* draga mea, vitează, înnebunitoare, seducătoare, misterioasă, *minunată* Diana, tu eşti ducesa de Wakefield. Ducesa *mea.*

Epilog

Tam strigă numele surorii sale, aşteptându-se ca Lin să se prefacă în cenuşă chiar sub ochii săi. Dar când Lin atinse pământul, se petrecu ceva neaşteptat: nu se întâmplă nimic.

Se aplecă înainte şi puse cu blândeţe căţelul alb pe jos, unde acesta lătră o dată şi începu să dea din coadă. Imediat, caii şi călăreţii sălbaticei vânători căzură din cer, fiecare dintre ei luându-şi forma muritoare când atingeau pământul. Ultimul care coborî fu însuşi regele Herla. Descălecă şi când cizma sa atinse pământul respiră adânc, cutremurându-se, aruncându-şi capul pe spate ca să simtă pe faţă razele soarelui care apunea. Apoi zâmbi şi îşi coborî privirea către Lin, cu ochii care nu mai erau palizi acum, ci calzi şi căprui.

— Tu m-ai salvat, mică fecioară curajoasă. Cutezanţa, inteligenţa şi iubirea ta statornică au rupt blestemul aruncat asupra mea, a oamenilor mei şi a fratelui tău.

La vorbele sale, oamenii lui îşi aruncară pălăriile în sus, izbucnind în urale.

— Ţie îţi datorez tot ce am, spuse regele Herla către Lin.

— Cere orice ca răsplată, şi vei avea.

— Mulţumesc, Maria Ta, spuse Lin, dar eu nu vreau nimic.

— Nici nestemate? întrebă regele Herla.

— Nu, Maria Ta.

— Nici pământuri?

— Nici, Maria Ta.

— Nici cai ori vite?

— Nu, Maria Ta, şopti Lin, fiindcă regele Herla se apropiase în timp ce o întreba, şi acum ea trebui să dea capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

— Nimic din ce am nu-ţi este pe plac? murmură regele Herla.

Lin nu putu decât să clatine din cap.

— Atunci poate că ar trebui să mă ofer pe mine, spuse Herla şi căzu în genunchi înaintea ei. Fată minunată, mă vrei de soţ?

— O, da, răspunse Lin, şi, în jurul lor, oamenii regelui izbucniră în urale.

Apoi regele Herla se căsători cu Lin într-o ceremonie foarte frumoasă, deşi nici pe departe atât de măreaţă ca prima lui nuntă, petrecută cu multe veacuri în urmă. Apoi curăţă codrul întunecat de mărăciniş, desţeleni câmpurile din nou, îşi reconstrui castelul părăginit şi vite grase păscură din nou pe pământurile sale. Poporul era din nou mulţumit şi bine hrănit. Şi dacă regele Herla mai simţea câteodată imboldul de a pleca la vânătoare, nu-i mai dădea atenţie, ci se întorcea să vadă zâmbetul înţeleptei sale regine, fiindcă deja găsise şi capturase cel mai de preţ bun dintre toate: Iubirea adevărată.

din *Legenda regelui Herla*

Între timp…

— Nouă ani *afurisiţi.*

Apollo şedea pe o găleată de tablă întoarsă şi-l privea pe bunul său prieten, Asa Makepeace, întinzând în aer sticla cu vin pe care o ţinea în mână, într-un salut sfidător.

— M-auzi, ’Pollo? întrebă Asa, agitând sticla atât de sălbatic că aproape îl lovi peste ureche pe Apollo. *Nouă* ani afurisiţi. Aş fi putut să mă destrăbălez cu femei, să beau sau să hoinăresc pe continent, să văd locuri şi, în loc de

asta, am muncit, nu, am robotit în grădina asta a plăcerilor construind şi plantând şi cocoloşind actriţe capricioase şi actori şi mai capricioşi, şi acu', acu' totu' nu mai e decât un morman mare de *rahat* care arde mocnit. Mai zic o dată: nouă *ani* afurisiţi!

Apollo oftă şi trase o duşcă din sticla lui, în timp ce Asa îşi tot repeta refrenul. Sticla lui Apollo era pe jumătate goală, ceea ce era bine, fiindcă acum nu-i mai păsa că vinul duhnea a fum.

Şedeau în singura parte din Harte's Folly care mai stătea în picioare: cabinele actorilor din spatele scenei. Sau, mă rog, ceea ce fusese cândva scena. Aceea, precum şi tot restul teatrului erau un morman de bârne înnegrite şi moloz, care încă mai ardeau mocnit, totul fiind mult prea fierbinte pentru a putea merge acolo să cerceteze dacă se mai putea recupera ceva, deşi Apollo era destul de sceptic în această privinţă.

Fiindcă nu erau numai nouă ani din viaţa lui Asa care se duseseră de râpă în acea seară, ci şi ultimul rest din capitalul pe care Apollo îl avea pe numele lui. Chiar înainte să se fi trezit în acea zi groaznică, în care îi găsise pe trei dintre cunoscuţii săi măcelăriţi în jurul său, luase acel capital – o mică moştenire de la tatăl său – şi investise totul în Harte's Folly. La acel moment, părea o mişcare financiară bună: el era îngrozitor de nepriceput cu banii, în timp ce Asa părea a fi pe punctul de a face avere cu grădinile. Apollo nu se aşteptase la prea mult – cel mult o dobândă din care să trăiască el şi Artemis. Acest vis tocmai se prefăcuse în cenuşă.

— Bag seamă că acum voi fi nevoit să trăiesc pe stradă, spuse Asa cu tristeţe către sticla lui. Familia mea nu prea mă place, ştii. Şi nici n-am vreun talent sau pricepere, în afară de darul de a convinge oamenii de una ori de alta – cum te-am convins pe tine să-mi dai toate economiile tale, 'Pollo.

Apollo i-ar fi corectat lui Asa părerea greşită – el decisese să investească din proprie iniţiativă –, dar tot nu

putea vorbi, şi nici nu credea că ar conta. Lui Asa părea să-i placă să se complacă în propria tragedie.

— Salutare!

Se uitară unul la celălalt, ascultând glasul care venea de undeva de afară. Sprâncenele lui Asa se ridicară într-o expresie cât se poate de comică.

— Cine crezi că ar putea fi? întrebă el cât se poate de tare.

— Ah, aici erai!

Cel mai frumuşel bărbat pe care Apollo îl văzuse vreodată îşi croia delicat drumul printre resturile adunate în jurul micului lor adăpost. Era îmbrăcat cu o splendidă vestă argintie şi o haină din satin roz, la fel ca şi pantalonii, dar cel mai tare atrăgea atenţia părul său: cârlionţi aurii prinşi într-o fundă mare, neagră.

„Filfizon”, îi trecu lui Apollo prin minte.

— Da’ tu cine dracu’ eşti, de fapt? întrebă Asa înverşunat. Filfizonul zâmbi, iar Apollo îşi miji ochii. Părea el drăgălaş, dar nu era genul de om care să fie subestimat.

— Cine, eu? Filfizonul puse delicat o batistă de dantelă pe rămăşiţele unei bănci şi se aşeză pe ea. Eu sunt Valentine Napier, ducele de Montgomery, şi am să-ţi fac o propunere, domnule Makepeace.

Sfârşit